Machine Translated by Google

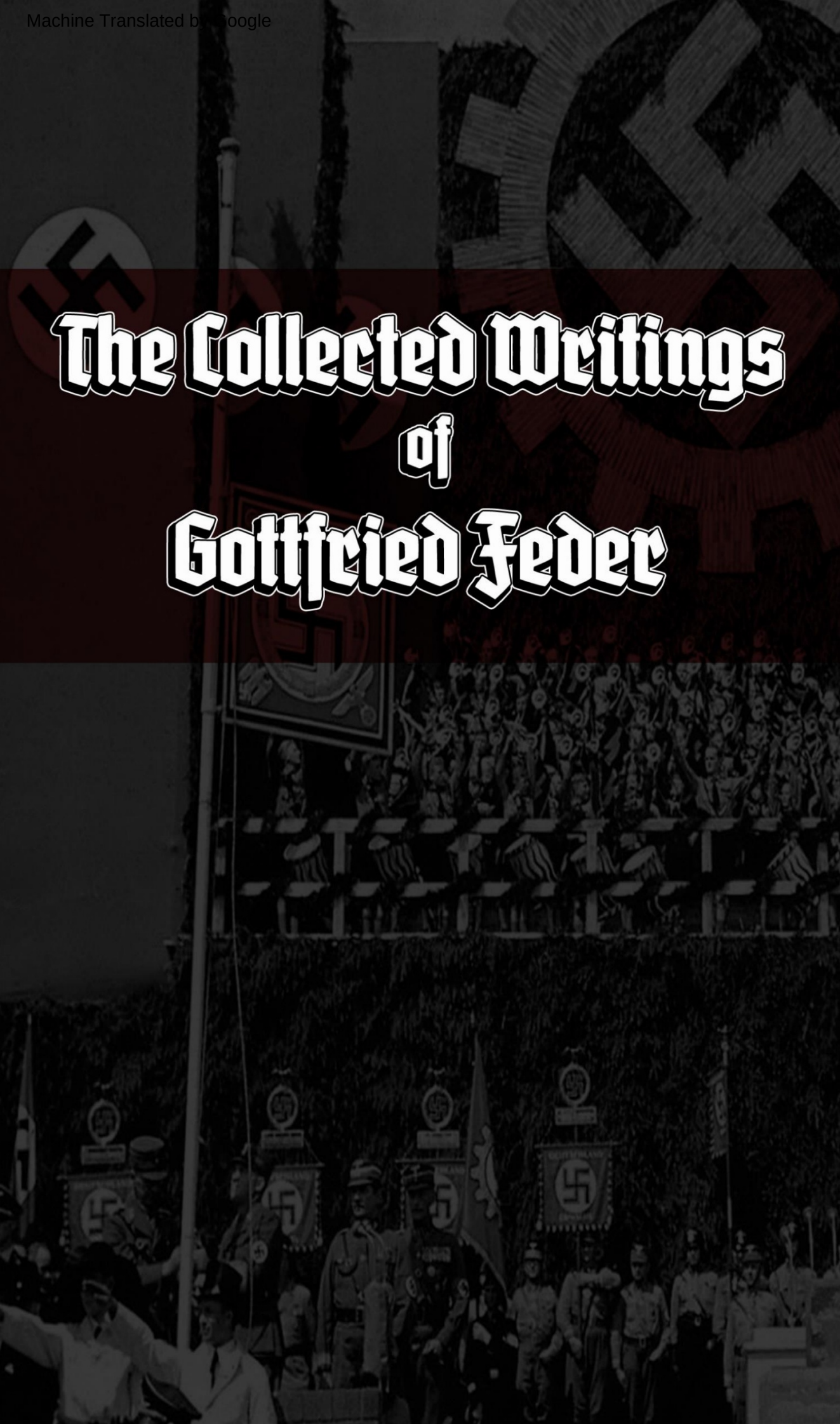

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Az Összegyűjtött Írások

Gottfried Feder

Megjelent a Kali Yuga-ban, AH 130-ban

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Tartalomjegyzék

Az NSDAP programja és általános elképzelései 5

Bevezetés és előszó 6

1. Hivatalos pártkiáltvány az NSDAP álláspontjáról a mezőgazdasággal és a mezőgazdasággal kapcsolatban..... 13

Az NSDAP földtulajdonnal kapcsolatos politikája 17

2. A 25 pont..... 21

3. Az alapötletek 25

4. A programkövetelmények részletes leírása..... 32

5. Amit nem kívánunk..... 52

6. Következtetés..... 53

A kamatszolgaság megszüntetéséért kiáltvány 55

Megvalósítások és indoklás 57

A hadikötvények bankhitellé alakítása 75

Különös megjegyzések a Kiáltványban szereplő törvény iránti követelésről 76

Az ellenvetések és cáfolatuk 79

További program 89

A nemzetiszocialista alapokon álló német állam 56

Bevezetés és előszó 92

1. Az alapok..... 97

2. A program 116

3. A nemzetiszocialista állam államszerkezete 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (1883 január 27. , Würzburg, Németország – szeptember 24. , 1941, Murnau) német politikai aktivista és a világ vezető gazdaságteoretikusa volt. A német nemzetiszocializmus kezdeti szakasza.

Feder, aki építőmérnök volt, 1919-ben szerzett hírnevet „Kiáltvány a töréshez” című könyvével. „Az érdek rabszolgasága”, és az az év szeptemberében Münchenben a Német Munkáspárt gyűlésén elmondott beszéde adta az azonnali ihletet Adolf Hitler belépés a politikába. Feder szocialista és antikapitalista eszméi később kifejezésre jutottak Hitler 1920 márciusában a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt (NSDAP) 25 pontos programjában, valamint Feder saját könyvében, a „Német állam a nemzetiszocialista alapokon” címűben, amelyet Hitler a „[nemzetiszocialista] mozgalom katekizmusának” tartott . 1924 és 1936 között Feder a német Reichstagban ült, és az NSDAP gazdasági tanácsának elnöke (1931), a német gazdasági minisztérium államtitkára (1933) és az állami lakásügyi biztos (1934) volt. A náci politika általános alkalmazkodásával a fennálló gazdasági rendszerhez azonban Feder szerepe a pártügyekben drasztikusan csökkent, és 1936-ra gyakorlatilag a feledés homályába vész .

Machine Translated by Google

A Nemzeti Program

A Német Szocialista Munkáspárt és általános elképzelései

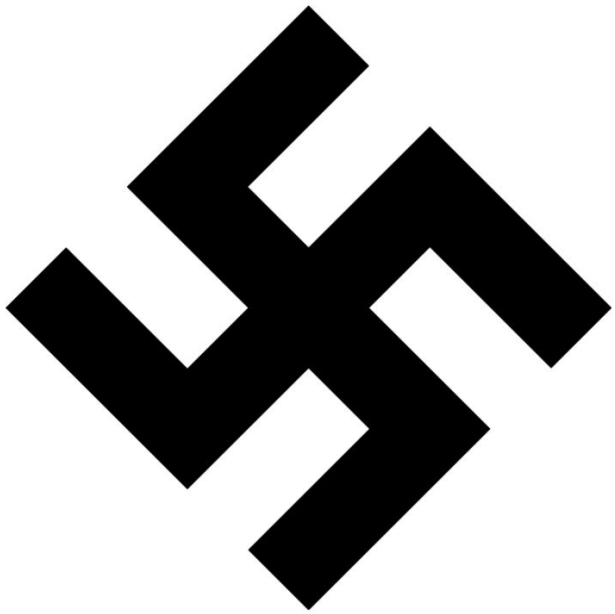

Machine Translated by Google

A felemelkedés történelmi beszámolója

Az NSDAP Adolf Hitler karrierjének életrajzi áttekintésével

Adolf Hitler 1889. április 20 -án született Braunau-am-Innben, egy régi faluban.
Bajorország.

Apja egy szegény paraszt árva gyermeke volt, és vámtisztviselővé küzdötte fel magát. Anyja német parasztcsaládból származott. 13 éves korában elvesztette apját, négy évvel később pedig anyját. Adolf Hitler akkoriban a Duna-parti linzi Realschu1e tanulója volt, miután elvégezte a Nemzeti Iskolát. Apja azt kívánta, hogy tisztviselő legyen, de ő maga művész akart lenni. Anyja halála további késedelem nélkül arra kényszerítette, hogy saját maga keresse meg a kenyerét.

17 évesen Hitler Bécsbe ment, ahol építész akart lenni. Saját erőfeszítéseiből kereste a kenyerét, először építőipari segédként, habarcsot keverve, majd építészmérnökként. 18 évesen már érdeklődött a politika iránt; antimarxista lett, de eddig nem vállalt vezető szerepet. Legkorábbi fiatalkorától kezdve Hitler szenvedélyesen nacionalista volt, és abban reménykedett, hogy munkáskorának társadalmi tapasztalatait ötvözi nacionalista meggyőződésével. Évekig mélyszegénységben élt Bécsben.

1912-ben Münchenbe költözött, ahol diák volt. Soha nem ismerte a fiatalkori örömöket, de amióta 50 koronával a zsebében elhagyta otthonát, a munka és a nélkülözés volt a sorsa. 1914 februárjában sikerült felmentenie magát az osztrák hadseregben való szolgálat alól. Hat hónappal később kitört a háború. Azonnal önként jelentkezett a német hadseregben, és Lajos bajor királyhoz intézett közvetlen fellebbezéssel engedélyt kapott arra, hogy önkéntesként belépjen egy bajor ezredbe a háborúba. 1914. október 10- én az új ezred elindult.

1914. december 2- án a 25 éves önkéntes megkapta a Vaskereszt II. fokozatát.
Osztály.

A „Bayernwald” elleni támadásban és a Wytschaete melletti egyéb összecsapásokban tanúsított bátorságáért elrendelték, hogy futárszolgálatot vállaljon, ami különleges bátorságot és megbízhatóságot igényelt, mivel a jelentéseket gyakran nyílt terepen, heves tűz alatt kellett szállítani. Ez gyorsan ismertté tette nevét az egész ezredben, bajtársai szűk körében túl is.

1916. október 7- én egy repeszdarab megsebesítette. 1917 márciusában visszatért ezredéhez. Számos más kitüntetést is kapott, köztük egy Ezreddiplomát a Fontaines melletti harcokban tanúsított különleges bátorságáért, végül pedig az I. osztályú Vaskeresztet.

1918. október 14- én ezredének számos bajtársával együtt súlyosan megsebesült a mustárgáztól, amelyet akkoriban először használtak a britek, és ideiglenesen megvakult. Kórházban töltött ideje alatt kitört a forradalom.

Hitler ekkor elhatározta, hogy politikus lesz. 1919-ben csatlakozott egy hatfős kis párthoz, és megalapította a Nemzetiszocialista Német Munkáspártot. Vázlatosan felvázolta az új mozgalom programját, meghatározta annak jellegét és céljait.

Machine Translated by Google

A mag: Hét férfi

1919 szeptemberében Adolf Hitler hét férfihoz tartotta első beszédét; ezt követően 11, 25 és 47 fős közönség előtt beszélt; decemberben 111 fő, 1920 januárjában 270, majd röviddel ezután 400 fő előtt.
1920. november 14- én egy 1700 fős tömeggyűlésen beszélt. Ekkor megszervezte a fiatal párt propagandáját, amely egy évnyi munka után 64 tagot számlált. Egy évvel később – 1920-ban – a létszám már elérte a 3000-et. Hitler müncheni propagandista tevékenysége olyan mértékű volt, hogy végre hetente háromszor tömeggyűléseken beszélt, hétfőnként pedig oktatási kurzust folytatott. Elsősorban a versailles-i ostobaságot támadta, és tagadta a marxisták, a középpárt stb. azon állításait, hogy lehetséges a békeszerződés teljesítése. Szégyenszemre ostorozta e pártok jelszavát: „Adjátok le a fegyvereteket, és a többiek is lefegyvereznek". Abból a feltételezésből indult ki, hogy miután mi lemondunk a fegyverekről, a többiek folytatni fogják a fegyverkezést – ha nem is a saját pénzükkel, akkor a teljesen lefegyverzett német nemzetből kicsikarott milliókkal. Miközben ellenezte az SPD és a Centrum propagandáját, amely a szerződés aláírását támogatta, azt jósolta, hogy a Ruhr-vidéket megszállják, bármit is írunk alá.

1921.

Ebben az évben alakultak meg az első helyi csoportok Rosenheimben és Landshutban. Hitler megszervezte az első férficsoportot a párt védelmére, és megkezdte harcát a bajorországi szeparatista mozgalom ellen. Vezetőnk több mint 5000 fős gyűlésen is beszédet mondott a müncheni cirkuszban.

Gyűlésein kijelentette, hogy a Szerződés teljesítése nem segíti elő – ahogy az SPD, a Centrumpárt és a Volkspartei állította – a német jólét békés és nyugalmas felépítését, hanem ennek az ostoba politikának az eredménye nagyarányú infláció lesz, amely hatalmas károkat okoz a német iparnak. Hitler azon állítását, miszerint a fekete-vörös kormány az Államvasutak denacionalizálását tervezi, „nyílt hazugságnak" nyilvánították. A párton belüli lázadási kísérletet elbukták. Hitler megfogalmazta a párt új alkotmányát, amely diktatórikus hatalmat adott neki.

A szociáldemokrácia, amely képtelen volt továbbra is figyelmen kívül hagyni Hitler nevét, most terrorizmus módszereivel próbált megszabadulni a bogaraktól. A gyűléseken véres összecsapásokra került sor, amelyeken vezetőnk vasidegzete maradt felül. A gyűlések során egy legyőzhetetlen testőrség alakult, amelyet ettől kezdve „Sturmabteilungnak" neveztek el.

1922.

Miközben München elfoglalása folyamatban volt, a mozgalom kezdett terjedni Bajorország többi részén is. Hitler elutasított minden kompromisszumos ajánlatot, hogy más pártokkal csatlakozzon. Fokozatosan megsemmisítette az összes hasonló „nacionalista" pártalakulatot, és a nemzetiszocialista mozgalmat tette föléjük.

1922 októberében Hitler 800 ember élén Coburgba vonult, és kétszer 24 óra alatt először zúzta le teljesen a vörös terrort a városban.

Adolf Hitler akkor nyilvánosan kijelentette, hogy fejest ugrunk az infláció felé, amelyet a fekete-vörös koalíció politikájának eredményeként látott előre. Ő lett...

Machine Translated by Google

a rendszer legveszélyesebb és legjobban gyűlölt ellenségeként ismert. A Szociáldemokrácia és a Centrumpárt felhagyott az érveléssel való védekezéssel, és a rágalmazás politikáját választotta.

1923.

1923 januárjában megtartották az első nagy pártkonferenciát, és felszentelték a párt első zászlóit. Hivatalosan is bejegyeztették a Sturmabteilungot.

A pártpropagandát kimerítően tanulmányozták és fejlesztették, a szervezet állandó alapelveit pedig lefektették és megalapozták. Hitler köré nagy számban gyűltek hívek, akiknek többsége ma is rendíthetetlen társa a harcban. Az ellene irányuló támadásokat eközben egyre elszántabban folytatták; először került börtönbe azzal a váddal, hogy megzavarta ellenfelei gyűléseit; folyamatosan pénzbírsággal sújtották. Mindazonáltal egy pillanatra sem szűnt meg harcolni a rendszer ellen.

1923 nyarán Adolf Hitler hozzálátott a vörös terror leveréséhez Bajorország legtöbb városában: Ratisbonban, Hofban, Bayreuthban, Nürnbergben, Fürthben, Ingolstadtban, Würzburgban, Schweinfurtban – gyakran vérontás árán utcai harcokban, amelyekben legyőzte a szociáldemokrata és kommunista terrorbandákat.

A Birodalom alkalmatlan kormánya elleni küzdelmét keserű vádaskodások kísérték. A Ruhr-vidék kérdésében a kormány gyenge ellenállásának sikertelenségét jósolta, és folyamatosan támadta a Franciaországgal való megegyezés és a megállapodások teljesítésének ostoba politikáját. Mindig rámutatott Angliával és Olaszországgal való megegyezés szükségességére.

1923 novemberében Adolf Hitler megpróbálta megdönteni a rendszert. A felkelés kudarcot vallott, és Hitlert letartóztatták.

1924.

A nagy perre Münchenben került sor 1921 márciusában. Bár a tények alapján bűnösnek találták, vezetőnk elsöprő erkölcsi igazolást kapott. Hitler védelme olyan mértékben befolyásolta a bíróságot, és az, hogy egyedüli és kizárólagos felelősséget vállalt, annyira meggyőző volt, hogy a vádló ügyvédjének beszéde figyelemre méltó tanúbizonysággá vált tiszteletreméltó indítékai mellett. A bíró azonban előzetes letartóztatásba ítélte.

A Nemzetiszocialista Párt megszenvedte vezetőjének elvesztését. Ellenfelei meg voltak győződve arról, hogy a mozgalomnak vége, és összeszedték a bátorságot, hogy aláírják a hírhedt Dawes-paktumot, ezzel szándékosan elindítva Németország kifosztásának rendszerét, amelyet a Young-terv tetőzött le. Micsoda diadal a szociáldemokraták és a középpárt számára! Németország leigázásának célját látszólag elérték!

Hiába próbált Hitler a szabadlábon lévő társain keresztül harcot indítani a Dawes-paktum ellen. Hiába kényszerítette őket arra, hogy nyilvánosan kijelentsék, hogy a Centrumpárt, az SPD és a Volkspartei azon ígéretei, miszerint a terv szerinti külföldi kölcsönök növelik a nemzeti jólétet, hogy megszűnik a munkanélküliség, emelkednek a bérek, csökkennek az adók, és megmentik a mezőgazdaságot, csupán a nemzet megtévesztése. Hiába mutatta rá őket arra, hogy a Dawes-paktum a szegénység növekedéséhez vezet, mivel a kölcsönök kamatai megbénítják az ipart, míg maguk a kölcsönök csupán a terv szerinti pénzügyi kötelezettségek teljesítését szolgálják; a csőd és a munkanélküliség növekedni fog, a bérek...

Machine Translated by Google

süllyedne, az árak és az adók még tovább emelkednének, a gazdák pedig a teljes csőddel néznének szembe, és kénytelenek lennének megválni mindenüktől.

Hitler december 20- án elhagyta az erődöt.

1925.

1925. február 27-én Adolf Hitler felhívást tett közzé a Párt újjáélesztésére, és bebörtönzése utáni első beszédét 4000 fős közönség előtt tartotta.

A nemzetiszocialista mozgalom a november 9-i események után feloszlott. ,
és minden vagyonát és pénzét elkobozták; így Adolf Hitler most már semmivel sem kezdte meg a párt újjáépítését az alapjaitól. A berlini Vorwärts és Germania gúnyt űzött erőfeszítéseiből, és gúnyt űzött a „bebörtönzés által megőrjített bolondból".
Mindazonáltal a párt újjáépítése Hitler vezetésével nagy sebességgel haladt előre. A régi vezetők ismét hűségesen gyűltek köré. Hitler újabb tevékenységre ösztönözte a párt sajtóját.

1925 decemberére a pártnak 27 000 tagja volt. A központ és a szociális
A demokraták aggodalmukat fejezték ki, és elrendelték, hogy a vezető két évig ne szólaljon meg nyilvánosan.

1926.

Ez év júniusában tartották a párt első konferenciáját Hitler bebörtönzése óta.

A polgári világ még mindig meg volt győződve arról, hogy a teljesítési politika megmenti Németországot, és hogy a Dawes-paktum fellendíti az ipart. A marxisták meg voltak győződve arról, hogy dominanciájuk megingathatatlan.

Hindenburg elnök elszakadt támogatóitól, és a középpárttal, valamint az SPD-vel vonult el. A párt folytatta a küzdelmet; az év végére 49 000 tagot számlált.

1927.

A Hitler nyilvános beszédét megtiltó rendeletet visszavonták, mivel lehetetlennek bizonyult betartatni. Számos tömeggyűlésen mondott beszédet. Hónapról hónapra a párt egyre szilárdabban megszilárdult.

A fejlemények minden tekintetben egyre nagyobb erővel bizonyították Hitler igazát.
A Dawes-paktumot leleplezték, és következményei szörnyűek voltak. A szociáldemokraták és a Centrumpárt hazugságokkal és visszaélésekkel próbálták megmenteni a menthetőt.

Augusztusban Hitler pártkonferenciát hívott össze Nürnbergbe, amely nagy sikert aratott.
Az év végére a párt 72 000 tagot számlált.

1928.

Adolf Hitler pártja élén fokozott támadást indított a fennálló rendszer ellen. A nemzetiszocializmus most Németország belső és külső pusztítóinak kérlelhetetlen ellenségévé vált. Hitler különösen a gazdák és a középosztály értelmetlen tönkretétele ellen irányította támadását. Megjósolta a hazai piacokra váró katasztrófát. Több száz gyűlésen újra és újra kijelentette, hogy a beteljesülés politikája őrültség, és hogy...

Machine Translated by Google

A következmények a német ipar halálát és pusztulását jelentenék. A szociáldemokraták és a centrum gúnyolódott és csúfolódott bosszújuk során. Hazugságaik és sértéseik személyesen Hitlernek szóltak.

Az év végére a tagság száma elérte a 108 000-et, a pártnak pedig 12 tagja volt. a Reichstagban ült.

1929.

Adolf Hitler fáradhatatlan energiával folytatta harcát a fennálló rendszerrel. A párt sajtója tökéletesedett, a Sturmabteilung megnőtt, a formációk megerősödtek, a propaganda pedig fokozódott. A nemzetiszocializmus tana mélyen kezdett beépülni a nemzeti tudatba.

Augusztus 4- én hatalmas méreteket öltve zajlott le a második pártkonferencia Nürnbergben. Hitler egyre növekvő energiával támadta a fekete-vörös rendszert, és riválisnélkül állt ki a leghatalmasabb vezetőként mindazzal szemben, amit a „demokrácia” jelentett. Minden kísérletet, hogy eltávolítsák a pártvezetésből, elfojtására buktattak.

Az év végére a párt 178 000 tagot számlált.

1930.

A Young-terv elleni küzdelem teljes gőzzel folyt. Hindenburg energikusan védte, azt állítva, hogy általa megmenthető Németország, fellendülhet a német ipar, megszűnik a munkanélküliség, a gazdák újra fellélegezhetnek, és enyhíthetők az adók.

Adolf Hitler valótlannak és végzetesnek nevezte az ilyen nézeteket; ő maga az ellenkezőjét jósolta. Pártja heves harcok közepette folytatta a nemzet felvilágosítását. Az ellenfelek hazugságok özönével válaszoltak.

A Reichstagba választásokat szeptember 14- én tartották , 1930. A párt 6,5 szavazatot szerzett. millió szavazatot kapott, és 107 tagot választottak meg. Belső szervezete erősebb volt, mint valaha. Néhány kisebb, kívülről szított lázadási kísérletet Hitler azonnal leverte, és azokat, akik nem voltak hajlandók feltétel nélkül alávetni magukat, kiutasították.

A Centrumpárt, amely most már jóban-rosszban az SPD kezébe került, elkezdte Hitler ellen izgatni az egyházat. A Centrumpárthoz tartozó püspökök és papok fanatikus támadást indítottak a nemzetiszocialista mozgalom ellen, kiközösítették híveit, sőt, még a keresztény temetést is megtagadták tőlük. Hitler rendíthetetlenül kitartott azon meggyőződése mellett, hogy a Centrum Németország vesztét jelenti, és még nagyobb elszántsággal folytatta ellene a harcot. Szigorúan elutasított minden olyan kísérletet, amely arra irányult, hogy véleményének módosítását kikényszerítsék tőle.

Az év végére a párt 389 000 tagot számlált.

1931.

A Young-terv elleni harc folytatódott. Hitler által előre látott következmények valósággá váltak.

Machine Translated by Google

A kormányzat vészhelyzeti intézkedésekkel kezdte meg a gazdálkodást, azt gondolva, hogy így megmentheti az ipart. Ezt heves viták követték, amelyekben Adolf Hitler ismét rámutatott e politika végzetes következményeire. Néhány hónap – sőt, néhány hét – múlva bebizonyosodott, hogy igaza van.

Eközben számos nemzetiszocialista újság indult, és a párt központi kiadóhivatala fokozatosan hatalmas vállalkozássá nőtte ki magát. A szervezet rendkívül hatékonnyá vált, és a Sturmabteilung idővel magas fejlettségi szintet ért el.

Ellenfeleink hazugságokban dagonyáztak, és hagyták, hogy Franciaországban adják le az árurendeléseket.

1931 végére a Hitler-párt tagsága elérte a 806 000-et, egy hónappal később a 862 000-et, majd ismét egy hónappal később a 920 000-et. A választás napján valamivel több mint egymillió tag és megszámlálhatatlan millió támogató volt a szavazóurnákban.

Az egykor szegény munkás, később frontkatonaként szolgáló ember alig tizenhárom év alatt felépítette a legnagyobb politikai szervezetet, amelyet Németország valaha látott. Az egyetlen eszköz, amelyet ellenfelei felhasználhatnak ezzel az emberrel szemben, a hazugság és a rágalmazás. És ő eddig minden hazugság ellenére mindig győzött, és ezúttal közel került ahhoz, hogy megválasztsák a Birodalom elnökévé.

Németország egész történelmében bárki is elért-e hasonló eredményt tizenkét év alatt, a párt, a nagy pénzügyek, a tőke, a sajtó, a közvélemény, a bürokrácia, a hazugságok, a terrorizmus és az üldöztetés ellenállása ellenére?

Ez nem egy óvodában élő gyermek volt; már fiatal korától fogva a legmagasabb társadalmi rétegbe tartozott. a szó értelmében, kizárólag a saját erejére támaszkodva.

Machine Translated by Google

Előszó

1926-ban, Weimarban a Párt Tanácsa úgy döntött, hogy röpiratok sorozatát adja ki, amelyek tömör formában tárgyalják a németországi politikai élet minden aspektusát érintő alapvető kérdéseket. Célunk az volt és az is, hogy következetes és teljes képet adjunk a nemzetiszocializmus hozzáállásáról a közéletünk különböző feladataihoz, és arról, hogyan reméli kiküszöbölni hibáit és hiányosságait.

Feladatunk tehát az, hogy kimerítően megvizsgáljuk, hogyan áll a helyzet, majd tudományosan kutatjuk, honnan ered, és végül kreatív ihletéssel megválaszoljuk a sorsdöntő kérdést: mi van akkor? E röpiratok magas célja, hogy új módszereket mutassanak be az államélet, a pénzügyek és a gazdaság számára; hogy a káosz idején „bronzsziklát" emeljenek a magasba, hogy alapos tanulmányozással világos ismeretek tárházát alkossák meg, hogy mindebből egységes politikai akarat bontakozhasson ki.

Az 1927. augusztus 31-i nagygyűlésen Adolf Hitler határozottan kijelentette: „A programkérdések nem befolyásolják az Igazgatótanácsot; a program rögzített, és soha nem fogom eltűrni a mozgalom alapelveinek megváltoztatását, ahogyan azt a programban lefektetik." Führerünk ezen határozott kijelentésével teljes szívemből csatlakozom, mert semmi sem veszélyesebb egy olyan mozgalom életére és ütőerejére nézve, mint hogy idővel rögzített programját negatív kritikának vessék alá.

Senkinek sem kell hozzánk fordulnia, aki úgy érzi, hogy nem tud végig velünk tartani a zsidókérdésben, a nagy pénzügyek elleni harcunkban, a Dawes-paktum és az elszegényítő politika ellen, vagy a programunkban szereplő bármely más kérdésben, vagy hajlamos kompromisszummal és gyávasággal elcserélni a német nemzet szabadságát a Népszövetségen, a Locarnói Paktumon keresztül; az ő helye az NSDAP-n kívül van. Teljes mértékben elutasítjuk azt a „felsőbbrendű magántudást", amelyet az ilyen ember olyan készségesen hangoztat szónoki és újságírói megnyilvánulásaiban.

Egy olyan embernek, aki alapvetően egyetért az elveinkkel, talán lehetnek aggályai néhány apró részlettel kapcsolatban, hiszen nem várhatjuk el tőlünk, hogy valaha is minden kérdésben abszolút egyetértés legyen, különösen egy agresszív politikai mozgalomban.

Más a helyzet azonban akkor, amikor politikai ellenfelek egy pontot aprítanak fel azzal, hogy utálatos módon félremagyaráznak egy teljesen mellékes dolgot, ahogy az valóban megtörtént. Ilyen esetben hivatalos kommentárra van szükség.

Elutasítjuk, hogy a célszerűség kedvéért módosítsuk Programunkat, ahogyan azt más pártok teszik, hogy az úgynevezett megváltozott körülményekhez igazodjon. Úgy szándékozunk, hogy a feltételeket Programunkhoz igazítsuk, ha uraljuk azokat.

Adolf Hitler megbízásából kiadhatom ezt a röpiratsorozatot, amely
hogy megalakítsa a Párt hivatalos irodalmát.

Mellékeltem a párt 1930. március 6-i hivatalos kiáltványát, valamint a Reichslandbund vezető lapja, a Deutsche Tageszeitung által feltett tíz kérdésre adott válaszomat.
Az újság elfogadta a válaszaimat.

Ez a legjobb és leghatékonyabb módja annak, hogy eloszlassuk a németországi földtulajdonnal és örökléssel kapcsolatos rosszindulatunkról szóló hazugságokat.

Machine Translated by Google

1. Hivatalos pártkiáltvány az NSDAP álláspontjáról a mezőgazdasággal és a mezőgazdasággal kapcsolatban

München, 1930. március 6.

1. A földműves osztály és a mezőgazdaság jelentősége Németország számára

A német nemzet élelmiszer-szükségletének jelentős részét külföldi élelmiszerek behozatalából fedezi. A világháború előtt ipari exportunkkal, kereskedelmünkkel és külföldi tőkebefektetéseinkkel fedeztük ezeket az importokat. A háború kimenetele véget vetett ennek a lehetőségnek.

Ma az importált élelmiszereinket nagyrészt külföldi kölcsönök segítségével fizetjük, amelyek egyre mélyebbre hajtják a német nemzetet a hiteleket nyújtó nemzetközi finanszírozók felé. Ha így folytatják a dolgokat, a német nép egyre jobban elszegényedik.

Az egyetlen lehetőség a szolgaságból való szabadulásra abban rejlik, hogy Németország képes otthon előállítani a nélkülözhetetlen élelmiszereket. A német mezőgazdaság termelésének növelése ezért élet-halál kérdése a német nemzet számára.

Továbbá az ország gazdaságilag stabil és magas termelékenységű lakossága elengedhetetlen az iparunk számára, amelynek a jövőben egyre inkább a hazai piacon kell majd helyet találnia.

A vidék lakosságát az egészség örökségének hordozójának, a nemzet fiatalságának forrásának és fegyveres erejének gerincének is tekintjük.

A hatékony mezőgazdasági osztály fenntartása, amelynek létszáma a népesség növekedésével párhuzamosan növekszik, a nemzetiszocialista program lényeges eleme, mivel mozgalmunk minden népünk jólétét szem előtt tartja a jövő generációiban.

2. A jelenlegi állam elhanyagolja a földműves osztályt és a mezőgazdaságot

A mezőgazdasági termelés, amely növelhető lenne, akadályoztatva van, mivel a gazdák növekvő eladósodottsága megakadályozza őket a termesztéshez szükséges dolgok beszerzésében, és mivel az a tény, hogy a mezőgazdaság nem kifizetődő, elveszi az ösztönzést a termelés növelésére.

A mezőgazdaságban a munkaerő nem jut elegendő megtérüléséhez vezető okok keresendők:

1. a meglévő fiskális politikában, amely indokolatlan terheket ró a mezőgazdaságra. Ez párti megfontolásoknak, valamint annak köszönhető, hogy a zsidó világpénzpiac – amely valójában a németországi parlamenti demokráciát ellenőrzi – a német mezőgazdaság elpusztítására törekszik, mivel ez a német nemzetet, és különösen a munkásosztályt a kényére-kedvére tenné;

Machine Translated by Google

2. a külföldi mezőgazdasági termelők versenyében, akik kedvezőbb feltételek között dolgoznak, és akiket nem korlátoz a német mezőgazdaság védelmét célzó politika;
3. a nagykereskedelmi közvetítők által elért pazarló profitban, akik rákényszerítik magukat a termelő és a fogyasztó közé.
4. az elnyomó árakban, amelyeket a gazdálkodónak fizetnie kell az elektromos áramért és a műtrágyáért, hogy főként zsidók által vezetett vállalkozásokat.

A magas adókat nem lehet fedezni a földmunkáért járó gyenge hozamból. A gazdálkodó kénytelen eladósodni és uzsorakamatot fizetni a kölcsönökért. Egyre mélyebbre süllyed e zsarnokság alatt, és végül mindenét elveszíti a zsidó uzsorás javára. A német földművesosztályt kisajátítják.

3. A Birodalomban, ahogy reméljük, tiszteletben kell tartani a földhöz fűződő jogokat, és Németország számára mezőgazdasági politikát kell kidolgozni.

Mindaddig, amíg a német kormányt a parlamenti-demokratikus kormányzati rendszer segítségével a nemzetközi pénzmágnások irányítják, reménytelen a vidéki lakosság szegénységének átfogó javulása vagy a mezőgazdaság fellendülése; ezek ugyanis Németország földalapú erejét akarják elpusztítani.

Az új és egészen más német államban, amelyre törekszünk, a gazdák és a mezőgazdaság megkapják azt a megérdemelt figyelmet, amely egy valóban nemzeti német állam fő támaszát jelenti.

Ebből a következő követelmények merülnek fel:

1. Németország földjének, amelyet a német nemzet megszerzett és védett, a német nemzet szolgálatában kell állnia, otthonként és megélhetési forrásként. Azoknak, akik a földet birtokolják, ebben az értelemben kell azt igazgatniuk.
2. Csak a német nemzet tagjai birtokolhatnak földet.
3. A jogszerűen megszerzett földterületeket örökölhető vagyonnak kell tekinteni. A tulajdonjoghoz azonban az a kötelezettség is kapcsolódik, hogy azt a nemzeti érdeknek megfelelően használják. E kötelezettség felügyeletére különbíróságokat kell kijelölni; ezek a földbirtokos osztály minden részlegének képviselőiből és az állam egy képviselőjéből állnak.
4. A német föld nem válhat pénzügyi spekuláció tárgyává, és nem jelenthet ki nem érdemelt jövedelmet tulajdonosa számára. Csak az szerezheti meg, aki hajlandó azt maga megművelni. Ezért az államnak elővásárlási joga van minden földeladásnál.
   Tilos földet magánkölcsönzőknek elzálogosítani. A műveléshez szükséges, könnyített feltételekkel nyújtott kölcsönöket vagy az állam által elismert egyesületek, vagy maga az állam nyújtja a gazdáknak.
5. A földhasználatért az államnak a tulajdon mértékétől és minőségétől függően járulékot kell fizetni. Ez a földadó elejét veszi a földtulajdon további megadóztatásának.
6. A művelés mennyiségére vonatkozóan nem lehet kőbe vésett szabályt felállítani. Népesedéspolitikánk szempontjából nagyszámú kis- és közepes méretű mezőgazdasági területre van

Machine Translated by Google

gazdaságok. A nagymértékű gazdálkodásnak azonban nagyon lényeges szerepe van, és ha egészséges kapcsolatot tart fenn a kisebb vállalkozásokkal, akkor indokolt.

7. Öröklési törvényre lesz szükség a vagyon felosztásának megakadályozásához, és egy adósság felhalmozódása rajta.

8. Az államnak joga van földet kisajátítani, megfelelő kártalanítással megadott:

a. ha nem az ország egy tagjának tulajdonában van;

b. amikor – a földbíróság ítélete szerint – a tulajdonosa rossz okból a mezőgazdaság nem a nemzeti érdekeket szolgálja;

c) független gazdálkodók letelepítése céljából, amikor a tulajdonos maga nem műveli azt;

d. amikor az állami érdekből fakadó különleges célokból szükséges (pl. hírközlés, nemzetvédelem). A (német törvények szerint) illegálisan megszerzett földterületeket kártérítés nélkül elkobozhatják.

9. Az állam kötelessége a felszabadult földterületek gyarmatosítása, a népesedéspolitika magas megfontolásain alapuló terv szerint. A földet örökletes birtokként kell a telepeseknek kiosztani olyan feltételek mellett, amelyek lehetővé teszik a megélhetésüket. A telepeseket polgári és szakmai alkalmasságuk vizsgálatával kell kiválasztani. Különös kedvezményben kell részesíteni a gazdák azon fiait, akiknek nincs öröklési joguk.

A keleti határvidékek gyarmatosítása rendkívül fontos. Ebben az esetben a gazdaságok puszta létrehozása nem lesz elegendő, hanem az új iparághoz kapcsolódóan mezővárosokat is létre kell hozni. Csak így lehet teret engedni annak, hogy a kisebb gazdaságok jövedelmezővé váljanak.

Németország külpolitikájának kötelessége lesz, hogy nagy tereket biztosítson Németország növekvő lakosságának élelmezéséhez és letelepedéséhez.

4. A gazdálkodó osztályt gazdaságilag és oktatásban kell nevelni

1. A földbirtokosok jelenlegi szegénységét azonnal enyhíteni kell adóelengedésekkel és egyéb sürgősségi intézkedésekkel. A további eladósodást meg kell fékezni a kölcsönök kamatlábának a háború előtti időszakra történő törvényi csökkentésével, valamint a zsarolás elleni azonnali fellépéssel.

2. Az állam politikájának kell biztosítania, hogy a mezőgazdaság megtérüljön. A német mezőgazdaságot vámokkal, az import állami szabályozásával és egy nemzeti képzési rendszerrel kell védeni.

A mezőgazdasági termékek árának meghatározását mentesíteni kell a piaci spekulációtól, és véget kell vetni a mezőgazdasági érdekek nagy közvetítők általi kizsákmányolásának, akiknek üzletágának mezőgazdasági egyesületekre való átruházását az államnak ösztönöznie kell.

Az ilyen szakmai szervezetek feladata a gazdálkodók működési költségeinek csökkentése és a termelés növelése. (Eszközök, trágya, vetőmag, tenyésztési anyagok biztosítása)

Machine Translated by Google

(kedvező feltételek melletti készletek, fejlesztések, kártevők elleni küzdelem, ingyenes tanácsadás, kémiai kutatás stb.) Az állam teljes körű segítséget nyújt a szervezeteknek feladataik elvégzésében. Az államnak különösen ragaszkodnia kell a gazdálkodók műtrágya- és villamosenergia-költségeinek jelentős csökkentéséhez.

3. A szervezeteknek a mezőgazdasági munkások osztályát is a gazdálkodói közösség tagjaiként kell meghatározniuk társadalmi értelemben vett igazságos szerződések révén. E kérdések felügyelete és eldöntése az állam feladata lesz. Lehetővé kell tenni a jó munkások számára, hogy a gazdálkodói státuszba emelkedjenek. A mezőgazdasági munkások életkörülményeinek és béreinek oly régóta sürgetett javulása azonnal bekövetkezik, amint az általános mezőgazdasági helyzet javul. Amikor ezek a körülmények jobbra fordulnak, a jövőben nem lesz szükség külföldi munkaerő alkalmazására a földeken, és ezt a szokást a jövőben be fogják tiltani.

4. A gazdálkodói osztály nemzeti jelentősége megköveteli, hogy az állam támogassa a mezőgazdasági műszaki oktatást. (Ifjúsági intézmények, mezőgazdasági középiskolák, nagyon kedvező feltételekkel a tehetséges, de anyagilag szegény fiatalok számára.)

5. A szakmai szervezetek nem tudják biztosítani a gazdálkodó osztály számára szükséges összes segítséget; ezt csak az NSDAP német szabadságért küzdő politikai mozgalma teheti meg.

A vidéki lakosság szegény, mert az egész német nemzet szegény. Tévedés azt képzelni, hogy egyetlen munkásosztály is elkerülheti az egész német közösség sorsának osztozását – és bűn féltékenységet kelteni a városiak és a vidékiek között, akik jóban-rosszban össze vannak kötve.

A jelenlegi politikai rendszerben nyújtott gazdasági támogatás nem eredményezhet tartós javulást, mivel a politikai rabszolgaság népünk szegénységének gyökere, és ezt csak politikai módszerekkel lehet megszüntetni.

A régi politikai pártok, amelyek felelősek voltak és felelősek a nemzeti rabszolgaságért, nem lehetnek vezetők a szabadság felé vezető úton.

Fontos gazdasági feladatok várnak a szakmai szervezetekre jövőbeli államunkban; már most is sok előkészítő munkát végezhetnek ebben az irányban; de a felszabadulás politikai harcára, amely egy új gazdasági rend alapjainak lerakását jelenti, nem alkalmasak; mert ezt a küzdelmet nem egyetlen szakma, hanem az egész nemzet szempontjából kell megvívni.

A mozgalom, amely végigviszi a felszabadulásért folytatott politikai küzdelmet az NSDAP

(aláírás) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Az NSDAP politikája a földtulajdonnal kapcsolatban

Gottfried Feder válasza

A Deutsche Tageszeitung (47. szám) 1930. január 25-i száma számos kérdést közölt, amelyeket a Brandenburg Landbund vezetői tettek fel nekünk. Fő céljuk az volt, hogy meghatározzák az NSDAP álláspontját a föld magántulajdonával, az örökléssel, a hitelfelvétellel, a vámokkal, az árszabályozással, a nyereségrészesedéssel, valamint az általános társadalmi-politikai és választási-taktikai érdekű kérdésekkel kapcsolatban.

ÉN.

A pártprogram 17. pontjának későbbi önkényes értelmezésével kapcsolatos aggodalmak eloszlatása érdekében az első kérdést a következőképpen fogalmazták meg: „Kész-e az NSDAP

garanciát vállalni arra, hogy nem fog szembeszállni a...”
földtulajdonlás."

Válasz: A nemzetiszocializmus elismeri a magántulajdont alapelvként, és azt
állami védelem alatt.

Arra fog törekedni, hogy a nemzet gazdasági életében minden vállalkozás, kicsi és nagy, egészséges kombinációját fenntartsa.

Az egész program szelleme világosan bizonyítja, hogy a nemzetiszocializmus, mint a marxizmus meggyőződéses és következetes ellenzője, teljes mértékben elutasítja annak romboló központi doktrínáját, az általános elkobzást, és az állandó mezőgazdasági osztályt tartja a nemzeti állam legjobb és legbiztosabb alapjának.

De mivel a nemzetiszocializmus eltökélt ellenzője a nagy kapitalistáknak is, akiknek célja az összes mezőgazdasági érték mozgósítása, és a gazdák adóztatással és kölcsönkamatokkal való kiszorítása, az állam védelmét követeli a gazdák számára a nagyvállalatok agressziójával szemben.

Szükségünk van egy erős, egészséges gazdálkodói osztályra, amely mentes az érdekek rabszolgaságától és az adózás zsarnokságától.

II.

A második kérdést személyesen nekem címezték, mivel Hitler nevezett ki engem.
„a programot érintő összes kérdés végső döntőbírója”.

„Mi a nemzetiszocializmus hozzáállása a vagyon örökléséhez, és?”
öröklési kötelességek?"

Válasz: Mivel a nemzeti eszme alappillére, a tulajdon folytonossága, azaz az ember ősei által visszaszerzett és megművelt föld öröklése, ennek természetes következménye. A nemzetiszocializmus ezért elismeri az öröklődés elvét, ahogyan a földtulajdon elvét is.

Machine Translated by Google

Ha a vagyon távoli rokonokra száll, a nemzetiszocialista állam külön adót vet ki, de közelebbi rokonság esetén ezt a pillanatnyilag érvényes mérték szerint állapítják meg.

III.

Ez a kérdés a lehetséges – teljesen alaptalan – aggodalom miatt merült fel.
a magántőkésektől származó kölcsönök tiltásának következményei a föld biztonságára nézve.

Válasz: Az az állam, amely adósságmentesíteni kívánja a mezőgazdasági tulajdont, és meg akarja menteni a gazdákat a hivatásos finanszírozók karmai közül – mivel a zsidók oly sok gazdát űztek el otthonaikból –, az az állam, amely le akarja rombolni a kapitalizmus pénzmonopóliumát és el akarja törölni a kamat rabszolgaságát, valószínűleg nem fogja visszatartani a szükséges hiteleket, és nem fog zsaroló kamatot felszámítani; épp ellenkezőleg, a nemzetiszocializmus a lehető legnagyobb mértékben segíteni kívánja a mezőgazdaságot.

IV.

„A kamat rabszolgaságának lebontása.” A meg nem érdemelt jövedelmek eltörlése. „Mi a...”
a Nemzetiszocialista Párt hozzáállása a megmentett vagy örökölt tőkéhez?"

Válasz: Van-e ma bármelyik gazdálkodónak „meg nem keresett jövedelme” a kamatkövetelésekből, vagy meg tud-e élni bármelyik földtulajdonos a bérleti díjakból megspórolt pénzből?

Ez azt jelenti, hogy bizonyos földtulajdonosok körében, akiknek még van egy kis tőkéjük, szorongás tapasztalható, vagy pedig szándékosan félreértik, vagy nem értik a nemzetiszocialista program eme legfontosabb követelését.

Megjegyzés: Szó szerint a „kamat rabszolgaságának lebontását” értjük alatta. Senki sem nevezné a megtakarításokból, jelzáloghitelekből vagy állami kölcsönökből származó kis összegű kamatokat a kamat rabszolgaságának. Azt értjük alatta, amikor a szándékos infláció megfosztott minket minden megtakarításunktól, és a gazdálkodónak kamatot kell fizetnie az új jelzáloghitelekért és rövid lejáratú hitelekért olyan kamatlábak mellett, amelyek

Azok, akik a jelenlegi kapitalizmus rendszeréhez ragaszkodnak, a gazdák valódi érdekei ellen vannak, és támogatják, hogy a bankok és ügynökeik a mezőgazdaságra támogassák a gazdaságot. A többit illetően a Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, valamint a Das Programm der NSDAP (A német állam a nemzetiszocialista alapokon és az NSDAP programja) című röpirataimra utalnék.

V.

Az adózással kapcsolatos politikánk világosan és következetesen kimondja: Felszabadítani a fogyasztót a következőktől:
a közvetett adók terhét, a termelőt pedig az üzleti tevékenységét megnehezítő adóktól.

„Szándékában áll a Pártnak eltörölni az importvámokat?”

Válasz: A Landbundnak tisztában kellene lennie azzal, hogy a nemzetiszocialista szavazás a Reichstagban teljes mértékben a mezőgazdasági termékekre kivetett védővámok mellett döntött, összhangban alapelvükkel – a nemzet munkájának védelme városban és vidéken.

VI.

A nyereségrészesedés kérdése. Lehetetlen itt foglalkozni ezzel a széleskörű és nehéz témával. Hetilapomban, a Die Flamme-ban, számos cikkben részletesen leírtam álláspontunkat.

Machine Translated by Google

A Deutsche Tageszeitung cikke félrevezető, mivel kiragadja a szövegkörnyezetből az idézett mondatokat. Személy szerint úgy vélem, hogy a kapitalista és marxista eszmei iskolák általános értelmében vett profitrészesedés nem a helyes megoldás. Ebben a kérdésben programunk a gyári munkásokra vonatkozik, és nincs értelme egy mezőgazdasággal foglalkozó röpiratban tisztázni a kérdést.

VII.

Az öregségi biztosítási ellátások kiterjesztése.

„Hogyan tervezik előteremteni az erre a célra szánt forrásokat?”

Válasz: Jelenleg létezik öregségi biztosítás, de sok esetben ez nem elegendő, és elszegényedésnek tekintik. Amint az adóterhek megszűnnek, és azok, akik most munkanélküliek, de munkaképesek, visszakerülnek a gazdasági életbe, elegendő eszköz áll majd rendelkezésre a bőséges öregségi ellátások biztosítására azok számára, akik már nem dolgoznak.

VII., IX., X.

Ezek csupán a párttaktikával kapcsolatos kérdések, és nem elvi kérdésekkel.

Mivel ellenzékben állunk egy olyan koalícióval szemben, amely boldogtalanságot hozott Németországra, természetesen időnként a kommunistákkal kell szavaznunk (bár egy egész világ választ el minket tőlük), ahogyan a Német Nemzeti és a Keresztény Nemzeti Gazdák is teszik. Nem engedjük, hogy bárki is megmondja nekünk, honnan szerezzük a követőinket, hanem mindenkihez – munkásokhoz, polgárokhoz és földművesekhez – fordulunk, akinek „jó német szíve” van, és jóakaratú ember, aki a parlamenti rossz kormányzásnak és a (békeszerződések) nyomorúságos beteljesítési politikájának végét akarja látni. Nem tartjuk a többi párttal való „társadalmi kommunikációt” megfelelő módszernek a német nemzet marxizmustól és parlamentarizmustól való megszabadítására – mert az politikai alkudozáshoz vezet. Németországot csak diktatórikus fellépés és a hatalom határozott gyakorlása húzhatja ki a sárból.

A nemzet nem szép szavakat akar, hanem erőszakot; nem alkudozást, hanem szilárd munkát szegény, elnyomott nemzetünkért.

A fentiekről teljes és világos beszámoló található a nemzetiszocialista gyűjtemény 19. számában – Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture; írta Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, a nemzetiszocializmus mezőgazdasággal kapcsolatos teljes politikájáról. Jól átgondolt javaslatokat tartalmaz a németországi szenvedő földművesosztály helyreállítására.

A 16. szám, Dr. Buchner tollából, kiváló esszét tartalmaz gazdaságpolitikánk értelméről és szelleméről.

A Hierl ezredes által írt 12. számú dokumentum ismerteti a nemzetvédelmi politikánkat.

Befejezésül néhány megjegyzést teszünk bizonyos kérdésekről, amelyeket politikai ellenségeink rosszindulatúan és hazug módon állítanak be abban a reményben, hogy ártanak nekünk.

A hozzáállásunk az állandó tisztviselői osztállyal kapcsolatban kétségtelenül méltó. Nem kellene a nagy porosz király szívből jövő csodálóinak lennünk, ha ellene lennénk ennek az osztálynak. Ami a hadsereg volt külföldön, azt a tiszta, megvesztegethetetlen tisztviselői osztály jelenti az állam számára belföldön. A becsületnek és a kötelességtudatnak ismét alapvető tulajdonságokká kell válnia tisztviselőinkben. Azok a tisztviselők, akik a vörösök és a feketék parancsára vannak kiszolgáltatva, eltűnnek az eljövendő államban; az ilyen párthullám-húzóknak nincs szükségük a becsületre és a kötelességtudatra.

Machine Translated by Google

Az a feltételezés, hogy a nemzetiszocialisták a tisztviselők ellen vannak, és fizetésüket csökkenteni, valamint nyugdíjaikat eltörölni szándékoznak, politikai hazugságnak minősül, amelyet ellenfeleink sajtója terjesztett. Épp ellenkezőleg, mi a nemzet minden tagjának, aki egész életében hűségesen szolgálta Németországot, tiszteletbeli nyugdíjat kívánunk adni, amely idős korukban gondtalanítja őket. Csak így szabadulhat meg a szociális segély az „elszegényedés” bélyegétől.

Szólnunk kell a nyugdíjelmélet kiterjesztéséről a szabadúszókra és a kézimunkásokra is. Nem kell aggódnunk amiatt, hogyan fogunk erre a célra forrásokat teremteni. Amikor abbahagyjuk az évi több ezer milliós külföldre, és még inkább a saját bankházainkba történő kifizetéseket, ezeknek az összegeknek a töredéke elegendő lesz az öregségi nyugdíjak kifizetésére.

Munkanélküli segély és biztosítás

Nem az állam dolga, hogy állami forrásokból támogassa a munkaképes embereket. A jelenlegi, a megélhetésüket nem biztosítók támogatási rendszerével kapcsolatos hozzáállásunk soha nem változott; a parlamentben mindig is szorgalmaztuk a munkanélküliek jobb körülményeinek megteremtését.
Nem azért tesszük ezt, mert szerintünk ez a helyes állapot, hanem azért, mert egy olyan kormánynak, mint a jelenlegi, amelynek idióta kül- és belpolitikája a munkaerőt, az élelmiszertermelést és az összes kereskedelmet a szakadék szélére sodorta, kötelessége elengedni ezt a politikát.

Egy olyan állam, amely képtelen visszahelyezni a gazdasági világba több millió munkaképes férfit, megérdemli, hogy elsöpörjék; tehát, ha anyagilag nem tudja megoldani a munkanélküliség támogatásának problémáját, csak megvonjuk a vállunkat.

A segélyrendszer elleni különféle támadások, még ha jogosak is, amikor a szociális segélyezéssel való visszaélésekre hivatkoznak, nem térítenek el minket attól az elvtől, amelyben hiszünk. Elismerve, hogy közel 3 000 000 munkanélküli között lehet 2 vagy 300 000 hírhedt lazsáló, akik szívesen visszatérnének dolgozni, ha a segélyt megszüntetnék – nem szabad elfelejtenünk, hogy legalább 2,5 millió jó munkás, alkalmazott, mérnök, technikus, művezető, tisztviselő stb. van, akik kétségbeesetten keresnek munkát, és nem találnak. A teljesen megalapozatlan állami politikánk kudarca miatt lehetetlen változtatni a nyomorúságos munkanélküliek segélyén.

Támadások a vallás és a papság ellen

Nem lehet elégszer kijelenteni, hogy az NSDA.P. nem álmodozik a támadásról
A keresztény vallás és méltó szolgái.

A középpárt és a Bajor Néppárt korrupt politikáját támadjuk; ezek egyetlen alkalmat sem veszítenek el arra, hogy „Veszélyben az egyház!” kiáltást hallassanak, kivéve, ha az ateista, Istent tagadó szociáldemokráciával szövetkeznek.

Azért nem szeretjük látni, ha a vallást politikai konfliktusok mocska mocsokba szennyezzük, mert oly magasztos és szent ideálunk van az ember Istenhez fűződő viszonyáról.

Machine Translated by Google

2. A 25 pont

A Nemzetiszocialista Német Munkáspárt 1920. február 25-én, a müncheni Hofbräuhous-Festsaalban tartott nagy tömeggyűlésen jelentette be programját a világnak.

Pártunk Alapszabályának 2. szakasza ezt a programot megváltoztathatatlannak nyilvánítja.

A program

A Német Munkáspárt programja időben korlátozott, a vezetőknek nem áll szándékukban, miután a benne meghirdetett célokat elérték, újakat kitűzni pusztán azért, hogy mesterségesen növeljék a tömegek elégedetlenségét, és így biztosítsák a párt fennmaradását.

1. Követeljük minden német egyesülését egy Nagy-Németország megalakítása érdekében, a jogok alapján a nemzetek által élvezett önrendelkezésről.
2. Követeljük a német nép jogegyenlőségét más nemzetekkel való kapcsolataiban, valamint a versailles-i és a saint-germaini békeszerződések eltörlését.
3. Földet és területeket (gyarmatokat) követelünk népünk táplálására és felesleges lakosságunk letelepítésére.
4. Csak a nemzet tagjai lehetnek az állam polgárai. Csak a német vérűek lehetnek a nemzet tagjai, bármilyen hitvallásúak is. Ezért egyetlen zsidó sem lehet a nemzet tagja.
5. Bárki, aki nem az állam állampolgára, csak vendégként élhet Németországban, és köteles külföldi törvények hatálya alá tartozónak tekintendő.
6. Az állam kormányzásával és törvényhozásával kapcsolatos szavazati jog kizárólag az állam polgárait illeti meg. Követeljük ezért, hogy minden hivatalos kinevezést, bármilyen jellegű is legyen az a Birodalomban, vidéken vagy a kisebb településeken, kizárólag az állam polgárai kapjanak meg. Ellenezzük a Parlament azon korrupt szokását, hogy a tisztségeket pusztán pártszempontok alapján, a jellemre vagy a képességekre való tekintet nélkül tölti be.
7. Követeljük, hogy az állam elsődleges kötelességének tekintse az állampolgárok iparosodásának és megélhetésének előmozdítását. Ha nem lehetséges az állam teljes lakosságát ellátni élelemmel, a külföldi állampolgárokat (az állam nem állampolgárait) ki kell tiltani a Birodalomból.
8. Minden nem német bevándorlást meg kell akadályozni. Követeljük, hogy minden nem német állampolgárt, aki 1914. augusztus 2. után lépett be Németországba, haladéktalanul kötelezzenek a Birodalom elhagyására.
9. Az állam minden állampolgára egyenlő jogokat és kötelességeket illetően.
10. Minden egyes állampolgár elsődleges kötelessége, hogy a szellemével vagy a testével dolgozzon. Az egyén tevékenységei nem ütközhetnek az egész érdekeivel, hanem a közösség keretein belül kell eljárnia, és a közjót kell szolgálnia.

Machine Translated by Google

Ezért követeljük:

11. A munkából nem származó jövedelmek eltörlése.

Az Érdek Lelkiségének Eltörlése.

12. Tekintettel arra a hatalmas élet- és vagyonáldozatra, amelyet minden háború követel egy nemzettől, a háborúból eredő személyes gazdagodást a nemzet elleni bűncselekménynek kell tekinteni.
Ezért könyörtelenül követeljük minden háborús hadi eredmény elkobzását.

13. Követeljük minden olyan vállalkozás államosítását, amely eddig részvénytársasággá (trösztté) alakult.

14. Követeljük, hogy a nagykereskedelemből származó nyereséget osszák fel.

15. Követeljük az időskori ellátás széleskörű fejlesztését.

16. Követeljük az egészséges középosztály létrehozását és fenntartását, a nagykereskedelmi üzlethelyiségek azonnali közszolgáltatásba adását és olcsó bérbeadását kiskereskedőknek, valamint hogy rendkívüli tekintettel kell lenni minden kis beszállítóra az állam, a járási hatóságok és a kisebb települések felé.

17. Követeljük a nemzeti igényeknek megfelelő földreformot, a föld közösségi célokra történő kártalanítás nélküli elkobzásának törvényét; a földkölcsönök kamatainak eltörlését és a földspekuláció minden formájának megakadályozását .

18. Követeljük azok könyörtelen üldözését, akiknek tevékenysége káros a közérdekre. A nemzet ellen elkövetett aljas bűnözőket, uzsorásokat, haszonlesőket stb. halállal kell büntetni, hitvallásuktól vagy faji hovatartozásuktól függetlenül.

19. Követeljük, hogy a materialista világrendet szolgáló római jogot egy egész Németországra kiterjedő jogrendszer váltsa fel.

20. Azzal a céllal, hogy minden rátermett és szorgalmas német számára megnyissa a felsőoktatás és ezáltal az előmenetel lehetőségét, az államnak fontolóra kell vennie nemzeti oktatási rendszerünk alapos átalakítását. Minden oktatási intézmény tantervét összhangba kell hozni a gyakorlati élet követelményeivel.

Az állam eszméjének (államszociológia) megértésének kell az iskola céljának lennie, kezdve a tanulók intelligenciájának első hajnalával. Követeljük a szegény szülők tehetséges gyermekeinek fejlesztését, bármilyen társadalmi réteghez vagy foglalkozáshoz is tartozzanak, az állam rovására.

21. Az államnak gondoskodnia kell az ország egészségi állapotának javításáról az anyák és csecsemők védelmével, a gyermekmunka tilalmával, a testi teljesítőképesség növelésével a törvényben előírt kötelező torna és sportok révén, valamint a fiatalok testi fejlődésével foglalkozó klubok széleskörű támogatásával.

22. Követeljük a fizetett hadsereg megszüntetését és egy nemzeti hadsereg megalakítását.

23. Jogi harcot követelünk a tudatos politikai hazugságok és azok sajtóban való terjesztése ellen. A német nemzeti sajtó létrehozásának elősegítése érdekében követeljük:

---

[1] 1928. április 13- án Adolf Hitler a következő nyilatkozatot tette: „Válaszolnunk kell az NSDAP programjának 17. pontjával kapcsolatos ellenfeleink általi téves értelmezésre.”

Mivel az NSDAP elismeri a magántulajdon elvét, nyilvánvaló, hogy a „kártalanítás nélküli elkobzás” kifejezés csupán a jogszerűtlenül megszerzett vagy a nemzeti jóléttel nem összhangban kezelt földek elkobzásának lehetséges jogi hatáskörére utal. A nemzeti jóléttel összhangban irányul. Elsősorban a földdel spekuláló zsidó vállalatok ellen irányul.

München, 1928. április 13 . (aláírás) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. hogy minden újságszerkesztő és asszisztenseik, akik németül dolgoznak nyelvet beszélőknek, a nemzet tagjainak kell lenniük;

b. hogy nem német újságok megjelenése előtt külön állami engedély szükséges. Ezeket nem feltétlenül német nyelven nyomtatják;

c) hogy a nem német állampolgároknak törvényben tiltsák meg a német újságokban való pénzügyi részvételt vagy azok befolyásolását, és hogy a törvény megszegésének büntetése minden ilyen újság betiltása és az abban érdekelt nem német állampolgár azonnali kitoloncolása legyen. Meg kell tiltani az olyan lapok kiadását, amelyek nem szolgálják a nemzet jólétét. Követeljük a művészet és az irodalom minden olyan tendenciájának jogi üldözését, amely valószínűsíthetően szétesíti nemzetünk életét, valamint a fent említett követelményekkel ellentétes intézmények elnyomását.

24. Szabadságot követelünk minden vallásfelekezet számára az államban, amennyiben azok nem jelentenek veszélyt az államra, és nem sértik a német faj erkölcsi érzéseit.

A Párt, mint olyan, a pozitív kereszténység mellett áll ki, de hitvallása tekintetében nem köti magát semmilyen konkrét felekezethez. Küzd a bennünk és rajtunk kívül élő zsidó-materialista szellem ellen, és meg van győződve arról, hogy nemzetünk csak belülről érhet el tartós egészséget a következő elv alapján:

A közös érdek az önmagunk előtt.

25. A fentiek megvalósítása érdekében követeljük egy erős központi államhatalom létrehozását. A politikailag központosított parlament megkérdőjelezhetetlen hatalmát az egész Birodalom és annak szervezete felett; valamint osztály- és foglalkozási kamarák létrehozását a Birodalom által a Konföderáció különböző államaiban kihirdetett általános törvények végrehajtása céljából.

A Párt vezetői esküsznek, hogy egyenesen előre haladnak – ha szükséges, feláldozzák a sajátjukat is. életek – a fenti pontok teljesítésének biztosításában.

München, 1920. február 24.

卐 卐 卐 卐 卐

A tagok 1920. május 22-i közgyűlésén folytatott teljes körű vita után úgy határoztak, hogy „ez a program megváltoztathatatlan”. Ez nem jelenti azt, hogy minden szónak változatlannak kell maradnia, vagy hogy a program elmélyítése vagy fejlesztése érdekében tett bármi tilos, de abszolút határozottsággal és rendíthetetlen világossággal kijelenti, hogy a benne foglalt elveket és vezérelveket nem szabad megváltoztatni.

Nem lehet célszerűségi megfontolásokból fakadó hajlam vagy csavarás, nem lehet rejtett beavatkozás a program nagyon fontos – és a jelenlegi politikai, társadalmi és gazdasági berendezkedés szempontjából igencsak nemkívánatos – pontjaiba, nem lehet eltérés az érzelmektől.

Adolf Hitler két fő pontját ólombetűkkel nyomtatja ki: A közös érdek az önmagunk előtt – a program szelleme. Az érdek rabszolgaságának eltörlése – a nemzetiszocializmus lényege. Ha ez a két pont megvalósul, az a közelgő univerzalista társadalmi rend, az „igazi állam” győzelmét jelenti az állam, a nemzet és a gazdaság jelenlegi szétválasztása felett, amelyet a társadalom individualista elméletének korrupt hatása alatt áll.

Machine Translated by Google

felépített. A mai állállam, amely elnyomja a munkásosztályt és védi a bankárok és tőzsdespekulánsok kalóz hasznát, a felelőtlen magángazdagodás és a legalantasabb politikai haszonszerzés színtere; nem gondol népére, és nem biztosít magas erkölcsi köteléket az egységhez. A pénz hatalma, minden hatalom közül a legkönyörtelenebb, abszolút uralommal bír, és korrupt, romboló befolyást gyakorol az államra, a nemzetre, a társadalomra, az erkölcsre, a drámára, az irodalomra és az erkölcs minden kérdésére, amelyet nehezebb felmérni.

Természetesen ebben az óriási küzdelemben nem szabad ingadozni, nem szabad meghátrálni; vagy győzelem, vagy vereség van.

Ugyanennek az alapelvnek az a némileg eltérő nézete, amelyet a Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.) című könyvemben adtam, nem módosítás, hanem olyan pontok sorozata, amelyek összetartoznak, az élet különböző politikai, gazdasági, pénzügyi, kulturális aspektusai szerint összegyűjtve és elrendezve.

Ha ezeket a nézeteimet (lásd 22. oldal) a 25 ponttól eltérőnek vagy azzal ellentétesnek lehetne tekinteni, Hitler soha nem nevezte volna könyvemet rövid előszavában „mozgalmunk katekizmusának”. Mindenki szabadon választhatja ki a nézeteket ízlése szerint, de ha összehasonlítja őket, nem fogja találni őket kölcsönösen ellentmondónak.

Annak érdekében, hogy biztosítsuk a programunkban kifejezett követeléseinkkel való jövőbeni teljes egyetértést, és megvédjük a mozgalmat azoktól a megrázkódtatásoktól, amelyek bármely mozgalomnak árthatnának, — A profi és amatőr kritikusok, morgolódók és mindentudók által felvetett „fejlesztési javaslatok” alapján Adolf Hitler a kerületi szervezők 1926. február 11- én Bambergben tartott konferenciáján hivatalosan Gottfried Federt nevezte ki a Programmal kapcsolatos összes kérdés végső bírájává.

Machine Translated by Google

3. Az alapötletek

Ebben a füzetben az a célunk, hogy a lehető legrövidebben és legegyszerűbben bemutassuk a nemzetiszocialista államfelfogás lényegi alapelveit. Egy későbbi füzetben részletesebben foglalkozunk majd e felfogás szociológiai, elméleti és spirituális vonatkozásaival.

Nem kíséreljük meg sem a különféle egyéb politikai törekvések, sem azokat képviselők ismertetését a különböző pártokban és egyesületekben – ez önmagában is feladat –, csupán követeléseink lényegét ismertetjük.

A világ a káoszból, a rendetlenségből a rend, a vad zűrzavarból a szervezettség született.

Ma a káosz uralkodik a világban – zűrzavar, küzdelem, gyűlölet, elnyomás, rablás, kegyetlenség, önzés. Testvér elidegenedett testvértől. Ugyanazon nemzet tagjai megtámadják egymást, agyonszúrnak egy embert pusztán azért, mert horogkeresztet visel. Mindannyian ugyanazon terhek alatt, ugyanazokon a nélkülözéseken szenvednek; mégis ki hallott már az elmúlt hónapokban olyanról, hogy marxista munkások megtámadták vagy megölték munkaadóikat, pártvezetőiket, bankárokat és tőzsdei vérszívókat, vagy a nagybani haszonlesőket? A káosz egyetlen áldozata a jó, egyszerű munkás. A marxisták elvesztették a fejüket, és özönlenek, hogy csatlakozzanak saját osztályuk fosztogatóihoz, miközben vadul fordulnak azok ellen, akik készen állnak megmenteni azt.

A nacionalisták és más pártok a kormányban vannak, vagy azért küzdenek, hogy bekerüljenek azokkal együtt, akik lerombolták nemzeti eszméiket, és ezzel elveszítették mind a becsületüket, mind a jellemüket. A védelmi egyesületek arra törekszenek, hogy behatoljanak „az államba” – Severing és Grzesinsky államába –, pacifisták, internacionalisták és zsidók, akikkel szerintük együtt irányíthatják a kormányt.

Megőrültek! Az úgynevezett Rechtskreise nem látja, hogy a sasok és kígyók, a farkasok és bárányok, az emberiség és a kolerabacilus nem tud együttműködni. Minden erejüket latba vetik, hogy a rendetlenségben, a politikai káoszban és a politikai hiábavalóságban „rendet” teremtsenek. De szembeszállnak a nemzetiszocialistákkal, ezekkel a „fanatikusokkal”, akiket őrült félelem tölt el, hogy utóbbiak megfoszthatják őket korábbi kiváltságaiktól és pozícióiktól, – elfelejtve, hogy mindent vesztettek éppen azok miatt az emberek miatt, akiktől most „részesedést” követelnek a „politikai kenyerekből és halakból”.

Az iparosoknak, kicsiknek és nagyoknak, csak egyetlen céljuk van – a profit –, csak egyetlen vágyuk van – a hitelek –, csak egyetlen tiltakozásuk – az adózás ellen; csak egy dolgot félnek és tisztelnek – a bankokat; vállat vonnak a nemzetiszocialista követelés hallatán, hogy le kell törni a kamatbűn rabszolgaságát.

Egyetlen vágyuk az, hogy „adósságot halmozzanak fel”. A bankok által gond és munka nélkül kivetett hatalmas adót tökéletesen rendezettnek tartják. Gazdasági pártokat alapítottak, és megszavazták a Dawes-törvényeket, amelyek a magas adók fő okai.

A becsület eltávozott az üzleti életből, amely teljes mértékben hatalmas vállalatok kezében van. A termelők megadták magukat a nagy pénzügyeknek, legnagyobb ellenségüknek. A gyárakban és irodákban dolgozó munkaadóknak, akik mélyen eladósodtak, be kell érniük a legapróbb ócskasággal is, mivel a munka összes profitja kamatok és osztalékok formájában a személytelen pénzhatalom zsebébe kerül.

Az irányító emberek teljesen képtelenek megfékezni a káoszt. Felülről elnyomják őket az adók és a kamatfizetések, alulról fenyegetik az elmerültek morgolódásai.

Machine Translated by Google

munkások, vakon a kapitalizmus által ellenőrzött államhoz kötötték magukat, miközben a jelenlegi káosz kizsákmányolói csupán rabszolgahajcsárokként engedik, hogy hatalmon maradjanak a munkástömegek felett. Dühük nem a marxizmus őrülete, hanem a Kampós Kereszt viselői ellen irányul. Elfelejtik, hogy mi, és csak mi láttuk a német gazdaság tragédiájának közeledtét, érzékelését és bemutatását, hogy Németország, ha időben szembesül vele, saját erejével helyreállíthatja az egyensúlyt.

Mindenféle nevű, alapvető elképzeléseikben ésszerű egyesületek – reménytelenek a közélet jelenlegi káoszában – a rend megteremtésének módját keresik. Mindez hiábavaló, mert nincsenek kapcsolatban a nemzettel mint nagy társadalmi egésszel. Mindegyik csupán arra törekszik, hogy apró előnyöket szerezzen saját kasztjának; minden politikai vagy gazdasági elvtől mentesen, sorra alkalmazzák az egyes politikai pártokra. Meghajolnak a fennálló rendszer előtt, és meghajolnak az úgynevezett legfelsőbb hatalom előtt.

Kimondhatatlan összegekbe kerültek a német nemzetnek számtalan szervező, igazgató és besúgó kifizetéseként, de egyikük sem tett a legcsekélyebb hasznot sem. Az infláció – egy bűnös intézkedés – megfosztotta az összes társadalmi osztályt, a takarékoskodókat, az egyesületek tagjait, a kézműveseket megtakarításaiktól.
Valami új adó, egyenesen a zöld asztalról, lerombolja az évek munkáján alapuló reményeket. A számtalan értekezlet, megbeszélés, kormányhoz fordulás után megszerzett előnyt általában semmissé teszi a megélhetési költségek emelkedése, az árak emelkedése vagy csökkenése.

Káosz és őrültség! Hogyan élhet egy földműves ilyen üldöztetés alatt? Hogyan vásárolhat a munkás, miközben az árak folyamatosan emelkednek? Mi értelme a tisztviselők és alkalmazottak fizetésének emelésének, amikor a megélhetési költségek indexe folyamatosan emelkedik. Hiszékenységükben az államtól várnak segítséget, attól az államtól, amely minden elszegényedést és elnyomást okozott, amely nem a „nemzet atyja”, hanem a pénzdespotizmus zsarnoka és adószedője.

Így hát újra meg újra a régi pártokhoz fordulnak, azt mondják, hogy nem érdekli őket a politika, és oda tartoznak... egyetlen pártnak sem, és ugyanakkor hagyták, hogy a nyomorult pártcivakodások folytatódjanak a régi módon.

A nemzetiszocializmus elé tárt nagy feladat az, hogy eltökélje a forma helyreállítását, eloszlassa a káoszt, rendbe tegye a régi rendektől eltávolodott világot, és – a legmagasabb platóni értelemben – őrizze meg ezt a rendet.

Itt le kell szögezni, hogy „Rendnek” nem tekintjük sem a rendőri állam látszólagos rendjét, sem a szokások által szentesített és törvény által engedélyezett pénzügyek rablását, sem a szindikátusok, trösztök és más szervezett nemzeti áruló intézkedések összeesküvéseit, bármennyire is jól „működnek”. Még egy rablóbandában is van „rend”, a börtönöknek is megvannak a maguk „szabályozásai”. De a nemzetben, mint szerves egészben, a közélet minden aspektusa fájdalmat, rabságot, elnyomást, őszintétlenséget mutat, és mindenki mindenki elleni harcának kaotikus képét tárja elénk.

Kormány a nép ellen, párt a párt ellen, ugyanakkor a legtermészetellenesebb szövetségeket kötve, munkaadó az alkalmazott ellen, kereskedő a termelő és a fogyasztó ellen, földesúr a bérlő ellen, munkás a gazdálkodó ellen, tisztviselők a közönség ellen, munkás a...
„burzsoázia”, egyház az állam ellen, ahol mindenki vakon igazodik a saját ellenfeléhez, és csak a saját önző érdekeire, előmenetelére és pénzeszsákjaira gondol. Senki sem gondol arra, hogy a másiknak joga van élni, vagy hogy a saját önző céljainak követése azt jelenti, hogy valaki másnak kell fizetnie érte. Senki sem gondol a szomszédai jólétére, vagy a közösség iránti magasabb rendű kötelességeire. Lélegzetelállító hajsza a személyes haszon után. Könyököld a szomszédodat, hogy továbbjusson, taposd a testét, ha akarsz vele valamit – miért érdekel? Ez a modern üzlet.

Ne áltassuk magunkat. Egy nagy világváltozás kellős közepén vagyunk, és természetes, hogy az egyszerű lelkek, a szegény vándorló szellemek nem látnak kiutat a káoszból, enyhülést keresnek...

Machine Translated by Google

öngyilkosságot, vagy azt hiszed, hogy a világvége közeleg, és csatlakozol az aranyborjú utáni versenyfutáshoz, majd vakon belerohansz az örvénybe. "Élvezd, amíg lehet - utánunk az özönvíz."

Egy nemzet moráljára mért ilyen szörnyű csapás csak akkor lehetséges és magyarázható, ha a társadalom egész szellemi alapjai megrendülnek vagy hamisak – és valójában azt látjuk, hogy a marxizmus, a kapitalizmus és a közéletünk vezetői mind ugyanazt az istent imádják –
Individualizmus. A személyes érdek az egyetlen ösztönző, – előnyök megszerzése a saját szűk társadalmi réteg számára az életben.

Később egy további írás jelenik meg ebben a sorozatban, amely egy gondos...
a társadalom felépítésének szociológiai vizsgálata.

Itt csak röviden kísérlek meg összehasonlító képet mutatni a mai állam és politikai gazdaságtan szerves hibái, valamint a nemzetiszocialista állam lényege közötti különbségről. A mai tanítás a következő: A társadalom az egyének összessége – az állam legjobb esetben egyének vagy egyesületek kényelmes összessége.

A társadalom felépítésének eme tanítását egy kőhalomhoz hasonlíthatjuk. Az egyetlen igazi benne az egyes kődarabok. Alakja a véletlenen múlik; hogy a kő felül vagy alul van-e, az közömbös. Az eredmény nem több és nem kevesebb, mint egy kőhalom...
kövek.

Ugyanezen hasonlat szerint az Állam, amely megfelel a nemzetiszocialista társadalomtanunknak és az Államfilozófiának, a ház. Gépiesen szólva, a ház is számos egyedi téglából áll – homokból, cementből, gerendákból, ablakokból, ajtókból, padlókból stb. De bárki láthatja, hogy egy ház, egy szoba egy magasabb rendű entitás, valami új, különös és önmagában teljes dolog, több, mint puszta téglák összessége. Bárki megértheti, hogy egy ház nem úgy jön létre, hogy több egyedi alkatrészt egy kupacba halmozunk, hanem csak úgy, hogy ezeket a részeket egy átgondolt terv szerint összeszereljük.

Így van ez egy nemzettel. Csak akkor jelenhet meg az igazi állam, ha a káosz szervesen, egy átgondolt terv révén rendbe jön és helyet ad a formának, amíg a részek tömegéből egy értelmes egész nem áll össze. Csak akkor öltenek az alkotóelemek céltudatos alakot. Othmar Spann, a Bécsi Egyetem korábbi rektora, Der wahre Staat című könyvében és Gesellschaftslehre című művében csodálatra méltóan kifejtette a mai individualista állam szociológiai alapjait, szemben a tudományos elveken alapuló állam egyetemes rendjének magasztos eszményével.

Mi, nemzetiszocialisták alkottuk meg a kifejezést, amelyet minden ember megért:

A közösség az egyén előtt.

Csak a közérdek szolgálatában, a nemzeti közösség tagjaként ébredhet fel az egyén egy magasabb rendű életre, mindenki a saját helyén. Csak így érheti el mindenki az igazi szocializmust, a közösségi érzést, az igazi életet, nyerheti el a biztonságtudatot, és ismerheti fel, hogy csak ennek az eszmének az uralma alatt emelkedhet ki egy szerves, nemzeti kormányzat a jelenlegi rablórendszerből, és válhat a közösség és a közösség minden tagja számára hasznára.

Ma az egyén tehetetlen áldozata az uralomért küzdő erőknek; társai tehetetlenek, hogy segítsenek neki. Nem világos, hogy ki az igazi ellenség – a tétlen haszonleső és kizsákmányoló. A marxista kapitalizmusellenes kiáltások, a központ jámbor kijelentései, az üzleti világ panaszai a ... terhével kapcsolatban...

Machine Translated by Google

az adózás és a kamat mellett senki sem ismeri fel a világ ellenségét, a világot beárnyékoló pénzt és annak képviselőjét, a zsidó mágnást.

Minden társadalmi réteg megtapasztalta az érdekek csapását; az adószedő súlyosan érinti a lakosság minden rétegét – de ki mer szembeszállni a bankok és a tőzsdék hatalmával? A tőke azzal nyilvánul meg, hogy – a földön máshol tapasztaltakkal ellentétben – mintegy önmagán kívül, fájdalom és munka nélkül, kamat és osztalékok segítségével növekszik, és percről percre egyre nagyobb és hatalmasabb lesz. A hazugság ördögi elve legyőzte az alkotó munka tisztességét.

Törj össze, az érdek rabszolgasága a mi harci kiáltásunk.

Tudom, hogy ezt a követelést, amely minden más mögött meghúzódik, még a saját sorainkban sem értik meg teljes hatalmas jelentőségében. Felszólalóink közül például nagyon kevesen merik megtámadni ezt az alapvető kérdést, bár legtöbben érzik, mennyire fontos; pártunk egyik jelszava ugyanis a „Harcoljunk a tőke és a tőzsde ellen". De hogy valójában mi is az „érdek rabszolgasága", hogyan hat a nemzet és az egyén életére, hogyan hajtotta rabszolgasorba a „pénzügy" a lakosságot, és melyek a helyes és gyakorlati módszerek, amelyeket alkalmazni kell a megtörésére, és milyen következményekkel járna megtörése az egész lakosságra nézve – az nagyon kevesek számára elég világos ahhoz, hogy saját szavaikkal el tudják magyarázni.

Nagyszerű művében, a Mein Kampfban (I. kötet, 224–225. oldal) Adolf Hitler a következőképpen utalt e kérdés rendkívüli fontosságára: „Amikor 1919 júniusában hallgattam Gottfried Feder első előadását az érdekek rabszolgaságának lebontásáról, azonnal tudtam, hogy ez egy rendkívül fontos elméleti igazság a német nemzet jövője szempontjából. A nemzetközi tőke és pénzügyek elleni küzdelem a német nemzet függetlenségért és szabadságért folytatott küzdelmének programjának központi pontjává vált."

Minden komoly nemzetiszocialista osztja ezt a meggyőződést, mert e kérdés megoldása magában foglalja a zsidókérdés megoldását – és ennél sokkal többet.

Az antiszemitizmus bizonyos értelemben az egész mozgalmunk alapját képező érzés alapja.
Minden nemzetiszocialista antiszemita, de nem kell minden antiszemitának nemzetiszocialistának lennie.
Az antiszemitizmus negatív; az antiszemita felismeri a nemzeti pestis kórokozójának hordozóját, de ez a tudás általában az egyes zsidók és az üzleti életben elért sikereik iránti gyűlöletbe fordul. Aztán a legjobb esetben az antiszemitizmus felemelkedik, hogy segítsen kiűzni a zsidókat az államunkból és a gazdasági életünkből. Az antiszemita nem törődik azzal, hogy hogyan és mit tegyünk ezután.

Ha a zsidók elűzése után is megmaradna a mai zsidó uralom elve – az önérdek a közérdek előtt –, valamint a zsidó bank- és hitelrendszer, akkor még mindig lenne elég fattyú zsidó, vagy akár vegyes fajú „normális német", akik készek a zsidók helyébe lépni és a saját fajuk ellen dühöngeni, ahogyan a zsidók ma is teszik, és talán rengeteg „antiszemitát" látnánk ott ülni, ahol egykor a zsidók ültek.

A nemzetiszocializmus, fő követelésével, az érdekek rabszolgaságának lerombolásával, lényegében konstruktív. Mélyebbre hatol, és a következményei sokkal átfogóbbak.

Esszémben, a Das Hezstück unseres Programms (Országos Társadalomtörténeti Évkönyv, 1927) című rámutattam arra a sajátos helyzetre, amelyet a követelés biztosít számunkra az összes többi párt és egyesület között. Minden más követelésünkben hasonló és párhuzamos törekvéseket találunk a jobboldali és baloldali pártokban. Egyetlen más párt sem tud ennek az egyetlen követelésnek az ellentétét felmutatni, csak a miénk.

Machine Translated by Google

Mindannyian tudjuk, hogy sem a baloldal a hamis „Le a kapitalizmussal!” kiáltásával, sem a jobboldal a hazáról szóló frázisaival nem képes új világkorszakot kezdeni, hiszen sem a marxisták, sem a reakciósok nem tudnának semmit megváltoztatni gazdaságunk természetén, csak rombolnának, ahogy az oroszországi kommunisták teszik. Nem képesek építeni...
mint a kommunisták Oroszországban.

Mit értünk az Érdeklődés rabsága alatt?

A népek helyzete a világ zsidóságának pénzügyeinek pénzuralmának hatása alatt.

A földtulajdonos e rabszolgaság alatt áll, akinek kölcsönöket kell felvennie mezőgazdasági tevékenységének finanszírozására – olyan magas kamatozású kölcsönöket, amelyek majdnem felemésztik munkája eredményét –, vagy akit arra kényszerítenek, hogy eladósodjon, és a jelzálogokat ólomsúlyként vonszolja maga után.

Így van ez a munkással is, aki üzletekben és gyárakban fillérekért termel, míg a részvényes olyan osztalékot és bónuszokat kap, amelyekért nem dolgozott meg.

Ahogy a kereső középosztály is, akiknek a munkája szinte teljes egészében a bankszámlahitelek kamataira megy el.

Így van ez mindazokkal, akiknek szellemi vagy testi munkával kell megkeresniük a kenyerüket, míg egy viszonylag kis részük, munka és gond nélkül, hatalmas profitot zsebel be osztalékaiból, spekulációiból és banki részvényeiből. Nem a takarékoskodó megtakarítókra és a kistőkésekre gondolunk –
bár ők is egy hamis rendszernek tartoznak, vagy tartoztak a nyereményeikkel –, de egész életükben sokszorosan a csekély kamataik összegét is elvették tőlük adók formájában, így könnyen megengedhetjük magunknak, hogy öregkorukban visszafizessük nekik a teljes keresetük egy részét, amelyet elvettek. Erről később bővebben fogok beszélni.

Az iparos is, aki fáradságos munkával építette fel vállalkozását, és idővel vállalattá alakította azt. Már nem szabadúszó, hanem a kapzsi igazgatótanácsot és a részvényeseit is ki kell elégítenie – ha nem akarja, hogy kiszoruljon.

Így van ez minden olyan nemzettel is, amely kölcsönökkel fedezi a hiányát.

Ez a szolgaság romlást hoz minden olyan nemzet számára, amely átadja belföldi szuverén jogait, pénzügyei, vasútjai, valamint az adózás és vámok feletti ellenőrzést a pénzhatalomnak, a bankároknak, ahogyan Németország tette a Dawes-törvény elfogadásával.

Az alkotó munka is ugyanezen rabszolgaság alatt áll, ha mindenekelőtt a pénzre gondol. Ma
A pénz, az „üzlet szolgája”, a munka urává, sőt brutális zsarnokává vált.

Az érdek rabszolgasága az ellentétek – a tőke kontra munka, a vér kontra pénz, az alkotó munka kontra kizsákmányolás – valódi kifejeződése.

E rabszolgaság megtörésének szükségessége olyan hatalmas fontossággal bír nemzetünk és fajunk számára, hogy egyedül ettől függ nemzetünk reménye a szégyenből és a rabszolgaságból való felemelkedésre; sőt, a boldogság, a jólét és a civilizáció visszaszerzésének reménye szerte a világon.

„Ez az a forgáspont, amely körül minden forog; sokkal több, mint a pénzügypolitika puszta szükségszerűsége. Míg alapelvei és következményei mélyen beleivódnak a politikai és gazdasági életbe, a közgazdasági tanulmányok vezető kérdése, így minden egyes egyént érint, és mindenkitől döntést követel: – A nemzet szolgálata vagy korlátlan magánvagyon. A szociális kérdés megoldását jelenti.”

Minden „világkérdés” leírható egyetlen szóval, amely lángként emelkedik fel a káoszból; ugyanakkor számtalan próféta és könyv sem merítheti ki az összes kérdést, amely ebből a szóból felmerül.

Machine Translated by Google

A nemzetiszocializmus e hatalmas alapelvéről jelenleg nem tudunk többet mondani. A probléma minden lényeges oldalára már fényt derítettem röpirataimban: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – München, 1926 (már elfogyott); Der Staatsbankrott, Die Rettung – Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik – Diessen, 1921; és Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage – Frz. Eher Nachf., München, (mind beszerezhető pártunk müncheni könyvtárában, Thierschstr. 11).

Intenzív tanulmányokra van szükség e probléma részleteinek elsajátításához, mivel az elmúlt 50 év gyakorlati közgazdaságtana olyan szorosan követte a kapitalista eszmét, hogy mindenkinek, aki azzal nőtt fel, teljes orientációváltásra van szüksége ahhoz, hogy megszabaduljon tőle.

Hamarosan megjelenik egy röpirat a témáról, amely magyarázatot ad tagjainknak a feltörekvő nacionalista állam e rendkívül fontos feladatáról.

A fent említett két, meglehetősen újszerű programunk alapelvén túl mi is...
meg kell említenem bizonyos másokat is az állam általános politikájával kapcsolatban.

Állampolitikánk alapelve röviden a következő: A Német Birodalom a németek hazája.

Ez a nagy alapelv egész külpolitikánk számára, és magában foglalja Németország politikai felszabadítását, faji politikánk minden követelményét és az államhoz való csatlakozás feltételeit.

Gazdasági alapelvünk: A nemzetgazdaság feladata a legszükségesebb dolgok biztosítása.
az életért, és nem a tőke lehető legmagasabb profitjának biztosítása érdekében.

Ez a gazdaságpolitikai elv magában foglalja a nemzetiszocializmus alapvető hozzáállását a magántulajdonhoz, valamint a különféle üzleti formákhoz, a legkisebbektől a legnagyobbakig – szindikátusok, trösztök –, és a nagy erkölcsi kérdésekhez, amelyeknek élő erőként kell működniük az üzleti életben, ha a „nemzetgazdaság” nem akar a nemzet puszta kizsákmányolásához és a pusztán profitorientált működtetéshez vezetni!

A pénzügyekkel kapcsolatos alapelvünk a következő:

A pénzügyek az állam javát szolgálják; a pénzügyi mágnások nem alkothatnak
Állam az államon belül.

Ez az elv gyökeres változást foglal magában. Azokat a gyakorlati intézkedéseket érinti, amelyeket meg kell tenni az érdekek rabszolgaságának megtörése érdekében – a pénzügyek államosítását, a hitelrendszer és a bankrendszer ellenőrzését.

Ezen feladatok mindegyike kiemelt fontosságú Programunk szempontjából. Magukban foglalják az összes adójogszabályt, a végső – és látszólag lehetetlen –
Az adómentes állam célja.

A társadalmi kérdéseket illetően az alapelvünk a következő:

Az általános jólét a legfőbb törvény.

Ez az elvünk szöges ellentétben áll a mai gyakorlattal, amely szerint minden társadalmi réteg, minden foglalkozás a közérdek figyelembevétele nélkül igyekszik a saját csoportjának előnyöket szerezni a társadalompolitikában. Azt kívánjuk, hogy mindenki számára lehetővé tegyük a lakhatást és a megélhetést, és hogy általános idősgondozási rendszert vezessünk be.

Ami az oktatási és erkölcsi fejlődést illeti, megváltoztathatatlan alapelvünk: minden ebbe az irányba irányuló munkát kizárólag a német nemzetiség szemszögéből kell végezni. Nemzetünk erkölcsi és szellemi erői nem vezethetnek be parancsra vagy erőszakkal egy új reneszánszt, egy új klasszikus korszakot a művészetekben. Véget kell vetni az elszenvedett sérelmeknek.

Machine Translated by Google

a zsidó diktatúra kezében lévő német művészeti és szellemi életünk által, különösen a sajtó megmérgezésével.

Ezen a fontos közéleti területen kívül természetesen számos más fejlesztési lehetőséget is figyelembe kell venni.

Világos, hogy jogrendszerünket módosítani kell, hogy megfeleljen az új intézmények sokféleségének; hogy a demokratikus szavazással történő parlamenti választás botrányát meg kell szüntetni, és hogy a diktatúra átmeneti időszakát követően döntenünk kell az állam külső, látható formájáról és a szövetségi államok belső funkcióiról.

Már ebben a rövid áttekintésben is láthatjuk e kérdések hatalmas dimenzióit.
amikor szemtől szembe kerülünk Programunk lenyűgöző alapelveivel.

Nem alapvető fontosságú – sőt, számunkra közömbös, hogy monarchia vagy köztársaság leszünk, hogy 5 vagy 25 államból álló szövetséget akarunk-e létrehozni, feltéve, hogy ezek mind német államok, erős központi kormányzat alatt egyesülve, amikor szemtől szemben állnak a külfölddel, és feltéve, hogy a német állam polgárai otthon boldogan és elégedetten élhetnek.

Machine Translated by Google

4. A programkövetelmények részletes leírása

ahogy Gottfried Feder fogalmazott a Der deutsche Staatban.

Az új tagok toborzásakor az alábbi formában történő programhasználat megkönnyíti a folyamatot. A kisebb záradékok a fontosabb címszavak alá vannak sorolva, az előző fejezetben kifejtett elveknek megfelelően.

Az NSDAP politikai és gazdasági programja

Célunk Németország újjászületése a német szabadság számára, német szellemben.

Ennek a célnak az eszközei a következők:

1. A politikai elv: A Német Birodalom a németek otthona.

   a. Külpolitikában:

   • Egy homogén nemzeti állam létrehozása, amely magában foglalja az összes német fajt.

   • A német érdekek energikus képviselete külföldön.

   b. A faji politikában:

   • Egy homogén nemzeti állam létrehozása, amely magában foglalja az összes német fajt.

   • A német érdekek energikus képviselete külföldön.

   c. Belpolitikában:

   • Csak azok a németek gyakorolhatják az állampolgár jogait, akik teljes közösséget vallanak Németország szellemével és sorsával.

   • Aki nem német, csak vendégként élhet a német államban, és külföldi jog szerint van rá.

   • A németek jogai elsőbbséget élveznek a külföldi állampolgárok jogaival szemben.

2. Gazdasági alapelvünk: Az állam kötelessége a létfenntartáshoz szükséges dolgok biztosítása és nem azért, hogy a tőke számára a lehető legmagasabb profitot biztosítsa.

   a. A nemzetiszocializmus elismeri a magántulajdont alapelvként, és azzal védi azt, hogy törvény.

   b. A nemzeti jólét azonban megköveteli, hogy korlátokat szabjanak az egyének kezében lévő vagyon felhalmozásának.

   c) Minden német közösséget alkot az általános jólét előmozdítása érdekében. kultúra.

   d) Minden német munkakötelezettségének keretein belül, a magántulajdon szentségének tiszteletben tartásával, minden német szabadon kereshet és rendelkezhet munkája eredményével.

Machine Translated by Google

e) Ösztönözni kell a kis- és nagyvállalatok minden formájának egészséges kombinációját a gazdasági élet minden területén, beleértve a mezőgazdaságot is.

f. Minden meglévő vállalkozás, amely eddig társasági formában működött, államosítsák.

g. Uzsora, haszonszerzés és személyes gazdagodás mások kárára és kárára a nemzet bűnöseit halállal büntetik.

h. Egyéves munkakötelezettség bevezetése (az állam számára), amely mindenkire vonatkozik. Német.

3. Pénzügyi alapelvünk: A pénzügyek az állam javát szolgálják; a pénzügyi mágnások nem alkothatnak államot az államon belül. Ezért célunk az érdekek szolgaságának megtörése.

a. Az állam, és így a nemzet mentesítése a kamatra kölcsönt nyújtó nagy pénzügyi intézményekkel szembeni eladósodottságától.

b. A Reichsbank és a kibocsátó házak államosítása. c. Pénzügyi ellátás

minden nagyobb közcélra (vízerőművek, vasutak stb.), nem kölcsönök útján, hanem kamatmentes államkötvények kibocsátásával vagy készpénz felhasználása nélkül.

d) Fix árfolyamú, biztosított alapon történő valuta bevezetése.

e. Nemzeti Vállalkozásfejlesztési Bank létrehozása (valutareform) kamatmentes kölcsönök nyújtására.

f. Az adórendszer alapvető átalakítása társadalmi-gazdasági elvek alapján. A fogyasztó mentesítése a közvetett adók, a termelő pedig a bénító adózás terhétől (adóreform és adómentesség).

4. Társadalmi-politikai alapelvünk: Az általános jólét a legfőbb törvény.

a. Az öregségi biztosítás széleskörű fejlesztése a járadékrendszer államosításával. A német állam minden tagjának biztosítani kell a megélhetéséhez szükséges anyagi fedezetet egy bizonyos kor elérésére, vagy tartós rokkantság esetén ezen kor előtt.

b. A termelő vállalkozásokban részt vevő összes személy részesedése a nyereségből hatékonyságuk és életkoruk szerint. A felelősségvállalás a nemzeti szempontból vett feladat végrehajtásában is közös lesz.

c) A háborúból és a forradalomból származó, nem becsületes munkából származó összes haszon, valamint az uzsorások és pénzhajhászók vagyonának társadalmi célú lefoglalása.

d) A lakáshiány enyhítése kiterjedt új építkezésekkel az egész Birodalomban, a 20. pontban javasolt eszközökkel (egy új nemzeti bank).

5. Kulturális célunk, hogy minden tudomány és képzőművészet egy politikailag szabad, gazdaságilag egészséges állam talaján virágozzon. Ennek elérésének eszközei a következők:

a. A fiatalok nevelése arra, hogy testileg egészségesek és szellemileg szabadok legyenek a nagy a német kultúra hagyományai.

b. Teljes hitvallási és lelkiismereti szabadság.

c) Különleges védelem a keresztény felekezetek számára.

d) A német erkölcsi ösztönökkel ellentétes és az államra és a nemzetre káros anyagokat tartalmazó dogmák elnyomása.

Machine Translated by Google

e. Mindenféle rossz befolyás visszaszorítása a sajtóban, az irodalomban, a színpadon, a művészetekben és a mozikban.

f. Az oktatás szabadsága a német középiskolákban; határozathozatal magasztos gondolkodású férfiak osztálya.

6. Katonai ügyek.

a. A nemzet hatékonnyá tétele azáltal, hogy minden szabad németnek lehetővé tesszük a szolgálatot és a viselt terheket fegyver.

b) A fizetett hadsereg megszüntetése.

c) Nemzeti hadsereg létrehozása a nemzetvédelem érdekében, magasan képzett hivatásos tisztikar irányítása alatt.

7. Egyéb ajánlások.

a. Sajtóreform. Minden olyan folyóirat betiltása, amely a nemzet érdekeit sérti. Szigorú felelősség minden valótlan és szándékosan meghamisított hírszerzési információért.

b. A választójogi törvények módosítása a választási versenyek demoralizáló módszereinek megszüntetése és a megválasztott személyek mentelmi jogának biztosítása érdekében.

c) Különleges kereskedelmi és szakmai kamarák létrehozása.

d. Igazságügyi reform a földtörvények tekintetében – a földtulajdonhoz fűződő jogok alapelvként való elismerése; a föld biztosítékára magánforrásokból történő kölcsönfelvétel tilalma; az állam elővásárlási joga, különösen külföldiek és zsidók esetében; az állam felhatalmazása a birtokok kezelésére a tulajdonos rossz gazdálkodása esetén.

Polgári jog – a személyes becsület és az egészség jelentősen fokozott védelme, szemben a tulajdonjogok ma uralkodó egyoldalú jogi védelmével.

e. Államjogi reform.

A német jellemhez leginkább illő államforma a központi személyes hatalomban egyesült szuverén ellenőrzés. A nemzetnek később kell eldöntenie, hogy ezt a központi személyes hatalmat egy választott uralkodó vagy egy elnök gyakorolja-e.

A Birodalom szövetségi jellege.

A német nemzet alkotmánya, amelyet számos, faji és történelmi hovatartozás által szorosan összefüggő ország alkotmánya alkot, szükségessé teszi, hogy minden állam belügyeiben nagyon széleskörű függetlenséggel rendelkezzen.

A Birodalom feladata a német nemzet képviselete külföldön, valamint az útlevelek és a vámok intézése, továbbá a hadsereg és a haditengerészet számára is.

Három fő akadálya van ennek a nemzeti programnak a végrehajtásában:
Szocializmus: marxizmus, parlamentáris rendszer és a kapitalista mágnások.

1. Antimarxista kampányunk a zsidó, Karl Marx bomlasztó tana – az osztályharc nemzetet megosztó tanítása, a magántulajdon eltörlésének tanítása, amely lehetetlenné teszi az üzleti tevékenységet – és a történelem egész gazdasági materialista szemlélete ellen irányul.

Machine Translated by Google

2. Parlamentek elleni kampányunk az úgynevezett népképviselők felelőtlensége ellen irányul, akiket – mivel immunisak – a gyakorlatban soha nem lehet felelősségre vonni döntéseik eredményeiért; valamint a rendszerből fakadó összes gonoszság (erkölcsi romlás, nepotizmus, megvesztegetés) ellen, amelyek mind a végső rosszhoz vezetnek – egy olyan kormányhoz, amely egy ilyen parlamenttől függ.

3. A Mammon elleni hadjáratunk, amely a másik kettő felett áll, a pénz világméretű hatalma, azaz nemzetünknek a nagy kölcsönadó házak általi állandó kizsákmányolása ellen irányul.

Ez egyben óriási küzdelem a léleköl, materialista kapzsiság és telhetetlenség szelleme ellen is, annak minden bomlasztó kísérőjével együtt, amely végigkíséri a közéleti, kereskedelmi és kulturális életünket.

A fő csata két világelmélet között zajlik, amelyeket két lényegében eltérő struktúra képvisel – a teremtő és kreatív szellem, valamint a nyughatatlan, kapzsi szellem. A mélyen gyökerező, de spirituális tapasztalatokban a világ többi részénél magasabb rendű alkotó szellemet főként az árja faj hordozza; a kapzsi szellemet, amelynek sehol sincs gyökere, és csak az anyagi, kereskedelmi dolgokra törekszik, főként a zsidók képviselik.

A nemzetiszocializmus, akárcsak az antiszemitizmus, a zsidó-materialista szellemet tartja a gonosz fő okának; tudja azonban, hogy a történelem ezen legnagyobb küzdelme nem állhat meg pusztán a szemita szellem elpusztításánál; ezért a nemzetiszocializmus nagy programja messze túlmutat az antiszemita pusztítási vágyon, mivel pozitív, konstruktív képet kínál, megmutatva, hogyan kellene kinéznie a munka és a teljesítmény nemzetiszocialista államának, amikor az megvalósul.

Amint ez a magas cél megvalósul, a Nemzetiszocialista Párt automatikusan feloszlik; mert a nemzetiszocializmus akkor az egész német nemzet élete lesz. Az NSDAP nem politikai párt a szó köznapi értelmében, hanem a nemzetnek az a része, amely magabiztos és biztos a jövőben, amely erős és elszánt vezetők köré gyűlt, hogy megmentse Németországot a külföldön uralkodó szégyentől és tehetetlenségtől, belföldön pedig a demoralizációtól, és hogy külföldön ismét erőssé és tiszteletre méltóvá, belföldön pedig erkölcsileg és gazdaságilag egészségessé tegye.

„A Német Birodalom a német nép otthona.”

Az állampolitika ezen elvének minden egyes szava egy ostorcsapás, ha figyelembe vesszük a dolgok mai nyomorúságos állapotát.

A „Német Birodalom” – hol van ma Német Birodalom? Igényelheti-e Németország azt, hogy független államnak nevezzék? Nem! Még az államjog legönelégültebb szakértői sem nevezhetnének egy olyan országot, mint amilyen ma Németország, olyannak, amely teljes mértékben élvezi szuverenitási jogait.

Egy állam öt legfontosabb joga a következő: szuverenitás a területe, a hadserege és a... a pénzügyeit, a belső adminisztrációját és a kommunikációját, végül pedig az igazságszolgáltatását.

Elég csak így előadni a kérdést bármely laikusnak anélkül, hogy további magyarázatot adnánk egy nemzet nemzetközi jogi jogairól, és összehasonlítani Németország mai helyzetével, és világossá válik, hogy lehetetlen fenntartani, hogy egy szuverén „német birodalom” létezzen tovább.

Területünk feletti ellenőrzésünk gúnyolódás, mert Franciaország bármikor úgy dönt, hogy német földeket foglalhat el anélkül, hogy engedélyt kérne, és ellenállást szenvedne el. Csehek, lengyelek, dánok

Machine Translated by Google

félelem nélkül merészkedhet be német területre. Az „átkozott régi rezsim” egészen másképp értelmezte a legkisebb határsértést is. A katonai behatolás német területre akkoriban „háborús állapotot” jelentett.

Területi szuverenitása védelméhez egy nemzetnek olyan fegyveres erőre van szüksége, amely képes elhárítani a földjét, és így állampolgárai életét és boldogságát érő bármilyen támadást. Egy szabad állam nem engedheti meg egy külföldi hatalomnak, hogy vizsgálja tetteit, vagy hogy joga legyen meghatározni hadserege erejét, felszerelését, fegyverzetét és helyőrségeit; ha mégis, akkor biztosan nem „szuverén”; nem irányíthatja hatalmi eszközeit; feladta katonai erői feletti ellenőrzést. Németország ezt úgy tette, hogy engedett az ellenséges Leszerelési és Ellenőrzési Bizottságoknak.

Németország már elszenvedte ezt a megaláztatást a fegyverszünet feltételei alatt, és elvesztette nemzetközi jogait.

Mindazonáltal megőrizhette volna belső ellenőrzésének egy részét; de amint a katonai ellenőrzés megsemmisült, a pénzügyi mágnások megragadták a lehetőséget a német munkaerő korlátlan kizsákmányolására.

Először is a forradalom sáros áradata zúdult Németországra; majd az uzsorások és haszonlesők, a szociáldemokrata árulók, a káosz fiai, a dezertőrök, a börtönmadarak megosztoztak a hatalomban a demokratákkal és a középpárttal, és az összes pénzember mögött és felett a zsidók végezték a dolgukat. Hamarosan behívták az úgynevezett Nemzeti Pártok szabadkőműveseit, különösen Stresemann testvért. A végső csapás hamarosan jött. A szakértők Dawes-törvényükkel megfosztották Németországot pénzügyei feletti ellenőrzéstől, amelyet egy maroknyi zsidónak, a német és külföldi pénzügyi mágnásoknak adtak el. A Reichstag elengedte a vasutakat, és velük együtt a kommunikáció minden ellenőrzését, valamint az adózás és a vám ellenőrzésének nagy részét is, átadva azokat a jóvátételi biztosnak.

Az igazságszolgáltatás feletti ellenőrzés alig létezik már. A megszállt körzetek idegen katonai törvények hatálya alá tartoznak; Németország többi részére különleges szabályozások vonatkoznak, például a Köztársaság védelmére vonatkozóak; a jogok bizonytalansága, szervezett nyilvános rablás az úgynevezett Aufwertungsgesetze révén, amely arra kényszeríti a bíróságokat, hogy kimondják, hogy a rossz a helyes.

Németország már nem szuverén állam. Rabszolgagyarmat. A németeket elnyomják, börtönbe zárják, megtagadják tőlük a szólásszabadságot – egyszerűen azért, mert még mindig „németek”, és véget akarnak vetni a rabszolgaságnak.

Igen, azt akarjuk, hogy Németország újra szabad legyen, és ez az eljövendő Német Birodalom a németek otthona lesz – nem csupán egy rendfenntartó gépezet, nem csupán egy „állam”, egy „hatóság”, egy „kormány”, egy maroknyi uralkodóház szinekúrája, hanem egy Otthon, a bájos szó – az otthon szeretete, szép, napsütötte, szeretett. A szülőföld illata felszáll, a vándor örömmel borzong, hogy a szülőföldet a lába alatt érzi; vérségi kötelékek kötik hozzá.
Az otthon érzése a biztonság érzése, és ebből virágzik ki az otthon szeretetének szép virága. Az államnak és a nemzetnek nem lehet ennél nemesebb célja.

Nagyobb ez, mint az óvatos szociálpolitika, a munkanélküli segély, a lakhatási programok, bár valójában a saját otthon megléte az otthonszeretet egyik legerősebb ösztönzője.

Az otthon több, mint egy „császári állam”, amelyet az ember szolgál, akár lelkesedésből, akár kényszer alatt.

Több ez, mint közigazgatás, több, mint saját érdekek védelme, több, mint jászol a jószágnak, vagy személy- és vagyonvédelem. Mindezen köztárgyaknak az otthon fogalmát kell szolgálniuk. Ahogyan az otthon fogalmának is különleges varázsa van a megfelelően nevelt gyermekek számára...

Machine Translated by Google

szervezett család, ahogyan a saját szoba is egészen más érzéseket kelt, mint egy szállodai szoba vagy egy börtöncella; az otthon valami kimondhatatlanul gyengéd és mégis erőteljes dolog, magasabb rendű a céltudatos egyesülés eszméjénél, ami a szociális állam liberális – parlamenti – demokratikus felfogása.

Az állam politikája

Elv: A Német Birodalom a németek otthona kell, hogy legyen – nem a zsidóké, az oroszoké (kommunistáké), a szociáldemokratáké, akiknek nincs Németországnak (Crispien) nevezett hazájuk, és nem is az összes külföldié, akik hosszabb-rövidebb időt töltenek német földön.

Éles és alapvető szembenállásban állunk a weimari alkotmánnyal, amely csak „német állampolgárokról" beszél, de figyelmen kívül hagyja a „német" fogalmát nemzeti, vagy inkább faji értelemben.

(a) Külpolitika.

1. Egy szilárd nemzeti állam létrehozása, amely magában foglalja a német faj minden ágát.

   Minden német vér, akár francia, dán, lengyel, cseh vagy olasz szuverenitás alatt él, egy Német Birodalomban egyesül. Nem kevesebbet és nem is többet követelünk, mint amit ellenségeinktől követeltünk – a németek jogát, hogy eldönthessék, hazájukhoz, a német államhoz szeretnének tartozni.

   Igényt tartunk minden németre Szudéta-Németországban, Elzász-Lotaringiában, Lengyelországban, Ausztria szövetségi gyarmatában és a régi Ausztria utódállamaiban. Ez a követelés azonban kifejezetten kizár minden imperializmusra való hajlamot; ez az egyszerű és természetes követelés, amelyet minden erős nemzetiség természetes szükségletként hoz fel.

2. A német érdekek erős külföldi képviselete további és szükséges következmény az a. pontban.

   Általában a legjobbak, a legszorgalmasabbak és a legmerészebbek – mérnökök, felfedezők, professzorok, kereskedők, orvosok – mennek külföldre, magukkal hozva a német kultúrát. Ők a nagy német nemzeti család tagjai, amelyből soha nem szabad elveszniük. Joguk van elvárni az otthoni védelemtől, amikor külföldön vannak. Nem csupán a kultúra terjesztőinek kell lenniük, hanem a germán eszme tudatos előőrsének a világban; nem az „emberiség apostolainak", hanem az északi eszme hordozóinak.

   Akik Németországot külföldön képviselik, ne sajátítsanak el külföldi fogalmakat, hanem ragaszkodjanak felsőbbrendű német jellemükhöz. Külügyminisztériumunkat vasseprűvel kell tisztára mosni. Erzberger és Stresemann módján véget kell vetnünk a külföldiekkel szembeni szolgalelkűségnek, és látni fogjuk, hogy a német érdekek határozott képviseletét egészen másképp fogják tiszteletben tartani, és a megvetés helyett a német vágyak figyelembevétele lesz az eredmény.

(b) Fajpolitika.

3. A zsidók és minden nem német kizárása a közélet minden felelős pozíciójából.

   Ez a követelés annyira természetes számunkra, nemzetiszocialisták számára, hogy további magyarázatra nincs szükség; de nem lehet röviden meggyőző érveket felhozni azoknak, akik nem értik faji doktrínánk alapelveit.

Machine Translated by Google

Aki a zsidóra úgy tekint, mint a „zsidó vallás államának polgárára” – és nem mint heterogén, szegregált, parazita jellegű népre, az nem fogja megérteni e követelmény lényegét. Ha valaki azt mondaná vagy azt gondolná, hogy egy káposzta, amely véletlenül kinőtt egy eperpalánta közepén, az eperpalánta, és hogy jó epret lehet belőle teremni, ugyanúgy tévedne, mintha azt gondolná, hogy egy oroszlánkölyök, amely bekerült egy juhnyáj közé, ezáltal juhká válik. Egy német nem lenne jó kormánytisztviselő Kínában vagy Indiában, és nem szeretnénk, ha egy kínai vagy egy hottentotta lenne kincstári tisztviselő vagy egy német város polgármestere.

És mégis jobb lenne, ha egy Enver pasa vagy egy Csang Kaj Csek lenne az uralkodó Németországban, mint egy zsidó, akinek szabad kezet adhatnak szétesőfaji jellemzői.
Az biztos, hogy a forradalom meglazította az állam rendjét, és hogy a régóta fennálló zsidó bankárok, valamint a keletről nemrég Németországba bevándorolt zsidók azzal gazdagodtak meg, hogy elszegényítették Németországot. Mindannyian láttuk és tapasztaltuk ezt; mindig is így történt, az északi intézmények szétesését. „Csak egy út áll nyitva ennek az álnok népnek – nincs miben reménykednie, amíg a rend fennáll.” (Goethe a plundersweileni vásáron)

Ezért követeljük:

4. Hogy a keleti zsidók és más élősködő idegenek bevándorlását meg kell állítani, és hogy a nemkívánatos idegeneket és zsidókat deportálni kell.

A nagy infláció idején a galíciai és lengyelországi zsidók féregként özönlöttek Németország városaiba. Bár nagy volt a házhiány, hamarosan nagyon jól laktak, míg a németeknek lyukakba kellett bebújniuk. Belekezdtek piszkos üzleteikbe, mindent felvásároltak – gyöngyöket, perzsa szőnyegeket, gyémántokat, aranyat, ezüstöt, platinát, hadikölcsönt, ezermárkás bankjegyeket, rezet, ólmot, irodalmat, színházakat, gabonát (az Evaporator Company). Gyorsan láthatóan meggazdagodtak – és német rangra tettek szert – a „normális németek” szemében.

A kompromisszum teljes mértékben elfogadhatatlan az ügy kezelésében. Olyan vezetőkre van szükségünk, akiknek faji meggyőződése világos és hajlíthatatlan. A faj egészségét az antiszemita bánásmód gyakorlati alkalmazásával kell helyreállítani, és nemzetünket észak felé kell fordítani az északi eszme értelmében.

Ez a kérdés talán nem tartozik megfelelően az NSDAP „ideiglenes programjához”; de mindannyiunknak világosan meg kell értenünk, hogy a német nemzettel nem sokat lehet kezdeni, amíg azt „meg nem fosztották a gazemberektől”.

De itt és most kijelenthetjük, hogy a szörnyű faji dekadenciát – legalábbis elméletben – csak a faji kérdések iránt általában felkeltett figyelemre méltó érdeklődés és a témával foglalkozó számos könyv miatt sikerült megállítani; azonban semmi más, csak a szilárd és folyamatos munka teheti lehetővé számunkra, hogy valódi előrelépést érjünk el.

(c) Az állampolgárságot illetően követeljük:

5. Hogy senki más, csak a németek, akik hisznek a német kultúrában és a közös sorsban minden német állampolgár élvezi az állam polgárainak jogait.

Machine Translated by Google

Még itt is határokat kell húzni. Azok az emberek, akik bár német születésűek, tudatosan a nemzet és az állam kárára cselekszenek, külföldről érkező parancsokat kapnak és engedelmeskednek – azaz nem fogadnak el osztozkodást a közös sorsban –, nem élvezhetik az állampolgári jogokat; bőven lesznek olyanok, akiktől meg kell tagadnunk e jogok élvezetének magas megtiszteltetését.

6. Nem német állampolgárok csak vendégként tartózkodhatnak a német államban, és őket is vendégnek kell tekinteni. mintha külföldi jog hatálya alá tartozna.

   Ez egy szükséges elv, amelynek célja, hogy örökre véget vessen a külföldiekkel szembeni örökös szolgalelkűségnek. De ez nem jelenti azt, hogy ne fogadhatnánk melegen egy idegen ország polgárait, és ne bánhatnánk velük jól vendégként, amíg megfelelően viselkednek; de

7. A németek jogai és érdekei elsőbbséget élveznek egy idegen nemzet alattvalóinak jogaival és érdekeivel szemben.

   További követelményeinket nem kell részletesen belefoglalnunk a programunkba. Például a külföldieket érintő törvények formája később kerül rendezésre, valamint a zsidók kizárásának módszerei is. Egy elvi programtól nem várható el, hogy cselekvési program is legyen, amely taktikai részleteket ad a felsőbbség biztosításának módjáról stb. Teljes mértékben ellenzem, hogy programunkat túl mereven rögzítsük, mert ebben a nagy küzdelemben először azokat az elveket kell meghatároznunk, amelyektől soha nem fogunk eltérni, és nem utánozhatjuk a polgári és szocialista pártok szavazatszerzési módszereit.

Gazdaságpolitika

A Nemzeti Kormány kötelessége a létfenntartási szükségletek kielégítése, és nem az, hogy a lehető legmagasabb profitot biztosítani a tőkének.

Egyszerű, értelmes emberek számára talán felmerülhet, hogy ezt a nyilvánvaló tényt elvként kijelenteni felesleges. A termelő, a gazdálkodó, a kézműves, a gyáros számára közhely, hogy amit előállít, azt vagy felhasználja, vagy elfogyasztja – ő maga, vagy – mint kereskedelmi cikket – mások.

Az ő szemében az az üzlet, amely nem foglalkozik termeléssel vagy fogyasztással, nevetséges, lehetetlen, ellentétes a józan ésszel.

Ez elvezet minket toborzó munkánk egyik nagy intellektuális nehézségéhez. Honfitársaink bizonyára ezt mondják: – Természetesen a munka és a gazdaság jelentéséről és céljairól alkotott természetes gondolkodásmódjuk teljesen helyes, de sajnos a mai úgynevezett politikai gazdaságtanunk semmilyen módon nem válaszol erre a természetes állításra. Ha közelebbről megvizsgáljuk, felfedezzük azokat a szörnyű jellemzőket, amelyek teljesen ellentétesek minden nemzeti politikai gazdaságtan nyilvánvaló kötelességével.

Mi a helyzet a uzsorásokkal és a haszonlesőkkel? Vajon ezek az univerzális fosztogatók gondolnak-e a létfenntartási szükségletek biztosítására? Nem! Értékteremtéssel foglalkoznak, termelnek-e bármit is? Nem! Gazdasági értelemben rablók és árulók, és csupán vagyont halmoznak fel maguknak.

Mi a helyzet a bankokkal? Ők forgassák a pénzt és „hitelt” adnak. Igen; de a Posta is ezt teszi, ráadásul olcsóbban, gyorsabban és jobban; és kinek adnak hitelt a bankok? – A

Machine Translated by Google

rászorulóknak, a dolgozó tömegeknek, akiknek nincs saját otthonuk, vagy házakat építeniük, kielégíteniük a lakások égető szükségletét? Nem! Vagy a gazdáknak, vagy azoknak, akik üzletelnek, és akik megtermelik és elosztják a gazdasági szükségleteket? Nem ingyen, és csak akkor, ha a természetes visszafizetési kötelezettségen felül biztosítékot is kínálnak; ráadásul kamatot számítanak fel. Vajon a bankokat érdekli, hogy a termelők ügyfeleit jól, olcsón és gyorsan szolgálják-e ki, vagy hogy a gazdasági szükségleteket gyorsan, olcsón és kellő figyelemmel látják-e el? Nem! Egyetlen gondolatuk az, hogy a kamatból, jutalékból vagy bárminek is nevezik a pénzkínálat megcsapolásának banki folyamatát, profitot termeljenek. Mit termelnek a bankok? Semmit! Mit keresnek? Hatalmas összegeket.

Így a pénzkölcsönzők, a haszonlesők, a bankok, a finanszírozók nem kielégítik a szükségletek kielégítését, hanem hatalmas profitot realizálnak az uralkodó kapitalista rendszerből – valójában zsarnokoskodnak és kizsákmányolják a mai antiszociális gazdasági rendszert. A közgazdaságtan fő feladata, hogy biztosítsa a hitelek kamatát, azaz a munkásokat arra kényszerítse, hogy keresetük egy részét a „városnak” adják át. Mit tesz a gyártulajdonos, vagy ahogy a munkások nevezik, a „kizsákmányoló” és a „vérszívó”? A lehető legalacsonyabb bérek fizetésével, a silányabb minőségű anyagok felhasználásával, a tömegtermeléssel, az átlagolással és a magas kiskereskedelmi árakkal megpróbálja a lehető legnagyobb profitot elérni magának.

Nem törődik alkalmazottai szegénységével; nem törődik azzal, ha áruit gyorsan szemétként kell kidobni – annál is jobb, hiszen ez több munkát és több profitot jelent számára. A buta emberek újra és újra olcsó szemét után rohannak, csak vonzóan kiállítják.

A tőkéjének megtérülése az első helye, a létfenntartási szükségletek kielégítése csak másodlagos.

Mindazonáltal tesz is valamit. Munkát ad.

Az igazi gyártulajdonos egészen más tészta, az, aki tudatában van magas feladatának, mint gazdasági vezető. Magas erkölcsi értékkel kell rendelkeznie – legalábbis gazdasági értelemben. Feladata az emberek valódi gazdasági szükségleteinek feltárása – ha feltaláló is, akkor maga végzi ezt az úttörő munkát. A lehető legalacsonyabban kell tartania költségeit, és azokat a lehető legjobban kell elosztania, a lehető legalacsonyabban kell tartania az árakat, hogy áruit piacra juttassa; fenn kell tartania a termelés minőségét és mennyiségét, jól kell fizetnie alkalmazottait, hogy szabadon vásárolhassanak árukat, mindig a berendezések és a kereskedelmi módszerek fejlesztésére és megújítására kell gondolnia. Ha mindezt első helyre teszi az üzletében, akkor a „legjobb és legmagasabb értelemben biztosítja az élethez szükséges dolgokat”, és a profit magától jön létre anélkül, hogy elsődleges céljává tenné. „Az ilyen típusú gyártók legkiválóbb és legismertebb példája Henry Ford. Vannak más nevek is a nehéziparunkban, amelyek ugyanilyen előkelő helyen állnak, –” Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens és még sokan mások.

Az ilyen vállalkozások jellege teljesen más, ha azokat nem magas erkölcsi tulajdonságokkal rendelkező, munkavállalóik érdekeit képviselő emberek irányítják személyesen, hanem személytelen korlátolt felelősségű társaságoknak adják át őket.

Amíg a vállalkozás alapítója egyben a fő részvényes is, és képes fenntartani termékei kiválósági színvonalát, minden rendben lehet; de amint az átalakulás megtörténik, azt elnyomják a kapitalista részvényesek érdekei. A korábbi tulajdonosok, a vezetők most a részvényeseket képviselő igazgatótanácstól függenek az üzleti módszerek és a munkakörülmények javítása érdekében – és a részvényeseknek nincs érdekük (a rabszolga-hajcsár érdekén túl) a munkások jólétében és a munka kiválóságában, amíg a

Machine Translated by Google

A belőle származó osztalékok jókoraak. A saját részvények bevezetése rendkívül pusztító hatással volt, mivel minden spekuláns a véletlenre hagyatkozva megszerezheti a részvényeket, és valójában nagy ipari üzemek tulajdonosává válhat anélkül, hogy bármit is tudna róluk. A tőzsde számára a részvények és az értékpapírok csak papírok, amikkel játszadozhatnak. Nem érdeklik őket a termelési és munkakörülmények, a legtöbbjük nem tudná megmondani, hogy milyen termékekkel vagy a marketing, a munka, a bérek és a karbantartás feltételeivel rendelkezik az az üzletág, amelynek törvényileg a tulajdonosai. (!) És valójában azok is, csak azért, mert történetesen megszerezték ennek vagy annak a gyárnak a részvényeit a piacon.

Vizsgáljuk meg most ezt a helyzetet a politikai gazdaságtanra gyakorolt hatásának fényében, hogy felismerjük a kapitalista rendszer korrupt jellegét.

Manapság az üzleti élet csupán a tőke megtérülését keresi.

A nagy kiskereskedelmi üzletek más módszereket követnek. A „vonzerőt”, a „blöfföt” ápolják, „átlagolás”, „luxuscikkek”, és felkeltik a nem létszükségleti cikkek iránti vágyat, ahogy azt fentebb bemutattam.

A kifinomultság minden művészetével épült hatalmas paloták látszólag olcsó, de többnyire teljesen haszontalan cikkek megvásárlására csábítanak, és könnyű fizetési feltételek kínálásával arra csábítják vásárlóikat, hogy mindenféle összeget költsenek tiszta luxusra. A mosdók lehetővé teszik az emberek számára, hogy hosszú időt töltsenek az üzletekben, amelyek így a fényűzés melegágyaivá válnak, mert senki ne gondolja, hogy ajándékba kap valamit. Az igazán tehetős emberek nem vásárolnak nagy üzletekben; tudják, amit a szegényebb nem tud – aki olcsón vásárol, drágán vásárol. Vajon a tömegek, akik ezekben a palotákban vásárolnak, azt képzelik, hogy azokat másképp építették, mint a megspórolt filléreikből? Azt hiszik, hogy megúszhatják a mozgólépcsők, a liftek, a mosdók, a tündérszerű kivilágítás fizetését?

Azt is vegyük figyelembe, hogy a nagy áruházak a kisboltosok romlásához vezetnek, hogy kegyetlenül kizsákmányolják az otthoni munkaerőt és alkalmazottaikat, hogy ami gyártják, az többnyire szemét. A jobb árucikkek általában drágábbak, mint a tekintélyes szaküzletekben, ami igazolja a nagy áruházak elleni harcunkat. A kapitalista eszme gyakorlati működésének egy speciális formájának tekintjük őket, amely nem biztosítja a létfenntartáshoz szükséges dolgokat, hanem csupán azért van ott, hogy hatalmas profitot termeljen a részvényeseknek.

Tekintettel erre a vezető felfogásra a létfenntartási szükségletek biztosításával kapcsolatban (amelynek, mint meg kell jegyeznünk, semmi köze a kommunista gazdasági rendszerhez), ez a kérdés az első helyen áll a magántulajdonhoz való hozzáállásunkban.

8. A nemzetiszocializmus alapelvként ismeri el a magántulajdont, és törvény védi azt – feltéve, hogy azt tisztességesen szerzik meg és használják. Nem tudunk erről itt beszélni, de bárki, aki helyesen érti a „munka” kifejezést, gyorsan belátja, hogy a „munka” termékének a dolgozó tulajdonát kell képeznie. A termelő nem fogja megérteni, hogy miért kellene munkájának, vagy annak értékének egy homályos „közösség” tulajdonának lennie, és nem is fogja könnyen elismerni, hogy munkája gyümölcsének egy egyénhez, a kapitalistához kellene kerülnie. Ezért a „munka” jelentésének helyes megértése természetes módon vezet a magántulajdon elismeréséhez.

   Végül van egy további téma – az otthon fogalma. Az otthon nem valóság, hacsak nem valóban az ember saját tulajdona, és a saját otthona ad otthont a saját családjának. Az ember saját kertjéből származó gyümölcse és zöldsége jobban ízlik, mint egy zsúfolt étkezdében elfogyasztott étel. Aki nem ismeri a birtoklás utáni vágyat vagy a birtoklás örömét, az nem fogja megérteni a magántulajdon elismerésének fontosságát. Az ilyen embernek sehol sincsenek gyökerei, furcsa, hogy...

Machine Translated by Google

A zsákmányszerző típusú ember mindig irigy, mindig valami újat keres, amit birtokolhat, míg az északi ember, a föld szilárd embere, abszolút szerény az elképzeléseiben. Nem akar többet, mint amit munkájával meg tud szerezni. A munkás nem vágyik egy szép villára, amit soha nem tudna megkeresni; egy szép kis saját házra vágyik, nem egy béreltre, amiért élete során háromszor-négyszer annyit fizetne, mint amennyibe a ház építése került. De a zsidó, a kapitalista – ő nem akar egyetlen földdarabhoz sem kötődni; az ideálja egy nagy széf, tele váltókkal, jelzáloglevelekkel és váltókkal. A gazdagság, nem ingatlanokban, hanem mások jelzáloggal terhelt vagyonában, a célja. Nem dolgozik, de nem nyugszik addig, amíg kötvénykötegeket nem halmozott fel, amelyek hatalmat adnak mindazok felett, akiknek pénzt kölcsönzött. Programunk következő követelése ennek megállítására szolgál.

9. A nemzet jóléte megköveteli, hogy korlátokat szabjanak a vagyon felhalmozásának.
magánszemélyek kezében.

A gazdagság önmagában nem káros; épp ellenkezőleg, a jól kezelt vagyon mindenkinek jót tesz, aki kapcsolatban áll vele. De ismét a kölcsönök kapitalista rendszere az, ami a gazdagságot áldásból átokká változtatta; rablás. A vagyon nélküli munkások nagy tömege40 és az eladósodott középosztály egyre jobban elszakad a gazdagoktól; számtalan kistulajdonost vonnak le adósság miatt, és a pénzemberek hatalma, akik nem ismernek hazát, hazát, egyre baljósabbá válik, miközben modern rablóbárói kastélyaikban, a bankokban ülnek. Ennek érdekében a nemzetállam gondoskodik arról, hogy:

10. Minden németet munkaközösséggé kell tömöríteni a ... előmozdítása érdekében.
közjólét és kultúra.

A munkaközösségnek ez az elképzelése a társadalom univerzalista felfogásának gazdasági megdöntését vonja maga után. Minden munkát és termelést a közösség szolgálatának magasabb rendű eszméjébe kell beépíteni. Semmiképpen sem ellentétes a személyes erőfeszítéssel és szorgalommal, de azt jelenti, hogy az egyéni fejlődés nem mehet embertársaink rovására. A következő pont ezt a követelést fejezi ki.

11. A minden németre vonatkozó általános munkakötelezettség keretében, és a magántulajdon alapelvként való elismerésével, minden német szabadon kereshet olyan módon, ahogyan csak akar, és szabadon rendelkezhet munkája eredményével.

A fentiek kifejezetten elutasítják a marxizmus és a magas pénzügyek szocializáló sémáit. Az államnak a lehető legtöbb szabad létezést kell magában foglalnia, amelyeket a szolgálat társadalmi eszméje köt össze. – Természetesen kizárt, hogy kis léptékben bányákat, kohókat, hengerműveket, hajógyárakat üzemeltessenek, de százezer szabad és független cipészmester jobb, mint öt szörnyeteg cipőgyár.

Észak- és Kelet-Németország nagy földbirtokai termelékenyebbek, ha nagymértékben működtetik őket, mintha kis szabad birtokosok kezelnék őket. A kis szabad birtokok akkor teljesítenek a legjobban, ha könnyen elérhetőek a városoktól és falvaktól. Következő pontunk a következőket követeli meg:

12. Mindenféle, kis- és nagyvállalkozás, beleértve a mezőgazdaságot is, egészséges kombinációja,
fenn kell tartani.

13. A nagyvállalatokat (szindikátusokat, trösztöket) államosítják. Ez a követelés összhangban van a kapitalista eszme elleni általános küzdelmünkkel. – A szindikátusok és trösztök elsődleges célja bármely termelési ágban az, hogy egyesüljenek más hasonló vállalkozásokkal.

Machine Translated by Google

az árak diktálása céljából. Nem az a vágy vezérli őket, hogy jó árukat olcsón forgalmazzanak. Az ilyen „gyűrűket” különösen az új, jól teljesítő vállalkozások vonzzák. Az azonos üzletágban működő új cégeket felvásárolják és félreteszik, gyakran nagyon magas áron, kompenzáció címén. A kínálatot a pooling szabályozza, ami azt jelenti, hogy képesek szabályozni az árakat egy látszólag valódi „kereslet és kínálat” szerint. Ez aggasztja a részvényeseket, akiknek nem akarják, hogy a verseny alacsonyan tartsa az árakat. Az új ötleteket és találmányokat ellenséges szemmel nézik, és lehetőleg elnyomják, ha azok bevezetése veszélyeztetné a régebbi üzemek fizetőképességét. Az ilyen vállalkozások, amelyeket egy nagy központi iroda hatalmas trösztökként működtet, egyértelműen „érettek a szocializációra”, azaz már nem teljesítik azokat a közösségnek nyújtott szolgáltatásokat, amelyeket az egyéni verseny nyújt. Kezdettől fogva megbénultak, és csak a kapitalizmus kapzsiságát szolgálják.

14. Az uzsorásokat és hasznot húzó személyeket, valamint a nemzet rovására történő könyörtelen öngazdagodást halállal büntetik.

A törvény jelenlegi formájában különleges védelmet nyújt az egyéni tulajdonnak. A kisebb lopásokat embertelenül büntetik, míg a törvény nem kínál módot a nagyszabású csalók elfogására, akik „kapitalista módszerekkel” rabolnak ki egy egész nemzetet. Különösen azokra gondolunk, akik elősegítették és hasznot húztak az inflációból. Ez volt az első alkalom a történelemben, hogy egy egész szorgalmas nemzetet megfosztottak minden megtakarításától egy olyan hatalmas mértékű inflációs bűncselekmény miatt, mint ami Németországban történt.

A bankok kapzsisága a stabilizáció után rosszabb volt, mint az országúti rablás. Több német esett áldozatul a „hadi századok” tevékenységének, mint bármely szervezett rablóbanda tevékenységének.

Amikor eljön az ideje, részletesebben fogunk foglalkozni ezekkel a dolgokkal, és jogi formulát kell találnunk rájuk. De mindenki egyetért abban, hogy a „nemzet elleni szervezett csalást” ugyanolyan súlyosan, sőt súlyosabban kell büntetni, mint a kisebb pénzlopásokat vagy csalásokat.

15. Kötelező munka- vagy szolgálati év bevezetése minden német számára.

A munkával való szolgálat kötelezettsége a szolgálati kötelesség látható kifejeződése lesz a nyilvánosság számára. Oktató jellegű, és minden német elé tárja az egész közösség egy emberként való együttműködésének példáját. Megmutatja minden németnek a kötelesség szigorú teljesítésének áldását a nemzet szolgálatában.

Pénzügyi politika

Megtörve az érdeklődés béklyóját.

Az ezzel a témával kapcsolatos alapelveinket annyira részletesen ismertettük a második fejezetben, hogy csak azokat az intézkedéseket ismertetjük itt, amelyek a gyakorlatban alkalmasak célunk elérésére.

16. Az állam, és így a nemzet felszabadítása az eladósodottságtól és a nagy pénzügyi intézményeknek fizetendő kamatkötelezettségtől.

Az állam nem halmozhat fel adósságot – mert nincs rá szüksége. Nincs összehasonlítási alap az állam és a magánszemély között, akinek időnként kölcsönre van szüksége, és kénytelen eladósodni. Az állam ellenőrzi a pénzverdét; így pénzt tud keresni, amit a magánszemély nem tud! Ezt őrült módon tette...

Machine Translated by Google

az infláció alatt. Ugyanezt tette a Rentenmarkkal, és ugyanezt – miután átadta az ellenőrzést az úgynevezett Reichsbanknak – az úgynevezett Reichsmarkkal.

Az állam sokkal jobban is kihasználhatná ezt a pénzkereseti jogát az infláció veszélye nélkül. – De csak akkor, ha először:

17. A Reichsbankot és az összes kibocsátó bankot államosítják, és
18. Ha minden nagyobb közcélra (vízenergia, vasutak stb.) nem kölcsönök, hanem kamatmentes államkötvények kibocsátása vagy készpénz felhasználása nélkül biztosítanak pénzt.

Más szóval: – A bankjegyek öncélú nyomtatása új értékek létrehozása nélkül inflációt jelent. Mindannyian átéltük. De a helyes következtetés az, hogy a kamatmentes kötvények állami kibocsátása nem okozhat inflációt, ha egyidejűleg új értékek is keletkeznek.

Az a tény, hogy manapság nagy gazdasági vállalkozások nem indíthatók be kölcsönök igénybevétele nélkül, merő őrültség. Itt rejlik az állam pénztermelési jogának ésszerű kihasználása, amely a legelőnyösebb eredményeket hozhatja.

Bárki számára világosnak kell lennie, hogy például egy nagy, vízenergiát használó elektromos erőművet a következő, kivételes módon is fel lehet építeni:

A kormány törvényjavaslatot nyújt be a törvényhozó tanácsnak Bajorország, Szászország stb. vízi erejének kiaknázására, minden gazdasági igény kielégítése mellett. A helyi országgyűlés vagy más szerv dönt az építkezésekről, felhatalmazza a pénzügyminisztert vagy az Állambankot bankjegysorozat kibocsátására, amelyeket külön megjelölnek annak jelzésére, hogy azokat teljes mértékben fedezik a tervezett új munkálatok. Ezeket a bankjegyeket az állam vagy a Birodalom együttes hitele fedezi. Senki sem emelhet kifogást az infláció miatt. Az építkezés a nemzetet képviselő Tanács által nyújtott kiegészítő hitelből történik, és a bankjegyek a többihez hasonlóan törvényes fizetőeszközzé válnak.

Amikor a munka befejeződik, nitrátot vagy áramot szállítanak a fogyasztóknak ezen pénz ellenében, és néhány éven belül a kibocsátást visszahívhatják és megsemmisíthetik. Az eredmény: Az állam, a nemzet új művet hozott létre, amely nagyszerű új bevételi forrást biztosít számukra, és a nemzet ettől gazdagabb lesz.

A jelenlegi rendszer ostobaságának bizonyítására hasonlítsuk össze a fentieket azzal, ami...
most be van kapcsolva.

Kölcsönt vesznek fel. Néhány kapitalista azt teszi, amit az egész nemzet nem tehet meg, még ha a parlament meg is szavazza mellette: hagyják, hogy az állam kölcsönt vegyen fel tőlük. Ahelyett, hogy közvetlen hatalmát a nemzet javára fordítaná, az állam állandó kamatot fizet a bizonyos munka elvégzéséhez szükséges összegért, ezzel malomkövet akasztva a nyakába. És ami a legköltségesebb, kötvényeket bocsát ki, így „új vásárlóerőt” teremtve. A mérlegben mindegy, hogy az új munkát új papírpénz vagy új kötvények képviselik-e.

A közösség azonban kárt szenved, mivel a kötvények azt sugallják, hogy az új művet a tőke terheli, amely természetesen meglehetősen biztonságossá teszi magát, diktálja az árakat és elveszi a profitot. Így valójában a finanszírozók gazdagodnak az ország vízierejének fejlődése révén; közömbösek a visszafizetéssel kapcsolatban; szeretnek olyan monopóliumokat birtokolni, mint az állandó fejőstehenek. A lakosság kénytelen...

Machine Translated by Google

drágán fizetni az elektromos áramért vagy a nitrátokért, és ismét a nemzeti vagyon egy részét a finanszírozók érdekében alakítják át.

Fel kell hívnom az olvasó figyelmét korábbi írásaimra, különösen a Der deutsche Staat címűre, amely részletesebben tárgyalja ezeket a kérdéseket, mint ahogy az ebben a füzetben lehetséges. Ezen sorozat számos száma ezenkívül a feltörekvő állam újszerű pénzteremtési módszereinek különböző sajátos aspektusaival foglalkozik.

19. Követeljük a fix pénznem bevezetését. Ez most már kétségtelenül megtörtént, de a rablás ugyanaz maradt, mint korábban. Nekünk, nemzetiszocialistáknak, minden készen állt, miután hatalomra kerültünk, hogy azonnal véget vessünk az inflációs csalásnak, és hogy új, garantált pénznem vezessen be.

20. Új nemzeti fejlesztési és gazdasági bank létrehozása.

Ezt az igényt kimerítően kifejti a Nemzetiszocialista Könyvtár 8. füzete: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Figyelemre méltó, hogy ez a pénzügypolitikai igényünk a miénken kívül más politikai körökbe is mélyen behatolt.

1921-ben benyújtottam ezt a követelést a bajor kormánynak egy teljesen kidolgozott törvényjavaslat formájában. Eleinte nagy szimpátia övezte az ötletet, de miután a „szakértőket” – a banki szakmát – bevonták a konzultációba, a kormány elutasította „Feder utópiáját”.

Az 1921 februári sikeres türingiai választások után pártunk a Landtagban keményen dolgozott egy ilyen bank létrehozásán, és úgy találta, hogy von Kluchtzner pénzügyminiszter kész együttműködni; a polgári rész is egyetértett velünk. A Landtagban a kormány többségi szavazattal felhatalmazást kapott egy szociális bank létrehozására a fejlesztés és a gazdaság érdekében. Ezután a birodalmi kormány a Reichsbank nyomására megtiltotta a nép akaratának végrehajtását.

Időközben sikerült egy vázlatos törvényjavaslatot benyújtanom a Reichstagban, amely hasonló bankokat irányzott elő a különböző államokban; a Dawes-év (1924) rövid ülésszakán azonban a kormánypártok óvatosan elhalasztották ezt az év őszi feloszlatásáig.

Egy bank létrehozásáról szóló törvényjavaslatot terjesztettek elő a mechlenburgi Landtagban. A határozatot a német nacionalista pénzügyminiszter tétovázása tette hatástalanná, részben azok az akadályok miatt is, amelyeket a Reichsbanktól vártak.

A fejlesztési bank mögött meghúzódó ötlet nem kevésbé egyszerű, mint a fent ismertetett terv a pénzteremtésre a nagyszerű közcélok érdekében.

Egy egyesített gazdasági társaságnak, például a Gazdaságfejlesztési Banknak, jogot kellene adni arra, hogy fejlesztési pénzt (Baumark-Scheinen) bocsásson ki, amelyet az újonnan épült házak értéke fedez. Ezeket aztán a hatalmas kamattehertől mentesen lehetne felépíteni, amely ma már önmagában lehetetlenné teszi a megfelelő mennyiségű építést.

Minden németnek saját otthona van. Szabad nép tehermentes földön.

Machine Translated by Google

21. Az adórendszer teljes átalakítása társadalmi-politikai-gazdasági elvek alapján. A fogyasztó mentesítése a közvetett adók terhétől, a termelőé pedig a tevékenységét korlátozó adóktól.

Szociálpolitika

A szociálpolitika a jelenlegi politikai csodaszereink kedvenc mottója. Olyan szépen hangzik, népszerűvé teszi őket, és szavazatokat vonz arra a pártra, amelyik mindent jóvá ígér.

Amikor minden párt fizetésemelést ígér a tisztviselőnek például, azt szociálpolitikának nevezik.

Ugyanez a helyzet, amikor megígérik, hogy teljesítik a hivatalnokok és munkások kívánságait; vagy amikor tesznek egy keveset a kisjövedelműek, a háborúban szenvedők, a fiatal tanárok vagy a külföldön élő németek megsegítéséért.

És mindenki ezek után a politikai patkányfogók után szalad, amikor a „társadalmi” fuvolájukon játszanak .

Először is tisztázni kell, hogy a szociálpolitika a közjót jelenti a legfőbb törvényként, és hogy a mai értelmezés szerint a szociálpolitika valójában önérdekű politika, amely nem veszi figyelembe az általános jólétet. Mindenféle meggondolatlan ígéretet tesznek, és azoknak, akik ezeket teszik, kezdettől fogva tudniuk kell, hogy lehetetlen betartani azokat.

Most, hogy Németország politikailag, gazdaságilag és pénzügyileg ennyire tehetetlen – ami először a Dawes-törvényekben, most pedig a Young-törvényben, valamint az úgynevezett beteljesülés politikájában nyilvánul meg, amely terheket rótt nemzetünkre, szinte lehetetlenné téve az életet –, hamis és nevetséges „szociálpolitikáról” beszélni. Most, hogy a német élet ennyire szűkös, amikor mindenki a szomszédjára tapos, és megpróbálja megelőzni és félrelökni, amikor a lakosság különböző osztályai vitatkoznak, az ígéret az egyik csoportnak kedvezni a másik rovására, nem pedig a „közjó érdekében történő szociálpolitika”, hanem az egyik osztály másik ellen uszításának íve. Nagyon jól tudják, hogy egy pillanatnyi „javulást” semmissé tesz a magasabb megélhetési költségek és a magasabb adók.

A szociálpolitika valami egészen mást jelent – az elszántságot a társadalmi probléma megoldására.

A szerencsétlen, kizsákmányolt munkásosztály úgy hiszi, hogy igazságos bére, megfelelő jövedelme... Megfosztják tőlük a társadalmi rendben betöltött pozíciójukat – ezért osztályháború.

Mindenki számára világos, hogy gazdasági életünk mély sérülésektől szenved; keserű igazságtalanságtól. És mégis, a marxizmus „osztályharcával”, valamint a „kisajátító kisajátítására” és a „szocializációra” vonatkozó „társadalmi és gazdasági követeléseivel” levont következtetések teljesen hamisak, mert ezek a valódi szociálpolitika minden igazi követelményét sértik, amelynek legfőbb törvénye az általános jólét.

Az osztályharc vezérelve – mint politikai elv – a gyűlölet. A „kisajátító kisajátítása” az irigységet a közgazdaságtan elvévé teszi, a „szocializáció” pedig a vezetésben a személyiség elfojtását, az értelem és a hatékonyság helyére pedig az anyagiasságot, a tömeget állítja.

---

2 Utalás a hamelni patkányfogóra.

Machine Translated by Google

Semmi további nem szükséges a marxista tanok teljes összeomlásának bizonyításához, látva a kommunista gazdasági rendszer teljes csődjét és az 1918-as német forradalom szánalmas kudarcát.

Felhívnám olvasóim figyelmét különösen arra a tényre, hogy ez a marxizmusból született álszocializmus nem a józan észen vagy bármilyen „társadalmi” eszmén alapul, nem konstruktív, hanem a politikai gondolkodás legmélyebb mélységeiben süllyed, hogy ugyanazon az általános, durva és kaotikus individualizmus elvén nyugszik, ahogyan mindig is ismertük. Csupán néhány egyén hiszi, akiket a gyűlölet és az irigység érzése – nem pedig konstruktív cél – egyesít a nemzet másik fele ellen. Meglepődhetünk-e azon, hogy a társadalmi kérdést nem így oldják meg, és nem is lehet megoldani, és hogy az egyetlen megoldásuk a gyűlölet és a zsákmány utáni vágy; hogy a marxista tőzsdei felkelésből nem születhet élő állam, hanem csak romhalmaz.

A nemzetiszocializmus ismét megtalálja a megfelelő szót: Tőzsdelázadás. A marxizmus a kapitalista árulás kifejeződése. Kapitalista, mert amikor egy individualizmuson alapuló társadalom káoszba süllyed, szükségszerűen a nagy pénzügyi mágnás befolyása alá kerül.

Azok a társadalmi-politikai elméletek, amelyek „antikapitalistának” tettetik magukat (marxizmus, az osztályok közötti háború) – a mai értelemben vett szociálpolitika – szükségszerűen kapitalisták, mivel ugyanazon intellektuális elven alapulnak. Nem az a vágyuk, hogy tagról tagra szervesen felépítsék, hogy fájdalmas gonddal összefonják a nemzeti egység magasztos eszméje szerint működő különböző osztályokat, hanem törekvéseik tisztán önzőek, vágyuk az, hogy saját helyzetüket javítsák, másokra való tekintet nélkül.

A kapitalizmus és a marxizmus egy és ugyanaz! Ugyanazon intellektuális száron nőnek.
Egy egész világnyi különbség van közöttük és köztünk, legelkeseredettebb ellenfeleik között. A társadalom felépítéséről alkotott egész felfogásunk merőben eltér az övékétől. Ez sem osztályharc, sem osztályönzés, hanem – a fő törvényünk az általános jólét.

22. Az öregségi biztosítás jelentős fejlesztése az életjáradékok államosításával. A német nemzet minden tagjának biztosítani kell a megélhetéséhez szükséges jövedelmet egy bizonyos kor elérésére, és ezt a kort megelőzően, ha tartósan rokkanttá válik.

Ez a társadalmi probléma megoldása.

Nem annyira a bérekkel, fizetésekkel és jövedelmekkel való közvetlen elégedetlenség okoz társadalmi feszültséget, mint inkább a bizonytalanság, az ember szorongása idősebb évei miatt, nehogy az utcára kerüljön. Ez a tudálékos szorongás az, ami a különböző foglalkozásokat arra készteti, hogy marxista és kapitalista típusú ál-társadalmi szervezetekbe tömörüljenek, és keserűbbé teszi a munkaadó és a munkavállaló közötti ellenségeskedést. Mindkét oldalon felszabadítja a legalantasabb ösztönöket, és kölcsönös ellenségeskedés az eredmény. A munkás igazi életcélja elhalványul a pillanatnyi béremelésért folytatott küzdelemben, és soha nem fogja fel, hogy a szociálpolitika fő célja az idősek megfelelő ellátása kellene, hogy legyen.
kor.

Ismételten megjegyezzük, hogyan talált az Állam jó és dicséretes megoldást a tisztviselői osztály esetében azzal, hogy nyugdíjba vonulásuk után gondoskodott róluk. Ez a kapitalista jövedelemideál helyes és szerencsés megoldása, nevezetesen, hogy azt az Állam valódi ellátási ideáljává alakítja, amely a személyes munkán és hatékonyságon alapul.

Machine Translated by Google

A nemzetiszocializmus legmagasabb és legnemesebb célja az általános jólét eme színvonalának megvalósítása lesz.

23. Nyereségmegosztás mindenki számára.

Az NSDAP azonosul ezzel az igénnyel. Valójában ez egy tisztán szocialista követelés a szó szoros értelmében; mindazonáltal a kapitalizmus vonzó, de korrupt ajándékaként érkezik hozzánk.

A mások munkájából származó nyereség megosztása^ a nemzetiszocializmus által a leginkább támadott meg nem érdemelt jövedelem kategóriájába tartozik. A saját munkájából származó nyereség megosztása olyan természetes és társadalmilag annyira igazságos követelmény, hogy semmi sem hozható fel ellene elvként.

A kivitelezés során merül fel a nehézség, vagyis abban, hogy korlátozni kell a munkás termelésének, szakértelmének és szorgalmának, valamint a feltaláló, a könyvelő, a kereskedő, a vezetőség szellemi munkájának és az üzlettel kapcsolatos egyéb körülményeknek járó részesedés összegét.

Természetesen rendkívül fontos, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül azokat a feleket, akik növelik egy termék értékét. Még a jelenlegi rendszerben is visszanyerhető lenne a munkás számára a tőke által az üzletből remélt hasznok egy része.

Nem fogjuk itt megvitatni azt a kérdést, hogy a nemzetiszocialista állam később hogyan fogja megoldani a problémát.

Személy szerint úgy véltem, hogy az árak általános csökkentése, a bérek jelenlegi szinten tartása mellett, lenne a jobb és praktikusabb módja annak, hogy kielégítsük a teljes nemzeti termelésünk profitjának megosztására irányuló igényt.

Azonban lehetséges, hogy a nemzetiszocialista állam sokkal átfogóbb módon oldja meg a problémát, mint azt ma a marxista és kapitalista beállítottságú elmék elképzelik. A profitrészesedés jelenlegi igénye vagy a profitvágyból (lényegében kapitalista), vagy az irigységből (lényegében marxista) fakad.

Csak az ideális államban, ahogyan mi elképzeljük, indokolt ez, mert amikor megoldásra kerül a sor, el kell kerülnünk a vállalkozásban kis részesedés biztosításának kapitalista módszerét, amelynek egyetlen célja a nagyobb részvényesek osztalékhoz való jogának biztosítása, valamint a marxista irigység eszméjét, mert az lealacsonyítja a személyes tényezőt és károsítja a nagyközönséget.

Az érthetőség kedvéért néhány példát adunk.

Nem használ a cipőgyár „nyereségrészesedésben” részesülő munkásainak, ha néhány részvényt, egy kis bónuszt vagy egy pár cipőt kapnak önköltségi áron, ha ugyanolyan drágán kell fizetniük az ingekért, öltönyökért, zoknikért, ételért és italért, mert a szabók, pékek és sörfőzők a saját „nyereségrészesedésükkel” fedezik a posztógyártók, pékségek és sörfőzdék kapzsiságát.

Az árak csökkentése az a varázs, amelynek a nemzet minden tagjának részesedést kell adnia a nemzeti termelés profitjából.

Machine Translated by Google

Nem fogja kielégíteni egy igazi nemzetiszocialista társadalmi igazságosságérzetét, ha az utcaseprőket, napszámosokat, vasutasokat, postásokat, szállítmányozókat, kórházi dolgozókat – hogy csak néhányat említsünk –, a mezőgazdasági munkásokat, bányászokat, építőmunkásokat, napszámosokat kizárnák a profitból, egyszerűen azért, mert ezek az osztályok nem járulnak hozzá az értékek növekedéséhez. A mezőgazdaságról is (amelyben nemcsak a gazdálkodás részleteit kell figyelembe venni, hanem a hozzá kapcsolódó egyéb üzleti tevékenységekkel foglalkozó milliókat is) el kell mondani, hogy azokban az években „megtérül", amikor jó a termés; a nehéziparban is a bányák csak csupasz profitot termelnek a világverseny nyomása miatt.

Állíthatjuk-e, hogy ezek a munkások és alkalmazottak milliói, akik gyakran az ipar legfontosabb ágaiban dolgoznak, de akik a körülmények miatt nem remélhetnek közvetlen részesedést a profitból, kevesebb figyelmet kapnak, mint a számos ember, akik talán mosogatóként vagy hordárként dolgoznak egy éjszakai klubban vagy egy törökfürdőben, vagy egy monopolhelyzetben lévő és az egész világot ellátó optikai vagy vegyi gyárban? Ha az utóbbiak osztoznak a luxuscikkek gyártásának profitján és osztalékán, vajon egyre lehetetlenebbé teszik-e a nemzet többsége számára, hogy elérje ezeket az előnyöket?

Szeretünk elgondolkodni az osztalékok, bónuszok, karácsonyi pénzajándékok záporán, amelyet a munkásokra és tisztviselőkre zúdítanak, akik évek óta nagyszerű munkát végeznek egy vállalkozásnál. Az ilyen társadalmi-politikai jellegű törekvéseket nem kell megvitatni és megvitatni ebben az általános elvekről szóló értekezésben. A jelenlegi helyzetű igény fontos igény, és olyan, amely követőket kellene, hogy vonzzon. A „profit" főként az általános üzleti helyzettől, valamint a vezetőség technikai készségeitől és értékesítési készségeitől függ; a kudarc hibás szerkesztésből vagy számítási hibából adódhat. Bármilyen képzettek is a munkások, bármilyen szorgalmasak is, kevés vagy semmilyen befolyással nem bírhatnak az éves munka eredményeire, illetve a nyereségekre vagy veszteségekre.

Hatékonyságuk igazolja őket arra, hogy megfelelő és elegendő bért követeljenek, de semmilyen erkölcsi vagy gazdasági alapja nincs annak, hogy a nyereségből való részesedést követeljenek. Joggal ellenállnának annak a javaslatnak, hogy az üzleti év veszteségeit megtakarításaikból fedezzék; jogosan ellenállnának annak, hogy elvárják tőlük, hogy a bérek csökkentésével pótolják az igazgatók rossz vezetését vagy pazarló életmódját. De a „nyereségmegosztás" csak akkor indokolt, ha van lehetőség és hajlandóság a kockázatok és veszteségek megosztására, vagy ha különleges hatékonyság indokolja azt.

Íme az általános nyereségrészesedés egyik aspektusa.

Miért kellene például a nagy német festőgyáraknak, túlnyomórészt monopolhelyzetükkel, továbbra is csupán az IG Farbenindustrie részvényesei számára szolgáló kapitalista fejősteheneknek lenniük, és legjobb esetben is az árak emelésével a profit egy részét a munkásaiknak és tisztviselőiknek adniuk?

A nemzetiszocialista állam feladata lesz, hogy a hatalmas monopolista profitokat a lehető legnagylelkűbb árcsökkentéssel bocsássa mindenki rendelkezésére.

Nyilvánvaló, hogy a probléma nem szociálpolitikai kérdés, hanem szorosan összefügg a mai kapitalista társadalmi renddel (a részvényesek követeléseivel).

Machine Translated by Google

Ezeket a röviden kifejtett alapelveket kívánjuk alkalmazni; és ezek vezérlik minket abban a célunkban, hogy a nyereségrészesedést a lehető legszélesebb körben megvalósítsuk minden olyan vállalkozásban, amelyben a nyereség kizárólag a hivatásos finanszírozók zsebébe kerül.

24. Minden olyan haszon kisajátítása, amelyet nem becsületes munkával, hanem a háború, a forradalom – és továbbá – a márka stabilizálása és újraértékelése révén szereztek; valamint a pénzkölcsönzők és túszejtők tulajdonának kisajátítása.

Ez a büntetés és az igazságosság mércéje, amely semmilyen elv alapján nem igényel magyarázatot.

25. A lakáshiány megszüntetése kiterjedt építkezésekkel a Birodalom egész területén, a 20. számú pont (fejlesztési bank) keretében biztosított eszközökkel. Ezzel lezárul a társadalmi-politikai követelések listája. A technikai pénzügyi kérdésről nem sokat lehet mondani ebben a füzetben, mivel ez egy nagyon nagy, speciális téma, amelyet, úgy tűnik, csak a pénzügyi elmék értenek, és amelyet valójában nekik kell majd megvalósítaniuk. Az NS könyvtár 8. füzete részletesen foglalkozik a témával.

Vallás és művészet

Egy Program keretében nem lehet erről a témáról többet kijelenteni, mint néhány vezérelvet. Ez már megtörtént. Ami a többit illeti, az az elvünk kell, hogy legyen, hogy a vallási kérdéseket ne vonjuk be az általános politikai nyilatkozatokba; bár a judaizmus titkos tanításainak romboló hatását joggal kezelhetjük nyilvános nyilatkozatok és támadások tárgyaként.

Ugyanez vonatkozik a kereszténység elleni összes ostoba támadásra is. Az olyan kifejezések, mint a „kereszténység csak ártott”, csupán azt mutatják, hogy az, aki kimondja őket, sem emberi, sem politikai intelligenciával nem rendelkezik.

Joggal hibáztathatjuk az Egyházat a politikába való beavatkozásért, és minden jó keresztény elítéli az inkvizíció által a kereszt nevében elkövetett kegyetlenségeket és a boszorkánypereket, de helytelen általánosságban az emberi történelem legnagyobb jelenségét az egyének hibáira és romlottságaira használni. A keresztény vallás milliókat nevelt fel és oktatott, és a szenvedés útján vezette el őket Istenhez.

A középkor kultúrája a kereszt jegyében állt ki; a teljesítmény, az áldozathozatal, a bátor hit gyökerei a kereszténységben keresendők. Ezért ügyelnünk kell arra, hogy megkülönböztessük a kereszténység belső spirituális magját a történelem során megjelent különféle kinövésektől.

Pártunk a pozitív kereszténység alapján áll.

Nem ez a megfelelő hely arra, hogy megvitassuk mindazokat a problémákat, reményeket és vágyakat, hogy vajon a német nemzet valamikor felfedezhet-e vallási meggyőződéseinek és tapasztalatainak valamilyen új formáját; ezek olyan kérdések, amelyek messze túlmutatnak egy olyan program keretein, mint a nemzetiszocializmusé.

Sürgősen szembe kell néznünk minden olyan bomlasztó hatással, amely károsítja nemzetünket a művészet, az irodalom, a tudomány, a színpad, a mozgókép és mindenekelőtt az egész sajtó területén. Elvi programunk – a 25 pont –
annyira részletesen tárgyalja a témát, hogy felesleges erről bővebben beszélni.

Machine Translated by Google

Katonai és egyéb reformok

A nemzeti hadsereg, a kereskedelmi és szakmai kamarák, a választójog és a törvények reformja olyan hatalmas, a közéletet érintő kérdések, hogy nem lehet őket néhány mondatban elintézni. A vezérelvek magukban a Programban vannak megfogalmazva, de ezek átgondolása és kidolgozása, és mindenekelőtt a történelmi múltba való beillesztésük lesz az elkövetkező évek nagy problémája, amikor reméljük, hogy a politikai hatalom a miénk lesz, és amikor fel leszünk vértezve azzal az erővel és tudással, amely az államügyek átvételéhez szükséges.

Gazdag kutatási terület áll előttünk a nemzetiszocializmus keretein belül.

A nemzetiszocializmus jelentőségét az mutatja, hogy a nemzeti élet egyetlen területét sem hagyja érintetlenül; mert egy teljesen új alapot teremt, amelyre ezt az életet fel kell építenünk.

Machine Translated by Google

5. Amit nem kívánunk

Programunk pozitív oldalának megerősítése érdekében célszerű röviden kijelenteni amit nem kívánunk.

Nem akarjuk, hogy a történelem kerekei visszaforduljanak, és hogy olyan dinasztiákat állítsunk életre, amelyek – saját hibájukból – alig hagytak maguk után nyomot, és mára elhalványultak. Azt sem akarjuk, hogy a trónjuktól megfosztott osztályok visszakerüljenek korábbi kiváltságos helyzetükbe.
A tiszti osztály és a hivatalnokok valójában nem magasabb rendűek vagy jobbak bármely más szakmai osztálynál, amennyiben valóban összhangban vannak azzal az elképzelésünkkel, hogy mindenekelőtt a nemzetet szolgáljuk.

Nem az egyenruha vagy az arany csipke, hanem a teljesítmény teszi az embert.

Nem vágyunk a munkásosztály egyoldalú előnyben részesítésére vagy mesterséges felemelkedésére, sem semmiféle proletárdiktatúrára. Senki sem beszélheti magát azzal a hittel, hogy bármely osztály pusztán a múltbeli elnyomás miatt igényt tarthat a hatalomra. Az ilyen törekvések, ha valósággá válnak, elkerülhetetlenül szörnyű következményekhez vezetnek, mint amilyenek az 1918. novemberi tőzsdei felkelést kísérték. Eddig nem a lakosság „elnyomott" rétege van felül, hanem politikai csalók, kapzsi kalandorok, haszonlesők, fecsegők és bolondok tömege, akik birtokba vették a politikai gépezetet és a kormányzatot. A proletariátus ígért diktatúrája...

A „profitariátus" diktatúrája.

Még egy új államrend a nemzetiszocializmus keretein belül sem reménykedhetett a sikerben, hacsak nem állt rendelkezésére egy alaposan kiképzett, elszánt emberekből álló gárda, akiket teljesen áthatott programunk alapelvei, komoly, energikus és tapasztalt emberek. Még nálunk is túl sok tiszta demagóg törne be és kaszálna az új rend alatt.

Sokkal könnyebb egy összeomló társadalmi rend hibáit kritizálni, mint konstruktív munkát végezni rajta.

Nem csupán egy új pártra van szükségünk, amely lassan megveti a lábát a parlamentben és a közigazgatásban, majd esetleg elfogad egy-két posztot egy koalíciós minisztériumban, hogy végül annak is eltörjön a gerince – mert akkor a történelmi szerepünk is véget érne, ahogyan ma a szociáldemokrácia is megszűnt politikai és szellemi erőként Németországban. Ugyanez vonatkozik a német nacionalistákra is, akik már visszakoztak főbb elveiktől, hogy kormányhelyeket szerezzenek.

Nem akarunk olyan minisztereket, akik pusztán a pozíció vagy a hatalom kedvéért vállalnak hivatalt, de minden ilyen pozíciót a nagy célunk felé vezető lépésnek tekintünk. Köztünk és a többiek között mindig ott van világelméletünk lángoló kardja.

Az egyik oldalon az Állam; vagy inkább az ál-állam, a liberális-demokrata-parlamenti bélyeggel, amelyet a szükség kényszerít arra, hogy leplezze a finanszírozók zsarnokságát, és lábainál a zsidó táborkövetőkből és helyvadászokból álló forrongó csőcselék, akik azért küzdenek, hogy megéljenek a rendszerből.

A mi oldalunkon a harc népünk felszabadításáért és megtisztulásáért, amíg el nem érjük a társadalmi igazságosság és a nemzeti szabadság igazi államát.

Machine Translated by Google

6. Következtetés

Az NS Könyvtár ezen első füzetének feladata, hogy megtanítsa a nemzetiszocialistát arra, amit a párt programjáról tudnia kell. Újra és újra láttuk azt az egyetlen fő elvet, amely skarlátvörös fonalként húzódik át minden érvelésünkön: a nemzetiszocializmus a világ elmélete, amely éles ellentétben áll a kapitalizmus mai világával és marxista, valamint polgári csatlósaival.

Életünk küzdelem e hatalmas eszme szolgálatában, küzdelem egy új Németországért.

Mi, nemzetiszocialisták, viharzászlónkat lengetjük a világ előtt. Örökké fiatalok, ragyogók.
és a napon csillogva emelkedik a Kampós Kereszt, az újjászületető élet szimbóluma.

Machine Translated by Google

A manifesztum a megszüntetéséért

Az érdeklődés rabsága

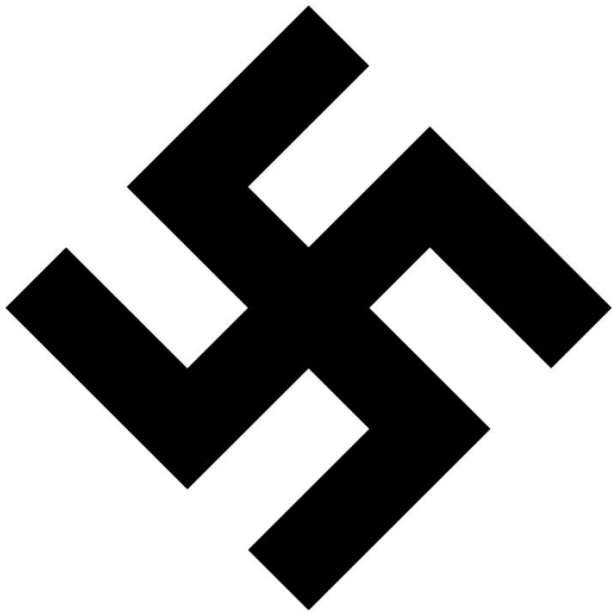

Machine Translated by Google

A mammonizmus az a súlyos, mindent átfogó és elsöprő betegség, amelytől kortárs kulturális szféránk, sőt az egész emberiség szenved. Olyan, mint egy pusztító betegség, mint egy emésztő méreg, amely megragadta a világ népeit.

Mammonizmus alatt a következőket kell érteni:

egyrészt a túlnyomórészt létező nemzetközi pénzhatalmak, a népek önrendelkezési joga felett trónoló kormányok feletti pénzügyi hatalom, a nemzetközi nagytőke, a tisztán Arany Internacionálé;

másrészt egy olyan gondolkodásmód, amely a népek legszélesebb körét megragadta; a kielégíthetetlen haszonvágy, a tisztán evilági életfelfogás, amely már minden erkölcsi fogalom ijesztő hanyatlásához vezetett, és csak még többhöz vezethet.

Ez a gondolkodásmód a nemzetközi plutokráciában testesül meg és éri el csúcspontját.

A mammonizmus fő hatalmi forrása a kamat révén termelt könnyed és végtelen jövedelem.

A hitelek kamatozásának teljesen erkölcstelen ötletéből született meg a Gold International.
A kamat utáni vágyból és mindenféle haszonlesésből fakadó szellemi és erkölcsi alkat a burzsoázia egy részének ijesztő romlottságához vezetett.

A kölcsönkamat eszméje a nagy kölcsöntőke ördögi találmánya; egyedül ez teszi lehetővé egy kisebbségi mágnás lusta, lustán élést a produktív népek és munkaképességük rovására; mély, kibékíthetetlen ellentétekhez, osztálygyűlölethez vezetett, amelyből háború született a polgárok és testvérek között.

Az egyetlen gyógymód, a szenvedő emberiség gyógyításának radikális eszköze az

az érdekszolgaság eltörlése.

A pénzkamatra való rabszolgaság eltörlése jelenti az egyetlen lehetséges és
a termelőmunka végleges felszabadítása a rejtett kényszerítő pénzhatalmak alól.

A kamatrabszolgaság eltörlése a szabad személyiség helyreállítását jelenti, az ember megváltását a rabszolgaságból, attól az átoktól, amellyel a mammonizmus megkötözte a lelkét.
Aki a kapitalizmus ellen akar harcolni, annak el kell törölnie a kamatrabszolgaságot.

Hol kell elkezdeni a kamatrabszolgaság eltörlését? A kölcsöntőkével!

Miért?

Mivel a kölcsöntőke az összes ipari nagytőkéhez képest annyira elsöprő hatalmú, hogy a nagy pénzhatalmak ellen csak a kamatrabszolgaság eltörlésével lehet hatékonyan küzdeni. A kölcsöntőke és az ipari nagytőke aránya 20:1. A német népnek évente több mint 12 milliárd kamatot kell behajtania a kölcsöntőkére közvetlen és közvetett adók, bérleti díjak és a megélhetési költségek emelkedése formájában, miközben még a háború fellendülésének éveiben is a német részvénytársaságok által kifizetett összes osztalék összege mindössze 1 milliárdot tett ki.

A kölcsöntőke lavinaszerű növekedése meghaladja az emberi számítás minden képességét, örök, végtelen és erőfeszítés nélküli kamatjövedelem, valamint kamatról kamatot termelő kamatjövedelem révén.

Milyen áldást hoz a kamatrabszolgaság eltörlése a dolgozó nép számára?
Németországnak, a Föld minden országának proletárjaiért?

A kamatrabszolgaság eltörlése lehetőséget ad arra, hogy minden közvetlen és közvetett adó eltörlését követeljük. Halljátok ezt, ti, minden ország, minden állam és kontinens értéket termelő emberei: minden közvetlen és közvetett forrásból származó állami bevétel folyamatosan a nagy kölcsöntőke zsebébe ömlik.

Machine Translated by Google

Az állami tulajdonban lévő vállalkozások, beleértve a postát, a távírót, a telefont, a vasutat, a bányákat, az erdőket stb., profitja teljes mértékben elegendő az iskolák, egyetemek, bíróságok, közigazgatási ügynökségek és a szociális jóléti ellátás összes alapvető állami kötelezettségvállalásának finanszírozására.

Így egyetlen igazi szocializmus sem hoz áldást az emberiségnek mindaddig, amíg a profit a Az állami vállalatok továbbra is a nagy kölcsöntőke adósai.

Ezért államalapító törvényként követeljük, először a német népek, majd minden rokon nép számára alapító törvényként, amelyek velünk együtt kívánnak belépni a Népszövetség kulturális közösségébe, a következőket:

1. A hadikötvényeket, a Német Birodalom összes többi adósságpapírjával együtt, a német szövetségi államok összes többi adósságpapírjával együtt, különösen a vasúti kötvényeket, valamint az összes helyi önkormányzat zálogleveleit, a kamatfizetési kötelezettség eltörlése mellett névértéken törvényes fizetőeszköznek nyilvánítják [vagy inkább bankhitellé alakítják át].

2. Minden más fix kamatozású papír, fedezett kötvény, ipari kötvény, jelzáloghitel stb. esetében a kamatfizetési kötelezettséget a tőketörlesztési kötelezettség váltja fel; így 20 vagy 25 év elteltével, a kamatlábtól függően, a kölcsönzött tőke visszafizetésre kerül, és az adósság törlesztésre kerül.

3. Minden ingatlanadósságot, jelzáloghitelt stb. a földhivatali nyilvántartásban bejegyzett terheknek megfelelően, a korábban előírt összegű részletekben kell kifizetni. Az így adósságtól mentesített házakban és telkeken lévő ingatlanok részben az állam vagy a helyi önkormányzat tulajdonába kerülnek. [Ily módon az állam jobb helyzetbe kerül a bérleti díjak ellenőrzésére és csökkentésére.]

4. A teljes monetáris rendszert az állam központi bankjának kell alárendelnie. Hasonlóképpen minden magánbank; a postai csekkpénztárak, a takarékpénztárak és a hitelszövetkezetek mind fióktelepként kapcsolódnak hozzá.

5. Minden ingatlanhitelt kizárólag az állami bank nyújt. A személyi és kereskedelmi hiteleket az állam koncessziója alapján magánbankároknak kell nyújtaniuk.
   Ezt a kedvezményt a rászorultság mérlegelése alapján adják, bizonyos kerületekben fióktelepek létrehozásának tilalmával. A díjak mértékét az állam határozza meg.

6. A részvényeket ugyanúgy fizetik ki, mint a fix kamatozású papírokat, évi 5%-os kamattal. A többletnyereséget részben a részvényeseknek fizetik ki a „kockázatos” tőke kompenzációjaként (szemben a fix kamatozású és az érmefedezetű papírokkal), míg a fennmaradó többletet – a munka szuverén joga alapján – vagy társadalmilag osztják szét, vagy a termékek árának csökkentésére fordítják.

7. Mindazon személyek számára, akik fizikai okokból (előrehaladott kor, betegség, fizikai vagy szellemi munkaképtelenség, rendkívül fiatal kor) nem képesek megélhetésük biztosítására, a jelenlegi tőkevagyon kamatjövedelmét továbbra is ugyanolyan, sőt esetleg megnövelt mértékben folyósítják nyugdíjként értékpapírok átadása ellenében.

8. A papírpénz jelenlegi inflációjának csökkentése érdekében egyetemes, erősen fokozatos adót vetnek ki a hadikötvényekre és a Birodalom, valamint az államok egyéb adósságpapírjaira. Ezeket a papírokat papírpéppé kell préselni.

9. Az emberek intenzív felvilágosítása révén világossá kell tenni számukra, hogy a pénz nem más, és nem is szabad, hogy más legyen, mint az elvégzett munka utalványa; hogy bár minden fejlett gazdaságnak természetesen szüksége van pénzre, mint fizetési eszközre

Machine Translated by Google

csere, a pénz funkciója ezzel véget is ér, és a pénznek semmiképpen sem szabad olyan világfeletti erőt kölcsönözni, hogy önmagától, kamat útján, a termelő munka rovására növekedjen.

Miért nem tettük meg már mindezt, ami annyira nyilvánvaló, amit figyelembe kell venni mint Kolumbusz tojása a társadalmi kérdésben?

Mert mammonista vakságunkban elfelejtettük, hogyan lássuk tisztán, hogy a kamat szentségének tana szörnyű önámítás, hogy a kölcsönkamat evangéliuma, amely egyedül tesz boldoggá, egész gondolkodásunkat a nemzetközi plutokrácia aranyhálójába hálózta. Mert elfelejtettük, és a mindenható pénzhatalmak szándékosan zavarban tartják minket azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy – néhány gazdag ember esetét kivéve –

A kamatot, amely oly szépnek tűnik, és amelyet a meggondolatlanok annyira szeretnek, teljesen ellensúlyozzák az adók. Egész adótörvényeink mindaddig, amíg nem szabadulunk fel a kamat rabszolgaságából, csupán a nagytőke iránti adókötelezettség, és nem, ahogy elképzelnénk, önkéntes áldozat a közösségért végzett munka elvégzéséért.

Ezért a pénzkamat rabszolgaságából való felszabadulás a globális forradalom egyértelmű mottója, a termelőmunka felszabadítása a kormányok feletti pénzhatalmak láncai alól.

Megvalósítások és indoklás

Az egyik legsúlyosabb válság kellős közepén állunk, amelyet elszegényedett népünknek fájdalmas történelme során el kellett viselnie. Súlyosan beteg a népünk; súlyosan beteg az egész világ.
Tehetetlenül dadognak a nemzetek; szenvedélyes vágyakozás, megváltás utáni kiáltás fut át a komor tömegeken.
Nevetéssel és tánccal, mozival és pompával igyekszik a nép elfelejteni saját siralmas sorsát – elfelejteni kiábrándult reményeit, a mély belső fájdalmat,
a szörnyű csalódásról, amit oly szívesen neveznénk a „forradalom vívmányainak”.
De hogyan képzeltük el mindezt másképp? Hogyan hangzottak másképp a szép ígéretek? Mindaz, amit az éjszaka sötétjében, katonai összeomlásunk sötétjében reméltünk megszerezni, csillogó aranynak tűnt, de most, amikor a szürke nappal megvilágítja a leletet, az mind korhadt fadarab.
Most itt állunk tanácstalanul. Ezekért a korhadt fadarabokért, amelyek olyan szépen ragyogtak az éjszakában, eldobtunk mindent, ami eddig kedves és értékes volt számunkra, és ezzel a siralmas kinccsel tömtük tele a zsebünket. Nem csoda, hogy a kétségbeesés dühe éppen a legszegényebbeket ragadja magával, és hogy értelmetlen haraggal tombolnak saját testvéreik ellen, és a megváltás utáni mély vágyukban mindent elpusztítanak, ami az útjukba áll.
Ennek az állapotnak teljes őrülethez kell vezetnie, ha a lelkiismerettelenség és a butaság tovább ingerli az embereket.

És hogy hová vezet ez az őrület, azt a bolsevik Oroszországban látjuk. Az államosítás, ahogy Oroszországban szocializációt neveznek, kudarcnak bizonyult – jelenti ki a higgadt Lenin. A gazdaság tönkrement, a pénz vásárlóereje a semmibe zuhant, az értelmiség meghalt, a munkás kenyér nélkül maradt. Kétségbeesés uralkodik az egész népben; csak a kínai és lett zsoldosokra épülő véres terror védheti meg a vörös diktátorokat az elárult nép bosszújától. Nálunk is ezt az utat fogja követni a fejlődés, ha továbbra is megengedik a kormánynak, hogy nemzetközi spekulánsok, megszállott pártfanatikusok, a legsúlyosabban megterhelt burzsoázia képviselői és a német néptől természetüknél fogva legmélyebben idegen faj tagjai legyenek.

Machine Translated by Google

Mik is voltak azok a szép, szép szavak, amiket a fülünkbe súgtak? Megbeszélve béke, Népszövetség, parlamentarizmus, népszuverenitás, demokrácia, a proletariátus diktatúrája, szocializmus, a kapitalizmus megsemmisítése, felszabadulás a militarizmus alól és más hasonló szép jelszavak. Egy új, szabad népnek kellett volna felemelkednie, amelynek saját maga kellene döntenie a sorsáról. Mindezek közül semmi sem valósult meg, nem tudott valóra válni, és soha nem is valósulhat meg, ha nem vizsgáljuk meg a legnagyobb erkölcsi komolysággal mindezeket a jelenségeket, mindezeket a jelszavakat – ha nem vizsgáljuk meg lelkiismeretesen a betegség tüneteit, mint egy intelligens, aggódó orvos, és nem diagnosztizáljuk aprólékosan a beteg jelenlegi állapotát, minden erőfeszítést meg nem kímélve annak megállapítására, hogy honnan ered ez a súlyos, kritikus betegség.

卐卐卐卐卐

Korunk betegségét mammonizmusnak hívják.
Mi a mammonizmus?

A mammonizmus a nagy nemzetközi pénzhatalmak baljós, láthatatlan, titokzatos uralma. A mammonizmus azonban egy gondolkodásmód is; ezeknek a pénzhatalmaknak az imádata mindazok részéről, akiket megfertőzött a mammonista méreg. A mammonizmus az – önmagában egészséges – emberi szerzési vágy korlátlan hipertrófiája. A mammonizmus az őrületté fokozódott pénz utáni sóvárgás, amely nem ismer magasabb célt, mint pénzt pénzre halmozni, amely páratlan brutalitással igyekszik a világ minden erejét a szolgálatába állítani, és ennek gazdasági rabszolgasághoz, a világ minden népe munkapotenciáljának kiaknázásához kell vezetnie. A mammonizmus az a gondolkodásmód, amely minden erkölcsi fogalom hanyatlásához vezetett. A világméretű jelenségnek tekintett mammonizmust az ember brutális, könyörtelen egoizmusával kell azonosítani. A mammonizmus a kapzsiság, a határtalan uralkodási vágy, a világ javainak és kincseinek megragadására összpontosító mentalitás szelleme; lényegében a tisztán világias embertípus vallása.

A mammonizmus a szocializmus szöges ellentéte. A szocializmust, mint a legmagasabb erkölcsi eszmét fogjuk fel, mint azt az eszmét, hogy az ember nem csak önmagáért van a világon, hogy minden embernek kötelességei vannak a közösség, az egész emberiség iránt, és hogy nemcsak családja, törzse tagjainak, népe pillanatnyi jólétéért felelős, hanem megingathatatlan erkölcsi kötelezettségei vannak gyermekei és népe jövője iránt is.

Konkrétabban, a mammonizmust minden nép hataloméhes nagykapitalistáinak tudatos összejátszásaként kell tekintenünk. Ebben mindig is figyelemre méltó volt a mammonizmus rejtett megjelenése.

A nagymágnások valóban a világméretű angol-amerikai imperializmus mögötti végső hajtóerőként leselkednek; semmi másként. A nagy pénzhatalmak valóban finanszírozták a világháború szörnyű tömeggyilkosságait. A nagy pénzhatalmak valóban, mint minden nagy újság tulajdonosai, hazugságok hálójába szőtték a világot. Elégedettséggel korbácsolták fel az összes alantas szenvedélyt, szorgalmasan elősegítették a jelenlegi tendenciák növekedését, és okos sajtópropagandával forrásba hozták a francia revansizmust. Gondosan táplálták a pánszláv eszmét, a szerb nagyhatalmi képzelgést és ezeknek az államoknak a pénz iránti szükségletét, odáig fajulva, hogy a világégésnek ki kellett robbannia.

Még közöttünk, Németországban is ott él a mammonizmus szelleme, amely csak több exportadatot, nemzeti vagyont, terjeszkedést, nagybanki projekteket és nemzetközi pénzügyi megállapodásokat akart tudni,

Machine Translated by Google

a közerkölcs bukásához, uralkodó körünk materializmusba és hedonizmusba hanyatlásához, nemzeti életünk felszínességéhez vezetett – mindezek a tényezők osztoznak a szörnyű összeomlás okaiban.

卐 卐 卐 卐 卐

Megdöbbenéssel kell feltennünk magunknak a kérdést, honnan ered a mammonizmus, honnan nyeri a nemzetközi nagytőke ellenállhatatlan erejét.

Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a nagy pénzhatalmak nemzetközi együttműködése egy teljesen új jelenséget képvisel. Erre nincs párhuzamunk a történelemben. A monetáris jellegű nemzetközi kötelezettségek gyakorlatilag ismeretlenek voltak. Csak a felemelkedő globális gazdasággal, az általános globális kereskedelemmel rögzült a nemzetközi érdekgazdaság eszméje, és itt tapogatózunk a legmélyebb gyökeren, itt bukkantunk rá az erő legbensőbb forrására, amelyből az Arany Internacionálé ellenállhatatlan erejét meríti.

A kamat, a pénz puszta birtoklásán alapuló, mindenféle munkaráfordítás nélküli, könnyed és végtelen árubeáramlás okozta a nagy pénzhatalmak növekedését. A kölcsönkamat az az ördögi elv, amelyből az Arany Internacionálé megszületett. A kölcsöntőke mindenhová szilárdan beágyazta vércsatornáját. Mint egy szellőrózsa karjai, a nagy kölcsöntőke behálózta a világ minden államát, minden népét.

Államkölcsönök, államkötvények, vasúti kötvények, hadikötvények, jelzáloghitelek, fedezett kötvénykötelezettségek – egyszóval mindenféle kölcsöninstrumentum valamilyen módon behálózta egész gazdasági életünket, úgyhogy ettől kezdve a világ összes népe tehetetlenül vergődik az aranyhálóban. A kamatelv kedvéért, összhangban azzal az őrült politikai téveszmével, hogy mindenféle birtoklás jogot ad a jövedelemre, a pénzkamat rabszolgaságába vetettük magunkat. Egyetlen valódi, érvényes erkölcsi indok sem adható arra, hogy a pénz puszta birtoklása miért járna joggal az örökös kamatfizetésre.

Ez a belső ellenállás a kamattal és mindenféle jövedelemmel szemben, amely termelő munka nélkül keletkezik, minden nép és kor lelki életén átível. De soha nem vált ez a mély belső ellenállás a pénz hatalmával szemben annyira tudatossá a nemzetek számára, mint a mi korunkban.

A mammonizmust még soha nem készítették elő ilyen világméretű módon a világuralom megkezdésére. Soha nem állította szolgálatába az aljasságot, a hatalomvágyat, a bosszúvágyat, a kapzsiságot, az irigységet és a hazugságot ilyen ügyesen leplezett, mégis brutálisan tolakodó módon, mint most. A világháború a legbensőbb lényegében az emberiség evolúciós folyamatának egyik legnagyobb döntése, abban a küzdelemben, hogy a jövőben a mammonista-materialista vagy a szocialista-arisztokratikus világnézet határozza-e meg a sorsát.

a világ.

卐 卐 卐 卐 卐

Felszínesen nézve a mammonista angol-amerikai koalíció kétségtelenül kezdetben győzött. Erre válaszul Keleten felemelkedett a bolsevizmus, és ha valaki nagyszerű ötletet akar látni a bolsevizmusban, akkor ez kétségtelenül a mammonista világnézettel szöges ellentétben álló álláspont. A bolsevizmus által erre alkalmazott módszerek azonban Dr. Eisenbarth elrontott gyógymódjai. Ezek a belső mérgezésben szenvedő betegen szikével próbálnak segíteni, amputálva a fejét, karját és lábait.

Machine Translated by Google

A bolsevizmus e tombolása, eme értelmetlen felforgatása ellen egy működőképes új eszmét kell felvetnünk, amely egyesítő erővel egyesíti az összes dolgozó osztályt, hogy kiűzze a világot beteggé tevő mérget.

Ezt a pénzkamat-rabszolgaság eltörlésében látom.

Három tényező van, ami miatt a kölcsöntőke kamatai szembetűnően hiteles és valódi okai pénzügyi nyomorunknak.

Először is, a fix kamatozású kölcsöntőke szörnyű aránytalansága, tehát a tőkeé, amely önmagától növekszik alkotó munka alkalmazása nélkül, sőt, örökké növekszik.
Nálunk, Németországban, ez a kölcsöntőke már elérte a számunkra nem túl magasnak tartott 250 milliárdot. Ezzel a hatalmas összeggel szemben a teljes német iparunk ipari működő tőkéje mindössze 11,8 milliárd. Ehhez jön még a 16 000 ipari korlátolt felelősségű társaság [GmbH] 3,5 milliárdos tőkéje, így összesen csak körülbelül 15 milliárdos ipari tőkénk van, amit össze kell szednünk. A 20:1 az első alapvető megállapítás .

Ez az értékelés azt jelenti, hogy a legnagyobb jelentőségű pénzügyi problémák esetén a kölcsöntőkével kapcsolatos összes intézkedésnek húsz olyan hatékonynak kell bizonyulnia, mint az ipari nagytőkére irányuló intézkedéseknek.

Másodszor: a fenti, 250 milliárdra becsült kölcsöntőke kamatfizetése, minden idők összességében tekintve, évi körülbelül 12,5 milliárdot tesz ki. Ezzel szemben az 1916-ban kifizetett összes ipari osztalék összege 1915-ben körülbelül egymilliárd márkát tett ki. Az előző évtizedekben ez a szám átlagosan körülbelül 600 millió volt. A háború utolsó két évében [1914-1918] jelentősen megnőhetett, de a folyó évben [1919] még nagyobb visszaesést fog mutatni.

Az összes német részvénytársaság [AG] átlagos jövedelmezősége 8,21% volt; így csak körülbelül 3,5%-kal magasabb, mint a fix kamatozású hitelek átlagos hozama.

Így, összefoglalom, a jövőben a német népnek körülbelül 12,5 milliárdot kell fizetnie [évente] a nagy kölcsöntőke különféle örökös kamatterheiért, miközben az ipari tőke hozama a legnagyobb fellendülés évében 1 milliárd volt, a zavartalan jólét idején pedig csak 0,6 milliárd. Így itt ismét egy 20:1 és 12:1 közötti nagyságrendű arányt látunk.

A harmadik és legveszélyesebb tényező a nagy kölcsöntőke felfoghatatlanul nagy növekedése a kamat és a kamatra kamatot termelő kamat révén. Itt egy kicsit jobban ki kell térnem a témáról, és remélem, hogy egy kis kirándulással a magasabb matematikába meg tudom magyarázni a problémát. Először is néhány példa.

A sakkjáték feltalálásának elbűvölő története közismert. A gazdag indiai király, Sihrám, hálából a királyi játék feltalálásáért, teljesítette a feltaláló kívánságát. A bölcs ember kívánsága az volt, hogy a király adjon neki egy búzaszemet a sakkjáték első mezőjére, kettőt a másodikra, négyet a harmadikra, és így mindig minden mezőre kétszer annyit, mint az előzőre. A király elmosolyodott a bölcs ember látszólag szerény kívánságán, és elrendelte, hogy hozzanak egy zsák búzát, hogy minden mezőre el lehessen osztani a búzaszemeket. Mint mindannyian tudjuk, ennek a kívánságnak a teljesítése még a világ leggazdagabb hercege számára sem volt lehetséges. A világ összes termése ezer év alatt sem lett volna elegendő a sakktábla 64 mezőjének megtöltésére.

[3] Nyilvánvalóan a 17:1 pontosabb, de talán Feder számol azzal a valószínűséggel, hogy az arány növekedni fog.

Machine Translated by Google

Még egy példa: sokan emlékeznek még iskoláskorukból a kamatos kamat kiszámításának gyötrelmére; hogyan szorozódik meg a Krisztus születésekor befektetett fillér a kamatos kamattal, így 15 évente megduplázódik. Krisztus születése utáni 15. évben a fillér 2 fillérre, Kr. u. 30-ban 4 fillérre, Kr. u. 45-ben 8 fillérre nőtt, és így tovább. Nagyon kevesen emlékeznek arra, hogy milyen értéket képviselne ez a fillér ma: a Föld, a Nap és az összes bolygó együttes térfogatával megegyező mennyiségű arany nem lenne elegendő a kamatos kamattal befektetett fillér értékének képviseletére.

Egy harmadik példa: a Rothschild-ház, a legrégebbi nemzetközi plutokrácia vagyonát ma körülbelül 40 milliárdra becsülik. Köztudott, hogy 1800 körül Frankfurtban az öreg Mayer Amschel Rothschild, akinek nem volt említésre méltó saját vagyona, I. Vilmos hesseni gróf által rábízott milliók tört tartalékkal történő kölcsönzésével rakta le háza gigantikus vagyonának alapjait.

Ha a Rothschildok kamatokon és kamatokon keresztüli pénznövekedése csak a penny szerény ütemében sikerült volna, a görbe nem emelkedett volna olyan meredeken, mint ahogy most. De feltételezve, hogy a Rothschildok kollektív vagyona csak a penny ütemében gyarapodott, a Rothschildok vagyona 1935-ben 80 milliárd, 1950-ben 160 milliárd, 1965-ben 320 milliárd lett volna, és ezzel már messze meghaladta volna a teljes német nemzeti vagyont.

E három példából egy matematikai törvény levezethető. A Rothschild-vagyon növekedését ábrázoló görbe, a sakktáblán lévő búzaszemek számából levezethető görbe, és a penny szorzásának száma

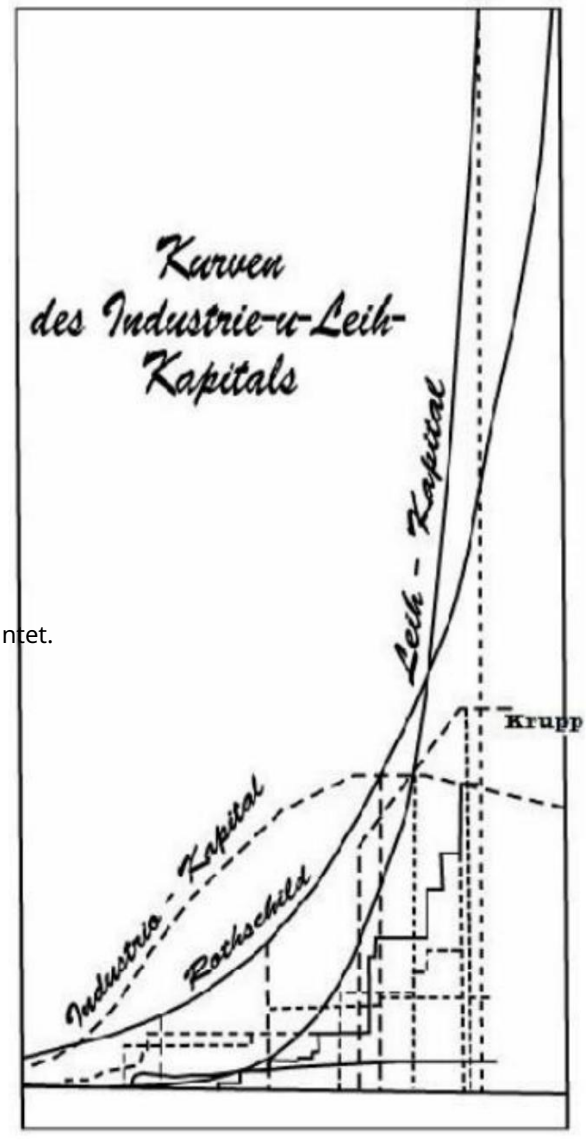

kamatos kamattal termel, egyszerű matematikai görbék. Mindezek a görbék rendelkeznek ugyanaz a karakter. A kezdeti szerény és fokozatos növekedés után a görbe egyre meredekebbé válik, és hamarosan gyakorlatilag a végtelenhez vezető tangenciális irányba mutat.

Egészen másképp alakul azonban az ipari tőke növekedési görbéje. Hasonlóképpen, többnyire kis kezdetekből fakadva, hamarosan a görbék erőteljes eszkalációja jelenik meg, amíg a tőke el nem éri egy bizonyos telítettségi szintet. Ezután a görbék ellaposodnak, sőt bizonyos iparágakban talán kissé csökkenni is fognak, ha az új találmányok a meglévő gyárak, gépek stb. leértékelődéséhez vezettek.

Csak egy példát szeretnék itt kiemelni, a Krupp-gyárak fejlesztését. 1826-ban az idős Krupp szinte vagyon nélkül halt meg. 1855-ben Alfred Krupp megkapta első megrendelését 36 ágyúra az egyiptomi kormány nevében.

1873-ban a Krupp már 12 000 munkást foglalkoztatott. 1903-ban Frau Berta Krupp eladta a teljes gyárat és az ingatlant az Alfred Krupp cégnek.

Machine Translated by Google

részvénytársaság 160 millióért. Ma a részvénytőke teljes értéke 250 millió. Mit jelent számunkra, németek számára a Krupp név? Ipari fejlődésünk csúcspontját. A világ első [acél]ágyúgyártója. A legkitartóbb, legcéltudatosabb és legintenzívebb termelékenység hatalmas mennyiségét. Népi elvtársaink százezrei számára a Krupp-törekvés kenyeret és munkát jelentett. Nemzetünk számára fegyvereket és védelmet – mégis törpe a Rothschild-milliárdokhoz képest. Milyen jelentősége van a Krupp-vagyon egy évszázad alatti növekedésének a Rothschild-vagyonnak a kamatokból és kamatokról történő erőfeszítés nélküli és végtelen gyarapodásán keresztüli növekedéséhez képest?

A vastag vonalakkal rajzolt két görbe a hitelkamatot jelöli, és valóban, a felső görbe a Rothschild-vagyon alakulását mutatja, az alsó görbe pedig, amely először lapos, majd gyorsan emelkedik, nagyon általános módon mutatja az összes ilyen görbe jellemző fejlődését, amelyben a vízszintes tengelyen egy kis előrelépés a függőleges tengelyen lévő érték megduplázódását eredményezheti. A sraffozott vonal az elmúlt 40-50 év során az egész iparunk fejlődési görbéjét mutatja. A különböző sraffozású finom vonalak több véletlenszerűen kiválasztott nagy ipari vállalat fejlődését mutatják, amelyekből az ipari tőke sraffozott görbéjének általános jellege származik.

Kifejezetten meg kell jegyezni, hogy a kölcsöntőke görbéit erősen összenyomva ábrázolják. Így például a Rothschild-vagyon görbéjét 80-szor olyan magasra kell beállítani, mint a Krupp-görbét. A görbék ábrázolásának célja természetesen csak a két tőketípus alapvetően eltérő jellegének bemutatása. A kölcsöntőke görbéi eleinte meglehetősen fokozatosan emelkedő fejlődést mutatnak; a fejlődés ezután gyorsabban megy végbe, amíg egyre vadabb és mindent magával rántva, messze az emberi fogalmakon túlra emelkedik, és a végtelen felé törekszik.

Az ipari tőke görbéje ezzel szemben véges marad! Bármilyen erős eltéréseket is mutathat egy görbe részletesen, összességében az ipari fejlődés alapvető jellege mindig az lesz, hogy az erős kezdeti fejlődés után egy bizonyos érettségi, telítettségi időszak következik, amely után előbb-utóbb bekövetkezik a hanyatlás.

卐卐卐卐卐

Semmi sem mutatja meg világosabban a kölcsöntőke és az ipari tőke közötti mély, lényegi különbséget. Semmi sem teheti világosabbá számunkra a különbséget a kölcsöntőke pusztító hatásai és a nagy ipari vállalatokba fektetett és kockáztatott üzleti tőke üzleti profitja (osztaléka) között, mint ez az összehasonlítás.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a kölcsöntőke és az ipari tőke által követett matematikai törvények felismerése önmagában is világos utat mutat nekünk ahhoz, hogy merre kell haladnunk a tönkrement pénzgazdaságunk helyreállításához szükséges emelőkarral. Világosan felismerjük, hogy nem a kapitalista gazdasági rend, nem maga a tőke és mint olyan az emberiség csapása. A nagyméretű kölcsöntőke kielégíthetetlen érdekszükséglete az egész dolgozó emberiség átka!

Tőkének kell lennie! Munka kell lennie! A munka önmagában keveset tehet. A tőke önmagában semmit sem tehet!

A tőke munka nélkül csak terméketlen lehet! Ezért a legfontosabb követelés, a forradalom legnemesebb feladata, a világforradalom legértelmesebb értelme a pénzkamat rabszolgaságának eltörlése.

A Rothschild-ház vagyonát ma 40 milliárdra becsülik. Az amerikai nagytőke milliárdosait, Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt és Astor urakat együttesen értékelik.

Machine Translated by Google

legalább 60-70 milliárd. Mindössze 5%-os kamatláb mellett ez 5-6 milliárdos jövedelmet jelent a nyolc család számára, ami Karl Helfferich kutatásai szerint nagyjából a poroszországi adófizetők éves jövedelmének 75%-a 1912-ben. (Abban az időben körülbelül 21 000 000 adófizető volt, ennek 75%-a körülbelül 15 000 000 lenne. Minden adófizetőre átlagosan 1,56 rokon jut; tehát 23 millió rokon.)

Így körülbelül 38 000 000 németnek kellett megélnie a fent említett milliárdosok éves jövedelméből. Az amerikai milliárdosok természetesen nem tisztán kölcsönkapitalisták ugyanolyan értelemben, mint a Rothschild-ház és így tovább. Egyáltalán nem érdekel, hogy az amerikai milliárdosok valóban „100 millió dolláros milliomosok” vagy „1000-
„millió márkás milliárdosok”; az előbbi esetben elég lenne egy-két tucat további Kroiszusszal számolni. Vagy fogadjuk el egyszerűen Rathenau „300”-át; akkor a leltárunk biztosan rendben lesz. Itt nem fontos pontos számot megadni, de az elismert 300:38 000 000 arány rávilágít a nemzetközi kölcsöntőke brutális uralmára.

Ezért szabaduljunk meg e szörnyű láncoktól, amelyek csak megfojthatnak minden energikus munkát; tépjük el a pénztől a kamatozás lehetőségét, és azt minden alkalommal, amikor az egész emberiség kamatot fizet, mindaddig, amíg az egész emberiség teljesen köteles nem lesz a nemzetközi kölcsöntőke kamataira.

Így hát ez a három pont teszi először világossá számunkra, hogy hol van egyedül a kar hatékonyan alkalmazható belső pénzügyi nehézségeink enyhítésére.

Másrészt elismerjük, hogy a teljes szocialista eszmevilág támadása az ipari tőke ellen teljesen célt tévesztett, mert még a vállalkozói profit tervezett teljes szabályozása vagy társadalmasítása is – feltételezve a meggyengületlen gazdaságot –
nevetségesen csekély összeget eredményezne Birodalmunk és Államunk költségvetésének hatalmas pénzügyi terheihez képest.

A kamatrabszolgaság eltörlésével egyetlen csapással megszüntethető az egész pénzügyi baj. Azonnal újra szilárd talajt érzünk a lábunk alatt; azonnal világossá kell és világossá is válik előttünk, hogy ezzel a nyomorúságos kötvénygazdasággal csak a leggroteszkabb módon csaptuk be magunkat.

Mert mi más is a kölcsöntőke, ha nem adósság? A kölcsöntőke az adósság! Ezt nem lehet elégszer ismételni. Miféle őrültség az, amikor a német nép egészében 150 milliárdot vett fel kölcsön a háborújára? Amikor még 7 és fél milliárdot is megígért magának kamatként, és most úgy érzi, hogy abba a kínos helyzetbe került, ami kezdettől fogva elkerülhetetlen, hogy ezt a 7 és fél milliárdot teljesen képzeletbeli adók formájában próbálja meg behajtani magától?

卐卐卐卐卐

Eközben az önámítás tragikus oldala nem annyira ennek az egész háborús kötvénygazdaságnak az ostobasága – amelyet mindig is sokkal jobban kihasználtunk, mint a világ többi része –, mint inkább az a tény, hogy csak viszonylag kis számú nagykapitalista profitál belőle óriási mértékben, míg az egész dolgozó népnek, beleértve a közepes és kisebb kapitalistákat, valamint az üzleti életet, a kereskedelmet és az ipart is, kamatot kell fizetnie. És itt mutatkozik meg az egész gondolat politikai oldala. Itt felismerhetik, hogy valójában a nagy kölcsöntőke és csak ez [azaz nem az ipari tőke] az egész dolgozó emberiség átka. Lehet a dolgot tetszés szerint elcsavarni, de végül mindig a keményen dolgozó emberek tömegének kell viselnie a kölcsöntőke kamatfizetéseinek költségét. A közepes és kisebb kapitalistáknak nincs mit felmutatniuk a szép kamatfizetéseikért; nem lehet mit felmutatniuk a következő összegekért...

Machine Translated by Google

a kamatot teljes mértékben adóztatni kell. Akár közvetlen adók, akár közvetett adók, bélyegek, vámok vagy a kereskedelemre nehezedő egyéb terhek formájában, a keményen dolgozó nép mindig a balek , a nagy tőke pedig a haszonélvező. Most egészen megdöbbentő látni, hogyan alakult Marx és Engel szocialista eszmevilága...

Egészen megdöbbentő látni, hogy Marx és Engels szocialista eszmevilága, a Kommunista Kiáltványtól az Erfurti Programig (különösen Kautsky), sőt még a jelenlegi szocialista vezetők is, parancsra kímélik a kölcsöntőke kamatait. A kamat szentsége tabu; a kamat a szentek szentje; még senki sem merte megkérdőjelezni. Míg a tulajdon, a nemesség, a személy és a vagyon biztonsága, a Korona törvényei, a kiváltságok és a vallási meggyőződés, a tisztségviselők becsülete, a haza és a szabadság többé-kevésbé törvényen kívüliek, a kamat szent és megtámadhatatlan. A vagyon és a szocializáció elkobzása, tehát a törvények nyílt megsértése, amely csak némileg van szépíteni, amennyiben látszólag az egyének összességének nevében történik, a napirenden van: mindez megengedett, de a kamat, a kamat a noli me tangere, a „ne-érj-hozzám".

A Birodalom adósságára fizetett kamat az államköltségvetés alfája és omegája. Gigantikus súlya a mélységbe húzza az államhajót, mégis... mindez egy nagy csalás... szörnyű önámítás, amelyet csak és egy kizárólag a nagy pénzhatalmak érdekében táplálnak.

Itt szeretnék röviden kitérni a kisnyugdíjasokkal kapcsolatos kifogásokra, amelyekről később lesz szó, hogy ne kelljen bennük elakadnunk. A nagyon nagy kérdések mérlegelésekor ezeket nem vesszük figyelembe, de magától értetődik, hogy ezeket a kompenzációkat a szociális ellátások lehető legszélesebb körű kiterjesztésével fogják biztosítani.

Csalás, mondtam! Érdekcsalás! Erős szó. De ha ennek a szónak van is alapja, amely a háború alatt talán a leggyakrabban használt szó volt a terepen és otthon, akkor a leginkább az érdekcsalás tekintetében van alapja.

De mi a helyzet a hadikötvényekkel? Az első 5 milliárddal a Birodalom kivette az emberek zsebéből a ténylegesen létező megtakarításokat. A pénz visszafolyt. Aztán jött az új kölcsön, hogy ismét felszívja a pénzt, és ezzel együtt az utolsó maradék megtakarításokat is. És ismét jött a pumpa, és felszívta a milliárdokat, és azok ismét visszaapadtak, mígnem vidáman, miután ezt a bájos játékot kilencszer megismételték, a Birodalom 100 milliárdos adósságot halmozott fel.

Cserébe az emberek természetesen 100 milliárdot tartottak a kezükben finoman nyomtatott papíron – először azt képzeltük, hogy ennyivel gazdagabbak lettünk –, de aztán jött az állam, és azt mondta: „Csőd előtt állok."

Igen, de miért? – Én magam biztosan nem mehetek csődbe, még akkor sem, ha időnként kiveszek egy százmárkás bankjegyet a jobb felső zsebemből, és beteszem a balba. Minden bizonnyal a legnagyobb ostobaság lenne, ha csődöt jelentve folytatnánk a háborús kötvényekre épülő gazdaságunk ostobaságát .

Törjük meg a pénz kamatozásának rabszolgaságát! Nyilvánítsuk a hadikötvényeket törvényes fizetőeszközzé, kamatmentesen, és az államcsőd rémálma elolvad rólunk, mint a márciusi hó a nap alatt.

4 Feder itt egységes entitásnak tekinti a német nemzetet, nem pedig puszta egyének halmazának: a pénz, amelyet egyes németektől más németeknek utaltak át, a német nemzeten belül marad, ami azt jelenti, hogy a német kormány hatáskörébe tartozik az elosztás kiigazítása, talán egyes egyének közvetlen hátrányára, de az egész nemzet javára.

Machine Translated by Google

Azt mondják nekem; a kamatfizetések eltörlése egy álcázott államcsőd.
Nem, ez nem igaz! – Az államcsőd kísértete valójában csak egy mese és egy mumus, amit a mammonista erők találtak ki.

Franz Röhr könyve, a Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Amit mindenkinek tudnia kell az állami csődről], teljesen a mammonista gondolkodásmódnál ragadt.
Bár a szerző általánosságban véve elég világosan felismeri a szocializáción keresztül minket fenyegető gazdasági problémákat, és bár határozottan és helyesen tanácsolja, hogy végső soron csak gazdaságunk újjáépítése menthet meg minket – nem tud szabadulni az érdek szentségébe vetett babonás hittől, ezért az államcsődöt teljes mértékben a mammonizmus érdekeivel összhangban, teljesen rémisztő katasztrófaként ábrázolja.

Érdekes megfigyelni, hogy Röhr a jobb történelmi ismeretek ellenére sem tud szabadulni a mammonista nézettől, és zárószavában megjegyzi: „Ha a pusztító gazdasági katasztrófát nem kerülik el, senkit sem kímél meg”, miközben a 81. oldalon elismeri, hogy a közpénzügyek rossz gazdálkodásának következményei részben nagyon gyorsan visszafordítottak, a 68. oldalon pedig azt mondja, hogy mindenesetre nem lehet kétséges, hogy Oroszország (a múlt században) tartós problémák nélkül legyőzte ezeket a valutaválságokat. A 76. oldalon az államcsődök hatásait vizsgálva azt mondja, hogy bár természetesen mély gazdasági problémák stb. merültek fel, összességében sem az állam, sem gazdasági erejének pusztulása nem következett be. Épp ellenkezőleg, a nemzetgazdaság gyors fellendülését és az államháztartás helyreállását elég gyakran megfigyelték. Amikor a szerző ezután még három sorban folytatja azzal, hogy az államcsőd abszolút gazdasági katasztrófát jelent, és végtelen nyomorúságot okoz; sajnálom, hogy nem tudom követni ezt a logikát.

De térjünk vissza a konkrét esetünkre! Mi lenne őszintébb? Farizeusi módon beszélni a hadikötvények megtámadhatatlanságáról, miközben a népet égbekiáltó adóteherrel elnyomjuk?
Vagy ha egy pénzügyminiszternek lenne bátorsága nyíltan a néphez fordulni, és kijelenteni: „Nem fizethetem a hadikötvények kamatait, vagy csak akkor, ha pontosan ugyanannyi adót szedek be önöktől.” ...De akkoriban, a háború alatt feltétlenül szükségem volt pénzre; semmi okosabb (lásd Anglia) nem jutott eszembe, ezért követtem el a csalást a magas kamatozású hadikötvényekkel. Meg kell bocsátaniuk nekem, szeretett emberek; végső soron mindez értetek volt, de ha már nem akarunk bújócskázni... Én, az állam, nem fizetek több kamatot, és önöknek, az adófizetőknek sem kell adót fizetniük ezen kamatfizetések fedezésére... Ez alaposan leegyszerűsíti a tranzakcióinkat; elkerüljük a hatalmas adóbürokráciát és hasonlóképpen a hatalmas kamatfizető bürokráciát, így hatalmas mennyiségű pénzt és munkaerő-potenciált takarítunk meg.”

Sokáig haboztam leleplezni ezt a csalást, de abszolút alapvető fontosságúnak tartom.
itt soha ne veszítsük szem elől a nagy képet.

卐 卐 卐 卐 卐

A bajor adóbevallások szerint a károsultak köre – mondjuk, pontosan azok, akik adóbevallásuk szerint több mint 30 000 márka kamatot kaptak – 822 fő, ami az egész Németországban adóköteleseknek (Bayr. St-Z. 1913) mindössze 0,4%-a, tehát körülbelül 10 000 fő. (A felső 10 000!)

Tisztázzuk most magunk számára a lehető legrövidebben ennek a forradalmi követelésnek a legfontosabb aspektusait, sőt, vizsgáljuk meg először a kérdéseket nemzeti szempontból.

Machine Translated by Google

Ehhez először is világosan kell tekintenünk jelenlegi helyzetünkre. Eugen Schiffer külügyminiszter a berlini kereskedelmi kamarában tartott nagyszabású beszédében kijelentette, hogy „lehetetlen figyelmen kívül hagyni”. Ez csak részben igaz. Figyelmen kívül hagyható nemzetgazdaságunk hatalmas eladósodottsága és valutánk példátlan leértékelődése –
röviden, az a tény, hogy egyik napról a másikra elszegényedett néppé váltunk.

A békeszerződés által ránk rótt terheket azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni. A jelenlegi adósságlevelek, mint láttuk, körülbelül 250 milliárdot tesznek ki. Tegyük fel először, hogy az antant valamilyen formában további 50 milliárdot ró ránk háborús jóvátételként: ez összesen körülbelül 300 milliárd adósságot jelent.

Bármennyire is feszegeti e dolgozat szűk kereteit, mégis szólni kell néhány szót a német nemzeti vagyon nagyságrendjéről. Helferrich és Steinmann-Bucher vizsgálatai a német nemzeti vagyont körülbelül 350 milliárdra becsülik. Az ilyen megállapításoknak, bármilyen gondosan is származtatták őket, csak nagyon korlátozott értéket tulajdoníthatunk. Csak zavartalan gazdasági tevékenység idején érvényesek. De meglehetősen félrevezetőek is, mivel az állami és önkormányzati vagyon is ide tartozik, így például az útfelújítások, a vízi utak átalakításai stb. is. Nyilvánvaló, hogy bár az ilyen munkák elkészítése hatalmas pénzbe kerülhetett, szigorúan véve nincs belső értékük. A nemzeti vagyon jobb mércéje az úgynevezett adóköteles vagyon, ahogyan az a védelmi hozzájárulás vagy a háborús vagyonadó bevallásaiból kiderül. Ez összesen 192 milliárdot eredményez, ami jóval kevesebb, mint Helfferich adatai. Ehhez az összeghez azonban a tapasztalatok szerint hozzá lehet adni körülbelül 10%-ot a jogilag adómentes kisebb vagyonokért, és körülbelül ugyanennyit a „csendes tartalékokért ”.5

Mindenesetre túlzottan optimistának tűnik számomra több mint 250 milliárdos nemzeti vagyonról beszélni. De még ennek a számnak is csak nagyon korlátozott jelentősége van. A leghelyesebb az lenne, ha teljesen elszakadnánk a számszerűen felfogható nemzeti vagyon gondolatától, és eljutnánk arra a felismerésre, hogy a nemzeti vagyon kizárólag az egész nemzet szellemi és fizikai munkaképességében fejeződik ki, és így olyan nagyságrendekhez tartozik, amelyeknek semmi közük a tőke szűkebb fogalmához. Valójában a nemzeti vagyon további forrását kell látnunk az ásványkincsek, az erdők gazdagsága és a termékeny talaj jelenlétében, de ezek a dolgok sem ragadhatók meg számszerűen, mivel értékük nulla és végtelen között ingadozik, attól függően, hogy az ásványkincsek kiaknázatlanok-e, vagy egy geológiai jelentés alapján milliárd tonna szénre és...

így tovább.

Ne feledjük, hogy Németország valóban szegény ország. Monopóliumok tekintetében szinte semmilyen trópusi vagyonnal nem rendelkezik. Ásványi erőforrások tekintetében messze elmarad a legtöbb szomszédjától, nem is beszélve a kínai, indiai és amerikai birodalmak páratlan ásványi erőforrásairól. A talaj termékenysége messze elmarad az oroszországi feketeföld áldott földjeitől és a trópusi és szubtrópusi területek könnyedén termékeny területeitől. Ezért végső soron mindig csak népünk munkaképessége és munkavállalási akarata, valamint elegendő munka áll rendelkezésünkre, és világosan meg kell értenünk, hogy ebben az állapotban nem lehet beszélni biztosított adósságokról, adósságinstrumentumaink fedezetéről...

5 A „csendes tartalékok” a pozitív értékek alábecslésének és a negatív értékek túlbecslésének eredményei a számvitelben, így hogy a lehető legalacsonyabb nettó vagyon látszatát keltse.

Machine Translated by Google

Akár kamatozó hadikötvényekről, akár kamatmentes birodalmi bankjegyekről van szó, mögöttük csak és kizárólag az egész nép adóbevételi potenciálja áll – és mi más az adóbevételi potenciál, mint a teljes dolgozó népesség munkaerejének függvénye?

卐 卐 卐 卐 卐

Most egy újabb lényeges kérdéskört kell tisztáznunk magunk számára, és természetesen az állami bevételi források és kiadások főbb tételeit. Figyelemre méltó ellentét tátong aközött a széles tér között, amelyet a pénzkeresés iránti aggodalom elfoglal a magánéletünkben, és aközött a figyelem között, amelyet az állami pénzügyek gazdálkodásának nagy kérdéseire fordítunk, mégis az egyéni gazdaság és a nemzetgazdaság között semmilyen lényeges különbség nincs.

Az állami bevételek főbb tételei a következők: először is, a postahivatalok és a vasutak tiszta nyeresége; másodszor, a bányák, az erdészeti igazgatások és más állami vállalatok nyeresége; harmadszor, az útdíjak és a közvetett adók; negyedszer, a közvetlen adók.

Annak érdekében, hogy ne pusztán elméleti vitákat szítsak ilyen kiemelkedően gyakorlati kérdésekben, nagyságrend szerint szeretném tisztázni az 1911-es bajor állami költségvetés egyes tételeit. A posta, a távíró és a vasutak 120 milliót; az erdők, a bányák stb. körülbelül 40 milliót; a közvetett adók 53 milliót; a közvetlen adók 60 milliót hoztak. További 67 millió folyt be illetékekből, díjakból, örökösödési adókból, földadókból, a Birodalomból származó bevételek átutalásaiból és így tovább.

Mi a helyzet a kiadásokkal? Itt elsősorban az államadósság kamataira vonatkozó kifizetéseket találjuk, beleértve a vasúti adósságokat is, 85 millióval. A királyi ház számára 5 millió; az igazságszolgáltatásra 27 millió; a belső igazgatásra 40 millió; a templomokra és iskolákra 51 millió; a pénzügyi igazgatásra 13 millió; a birodalommal kapcsolatos kiadásokra 50 millió; a nyugdíjakra 36 millió. Egyéb kiadások 5 millió. Akkoriban, a bajor pénzügyek ezen szerencsés évében az éves költségvetés 27 milliós bevételi többletet hagyott maga után.

Gondolkodásunk során azonban csak azok a kiadások érdekelnek minket, amelyek a kamatrabszolgaság eltörlésével elhagyhatók. Itt természetesen az államadósság kamata áll az első helyen, 85 millió márkával; ehhez adódik hozzá a pénzügyi igazgatásra fordított kifizetéseink legnagyobb része, körülbelül 10 millió; továbbá a birodalommal kapcsolatos célokra fordított kifizetések nagy része, amelynek felét, 25 milliót, és végül a királyi háznak fizetett 5 milliót is hozzáadjuk, most eltűnt: összesen 125 millió.

Ezen bejegyzések eltűnése azt jelenti, hogy lemondhatunk minden közvetlen és közvetett adó kivetéséről, ami, mint láttuk, 53 millió, illetve 60 millió márkát, összesen 113 millió márkát hozott!

Egyáltalán nem gondoljuk úgy, hogy a közvetlen és közvetett adókat teljesen el kellene törölni; kétségtelenül, ésszerű keretek között ezek egyrészt oktatási, másrészt szabályozási célokat szolgálnak. Bizonyára nem több, mint helyes és méltányos, hogy a szabadon és tisztán tulajdonolt vagyonból származó nyereség továbbra is mérsékelt, fokozatos adóköteles maradjon, mivel az államnak természetesen a rendőrségi szerveivel is fenn kell tartania a biztonságos tulajdonjogot. Ugyanilyen tanácsosnak tűnik, hogy a kereskedelem és az ipar a működési nyereségüknek megfelelő adójárulékokat fizessen, mivel az államnak gondoskodnia kell a közkereskedelmi útvonalak fenntartásáról és fejlesztéséről is számukra. A szavazati joggal rendelkező állampolgárok számára kivetett megfelelő minimális fejadó szintén...

Machine Translated by Google

a méltányosság követelménye, mivel az állam részéről is elvárják a személy és vagyonának biztonságáról való gondoskodást.

A közvetett adók területén a tiszta luxusadók erőteljes kiterjesztése a legjobb értelemben vett szabályozó hatással bír, miközben a nép minden egyszerű élelmiszerét és szükségleti cikkét adómentesen kell tartani!

Egy ilyen adópolitika eredménye kevésbé a magas bevételekben lenne kimutatható – amiről nem lehet beszélni, mivel a lakosság nagy tömegei számára az adózás nem valódi teher, hanem csak emlékeztető arra, hogy az ember nemcsak egyéni lény, hanem az állam polgára is, és hogy a polgári jogokon túl polgári kötelességei is vannak.

Az adóbevételeknek kevésbé kellene szükségük lenniük az állami vállalatok adósságainak törlesztésére, amelyek nettó nyeresége, mint láttuk, elegendő az állam szokásos iskolákra, egyetemekre, igazságszolgáltatásra, belső igazgatásra stb. fordított kiadásainak fedezésére. Az adóbevételeket az állam speciális kulturális feladatainak előmozdítására kellene fordítani, amelyekre a szokásos állami költségvetés keretében soha nem álltak rendelkezésre megfelelő források. Itt elsősorban az árvaházakra, a vakok és rokkantak intézeteire, a bölcsődékre, a várandós anyák gondozására, a tuberkulózis, az alkohol és a nemi betegségek elleni küzdelemre, valamint kertvárosok és települések építésére gondolok, különösen a háborús rokkantaink elhelyezésére és humánus gondozására.

卐卐卐卐卐

Kitágul a látókörünk. Szűzföldet látunk. Vajon a kamatrabszolgaság eltörlése jelentheti-e az összes adó eltörlését? Ezt jelentené, ha győztes népként kerültünk volna ki ebből a gigantikus küzdelemből. A jelenlegi helyzetben ne ünnepeljünk túl korán; az ellenségeink által ránk rótt terhek gondoskodnak majd arról, hogy ne ünnepeljünk. De mindenesetre szűzföldet látunk a bajor állami költségvetésünk valóban meglehetősen egyszerű példája alapján, amelyet az előbb említettünk...

Általánosságban véve meglehetősen hasonló viszonyokat találunk a többi német szövetségi államban, és nem túlzás azt állítani, hogy az állami tulajdonú vállalatok, a vasutak, a posták, a távírók, az erdők, a bányák stb. többletéből minden állami kiadást nehézség nélkül fedezni lehetett az igazságszolgáltatás egészére, az összes belső igazgatásra, beleértve az állami építkezéseket, az iskolák és egyetemek minden kiadását, valamint a kulturális célokat is. Így ez egy tökéletesen ideális állapot.

Miért nem így van? A kamatok bekúsztak. A kamatfizetés miatt a lakosság élelmiszerei drágulnak; a kamatok miatt a cukor és a só, a sör és a bor, a gyufaszálak és a dohány, valamint számtalan más mindennapi szükségleti cikk közvetett adókkal terhelt.
A kamatok miatt emelni kell a közvetlen adókat, amelyek földadókra oszlanak, amelyeket a gabonaárak emelkedése formájában hárítanak át, házadókra, amelyek meghajtják a bérleti díjakat, és üzleti adókra, amelyek...
a termelőmunkát jövedelemadókkal terhelik, amelyek elkerülhetetlenül lenyomják a köztisztviselők és a fix fizetéssel rendelkezők életszínvonalát, és végül a legvégén, szerényen adózó, de kielégíthetetlenül vevő, kölcsöntőke adót fizet a tőkeosztalékok után. Az 1911-es adóbevallások szerint a Bajorországban kapott 253 millió tőkeosztalékból mind a 8,1 millió állami adóként került befizetésre.

Láttuk, hogy minden tőkeosztalékot, minden tőkekamatot végső soron az egész nép munkájával kell előteremteni. Láttuk, hogy az államadósságok kamatai...

Machine Translated by Google

államköltségvetésünk legnagyobb tételét teszi ki, és azt láttuk, hogy a kamatfizetések után adót fizetni kötelezettek csak rendkívül korlátozott mértékben járulnak hozzá az állami bevételekhez.

Relatív nagyságrendet tekintve a kapitalista 8 milliót fizetett a teljes 60 milliós közvetlen adómennyiségből, ami a Bajorországban 1911-ben befizetett közvetlen állami adóknak csak egynyolcada-hatoda. A közvetlen adók azonban az összes állami bevételnek csak körülbelül egyötödét teszik ki. Ezért a kölcsöntőke az állam teljes szükségletének csak körülbelül harmincad-negyvennyolcad részét teszi ki.

Tagadhatatlan, hogy a háború alatti adótörvények, különösen az utolsó években, a tőkeosztalékok erősebb megadóztatásához folyamodtak, de az erősebb közvetett adózás többé-kevésbé lépést tartott ezzel, így a relatív nagyság alig változott.

A kép siralmassá válik, ha a Birodalom költségvetését vesszük figyelembe. Itt már az arányok is sokkal kedvezőtlenebbek. A Birodalomnak nincsenek ugyanazok az adóforrásai, mint az egyes szövetségi államoknak. A közvetlen adók a szövetségi államoknak vannak fenntartva; a Birodalom vállalkozásai a Birodalom postájára és vasútjára korlátozódnak (megjegyzendő, hogy ez nem tartalmazza a porosz államvasutakat), következésképpen csak az útdíjak és a közvetett adók maradnak meg.

A Birodalom bevételi forrásainak nagyságrendjei (lásd a Német Birodalom Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich 1917-es és 1918-as éveire vonatkozó adatait) 1915-ben a következők voltak: 1 milliárd közvetett adó, 0,8 milliárd különleges bevétel (háborús hozzájárulás, beiratkozási díjak) és így tovább. Itt is ugyanaz a kép. Több mint egyharmadát, pontosabban 1,3 milliárdot, már 1915-ben felemésztették a Birodalom adósságára fizetett kamatok. Itt is ismét benyomult a kölcsöntőke. Itt is minden közvetlen adóra szüksége van a fedezetéhez. A cukor 163 millió, a só 61 millió, a sör 128 millió márkát fizet, a dohányt, a pálinkát, a pezsgőt, a lámpatüzelőanyagot, a gyufát, a játékkártyát és számtalan más cikket kellett megadóztatni ahhoz, hogy egymilliárd márkát kaparjanak össze, amely aztán teljes egészében a kapitalisták zsebébe folyik.

Manapság rejtély, hogyan kell fizetni a Birodalom adósságának kamatait. Csak a kamatfizetések 8 milliárdot emésztenek fel [évente], ami 100 milliárdnyi hadikötvényen és egyéb hadikiadásokon alapul. A posta és a vasút bevételeit aligha lehet tovább növelni. Az útdíjak további emelését aligha fogják tolerálni; ezért valószínűleg csak a közvetett adók ötszörösére vagy tízszeresére emelése marad – lehetetlen! –, vagy az a világos belátás, hogy csak és kizárólag a pénzkamat-rabszolgaság eltörlése hozhatja meg a megváltásunkat. Óriási önámítás volt az egész hadikötvény-gazdaság. A német nemzet százmilliárdot kölcsönzött magától a háborújára. Ezért 5 milliárdot ígért magának kamatként; ezért 5 milliárdot kell adóként fizetnie. Minden haszon a nagytőkéshez kerül, aki annyi tőkeosztalékot kap, hogy lehetetlen felhasználnia, mégis csak egy egészen szerény százalékot vesznek el a tőkeosztalékok adóján keresztül, amint láttuk.

卐卐卐卐卐

Remélem, hogy előadásom főbb pontjaival már sikerült eloszlatnom azt az emberileg érthető félelmet, amelyet sok olvasó érezhet attól, hogy végül elveszíti szép papírjai kamatjövedelmét. Hadd mutassam be egy nagyon rövid példával, hogy az egész kamatgazdaság egy nagy önámítás, és ezzel együtt a középosztálybeli jövedelmek felső szintjét is meg szeretném vizsgálni.

Tegyük fel, hogy a családfő 10 000 márka munkajövedelmet, és ezen felül további 5000 márkát tőkeosztalékból szerez. Először is, ebből körülbelül 1500 márkát közvetlen adók formájában fizetnek ki; majd legalább 1000-1200 márkát magas lakbérek formájában.

Machine Translated by Google

örök kamatra levágva. Valószínűleg további 1000 márka fog elvész közvetett adók formájában egy öt-hattagú család esetében, és már most rájövünk, hogy nem sok maradt azokból a szép tőkeosztalékokból, amelyeket a kis- és középtőkések élveztek a korábbi évek kedvező adókulcsai alatt. Valójában már ma sem lehet többé „többletről" beszélni; épp ellenkezőleg, ha ma magunk vizsgáljuk meg a jelenlegi fantasztikus adójavaslatokat, valószínűleg lényegesen több munkajövedelmet fognak adóztatni.

Természetesen a helyzet egészen másnak tűnik a nagytőkés számára, aki például csak 1 millió márkát kap tőkeosztalékként. (Ilyen emberek ma Németországban meglehetősen sokak.) A tőkeosztalék adójából ez a szerencsés ember legfeljebb 50-60 ezer márkát fizet. Közvetett adókból sem fizet többet, mint az előző példabeli családapa. Végül is a költségvetésében még a jelenlegi drága korszakban is egészen kényelmesen megélhet 40-50 ezer márkával. Ha nagyjából szép 900 000 márka készpénz marad is neki, akkor ezért 5% hitelkamattal a következő évben további 45 000 márkát kap, és ezt törvény szerint a dolgozó lakosság rovására.

A kisnyugdíjas, aki csak a kamataiból él, kétségtelenül kárt szenvedne. Ha képes dolgozni, akkor természetesen el kell határoznia, hogy munkából származó jövedelemre tesz szert. Ezzel sokkal jobb helyzetbe kerül, mint a több millió elvtársa, akiknek semmi másuk nincs, mint a fizikai vagy szellemi munkaképességük. Ha ezt nem akarja, akkor fel kell falnia a vagyonát. Végső soron 20 éve van arra, hogy újra és újra csipegethessen belőle, ha továbbra is elfogyasztja az évi 5%-os kamattal kapott összeget. Azok számára, akik nem tudnak dolgozni, vagy betegség vagy kor miatt legyengültek, nyilvánvalóan megfelelő megélhetést kell biztosítani a lakosság minden rétege számára a szociális jólét fejlesztésével.

A társadalmi jólétet a következőképpen képzelem el:

Tegyük fel, hogy egy idősebb hölgy, egy özvegy, akinek eddig egy 60 000 márka tőkebefektetésének kamataiból kellett élnie, a kamatrabszolgaság törvényileg kihirdetett eltörlése révén megfosztják jövedelemforrásától. Itt a nyugdíjrendszer legszélesebb körű kiterjesztése révén lehetőség nyílna a fent említett személynek arra, hogy a tőkéjének megfelelő nyugdíjat vegyen fel, amellyel az éves nyugdíjat a korábbi kamathozamhoz képest akár emelni is lehetne, így még ennek a körnek is bizonyos kompenzációt nyújtva a pénz értékcsökkenéséért. Így például a Birodalom, az államok adósságpapírjaiban vagy fedezett kötvényekben leadott 60 000 márkaért cserébe évi 4000 márka élethosszig tartó nyugdíjat lehetne adni. Ha az özvegynek gyermekei vannak, és a vagyon egy részét rájuk akarja hagyni, akkor megengedhető számára, hogy csak 40 000 márka alakuljon át nyugdíjjá, míg a fennmaradó 20 000 márka a gyermekek számára maradjon. A 40 000 márkából a nyugdíjkérelmező életkorától függően évente a kapott tőke legfeljebb 1/12-e adható. Továbbá itt kell megjegyezni, hogy a kamatrabszolgaság eltörlésével járó elnyomó adók megszűnésével az özvegyek megélhetési költségei jelentősen csökkenni fognak.

Jelentősen meghaladná e tanulmány kereteit, ha részletesen megvizsgálnánk a lakosság egyes rétegeinek személyes érdekeit. Egy ilyen forradalmi követelés nem vonatkozhat személyes érdekekre; mindazonáltal, ahogy az elképzelés érvényre jut, rá fogunk jönni, hogy az egészséges következmények végső soron minden egyes ember számára személyesen előnyösek.

Pontosan a fentebb már izolált problémával, a háborús kötvények kamatmentesítésének elérésével, megpróbáltam már világossá tenni, hogy a kiskapitalisták – akik alatt a hiper-amerikai reklám révén rákényszerített több százezer embert értek –

Machine Translated by Google

kampányt folytatnak, hogy megtakarításaikat hadikötvények jegyzésére fordítsák – nemcsak hogy nem részesülnek kamatban, mivel azt természetesen adókkal kell fizetniük, hanem a nagytőke védelmére szabott adótörvényekkel támogatniuk kell a milliós márkás jegyzések kamatfizetését is.

Úgy tűnik számomra, hogy ezeken a közvetlen megfontolásokon kívül egy mindenkihez intézett, gyermekeik jólétére irányuló felhívás önmagában is rá kell, hogy bírja az aggódó kötvénytulajdonost, hogy teljesen természetesnek fogadja el a Birodalom adósságaiból származó örök kamatokról való lemondást. Ebben az esetben mit veszít valójában a hazafi, aki 10 000 márkát adott hazájának a legnagyobb szükségben, azon kívül, hogy uzsorás igényt tarthat 50 000 márka kamatra száz éven belül, anélkül, hogy a tőketartozást csökkentené? Gyermekeinek és unokáinak örökké dolgozniuk kell, csak hogy minden kamatot megfizessenek.

卐卐卐卐卐

A kölcsönadott összegek visszafizetésének kérdése többféleképpen is megoldható. A szóban forgó problémáról szóló röviden ismertetett fő gondolataimban, amelyeket a Bajor Népállam kormányának [Kurt Eisner vezetésével] a tavalyi év november 20-án [1918] benyújtottam, egyszerűen azt javasoltam, hogy a visszafizetés helyettesítse a kamatfizetést évi 5%-kal 20 éven keresztül. Úgy vélem, hogy a következőkben még egy sokkal jobb javaslatot is tudok tenni, amely egyszerűsége miatt mindenképpen előnyt érdemel: „A hadikötvényeket a kamatok elengedése esetén fizetőeszköznek nyilvánítják.” Ez Kolumbusz tojása. Ennek az intézkedésnek az az előnye, hogy senki sem érez belőle igazán semmit. A hadikötvények továbbra is a raktárakban hevernek; de a fiatalok nem jutnak hozzájuk, ahogy egy könyvhöz, egy szekrényhez vagy más hasznos tárgyhoz sem, amit valaki kölcsönadna a barátjának.

Ha valakinek pénzre van szüksége, akkor egyszerűen elővesz egy hadikötvényt, és azzal fizet. A hadikötvényeknek végső soron ugyanolyan szépségük és papírértékük van, mint a többi 10, 20, 100 és 1000 márkás bankjegyünknek. Semmi esetre sem lehet szó arról, hogy a piacot elárasztja a valuta egy ilyen zökkenőmentes átmenet során a kamatgazdaságból a kamatmentes nemzeti gazdaságba. gazdaság. Valamennyi hadikötvény-igazolás valóban már jól védett és banki trezorokban, vagy más, az emberek által biztonságosnak tartott rejtekhelyeken, például gyapjúharisnyában vagy trágyadombban tárolva van. Valójában tagadhatatlan, hogy a kibocsátott papírpénzünk, mintegy 40 milliárd, szintén nincs forgalomban, hanem nagy részét a fent leírt módon felhalmozzuk . A háború előtti gazdasági fellendülés idején a készpénzigényünk is csak körülbelül 4-6 milliárd volt, és elképzelhetetlen, hogy ma az egyre inkább megszokott készpénzmentes gazdaságban ennek több mint kétszeresére lenne szükségünk.6

卐卐卐卐卐

A kamatok törlését pontosan ugyanúgy kell végrehajtani minden fix kamatozású eszköz esetében. Ezen eszközök esetében, akárcsak az osztalékot hozó eszközök esetében, az eredetileg javasolt 20 vagy 25 éves éves nyugdíjalapban történő „visszafizetés” ajánlott, különösen a jelzáloghitelek esetében.

A jelzáloghitelek kamatrabszolgaságának eltörlése kétségtelenül a lakhatási probléma megoldását, a túlzott bérleti díjak alóli felszabadulást jelenti. Egyáltalán nem világos, hogy a tulajdonos miért...

6 Egy későbbi részben Feder kijelenti, hogy úgy döntött, hogy a hadikötvény-igazolások fizetőeszközként való egyszerű használata nem a legjobb megoldás. legjobb ötlet. Azt javasolja, hogy ehelyett bankhitellé alakítsák át őket.

Machine Translated by Google

Egy jelzáloghitel örök hasznát kellene élveznie az egyszer kölcsönadott összeg kamataiból, miért kellene számára biztosítani a javak könnyed és végtelen beáramlását, miért kellene egy nép nagy tömegének, pusztán e kamat egészségtelen elvéért, évről évre magas lakbért fizetnie. Hadd jegyezzem meg röviden, hogy magától értetődően nem lehet beszélni a lakbér teljes eltörléséről, mivel a házak kezelése és fenntartása természetesen állandó munkát és pénzt igényel. A lakbérek csökkentése tehát csak annyiban történhet meg, amennyiben az önmagából fakad a jelzáloghitelek teljes visszafizetésén keresztül.

Csak egy dolgot kell élesen hangsúlyozni: a kamatrabszolgaság eltörlésének semmi köze sincs teljes értékteremtő munkánkhoz, amennyiben semmilyen módon nem akadályozza a vállalkozói szellemet, a termelő munkát, az áruk előállítását, a vagyonszerzést. Épp ellenkezőleg, mint láttuk, az egész dolgozó nép megszabadul egy fojtogató, ésszerűtlen, nehéz tehertől; lelki életünk megtisztul egy mámorító méregtől.

卐卐卐卐卐

Azt, hogy a történelem során mennyire helyesen ismerték fel az érdekprobléma gyümölcsözőségét, abból láthatjuk, hogy minden korban és minden nép elméjét foglalkoztatta ez a téma...

Az Ószövetség különböző részeiben, például a Leviticus 25-ben és az 5Mózes 15-ben, szabályozásokat találunk a kamat megszűnésére vonatkozóan abban a formában, hogy a hetedik év mindig akceptiláció vagy jubileum legyen, amelyben a néptársak minden adósságát el kell engedni.

Szolón Kr. e. 594-ben törvényhozás útján eltörölte a személyes adósrabszolgaságot. Ezt a törvényt nagy Szeisaktheiának (terhek lerázásának) nevezték.

Az ókori Rómában a Kr. e. 332-es Lex Gemicia hirtelenül megtiltotta a római polgároknak a kamat felszámítását.

Justinianus uralkodása alatt betiltották a kamatos kamatot, azzal a szabályozással, hogy semmilyen további kamatot nem szabad követelni, ha a késedelmes kamat eléri az eredetileg kölcsönvett összeg szintjét.

I. (Nagy) León pápa 443-ban általános tilalmat rendelt el a kamatszedésre; addig csak a klerikusoknak volt tilos kamatot követelni kölcsönök után. A kamattilalom ekkor már a kánonjog részévé vált, és a laikusok számára is kötelező érvényű szabályozássá. A világi törvényhozás is fokozatosan összhangba került a kánonjoggal, sőt, a kamatszedés büntetésével is fenyegette a hívőket. Ezt a Szent Római Birodalom 1500-as, 1530-as és 1577-es rendőrségi rendeleteiben találjuk meg.

Természetesen az ilyen törvényeket ma már sokan ellenezték és gyakran megkerülték, és ebben a meglehetősen rövid történelmi visszatekintésben csak megdöbbentő történelmi tényként említhetjük, hogy bár a 11. és 17. század közötti kánonjog szerint a kereszténynek tilos volt a kamat felszámítása, a zsidóknak megengedett volt.

Rendkívül lenyűgöző lenne minden egyes esetben megvizsgálni, hogy milyen gazdasági daganatok vezettek ezekhez a hatalmas teherelengedésekhez. Különösen értékes lenne megvizsgálni, hogy mely hatalmak és erők szegték meg újra és újra a kamattilalmakat.

A középkorban kétségtelenül gyakran rövidre fogták az uzsorásokat; a vértelen gazdák vagy polgárok összegyűltek, és agyonverték a haszonlesőket. Ma már...

Machine Translated by Google

az érdekprobléma egy teljesen más szakaszába lépett. Az ilyen pogromokat a legmélyebben elítélik.

Továbbá már nem az egyéni, lokálisan jelentkező betegségtünetekről van szó, amelyeket a gennylyuk kimetszésével lehetne leküzdeni; ami történik, az az egész emberiség súlyos megbetegedése.

卐卐卐卐卐

A leghatározottabban hangsúlyozni kell, hogy éppen a kortárs kultúránk, éppen a gazdasági kapcsolatok nemzetközisége teszi az érdekelvet annyira gyilkossá.
A fenti történelmi visszatekintést nem szabad a mai körülmények analógiájának tekinteni. Amikor a babiloniak legyőzték az asszírokat, a rómaiak a karthágóiakat, a germánok a rómaiakat, akkor nem folytatódott a kamatrabszolgaság; nem voltak nemzetközi világhatalmak. A háborúkat sem kölcsönökből, hanem békeidőben felhalmozott kincsekből finanszírozták. David Hume nagyon szép áttekintést ad erről az Essay on Public Credit című művében. Csak a modern kor, a tulajdonlás folytonosságával és a nemzetközi jogával teszi lehetővé a kölcsöntőke végtelenbe való eszkalálódását. Az a fillér, amelyet Krisztus születésekor kamatra fektettek be, már nem létezik, mert azóta minden tulajdonjog többször is erőszaknak engedett utat; ezzel szemben az a fillér, amelyet az öreg Rothschild kamatra fektetett be, még mindig létezik, és létezni is fog, ha lesz nemzetközi jog, örökké.

Ezenkívül figyelembe kell venni, hogy a Föld széles területein csak a modern korban tértek át a naturális gazdaságról a pénzgazdaságra. Különösen fontos ebben az összefüggésben, hogy csak a 19. század közepén szüntették meg a kamatszedésre vonatkozó összes korlátozást, és hasonlóképpen a kamatra vonatkozó összes tilalmat is: így Angliában 1854-ben, Dániában 1856-ban, Belgiumban 1865-ben, Ausztriában 1868-ban.

Így a kamatnak a pénz birtoklásától elválaszthatatlanul létező fogalma ma nem sokkal régebbi fél évszázadnál. De pontosan ez az érdekfelfogás változtatta át először a pénzt az általunk ismert egyetemes kényszerítés démoni erejévé.

Az államok kapitalistákkal szembeni kezdődő, majd egyre növekvő eladósodása hasonlóképpen csak a 19. század közepére datálható . Csak ettől az időtől kezdve látjuk, hogy az állam a népközösség letéteményeséből a kapitalista érdekek letéteményesévé degradálódik. Ez a fejlődés a háborús kötvényekben érte el csúcspontját, amelyekkel minden országban találkozunk, és amelyek – mint felismertük – kizárólag mammonista érdekeket szolgálnak, amelyeket egy világkölcsön gigantikus hitelépítményével kellene megkoronázni.

卐卐卐卐卐

Ezek a rövid visszatekintések megkönnyíthetik számunkra, hogy végre elszakadjunk attól a feltételezéstől, miszerint a kölcsöntőkének meg kell adni azt a föld feletti erőt, hogy örökké és véget nem érően növekedhessen önmagából. Rémisztő képességgel rendelkezik, hogy kiszívja a maradékot. El kell szakadnunk attól a gondolattól, hogy a kölcsöntőke, amelyet nem érintenek a világi tettek és bűnök, képes lenne a felhők felett trónolni, a múlandóság, a pusztító erők, az óriási ágyúink lövései nélkül. Mert ha még a lövedékek által szétzúzott házak és kunyhók, vasutak és hidak porrá és hamuvá süllyednének, a jelzálogok akkor is létezni fognak;

Machine Translated by Google

A vasúti kötvények és az állami adóssághelyek ezáltal nem törlődnek el. Ha falvak és városok, egész tartományok esnek áldozatul a háború őrült pusztításának, mi lesz az eredmény? Új adóssághelyek jelentik ezt. Kapzsisággal villogó szemekkel figyeli a felhők felett trónoló Arany Internacionálé az emberiség őrült rohamát. És nem messze van az az idő, amikor az egész emberiség végül csak a mammonizmus érdekrabszolgájaként fog szolgálni.

Az eszme nemzetközi; fel kell szabadítania az egész világot. Üdv a nemzetnek, amelyik elsőként meri megtenni a merész lépést. Hamarosan mások is követni fogják.

A gyakran feltett kérdés, hogy vajon az ötlet egyáltalán megvalósítható-e országosan, válaszoljon igennel. Belsőleg eladósodtak vagyunk.

A külföldi kamatkövetelésekkel szemben természetesen egyelőre tehetetlenek vagyunk; ezeket egyszerűen ki kell fizetni. A túlzott tőkekiáramlást a lehető legnagyobb mértékben meg kell akadályozni, de ahogyan a törvényhozó nem tartózkodik a gyilkosság, emberölés, csalás stb. elleni törvények kidolgozásától, mert mindig lennének gazemberek, ugyanúgy egy népnek a maga egészében véve nem szabad visszatartania magát attól, hogy megtegyen egy olyan lépést, amelyet a közpénzügyek helyreállításához szükségesnek tartanak, pusztán azért, mert nem éppen a nép legjobb elemei próbálják meg zsákmányukat biztonságba vinni az országon kívülre. Ha feltételezzük, hogy több százmillió, sőt milliárdnyi hadikötvényt külföldre költenének, még ez sem lehetne jelentős ösztönző a kamatrabszolgaság eltörlésének elmulasztására; mivel arányosan a több mint 250 milliárd márka fix kamatozású belföldi befektetési eszközeinek messze többsége még mindig az országban kell, hogy legyen.

Foglaljuk össze még egyszer röviden. – A kamatrabszolgaság eltörlése a közpénzügyeink végleges és állandó helyreállításának radikális eszköze. – Az érdekközösség eltörlése azt jelenti, hogy lemondhatunk az elnyomó közvetlen és közvetett adókról, mivel az állami tulajdonú vállalatok, különösen további alkalmas ágazatok (belvízi hajózás, villamosenergia-ipar, légi közlekedés stb.) államosítása után, elegendő többletet biztosítanak a közkincstárnak az állam összes társadalmi és kulturális feladatának támogatására.

Ezen anyagi megfontoláson kívül az érdekközösség eltörlése minden területen megadja a produktív munkának a megérdemelt elsőbbséget. A pénz ismét visszatér a neki megfelelő szerepbe, hogy nemzetgazdaságunk erőteljes hajtóerejének szolgája legyen. Újra azzá válik, ami volt: a befejezett munka utalványává, és ezzel együtt megtisztul az út egy magasabb cél, korunk tomboló pénzéhségétől való tartózkodás felé.

Az elképzelés az egész dolgozó népesség egységes frontjának létrehozására mutat: a vagyontalan munkástól kezdve, akit, mint láttuk, nagyon súlyosan megterhelnek a kölcsöntőke kielégítésére szolgáló közvetett adókkal, a teljes polgári tisztviselői és alkalmazotti osztályon, a mezőgazdasági és kisipari középosztályon át, akik a pénz könyörtelen zsarnokságát érzik nyomorúságos lakások, termőföld-bérleti díjak, bankkamat stb. formájában, egészen a nagyiparunk vezető vezetőiig, feltalálóiig és igazgatóiig, akik többé-kevésbé mindannyian a nagy kölcsöntőke karmai közé szorultak, akik számára az élet első feladata mindig az, hogy nyugdíjakért, osztalékokért és kamatért dolgozzanak a színfalak mögött játszó pénzhatalmak számára. Nem kevésbé tartozik ebbe a csoportba az értelmiség minden köre – művészek, írók, színészek, tudósok, valamint más független szakemberek is.

Bár a nagy kölcsöntőke, mint természetes személyek csoportja vagy az érdekelv megszemélyesítője, tudatosan vagy ösztönösen igyekszik eltitkolni határtalan irányítási vágyát, és bár a római jogon, tehát a plutokrácia védelmét szolgáló jogon alapuló teljes joghagyományunk oly erősen hangsúlyozta a tulajdon védelmét, és ezzel áthatotta népünk igazságérzetét, a kamatszolgaság eltörlése...

Machine Translated by Google

A pénznek kell jönnie, mint az egyetlen kiútnak az Arany Internacionálé által az egész világot fenyegető gazdasági rabszolgaságból, mint az egyik módnak a mammonizmus mérgének, korunk mentalitásának korrupciójával és szennyeződésével való kiűzésére.

A hadikötvények bankhitellé alakítása

Az 1. §-ban foglalt, a hadikötvények stb. törvényes fizetőeszközzé való átváltását célzó követelést számos alkalommal azzal az ellenvetéssel fogadták, hogy ez a piac túlzott elárasztását jelentené valutával. Ez az ellenvetés önmagában is teljesen téves. Az infláció már a hadikötvények puszta létezése miatt is bekövetkezik.

Az azonban igaz, hogy – minden téves elképzelése ellenére – nem szűnik meg az aggodalom a fizetőeszköznek nyilvánított papírok fizikai jelenlétével kapcsolatban, és ezért – bár irreális – ez az aggodalom sajnálatos mellékhatásokat válthat ki, mintha valójában egy új infláció következett volna be. Ezért az 1. § módosításával követeljük, hogy a kamatfizetési kötelezettség törvényi eltörlése után a hadikötvény-igazolásokat, más állami kötvényekkel együtt, [nem fizetőeszközzé, hanem] bankhitellé váltsák át.

Ennek a megfogalmazásnak az a nagy előnye, hogy a hadikötvények papír alapú fizikai létezése megszűnne; a hadikötvény-igazolásokat bankok, bankárok, takarékpénztárak stb. juttatnák el a Reichsbankhoz, és a névértéknek megfelelő jóváírás kiállítása után megsemmisítenék azokat. Ezzel Németországban szinte minden ember bankhitelt, egy nyitott bankszámlát kapna, amelyet használhatna.

Egy ilyen eljárásnak az a nagy előnye is lenne, hogy a nagyobb befektetések magántulajdonban tartása nem lenne lehetséges, mivel egy meghatározott határidő lejárta után a ki nem adott igazolásokat érvénytelennek nyilvánítanák.

Továbbá legalább azt lehetne ellenőrizni, hogy mennyi hadikötvényt költenek el az országon kívül [ezáltal befolyásolva Németország kereskedelmi mérlegét]. Az utolsó pont azonban semmilyen módon nem akadályozhatja a kamatrabszolgaság eltörlésének végrehajtását. Mivel valóban túl gyengének érezzük magunkat a külföldhöz képest, (csak) azokat a kamatköveteléseket kell kielégítenünk, amelyekkel külföldről szembesülünk. Személy szerint teljes mértékben azon a véleményen vagyok, hogy a kamat eltörlését még a külföldi kötvénytulajdonosok esetében is fenn kell tartanunk. Nem kell attól tartanunk, hogy a külföldi kamatköveteléseket fegyveres erővel érvényesítenék, mivel oly nagy előrelépés történt a [háborús őrületből] az öntudathoz hasonló állapotba való visszatérésben, és a történelemben még soha nem indítottak háborús akciót egy nagy állam ellen magánszemélyeket érintő pénzügyi intézkedések miatt.
Azt sem szabad elképzelni, hogy még a francia nép is ultimátumot adna Németországnak Mayer, Schulze és Cohn urak németországi kamatkövetelései miatt, amelyek a határon átvitt német hadikötvényeiken alapulnak.

Ezen túlmenően, hogy a világ többi része számára még a látszatát is elkerüljék egy államcsődnek, lehetséges lenne hadikötvény-lottót tartani, amelyet aztán természetesen könnyen meg lehetne manipulálni a kötelezően átadott igazolások révén szerzett statisztikák alapján, így kezdetben csak a feltehetően külföldön élőkhöz tartozó számokat húznák ki és fizetnék ki birodalmi bankjegyekben.

Egy harmadik dolog pedig a hadikötvények elosztásának üdvözlendő megállapítása lenne, és az ezzel járó lehetőség, amely még mindig fennáll a vagyonadó rendkívül egyszerű beszedésére, miközben a segélyezőknek természetesen csak arra kellene utasítaniuk a Reichsbank irodáit, hogy terheljék meg NN úr számláját ennyi és ennyi márkával adó formájában. Ily módon adó-

Machine Translated by Google

a fizetések sokkal fájdalommentesebbek lennének – bár természetesen az adófizetők fellebbezési joga teljes mértékben továbbra is fennállna.

A hadikötvények ilyen bankhitellé történő átalakításával (konvertálásával) bizonyos társadalmi kiegyenlítés is elérhető lenne, amennyiben a hadikötvényekbe történő kisebb befektetések, így mindazok összes kis jegyzése, akik számára a hadikötvények jegyzése valóban hazafias cselekedetnek számít; mondjuk 5 vagy 10 ezer márkáig, névértéken jóváírásra kerülne, míg az összes nagyobb jegyzést egy később meghatározandó kamatlábbal lehetne jóváírni. Minden más állampapírra vonatkozó hiteleket pontosan ugyanígy kezelnék.

Különleges megjegyzések a jog iránti igényről a Kiáltvány

Az 1. §-

hoz Teljesen elengedhetetlen, hogy minden állami és önkormányzati adósságkötelezettséget azonos módon kezeljenek, mivel csak ilyen egységes, nagyszabású, teljes pénzügyi rendszerünkre kiterjedő szabályozás valósítható meg, kéz a kézben a kamatrabszolgaság eltörlésével.

A 2. §-ról

Már most világos, hogy a kamatrabszolgaság eltörlését egyidejűleg kell alkalmazni az összes többi fix kamatozású papírra is, hogy ne okozzon abszurd fellendülést ezeknél a papíroknál, ami nyilvánvalóan akkor következne be, ha csak a közpapírokat nyilvánítanák kamatmentesnek. Az adósság csökkentése mint olyan éves törlesztéssel valósulna meg, ami által minden adóssággal terhelt tárgy állandó és következetes adósságmentesítése valósulna meg.

A 3. §-ról

Ez a bekezdés szorosan kapcsolódik az előzőekhez, valamint az 5. §-ban foglalt, a jelzáloghitelezés államosítására vonatkozó követeléshez. A jelzáloggal terhelt gazdálkodó vagy háztulajdonos továbbra is, mint korábban, fizeti a hitelezőinek fizetett összeget, de már nem örök kamatként, hanem törlesztőrészletként. Így 20, 25 vagy 30 év elteltével, a korábbi kamatlábtól függően, a föld és a ház tulajdonjoga mentesül az adósságtól. (A jelzálogbank természetesen hasonlóképpen csak ez idő alatt fizethet továbbra is kamatot a fedezett kötvények után a fedezett kötvények tulajdonosainak.) Ezzel az adósságmentesüléssel együtt keletkezik a közösség tulajdonjoga a jelzálogtól mentesített ingatlanokon.

Elsődlegesen egy egyetemes lakásnyilvántartásnak, vagy inkább egy ingatlankataszternek kellene létrejönnie; mivel az adósságmentes ingatlantulajdon természetesen jogot biztosít a befektetett tőke visszafizetésére, valamint állandó igényt a bérleti díj egy részére, hogy megfizethesse az ingatlantulajdonnal járó összes költséget, költséget stb., valamint a tulajdonos által végzett munka megfelelő díjazását.7

Vizsgáljuk meg ezt nagy vonalakban egy városi társasház példáján keresztül.
A ház értéke 100 000 márka. Ezzel szemben egy jelzálogbank 50 000 márkás befektetése szerepel 4%-os kamattal az 1. pozícióban, egy nem vállalati befektetése 20 000 márka 5%-os kamattal a ... pozícióban.

7 A lakás-nyilvántartás és az adósságmentes tulajdonosok jogai közötti kapcsolat rejtélyes, kivéve, ha a cél az, hogy a bérlemények növekedését úgy kezeljék, hogy az ésszerűen jövedelmező maradjon.

Machine Translated by Google

2. pozíció, és 30 000 márka az az összeg, amelyet maga a háztulajdonos fizet be. A bérleti díjból származó bevétel 7000 márka. Ebből 2000 márkát kell fizetni az első jelzálogra, 1000 márkát a második jelzálogra, és 1000 márkát kiadásokra, kiadásokra stb.: összesen 4000 márka. Így 3000 márka marad a háztulajdonosnak kamatfizetésként [úgymond] a saját befektetett 30 000 márkás tőkéjéért.

A pénzkamat törvényi eltörlésének végrehajtását követően a helyzet tíz év elteltével a következő: első jelzálog 30 000 márka, második jelzálog 10 000 márka. A háztulajdonos teljes mértékben visszanyerte tőkebefektetését, de másrészt új, nyilvános tulajdonjog keletkezett 50 000 márka értékben. Ezzel megkezdődik az állam joga, hogy beleszóljon a bérleti díjból származó további bevételekbe és meghatározza a bérleti díj összegét.8 .

Igazságtalan lenne most a visszafizetés tekintetében a háztulajdonost a jelzáloghitelekkel egy szintre helyezni. Az ő tőkéje ugyanis nem tiszta kölcsöntőke a szűkebb értelemben, amelyet a kamatrabszolgaság eltörlésének érintenie kellene; itt „kockázati” tőkéről beszélünk, konkrétan olyan pénzről, amelyet értékes áruvá, konkrétan házzá alakítottak át. Ezért a ház tulajdonosán múlik, hogy hosszabb fizetési időszakot biztosít-e, vagy a ház üzemeltetési költségeibe állandó jelleggel beépíti-e a megfelelő százalékot.

Nem lehet célunk kötelező érvényű javaslatokat tenni; itt csak javaslatokat teszünk arra vonatkozóan, hogyan történhetne meg a kamatgazdaság súrlódásmentes átmenete a kamatmentes gazdaságba, még az ingatlanpiacon is.

A példa teljessé tétele érdekében feltételezzük a 25 év utáni állapotot a következőképpen: addigra minden jelzáloghitel ki van fizetve; csak az állandó költségek változatlanok, vagy a ház idősebb kora miatt 1000 márkáról talán 1500 márkára emelkednek. Tegyük fel, hogy a háztulajdonosnak ebből az összegből nyújtott hozama is körülbelül 1000-1500 márka; így ennek megfelelően úgy tűnik, hogy a bérleti díjbevételek körülbelül 3000 márkája nem alkuképes költségek fedezésére megy el, míg az eredeti 7000 bérleti díjbevétel fennmaradó 4000 márkája szabadon felhasználható lenne. Az államnak így lehetősége van a bérleti díjakat több mint a felére csökkenteni; ezt például munkáslakásokban teszi meg, vagy az állam csak 20, 30 vagy 40%-kal csökkentheti a bérleti díjakat, és így a különbözetből hatalmas bevételi forrásra tehet szert más közszükségleti célokra, mindenekelőtt természetesen a köztulajdonban lévő lakásépítésekre. A kúriák esetében a bérleti díjak nem, vagy nem jelentősen csökkennek, aminek következtében igen jelentős többletforrások válnak elérhetővé a jobb lakásépítésekre vagy különleges társadalmi célokra is. Ez a jövőbeli helyzet azonban feltárja – és ezt nagyon gyümölcsöző kilátásnak tartom – a közösség (állam) belső indoklását arra, hogy már most is részt vegyen a bérleti díj összegének meghatározásában a fent vázolt módon, a munkáslakások bérleti díjának csökkentésével.

Az állam ingatlantulajdonlásban való részvételének növekvő jogában rejlik az is, hogy szilárd alapot teremt egy stabil kibocsátású bank számára, valamint hitelt nyújt a jelzáloghitelezőknek.

A 4. és 5. §-ról

Ezek a paragrafusok a teljes pénzügyi rendszer társadalmasítását követelik. A pénz csak és kizárólag egy elvégzett munkáért járó utalvány, amelyet egy saját közösség bocsát ki.

8 Feder nem részletezi, hogyan vezette le az 50 000 márkás összeget: ez a társasház értékének a fele, de megegyezik a vállalati jelzáloghitel összegével is. Valószínűleg a legfontosabb tény az, hogy ez nem több, mint a jelzáloghitelek összege, ezért nem okoz fájdalmat a háztulajdonosnak. Feltehetően, tekintettel arra, hogy Feder hangsúlyt fektet a fájdalommentes átmenetre, ha a házra vonatkozó tartozás összege kevesebb lenne, mint az érték fele, az állam Feder terve szerint akkor sem tartana igényt a jelzáloghiteleknél nagyobb tulajdonrészre.

Machine Translated by Google

állam. A pénzérmék kibocsátása az állam egyik szuverén alapvető joga. Az állami pénzérmék hamisítása a legszigorúbb büntetésekkel sújtható; ezért meglehetősen erőteljes társadalmi követelés, hogy a monetáris rendszert a közösség ellenőrzése alá helyezzék. A közösség munkaereje a pénzérmék egyetlen alapja, és csak ennek az alapvető ténynek a figyelmen kívül hagyása vezetett általánosságban a közpénzügyek romlásához és a monetáris rendszer teljes anarchiájához.

A magánbankárok személyi és kereskedelmi hiteleinek az 5. §-ban javasolt feladásával mélyebb bemetszést ejtenek a teljes hitelrendszerbe. Az állami hitelrendszer, valamint az önkormányzati, sőt az ingatlanhitelek esetében is a legnagyobb szigorral és energiával kell ragaszkodni a kamatrabszolgaság eltörléséhez, mivel ez a szociális állam általánosságban nélkülözhetetlen előfeltétele.

A személyi hitellel más a helyzet. Önmagában is követeljük a személyi hitel kamatmentességét; ez a követelés azonban nem hordoz ugyanolyan hatalmas és alapvető fontosságot. Emlékszünk a 250 milliárd fix kamatozású kölcsöntőkére a ...-hoz képest.
az egyetlen 12 milliárd osztalékot fizető részvény.

Minden ilyen hitel, részvény, részesedési jegy, bányarészvény, részvénytulajdon stb. kockázati tőke. Ennek a tőkének a hozama azoknak a személyeknek az iparágától és hatékonyságától függ, akikre a pénzt bízták. Itt tehát szerepet játszik a kockázat és a veszteség veszélye, valamint a személyes bizalom kérdése. Ehhez egy bizonyosfajta különleges kompenzáció továbbra is elengedhetetlennek tűnik. A részvények és hasonlók tulajdonosa semmilyen módon nem részesül kompenzációban vagy előnyben, ha a vállalkozás, amelyre a pénzét bízta, semmit sem keres. Teljesen elveszíti a pénzét, ha a vállalkozás összeomlik.

Másképp van például a Reicheisenbahn kötvényeinek tulajdonosával.
A Birodalom vasútjai [Elsaß-Lothringenben] teljesen elvesztek Elsaß-Lothringen elvesztésével. Ennek ellenére a vasúti kötvények birtokosa továbbra is megkapja a kamatfizetéseit. Kitől? A közösségi adókból. A vasutak működhetnek bármilyen mértékű hiánnyal, mint Poroszországban és Bajorországban az elmúlt évben; a kötvénytulajdonosok mégis megkapják a kamatfizetéseiket. Kitől? A dolgozó népesség munkaerejéből és fogyasztásából fizetett adóból.

Szeretnénk ezt az alapvető különbséget tökéletesen világossá tenni, hogy végül
hogy felismerjük, hol szívja el a vámpír az emberek munkapotenciálját.

Így a személyes hitelnek továbbra is a magánbankon keresztüli személyes ügyintézéshez kell tartoznia, vagy inkább ismét a magánbankon keresztül kell átcsoportosulnia. A hitelfelvevő személyes hatékonyságának, amellyel a bankár személyesen is ismeri, ismét meghatározó tényezővé kell válnia a személyes hitel esetében. Az állam által megállapított díjak önmagukat fogják szabályozni, összhangban a pénz folyékonyságával, amely mindenképpen a kamatrabszolgaság eltörlésével kezdődik.

A 6. §-ról

Az 5. § lényege különösen az osztalékvagyonra is érvényes. A társadalmi államközösség érdekében követelni kell, hogy a kölcsönadott tőke visszafizetését a nagy ipari vállalatok számára is megkíséreljék – hogy itt az egyes ipari üzemek eladósodottságát csökkentsék azok felé, akik csak befektetők.

Mert valójában az, amit a kölcsöntőke minden néppel való kapcsolatában megfigyelhettünk, itt kisebb mértékben megismétlődik. Itt is a kapitalista kizsákmányolja a munkást, a

Machine Translated by Google

a művezető, a mérnök, a vállalkozó, mind egyformán, mert az osztalékfizetés kényszere elsőbbséget élvez9 .

Ha azonban elérjük az iparágak és vállalkozások felszabadítását az örök kamatszívóktól, akkor szabaddá válik az út a termékek árának csökkentése, valamint a többletérték biztosítása és elosztása előtt, részben a közösség, részben a munkások, a középvezetés és az egyes vállalkozások igazgatótanácsai számára, tehát azok számára, akik valójában egyedül teremtik meg a gyártást és az értékeket.

A 7. §-ról

Ebben a bekezdésben természetesen a biztosítás teljes területe is szerepet játszik, amely analóg kamatmentes alapon építhető fel. A befizetett díjak nem növekedhetnek a kamatok hozzáadásával; ehelyett a biztosítótársaságok takarékpénztárakká válnak; más szóval a biztosítás kockázata és előnye megmarad. Ezért a politikai közösségnek kell felelősséget vállalnia.

A 8. §-ról

Pénzünk leértékelődésével kapcsolatban, amely csak a számtalan adósságpapírunk hatalmas tömegének köszönhető, erősen fokozatos vagyonadót követelünk. A hangsúlyt ebben az „erősen fokozatos” kifejezésre helyezzük.

Egy [egykulcsos] vagyonadó [a bankjegyek számának és egyebek csökkentése céljából] nem lenne más, mint önámítás, amellyel homokot szórnak az emberek szemébe. Mert ha elkoboznám a vagyon felét mindenhol, és fizetségül kötvényekben kapnám meg, és ezeket péppé gyúrnám, akkor valójában csak a papír mennyiségének csökkenését érném el, míg cserébe egy átváltási tényező a forgalomban lévő papír összességének fiktív értékét a korábbi szintre növelné. A valódi érték mindig csak a fogyasztásra és a használatra szánt javakhoz tartozik, soha nem a befejezett munkáért járó papírutalványokhoz.

Egy másik kérdés, hogy javítható-e márkánk devizaárfolyama. De még ez az árfolyamjavulás is végső soron csak a munkapotenciáltól és a termeléstől függ, más szóval a teljes nemzetgazdaságunk termelési lehetőségétől.

Az ellenvetések és cáfolatuk

Még soha egyetlen eszme sem tudott ellenállás nélkül érvényesülni, legkevésbé egy olyan eszme, amely ilyen radikálisan eltér az érdek szentségéről és sérthetetlenségéről régóta fennálló feltételezésektől. A már felvetett és a várható ellenvetésekkel mindig kétirányú megfigyelést kell tenni: először is fel kell tenni a kérdést, hogy a felhozott ellenvetések melyik része alapul az érdekrabszolgaság eltörlésének eszméjének szándékos eltorzításán, másodszor pedig, hogy mit kellene mondani minden őszinte és tényeken alapuló kétségre?

A leggyakoribb ellenvetés az az állítás, hogy kamat nélkül senki sem fog kölcsönadni pénzt.

9 Ez a részvénytársaságok problémája. A szabadon és tisztán, családok tulajdonában lévő vállalatok, ahogy az Németországban is gyakori, nem rendelkeznek ezzel a tulajdonsággal.

Machine Translated by Google

Valójában nem akarjuk, hogy bárki is kölcsönadja a pénzét. A hitel volt a trükk, az volt a...
csapdába, amelybe a gazdaságunk beleesett, és amelyben most tehetetlenül vergődött.

Ha a népnek valóban sürgősen nagyobb tőkére van szüksége, akkor kamatmentesen megkapja a szükséges pénzt a központi államkincstártól, csak visszafizetést kell fizetnie. Végül új bankjegyeket fog kibocsátani. Miért kellene kamatozó okiratokat kibocsátani?! Az, hogy a papír kamatozik-e vagy sem, mindegy! Egyetlen és kizárólagos fedezete a nép munka- és adópotenciálja. Miért kell minden közkiadást kezdettől fogva az örök kamat ólomsúlyával terhelni?

Igen, de hogyan kellene az államnak teljesítenie a közösségért végzett kulturális munkáját? Még mindig szüksége van rá...
pénzt, és ebben a feladatban csak kamatot felszámító kölcsönök révén lehet tisztességes.

Ez az állítás egy teljesen mammonista gondolkodásmódon alapul. A manifesztum alapos elolvasása után szándékosan félre kellene számolni; hiszen először is bebizonyítottuk, hogy a kamatrabszolgaság eltörlése után az állam minden kulturális és társadalmi feladata állami tulajdonú vállalatokból, a posta, a vasút, a bányák, az erdők stb. bevételeiből fedezhető, minden további nélkül. Másodszor, a szuverén népállamnak [Volksstaat] bármikor joga van gondoskodni különleges kulturális feladatokról kamatmentes értékjegyek kibocsátásával a mammonista államban szabályként kinyilvánított kamatozó okiratok helyett. Teljesen lehetetlen belátni, hogy az állam miért tenné drágábbá magának a különleges kulturális feladatokat, pl. a vasút-, csatorna- és vízerőmű-építést, egy örök kamatígérettel, ami teljesen szükségtelen. Ha nem tudja fedezni az építési költségeket a jelenlegi állami tulajdonú vállalatainak bevételeiből, akkor nincs ok arra, hogy miért ne teremtse elő a pénzt az állam; A szuverén népnek valóban fizetnie kell érte, miközben pontosan ezt a pénzt ismeri el fizetőeszközként. De miért kellene a népnek, teljes munka- és adópotenciáljával, egy újabb papírdarab (a kamatozó kölcsön) mögött állnia, amely a népre egészében véve csak örök kamatkötelezettséget ró a kapitalista javára!? Ezért félre a mammonista állam megszállottságával!

A kapitalisták ezután csak átveszik a kibocsátott papírpénzeket, és papírt halmoznak fel.
pénz.

Ezt kétféleképpen cáfolják. Először is, az a követelés, hogy a pénz puszta birtoklását veszteségessé kell tenni, akkor természetesen már teljesült volna, és a kamatrabszolgaság eltörlését maguk a kapitalisták önként vállalták volna, mivel a kapitalista saját elhatározásából lemond a kamatról, ha otthon halmoz fel papírpénzeket. Másodszor, a kapitalista pénzéért való félelme valószínűtlenné teszi ezt; csak el kell képzelni a pénzfelhalmozó álmatlan éjszakáit, aki hatalmas összegeket tart otthon halmozva, és folyamatosan látnia kell, hogy birtokát tolvajok, rablók, betörők, házkutatások, tűz és árvíz fenyegeti. Meggyőződésem, hogy a becsületes polgár rövid időn belül megunná ezeket az aggodalmakat, és hamarosan az állambankhoz jutna. Az állambank elismervényt állít ki, és most már jogilag felelős a számláért, de nem a kamatfizetésekért. Egyébként természetesen egy harmadik lehetőség is nyitva áll mindenki számára, nevezetesen, hogy a pénzével dolgozzon, értékeket teremtsen és árukat gyártson, ipari vállalkozásokban vegyen részt, életét egyre gazdagabbá és szebbé tegye, támogassa a művészetet és a tudományt, röviden, hogy hasznosan használja fel a pénzét, miközben elutasítja a Mammon kultuszát.

Azonban előfordulhat, hogy egyes célok eléréséhez sürgősen magántőkére van szükség, például találmányok teszteléséhez, fiatal, hozzáértő kézművesek vagy üzletemberek általi vállalkozásalapításhoz stb.

Machine Translated by Google

Először is, ennek semmi köze a kamatrabszolgaság eltörléséhez!
Mert először is logikusan fel kell tételezni, hogy a kapitalista, akinek a kamatrabszolgaság eltörlése után természetesen nincs többé lehetősége pénzét bombabiztos módon befektetni, és a kamat tétlen fogyasztására számíthat, inkább, mint egy korábbi korban, hajlamos lesz kockáztatni pénzét ilyen célokra, így az ilyen irányú hiány vagy szükséglet ezért sokkal kevésbé fog előfordulni, mint eddig. Vagy nem hallottuk-e újra és újra a hatékony üzletemberektől, a legügyesebb feltalálóktól éppen azt a panaszt, hogy milyen nehéz pénzt szerezni a mammonista államban ilyen célokra, hacsak nem garantálható az „osztalék”? Másodszor, a jövő államának feladata, hogy minden hozzáértő erőt nagylelkű támogatással támogasson. Valóban, már korábban is voltak kezdetek erre a régi bürokratikus államban, de olyan szűklátókörűek voltak, hogy ösztönzés helyett gátlás és vonakodás következett be az állami támogatások odaítélésével járó zaklató szabályozások miatt. Harmadszor, meg kell jegyezni, hogy több millió márka kiosztásával rendkívül sokat lehetett elérni. A munka öröme, a német feltalálók, mérnökök, kézművesek stb. szorgalma és kitartása olyan nagy, hogy az államnak a szerencsés találmányok eredményeiből való részesedési joga révén a ráfordítások valószínűleg gazdagon megtérülnének (például Anglia).

A kamatrabszolgaság eltörlése szükségszerűen a vagyon kimerüléséhez vezet.

Ó! Ki állítja ezt? De hát persze! Aki a tőke kamatfizetéseinek elfogyasztásához igazította az életét, és nem tudja eldönteni, hogy dolgozzon, arra ez biztosan igaz: évi 5%-ot elfogyasztva 20 év alatt teljesen felemészti a vagyonát. Persze, de ez valóban teljesen rendben van! Amit mi akarunk, az pontosan a kamatrabszolgaság eltörlése; azt akarjuk, hogy a nyugdíjból való élés ne legyen a polgárok legfőbb ideálja. Véget akarunk vetni ennek a mammonista dekadenciának; sőt, nem akarjuk tovább tűrni, hogy sokan csak a kölcsönök kamataiból élhessenek kényelmesen tartósan – más szóval mások rovására!

Ismétlem: az sem igaz, hogy a kamaturalom eltörlése a vagyon felszámolásához és kimerüléséhez vezetne. Épp ellenkezőleg, a kamatrabszolgaság eltörlése elősegítené a vagyonteremtést, amely olyan munkán alapul, amely árukat termel és értéket teremt, tehermentesítve és megszabadítva az örök kamatkiadásoktól. A kamatrabszolgaság eltörlése, mint láttuk, az élet minden területén az költségek átfogó csökkenéséhez vezet; levesz minket a terhek alól az adók túlzott súlya alól, így minden dolgozó ember számára a jövőben nagyobbnak kell lennie a megtakarítások felhalmozásának lehetőségének, mint eddig. Még valami! Az ipar, a kereskedelem és a kereskedelem javakat és értékeket termelő nemzetgazdasági munkáját a kamatrabszolgaság eltörlése semmilyen módon nem akadályozza, hanem a lehető legnagyobb mértékben elősegíti.

Mit kap a munkás, ha a kapitalisták nem kapnak több kamatot?

Ennek a kérdésnek tényleg nem szabadna többé felmerülnie! Először is, természetesen a munkásság állandó csatakiáltása volt, hogy a kapitalisták kizsákmányolják a munkásokat; másodszor pedig valóban világosan és világosan láttuk, hogy inkább a munkásnak, mint bárki másnak kell kamatot fizetnie a kölcsönök után. [Más szóval, a munkás alacsonyabb adókat és alacsonyabb megélhetési költségeket kap.]

A családi kötelékek meggyengülnek és megsérülnek, ha valaki nem tud vagyont hagyni maga után.
a gyerekek.

Igen, mi a valóság? Általánosságban véve azt gondolom, hogy a pénznek kevés vagy semmi köze a családtudathoz. Vagy hallotta már valaki, hogy a gazdagabb szülők gyermekei ragaszkodnak a...

Machine Translated by Google

jobban szeretik a szüleiket, mint a szegény szülőkét? Vagy a gazdag szülők jobban szeretik gyermekeiket, mint a kevésbé vagyonosakat? Mi lehet valószínűleg fontosabb a gyermekek számára: az, hogy szüleik a lehető legjobb nevelést biztosítsák számukra, és némi fegyelmet tanuljanak, szorgalmas, egészséges és bátor emberekké nevelve őket, vagy az, hogy a lehető legnagyobb erszényt hagyják hátra nekik?

Bizonyos esetekben kétségtelenül el kell ismerni a gyermekek anyagi jövőjének biztosítására irányuló jogos törekvést. Ezt a törekvést, és így a szülők gyermekeik iránti takarékosságát semmilyen módon nem fogja hátrányosan befolyásolni a kamatrabszolgaság eltörlése; épp ellenkezőleg. A megtakarítás lehetősége nagyobb lesz, amikor nemzetgazdaságunk felszabadul a kamatrabszolgaság mindent elsöprő nyomása alól.

A 10 000 márkás keresettel és 5000 márkás nyugdíjjal rendelkező ember példájából láthattuk, hogy a közepes és kisebb vagyonokat valójában megfosztják minden jótékony hatásuktól a lakásbérleti díjak és egyebek közvetlen és közvetett adóinak kerülő útja. Nem tudom elégszer ismételni: a kis és közepes vagyonnal rendelkezők kötvénykamata csalás, önámítás, körbe-körbe rohangálás, de a nagytőke odaadó sajtóján keresztül egészen ördögien terjesztette és hirdette az egész világon a kamat szentségébe és sérthetetlenségébe vetett hitet. Látszólag mindenkinek lehetővé teszi, hogy részt vegyen a kamat szép, érzéstelenítő fogyasztásában, hogy elaltassa a rossz lelkiismeretet, amely a tétlen, fáradságtalan kamatfogyasztást elkerülhetetlenül kíséri – és hogy elvtársakat toborozzon a harcra, a mammonizmus e legfőbb jójának védelmére.

A köztisztviselő, az államférfi azt fogja mondani: az állam nem mondhat le a hitelezőivel szemben vállalt kötelezettségéről.

Mit jelent a „kötelezettségek”? Vajon erkölcsös-e bármilyen módon olyan kötelezettségeket vállalni, amelyekről az államnak kezdettől fogva tudnia kell, hogy ezeket a kötelezettségeket csak akkor tudja teljesíteni, ha a hitelezőktől pontosan ugyanolyan összegű közvetlen és közvetett adók révén elveszi a kamatot? Hol van ebben az erkölcs? Vagy nem lenne talán őszintébb bevallani: „Csak akkor tudom fizetni a kamatot, ha ugyanannyi adót szedek be – de a háború alatt feltétlenül pénzre volt szükségem, és ehhez én követtem el a hadikötvényekkel való csalást; meg kell bocsátanotok nekem, szeretett emberek; végső soron értetek volt, és most már nem akarunk többé bújócskázni; én, az állam, nem fizetek kamatot, és nektek, az adófizetőknek, nem kell adót fizetnetek a kamat után; ez jelentősen leegyszerűsíti a tranzakcióinkat. Így nélkülözzük a hatalmas adóbürokráciát, és hasonlóképpen a rendkívüli érdekképviseleti bürokráciát is. Ugye? Megállapodtunk?” És Ön, Herr Scheidemann, ne tegye ki újra a nevét minden hirdetőoszlopra, mint a régi kompromisszumos kormány államtitkára, miközben ostoba nyilatkozatokat tesz a hadikötvények biztonságáról és sérthetetlenségéről. Csak magát hozza zavarba: az egész csalás haszna valóban csak és kizárólag a nagy kölcsöntőkéhez került.

A pénzügyi tisztviselők és a banki szakemberek kijelentik, hogy a hadikötvények és az államadósságok kamataira való rabszolgaság eltörlése lehetetlen, mert az egyet jelent az államcsőddel.

Megbocsátják: a beszédeik szerint valóban nyilvánosan csődben vagyunk, vagy azzá kell válnunk. A nyilvános csőd nyílt kihirdetése azonban a legnagyobb ostobaság lenne, amit elkövethetnénk: a jelenlegi hatalom birtokosainak tényleges alkalmatlanságához idő előtt hozzáadná ennek az alkalmatlanságnak a történelmi megerősítését.

Miért jelentsek csődöt? Ha a jobb nadrágzsebemből 3 márkát tettem a balba,
Még mindig nem jelenthetem be a jobb nadrágzseb csődjét emiatt!

Machine Translated by Google

A hadikölcsönnel sem volt másképp! A Birodalom kivette a nép zsebéből az első ténylegesen meglévő milliárdokat, majd a pénz visszafolyt; aztán jött az új kölcsön, és ismét visszafolyt a pénz; ismét jött a pumpa, és kiszívta a milliárdokat, és azok ismét visszaapadtak, mígnem, miután a játék kilencszer megismétlődött, az állam vidáman 100 milliárd adósságot termelt. Ezért a nép kezében 100 milliárdnyi finomnyomtatott papír volt. Először a nép azt képzelte, hogy mennyivel gazdagabb lett; aztán jött az állam, és azt mondta: „Ez szörnyű; 100 milliárd adósságom van, és csőd előtt állok." – Igen, de miért? Ez mindenesetre csak önámítás! Én magam valóban soha nem válhatok csődbe, ha időnként kiveszem a pénzem az egyik zsebemből, és a másikba teszem. Ezért nyugodtak lehetünk az államcsőddel kapcsolatban a belső hadikötvény-adósságainkat illetően. Ezért igazán nem kell közcsődöt jelentenünk, és valóban megkímélhetjük magunkat a gigantikus munkától a hülye kamatfizetésekkel és a nagy, de még hülyébb adókkal.

Szabaduljunk meg végre a nagy kölcsöntőke parancsainak teljesítése alól! Csak a nagy kölcsöntőke profitál ebből a kölcsönkamat-adócsalásból, mivel egy szebb aranytömb marad helyette, és a dolgozó nép ezt a többletet közvetett adók formájában fizeti meg; eközben azonban a kis- és középkapitalista csak a saját farkát kergeti.

A globális gazdasági tisztviselő azt mondja: A kamatrabszolgaság eltörlése nem lehetséges számunkra Németországban egyedül; nemzetközi szinten kell megtennünk; különben elveszítjük minden hitelünket, a tőke elfolyik, és továbbra is teljesítenünk kell a világ többi részével szembeni kamatkötelezettségeinket.

Bevallom, hogy én magam is sokáig tanácstalan voltam ebben a kérdésben. Ez a legnehezebb kérdés, mert a világ többi részével való kapcsolatunkat érinti; eközben a dolognak két oldala van. Egyrészt a kamatrabszolgaság eltörlésének gondolata minden produktív nép csatakiáltása a nemzetközi kamatrabszolgaság ellen; másrészt ez a radikális gyógymód belső pénzügyi bajainkra. De valójában nem ok arra, hogy ne alkalmazzunk gyógymódot, csak azért, mert a hasonlóan beteg szomszédunk nem alkalmazza azt egyszerre. Azonban további ostobaság lenne, ha mi Németországban továbbra is őrült körben rohangálnánk, és adókat és kamatot fizetnénk, amikor világosan felismertük, hogy ez a nevetséges tevékenység csak a nagykapitalistáknak és senki másnak hasznos. Ezért mutassunk utat felszabadító példánkkal; szabadítsuk fel magunkat a kamatrabszolgaságból, és hamarosan látni fogjuk, hogy ennek a győztes felszabadító eszmének ereje arra fogja ösztönözni a világ népeit, hogy kövessék minket.

Valójában meg vagyok győződve arról, hogy a kezdeményezésünket – ha ezt a kezdeményezést nem fojtja el a német mammonisták – ellenállhatatlan szükségszerűséggel fogják elsodorni a többi népet.

A spartakista azt mondja: Az egész gondolat csak a tőke védelmét szolgálja; mégis...
marad tehát úgy, ahogy volt: a szegénynek semmije sincs, a gazdagok pedig maradnak.

Igen, barátom; általában véve nagyon nehéz veled vitatkozni – ha lelked mélyén valóban kommunista vagy, és ezért ténylegesen azt állítod, hogy „minden minden emberé".10
, és ha ezzel együtt valóban ismeri az oroszországi nagy bolsevik vezetők, különösen Lenin tényleges elképzeléseit, és helyesnek tartja azokat, és ennek megfelelően a Tanácsköztársaság Lenin által kijelölt következő feladatait, az „egyetemes elszámoltatást és az összes termelés és elosztás ellenőrzését", emberileg lehetségesnek tartja.

10. Peter Kropotkin, A kenyér meghódítása

Machine Translated by Google

Ha azonban teljesen tisztában van azzal, hogy ez a feladat valójában csak egy szörnyű zsarnokság alatt, ha egyáltalán megvalósítható, és a szíve mélyén továbbra is meggyőződéses kommunista vagy spartakista marad, akkor ne vitatkozzunk tovább egymással; egyszerűen nem értjük egymást, és különböző nyelveket beszélünk, és a jövő fog dönteni, hogy létrejöjjön-e az a kényszerzubbony állam, amely végül a bolsevizmus káoszából eredhet, vagy az az új állam, amelyről remélem, hogy egy érdekrabszolgaságtól felszabadult nemzetgazdasággal rendelkezik.

De ha kommunista szíved mélyén – ha őszinte vagy – még mindig arra gondolsz, hogy feleségre és gyermekre vágysz, egy olyan emberi lélekre, amely közelebb áll hozzád, mint egy eszkimó vagy egy zulu kaffir, ha a szovjet igazgató által vezényelt gyári munka során arra gondolsz, hogy még mindig jó lenne, ha lenne egy saját kis házikód, egy kis kerted, ha lelked mélyén valóban nem adna igazi megelégedést, hogy jogod lenne, mint egy kutyának az utcán, minden ribancot kihasználni, aki az utadba kerül, ha valakit a feleségednek akarsz nevezni, ha csak arra gondolsz, hogy megspórolj valamit a béredből, ami akkor csak a tiéd kellene, akkor már nem vagy kommunista; akkor a szívedben már elszakadtál az olyan hangosan hangoztatott „Minden mindenkié” szlogentől; akkor pontosan azt nem akarod, hogy minden mindenkié legyen; pontosan azt akarod, amit magadnak kívánsz – feleséget, gyermeket, házat, farmot, megtakarításokat –, akár már megvan, akár csak reméled, hogy megkapod, még akkor is csak a tiéd legyen.

És látod-e, barátom, ha csak a szíved mélyén gyanítod, hogy számíthat számodra, ha egy véletlenszerű személy egyszerűen elvenné tőled a megtakarításaidat „mindenki” nevében, és hozna neked egy másik gyereket, és magával vinné a tiédet, mert minden gyerek „mindenkihez” tartozott, akkor barátom, ne beszéljünk tovább teljesen el egymás mellett.

Talán arra kérhetném, hogy gondolkodjon el azon, hogy a kommunista üzenet, miszerint minden dolognak minden emberé kell lennie, nem feltétlenül jelenti-e minden kultúra végét, hiszen a tulajdonjog fogalmának hiánya kényszerítő logikával az embert az állat szintjére kell, hogy lesüllyessze.

Ha minden minden emberé lenne, ha a lenini értelemben vett elszámoltatás és az összes föld feletti termelés és elosztás ellenőrzése kikényszeríthető lenne, akkor a legjobb esetben egy hangyakolónia jöne létre. De ebben az esetben nyelv, lélek és gondolkodás nélkül is meglehetünk; némán és ösztönösen elvégezhetjük kényszermunkánkat. Az embernek ott a vége.11

De elég most, Spartacus barátom. Hagyd, hogy ez az alapvető megfontolás mélyen bevésődjön az elmédbe és a szívedbe. A kérdésedre pontosabb választ majd a többi féllel folytatott beszélgetés során kapsz.

És most, ti, két szocialista irányzat elvtársai, mérsékeltek és függetlenek!12

El sem tudom képzelni, hogy komoly ellentmondás vagy kifogás merülne fel az érdekrabszolgaság eltörlése ellen az Ön részéről, mégis kategorikusan kell foglalkoznom Önnel, az egész szocialista eszmevilággal együtt, Marxtól kezdve egészen a jelenlegi vezetőkig, Ebertig, Scheidemannig, Kautskyig és így tovább.

1. A szocialista akarat: a munkásosztály felemelése egy feltétel nélkül győzedelmeskedő eszme; eddig egyetértünk.

---

11 „Az ember vége” Ezékiel könyvéből származik. Ott az ember célját jelenti, de itt kettős jelentéssel bírhat. Az ember célja a kommunizmus alatt az értelmetlen rabszolgaság lesz, ami az ember elpusztítása.

12 Feder itt a Szociáldemokrata Pártra és annak pacifista ágára, a Független Szociáldemokrata Pártra utal.

Machine Translated by Google

2. Az e nagy cél eléréséhez kitaposott ösvények szinte teljesen tévesek, mert ők

3. téves feltételezéseken alapulnak.

4. Az állam [marxista] szocialista eszméje szükségszerűen kommunizmushoz vezet, tehát hanyatlás.

5. Mivel a szociáldemokráciának bár más a célja, a munkásosztály, általában minden dolgozó ember felemelkedése, mégis szörnyű belső konfliktussal néz szembe, mivel a marxizmus logikai következményei a munkásmozgalom gyakorlati céljának szöges ellentétéhez vezetnek.

6. Ebből a belső megosztottságból fakad a nyílt bizonytalanság a következő irányban: kormány.

7. A nagy gyakorlati cél (a munkásosztály felemelése) érdekében élesebb vonalat kell húzni Spartacusszal és a bolsevista kommunizmussal szemben, és minden erőnkkel harcolni kell módszereik ellen. De a szakszervezeteken keresztül szervezett szociáldemokrácia ma gyengének érzi magát e radikális csoportokkal szemben, mert a marxista gondolkodásmódot tette nevelési alapelvévé, és mert minden marxista gondolkodásmód logikusan a kommunizmushoz vezet.

Most pedig a bizonyíték: a 2. pont azt mondja, hogy a szociáldemokrácia által kitaposott utak szinte teljesen tévesek.

Az egész országban zajló agitáció mély megosztottsághoz vezetett nemzetünk lakosságán belül. Az állandóan ismétlődő rágalmak mindenféle, sőt mindenféle polgári elkötelezettségű munkaadó ellen, akiket a látszólag segítség nélkül dolgozó fizikai munkások kizsákmányolóiként és vérszívóiként emlegetnek, indokolatlan keserűséghez és a munka gőgjéhez vezettek, ami ma szükségszerűen a „proletariátus diktatúrájának” (Kommunista Kiáltvány) követelésében fejeződik ki. Az erfurti program lényegi követelése – a termelőeszközök magántulajdonból a közösségi tulajdonba és üzemeltetésbe való átruházása – ma a „szocializáció” kiáltásába sűrült.

Minden komoly politikus számára teljesen világos, hogy gazdasági romlásunk teljes szocializálása a teljes államcsődöt jelentené. De ezt nem merik nyíltan és szabadon bevallani a népnek.

Nem a szocializáció, hanem a deszocializáció kellene most a mottónak lennie. Így minden szocializáció nyilvánvaló kudarcát megpróbálják kompenzálni téves adóprojektekkel, és ezen az úton másodszor is „kisajátítani a kisajátítókat”. Mindez nem jelent mást, mint az egész nemzetgazdaság teljes romlásba döntését. A növekedés helyett (a termelés megduplázódása, ahogy azt a forradalom utáni időszakra vonatkozó teljes szocialista irodalom ígérte, szóba sem jöhet) pont az ellenkezője történt.

A legrosszabb azonban az lenne, ha a jelenlegi szocialista kormányzat nagy külföldi kölcsönök felvételére gondolna. Ezzel nemcsak gazdasági hanyatlásunk lenne pecsételve, hanem teljesen az antant kamatrabszolgaságába adnánk magunkat, ahonnan nincs visszaút.

Az alapvető kudarc, az alapvető hiba, amelyre ezt az egész helytelen szerződésláncolatot, követeléseket és ígéreteket a népnek építették, az ipari tőkével és a kölcsöntőkével szembeni teljesen helytelen hozzáállás. A Kommunista Kiáltvány, az Erfurti Program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky nem ismerték fel az ipari tőke és a kölcsöntőke közötti gyökeres különbséget.

Ezen a ponton az egész szociáldemokráciának újra kell tanulnia; ezt az alapvető tévedést világosan fel kell ismerni, és fenntartások nélkül őszintén be kell vallani. Aztán azonban könyörtelenül le kell vonni az egyetlen lehetséges következtetéseket is. Ezek azonban radikális lemondást jelentenek az ipar, a munkaadó elleni értelmetlen, mert teljesen téves dühöngésről. Munkás és munkaadó összetartoznak; ugyanaz a céljuk – a munka, a termelés; mert termelés, munka nélkül nem lehet élet, nincs kultúra, nincs előrelépés, nincs felemelkedés. Az emberek között – pusztán azért, mert emberek – fennálló, magától értetődő és elkerülhetetlen ellentétek sokkal kevésbé fontosak, mint a munkaadó és a munkavállaló nagy közös érdeke. Ezek az ellentétek bérszerződések és szakmai szervezetek segítségével, mindkét fél kölcsönös megelégedésére feloldhatók és fel is oldhatók.

De ne foglalkozzunk tovább ezekkel a kérdésekkel, amelyek triviálisak a legnagyobb politikai erővonalakról szóló értekezésünk keretein belül, és csak azt hangsúlyozzuk, hogy a munkásság kollektív érdeke tökéletesen összhangban van nemzeti iparunkkal, népünk nemzetgazdaságával.

Aki mást tanít, és a munkaadó és a munkavállalók közötti ellentéteket fontosabbnak tünteti fel, az éppen a munkavállalókkal szemben mutatkozik felelőtlennek; mert ezzel a fejszét a munkást tápláló és támogató fa gyökereibe vágja.

A szociáldemokrácia azonban ezt tette, és ezzel örök bűnt vont magára a német munka előtt; ezzel kimondhatatlan nyomorúságot hozott népünkre, mert nem tudja betartani minden ígéretét, mert nem tudja elhozni nekünk a kölcsönös megértés békéjét, mert nem tud munkát teremteni számunkra, mert még fegyveres erőt is kénytelen felállítani ellenünk, mert nem boldogulhat a közszolgálat nélkül, mert meg kell követelnie a munkakötelezettséget, mert a 20 év feletti férfiak és nők általános, egyenlő és közvetlen választójoga senkinek sem segít a megélhetésben, mert az állam személy- és vagyonbiztonsági garanciája nélkül kaotikus körülményeknek kell bekövetkezniük, mert az egyén társadalomba való integrációja és alárendeltsége nélkül az állam életképessége nem lehetséges.

Így a csalódás mély, kétségbeeséssel teli hulláma fut végig az egész népen. Ha az egyének még mindig nem értik ezt, a miniszterek, a parlamenti képviselők és a népi küldöttek továbbra is vidáman hazudozzák egymásnak, hogy a „forradalom vívmányait” meg kell védeni a „reakcióval” szemben: hogy mit is jelent ez a két kifejezés, ha egyáltalán jelent valamit, azt egyetlen őszinte államférfi sem tudná világosan megmondani a népnek.

A forradalom negatív cselekedetei, egy sor elavult dinasztia megdöntése, tisztek leváltása, a nemesség eltörlése, a hadsereg feloszlatása, röviden a „Nagy Rombolás” valóban nem „nyereség”.

És reakció?! Az isteni jog elsöpört, rothadt tana sehol az egész népben nem élvez elegendő erkölcsi támogatást ahhoz, hogy bármilyen erőszakos fellépést eredményezzen; a burzsoázia, ami az igazi burzsoáziát illeti, túl gyáva, túl erkölcsileg romlott ahhoz, hogy az osztálytudatos munkásság ellen tömörüljön: ezért nem szükséges, hogy a munkások uralkodó osztálya aggódjon egy dinasztikus vagy polgári reakció miatt.

De a nép mély csalódottsága a forradalom úgynevezett eredményeivel kapcsolatban, más szóval a nép helyzetének valódi javulásának hiánya miatt, ez a nagy veszély. Ez a csalódás ahhoz vezet, hogy nagy tömegek egyre inkább balra tolódnak, ahol a már megtett ígéreteket messze felülmúlják.

Machine Translated by Google

Végső soron már nem lehet olyan ígéreteket tenni, mint például: „mindent mindenkinek”. Ez tiszta őrület, de minden gondolat, minden jelenség, minden végletekig eltúlzott és eltúlzott tevékenység végül őrületté válik, majd az ellentétébe fordul. Így van ez a kommunista eszmével is, hogy mindennek mindenkié kell lennie, mert ez végül véget ér, és mindenben... semmivé válik. Éhség, kétségbeesés, nyomor, betegség és szükség érkezett Oroszországba; az emberek elvesztették a bátorság és az életöröm utolsó maradványát is.

Ismétlem: a szocialista eszmevilág hatalmas alapvető tévedése végső soron arra vezethető vissza, hogy nem ismerik fel az ipari tőke és a kölcsöntőke közötti mély, lényegi különbséget. A kamatot felemésztő kölcsöntőke az emberiség csapása. A nagyméretű kölcsöntőke örök, erőfeszítés nélküli és vég nélküli növekedése, nem pedig a termelő, árugyártó, ipari működő tőke vezet a népek kizsákmányolásához.

Nem mulaszthatom el itt megvizsgálni azt a kérdést, hogy miért nem ismerték fel ezt a lényeges különbséget; vajon valóban nem ismerték-e fel, vagy talán a nagy kölcsöntőke érdekében elhomályosították; vajon a kapitalizmus elleni küzdelem vezetői és főemberei, a Kommunista Kiáltvány, az Erfurti Program szerzői és a jelenlegi vezetők mindig a szükséges lelkiismeretességgel jártak-e el.

A legsúlyosabb és legszörnyűbb dolog, amikor valaki kétségbe vonja egy másik ember abszolút komolyságát és szilárd meggyőződését; annál súlyosabbnak tűnik ez a dolog, minél alaposabban kutatja az ember az élet eseményeinek okait és összefüggéseit. Ezért erre a kérdésre sem akarok választ adni, csupán a nagy, homályos összefüggésekre utalok Disraeli, a legnagyobb angol miniszterelnök, Lord Beaconsfield egy kijelentésével. Ezt írja Endymion című regényében:

„Senki sem fogja közömbösen kezelni a faji elvet. Ez a történelem kulcsa, és a történelem azért olyan zavaros, mert olyan emberek írták, akik nem ismerték ezt az elvet és az általa magában foglalt összes tudást.” [Szergiusz báró Endümionhoz]

A polgár.

A polgárt, akinek a pihenés polgári kötelességének tűnik, minden új forradalmi követelés, mint mindig, minden új eszme, kétségtelenül nyugtalanítja. Ez nyugtalanságot jelent számára; mert talán még gondolkodnia is kellene rajta. Minden változás utálatos számára; pihenésre vágyik, és jaj annak, aki a pénzeszsákjára vágyik. Most valóban a kamatfizetéseit, a házbérből származó jövedelmét, a fedezett kötvényei kamatait, a jelzáloghitelek kamatait; röviden azt, ami a pihenését, a megelégedettségét és a szerencséjét jelenti.

Mégis meg kell kérdeznünk, mit fognak mondani a kölcsöntőkével rendelkező osztályok tagjai. Ők alkotják, az igazi polgárokon kívül... A polgár egy embertípus, akivel semmi továbbit nem lehet kezdeni; a polgár egy ág az emberiség fáján, amelyet le kell metszeni, minél előbb, annál jobb. Ők az önelégült, önelégült Babbittek, szánalmasan szűk látókörükkel, akik nem képesek lelkesedésre. Napjaikat örök monotóniában töltik kávéval, reggeli újsággal, reggeli itallal, déli újsággal, ebéddel, délutáni szunyókálással, kuponok kivágásával, délutáni itallal, barátokkal a kocsmában és alkalmanként a moziban. Mivel nem értik mindazt, ami mozgatja a világot, mindazt, amire a fiatalok vágynak, mindazt, ami sújtja a népet, az államot és a társadalmat, mit sem törődve a háborúval és a győzelemmel, vegetálnak és hanyatlanak, egyszerre arrogánsak és szolgalelkűek – de a burzsoázia olyan széles osztály, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Machine Translated by Google

Így a kamatrabszolgaság eltörlésével a takarékosság megsemmisül; az emberek a szegényházba kerülnek.

Azt, hogy a kamatrabszolgaság eltörlése általánosságban befolyásolhatná a takarékosságot, határozottan tagadni kell. A takarékossággnak éppoly kevés köze van az uralkodó gazdasági nézetekhez, mint például a pazarlásnak. A takarékosság és a pazarlás olyan emberi tulajdonságok, amelyek vagy jelen vannak, vagy nem, függetlenül attól, hogy egy kor helyesli-e vagy sem a kamat eszméjét.

Átmeneti időkben talán elősegíthető a takarékosság növekedése vagy csökkenése. Az adott esetben azonban sokkal inkább azt a nézetet vallom, hogy egy racionális, gazdaságilag gondolkodó ember a következőket mondja magában: „A jövőben már nem számíthatok arra, hogy csak a saját kamatomból fogok élni. Azonban élni akarok az idősebb koromban is, és még mindig hagyni akarok valamit a gyermekeimnek; ezért most többet kell megtakarítanom.” Véleményem szerint a kamatrabszolgaság eltörlésének ezt a hatást kell kifejtenie az emberek többségére. Ami az időseket illeti, őket természetesen állami támogatásra fogják utalni.

Itt is nyomatékosan hangsúlyoznom kell, hogy a vagyonra nehezedő közvetlen adók és az életstílusra nehezedő közvetett adók jelenlegi terhe mellett a szép kamatfizetésekből semmi sem marad, kivéve annak a személynek az esetében, akinek – és ez valóban valami igazságtalan és leküzdendő dolog – minden jövedelme csak az örök kamatfizetésekből származik. Ezért a takarékosság hanyatlásától valószínűleg nem kell tartani.

Valóban ennyire terméketlen a (förtelmes) nagytőke? Nem teremtette-e meg a nagyszabású haladás eszközeit is, amelyek nagyobb gyümölcsöket teremnek az emberiség számára, mint amit a kölcsöntőke kamata elpusztít?

Nem! A kérdésfeltevés csak azt bizonyítja, hogy a mammonista frazeológia elhomályosította a tiszta látásunkat.

A nagytőke nem teremtette meg a nagyléptékű haladás eszközeit; a nagytőke a munkából nőtt ki! Minden tőke felhalmozott munka. A nagytőke önmagában improduktív, mert a sima pénz önmagában teljesen terméketlen dolog. Az elméből, a munkából és a rendelkezésre álló vagy már kifejlesztett nyersanyagokból vagy ásványkincsekből értékek keletkeznek, és áruk készülnek – munka által és csakis munka által.

Mert ha valaki ennyi pénzt költ a legtermékenyebb termőföldre, a leggazdagabb szénbányába, akkor a termőföld ettől nem terem gabonát, és a szénbánya sem köpködi ki magától a szenet! Állítsuk ezt ki végérvényesen.

Ha az emberek feltalálták a pénzt, akkor az ennek megfelelően meglehetősen hasznos és ésszerű; hiszen mindenben
Egy komplex gazdaságban szükség van erre az (egyetemesen elismert) „befejezett munka utalványára”. De hogy ezekben a „pénzbirodalmakban” ott rejlik a potenciál, hogy önmagukból örökké hatalmassá növekedjenek – és a pénz ezt teszi, ha kamatot tud termelni –, ez az, ami ellen lényünk magja fellázad; ez az, ami a pénzt messze minden más földi megnyilvánulás fölé emeli; ez teszi a pénzt bálvánnyá. És mindez valójában csak az emberiség leghatalmasabb önámítása!

Semmi, de az égvilágon semmi sem származhat pusztán pénzből. Asztal, szekrény, ruha, ház, szerszám, egyszóval minden, ami körülöttünk van, értékes; végső soron egy törött bútordarabot még mindig használhatunk tűzifának a melegedéshez, de egy húszmárkás bankjeggyel semmit sem tehetünk;
Még egy darab sajtot sem tudok belecsomagolni. Csak miután az emberek értelmesen megállapodtak a fogyasztásra szánt áruk cseréjének megkönnyítésében, hogy utalványokat írjanak az elvégzett munkáért, csak ezzel nyer értelmet és célt a papírdarab, és nagyon is ésszerű, hogy a gazda a gabonájáért nem szenet, hanem pénzt kap a szénbányászati vállalattól; így egy

Machine Translated by Google

utalvány más elvégzett munkákért, pl. vasvillákért, edényekért, ekéért és kaszáért. De ezzel véget kell vetni a pénz hatalmának.

Így az emberiség nagyarányú fejlődését nem a pénz, hanem maguk az emberek, merész szellemük, büszke vakmerőségük, okos elméjük, kezük ereje, közös, tehát társadalmi, szorgalmas munkájuk eredményezte. Olyan büszkén és olyan tisztán kell látnunk. Az emberek voltak a lényeg, biztosan nem azok a szánalmas papírdarabok, amelyeket az emberek találtak ki a kereskedelem egyszerűsítése érdekében.

További program

Bár a kamatrabszolgaság eltörlése nem az új államvezetés végső célja, ez valóban a legélesebb tett, az egyetlen, amely képes minden népet egy igazi nemzetek szövetségébe egyesíteni a mammonizmus zsarnoksága ellen, amely minden népet felölel. De ez nem a végcél.
Épp ellenkezőleg, a kamatrabszolgaság eltörlésének további lépésekhez kell vezetnie, mert – mint láttuk – a gyökerénél, sőt, a főgyökerénél ragadja meg a globális gonoszt.

Csak akkor nyílik meg először az út a szociális állam számára, ha teljesül a kamatrabszolgaság eltörlésére vonatkozó alapkövetelmény. Ezt világosan fel kell ismerni, és minden mammonista hatalom ellenére végre kell hajtani. A szocializáció iránti kiáltás [amíg a kamatrabszolgaság fennáll] nem más, mint az összes iparágat magában foglaló tröszt létrehozásának és mindenhol óriási konglomerátumok létrehozásának kísérlete, amelyek felett a nagy kölcsöntőke, minden vagyonadó ellenére, természetesen a jövőben ismét döntő befolyással fog bírni. Egy mammonista alapokon álló szocialista állam abszurditás, és természeténél fogva kompromisszumhoz vezet a mammonizmussal már erősen szennyezett szociáldemokrácia és a nagytőke között.

Mi ezzel szemben a mammonista állam radikális elutasítását és az államnak a szocializmus igazi szelleme szerinti újjáépítését követeljük, amelyben az uralkodó alapeszme a táplálkozás kötelezettsége – amelyben a kommunizmus egyik régi alapvető igénye racionális és hasznos kielégítést találhat – abban a formában, hogy a nép minden tagja megkapja a haza földjéhez való kijelölt jogát a legfontosabb élelmiszerek állami elosztásán keresztül.

Továbbá követeljük az új állam vázaként a nép képviseletét a Népképviselők Kamaráján keresztül, amelyet a lehető legszélesebb alapon kell megválasztani, és emellett egy állandó Munkáskamarát, azt a központi tanácsot, amelyben a nemzet munkásai foglalkozási és gazdasági osztály szerinti megoszlásuk arányában rendelkeznek szavazattal.
Végül a legmagasabb szintű elszámoltathatóságot követeljük az állam vezetőitől. Az államnak ezt a szocialista-arisztokratikus alapokon nyugvó új felépítését egy külön munkában fogjuk tárgyalni.

...amely hamarosan megjelenik ugyanattól a kiadótól. Mindezen konstrukciók előfeltétele azonban továbbra is a kamatrabszolgaság eltörlése.

Rendíthetetlen meggyőződésem, sőt, tudásom világosan felismerteti velem, hogy az érdekrabszolgaság eltörlése nemcsak kikényszeríthető, hanem leírhatatlan ujjongással mindenhol meg is fog és meg is kell valósítani. Mert ne feledjük: minden más, az emberiség jobbá tételét célzó eszmével, mozgalommal és törekvéssel ellentétben, bármennyire is jó szándékú, az én javaslatom nem az emberi természetet akarja jobbá tenni; hanem egy mérgező anyag, egy olyan jelenség ellen irányul, amelyet mesterien – nem, ördögien – találtak ki, teljesen ellentétben az ember legmélyebb érzéseivel, hogy megbetegítsék az emberiséget, hogy a materializmus csapdájába ejtsék, hogy elrabolják tőle a legjobb dolgot, amije van, a lelket. Kéz a kézben mellette...

Machine Translated by Google

megy a pénzhatalmak rémisztő, könyörtelen zsarnoksága, amely számára az emberek csak kamatrabszolgák, csak azért léteznek, hogy az osztalékért, a kamatért dolgozzanak.

Mélységesen megrendülve ismerjük fel a régi bibliai közmondások félelmetes tisztaságát és igazságát, amelyek szerint a zsidók istene, Jahve, ezt ígéri választott népének: „Neked akarom adni a világ minden kincsét; lábad előtt fekszik majd a Föld minden népe, és te uralkodni fogsz felettük.”

Ez a globális kérdés most mindannyiótok előtt van. A globális kérdéseket nem lehet egy kézlegyintéssel megoldani, de a gondolat napnál világos. És a tettet szorgalmasan terjeszteni kell; világosan meg kell értenünk, hogy a legfélelmetesebb ellenséggel, a világot átfogó pénzhatalmakkal nézünk szembe. Minden erő a másik oldalon, a mi oldalunkon csak az igazságosság, a termelő munka örök igazságossága.

Nyújtsátok ki felém a kezeteket, minden ország dolgozó népe, egyesüljetek!

Machine Translated by Google

A német állam nemzeti alapon

Szocialista Alapítvány

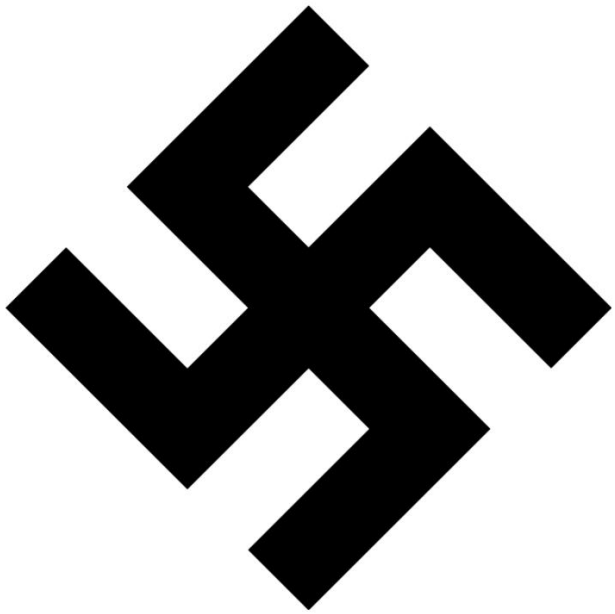

Machine Translated by Google

Előszó

által

Adolf Hitler

Minden nagy eszméhez két dologra van szükség: a hatalom akarására és a világos célokra. A hatalom, a felszabadulás akarata izzik és erősen él a szívünkben. Gottfried Feder A német állam nemzeti és szocialista alapokon című könyvében világosan, egyszerűen és mindenki számára érthető módon mutatta be céljainkat. Ebben milliók reménye és vágya talált formát és erőteljes kifejezést. Mozgalmunk irodalma benne nyerte el katekizmusát.

München, 1923. november 8. Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Előszó
az ötödik kiadásig

Itt a "Nemzetiszocialista Könyvtár" sorozatában jelenik meg A német állam nemzeti és szocialista alapokon című munkám . A szöveg lényegében és alapvetően változatlan maradt, de azokat a részeket, amelyek a mű megjelenésének (1923) korabeli körülményeire utaltak és onnan vettek át példákat, törölték, a zsidókérdés magyarázatát pedig lerövidítették, mivel ez utóbbinak egy külön művet szentelek.

Az új kiadásnak különösen azt kell bizonyítania, hogy az alapprogramban a legcsekélyebb mértékben sem változott.

Murnau, 1931. október

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

„Boldogok azok az emberek, akiknek a legnagyobb szükség van rájuk,

magasztos politikai eszmét erőltet rá,

nagyszerűnek és egyszerűnek lenni,

a kor minden más eszméjét a szolgálatába állítja.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Bevezetés az első kiadáshoz

Erős reménnyel és vágyakozással tekintünk a jövőbe. Németország élni fog, Németország nem mehet el. Németországot mintha egy új kor elsöprő szülési fájdalmai ráznák meg. Az önvád szörnyű bilincsei, akárcsak a külföldi kínzók, lehullanak, és egy erőteljes vállrándítással lerázzák őket, és Németország a nemzetek élén fog menetelni.

Ha nem járna annyi szenvedés és szorongás az összeomlással és a bukással, akkor egyfajta boldogságérzettel vehetnénk részt egy új kor teremtésének napjaiban. Ha pillantást vetünk a kor lealacsonyodásaira, a jelen zűrzavarára, mindenhol erős akaratot, komoly munkát, ihletett intuíciót látunk. A német lélek új, magaslatokra emeli szárnyait.

A mai feladatok hatalmasak, nagyobbak és nehezebbek, mint valaha a németek oly fájdalmas történelmében.

Tehát kettős feladatot kell megoldani – nem csak az állam és a gazdaság „újjáépítését” – hanem hogy új formát adjanak nekik. És ezáltal új formát népünk kulturális és szellemi életének is.

Az egyesült Németország utáni régi német vágyakozásnak végre valósággá kell válnia, egy új gazdasági törvény fog felemelkedni, és elsöpörni a kamatkapitalista közgazdaságtan rémálomszerű formáját.

Oly átfogóak és leküzdhetetlenek a ránk váró feladatok. Komolyan és intően áll mögöttünk a múlt szelleme; áhítattal tekintve arra, ami történelmileg a legjobb német hagyomány szilárd talaján, a legkorábbi árja bölcsességre építve történt, a népet és az államot, a gazdaságot és a kultúrát újjá kell teremteni.

Itt a munkásoknak tudatában kell lenniük hatalmas felelősségüknek, sőt, az egész nemzet reménye – a szabadság felé – viseli őket!

De a nemzetiszocialista eszme sokkal több, mint csupán visszatérés vagy kitérő a régi ősi szokásokhoz, szétszakítja a marxista állam és gazdasági forma láncait, mint első és leghatározottabb eszme, tudatosan vívja a legnehezebb csatát a mammonista hatalmak, az összzsidó imperializmus világméretű hatalma, a kapzsiság, az önzés és a közöny szelleme ellen.

Ez az egyetemes és nagyszerű német szabadságmozgalom a legerősebb, legerősebb akaratú és legcéltudatosabb kampányolóját a Nemzetiszocialista Német Munkáspártban találja meg. A párt egy rövid programban vázolta fel céljait, amely tömören, 25 pontban foglalja össze a mozgalom alapvető követeléseit. Alfred Rosenberg, a Nationalist Observer13, a Nagy-Németország nemzetiszocialista mozgalmának polemikus lapjának főszerkesztője, köszönetet érdemlő módon egy rövid munkában14 egyenként ismertette a programpontokat .

13A Volkischer Beobachtert 1920-ban az NSDAP vásárolta meg pártszervként, és Dietrich Eckart szerkesztette. 1923-ban bekövetkezett haláláig, amikor Alfred Rosenberg vezette.

14Rosenberg először adta ki Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei című művét. Das Program der Bewegung 1923-ban.

Machine Translated by Google

E munka alapján legalább meg lehet mondani barátainknak és ellenségeiknek, hogy mit akar a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt. Másrészt hiányzik a nemzetiszocializmus irodalmából egy átfogó munka, amely számot adna azokról a politikai és gazdasági eszmékről, amelyekből a nemzetiszocializmus kiindul, milyen utakat kíván járni a nemzeti politikában végső céljának, a nemzetiszocialista német államnak az eléréséhez, a munka és a teljesítmény állapotáról. A jelenlegi munka ezt a feladatot kívánja teljesíteni.

Ezért meg kell világítanunk a nemzetiszocializmus kiindulópontját, útját és célját, meg kell mutatnunk, hogy miben fog lényegében különbözni a német nemzetiszocialista állam a meglévő államtól, mely területek maradnak lényegében érintetlenek, mely területeken lesznek lényeges reformok, és hol kell lényegében új utakra lépni.

Új utakat kell keresnünk és feltárnunk a közélet, különösen a nemzeti pénzügyi politika, a faji kérdés és az azzal kapcsolatos kérdések kezelésének terén. Továbbá alapvetően kell foglalkoznunk az ellenséges kifogásokkal, torzításokkal és hazugságokkal, amelyek már hangosak lettek.

A feladat, amelyet magunk elé tűztünk, rendkívül nagy, mégis csak kis részét képezi Németország megújulásának teljes hatókörének.

Minden erőfeszítés hiábavaló lenne, ha a halálig tartó elszántság és egy ember féktelen akarata...
A vezető nem az ötletek hatékonyságáért dolgozott.

A legerősebb akarat is hiábavaló lenne, ha nem hordoznánk szívünkben rendíthetetlenül tiszta képet arról, hogy milyennek kell lennie ennek a német államnak – Németországnak, apáink és gyermekeink földjének – akaratunk szerint – a győzelmünk után!

Machine Translated by Google

1. Az alapok

Az erkölcsi alapok

A nemzetiszocialista államvezetés alapja a teljes felelősségvállalás a néppel és önmagunkkal szemben.

„A közérdek az önérdek előtt” – ez a nemzetiszocializmus első törvénye.

Furcsának tűnhet, hogy egy ilyen elvet általánosan egy állam számára kell megállapítani, hiszen a történelemből ismerünk olyan időszakokat, amikor az uralkodók szem előtt tartották az államvezetésük alapját az összközösség jóléte. Ha ma ezt az elvet minden más szempont elé kell helyezni, az csak annak a ténynek a kifejeződése, hogy a mai közviszonyok egyáltalán nem ennek az egyetlen helyes politikai érzésnek a kifejeződései. Ebben az első elvben is látjuk, hogy milyen szorosan kapcsolódik egymáshoz az erkölcs és a gazdaság.

A közérdek az önérdek előtt elsősorban erkölcsi követelmény. De ugyanakkor kiváló nyelvi tisztasággal fejezi ki a hierarchikus rendet az egész jóléte és az egyén személyes vagyonszerzésre és tulajdonra irányuló jogos törekvése között. Ez a nemzetiszocialista elv tehát semmiképpen sem zárja ki a magántulajdont. Épp ellenkezőleg: a nemzetiszocializmus teljes mértékben elismeri a tulajdon jelentőségét. Tudja, hogy a személyes tulajdon és a vagyonszerzés feletti szabad rendelkezés joga minden gazdaság, és azon túl minden magasabb rendű kultúra alapja; de a nemzetiszocializmus ugyanúgy elismerte, hogy a magántulajdon elismeréséhez egészen határozott határokat kell meghúzni, azaz ahol a tulajdon puszta hatalmi eszközzé válik, és kizsákmányoló módon alkalmazzák az egész jóléte ellen.

Talán aligha akad komolyan gondolkodó ember, aki ebben az általános formában ellentmondana ennek az első elvnek. A nehézség a közérdek és az egyes magánszemélyek érdekeinek helyes mérlegelésében rejlik. A kétségtelenül fennálló
egyetértés abban, hogy a közérdek szempontjainak a magánérdekek elé kell kerülniük, figyelemre méltó, hogy a nálunk érvényes jogi eszmék szerint, éppen a tulajdon használatának formáját illetően, nem volt a bűncselekményen túlmutató erkölcsi korlátozás. Tilos persze erőszakkal fellépni embertársainkkal szemben (zsarolás - gyilkosság -

gondatlanságból elkövetett emberölés - árulás és jogtalan meggazdagodás stb.), de soha és sehol sem volt tilos mérhetetlen vagyont felhalmozni, és ehhez gyakran meglehetősen kétes banki és tőzsdei technikai eszközöket igénybe venni. Továbbá a törvény minden hitelezőnek feljogosítja, hogy könyörtelenül megfossza a fizetésképtelen adóst otthonától és vagyonától, ha kedvezőtlen körülmények -
betegség, halál, torzfejlődés, rossz termés és éhínség – lehetetlenné teszik a vállalt kötelezettségek teljesítését. Minden tapasztalt bíró számtalan olyan esetet tud felhozni, amikor szigorú törvényeink gazdasági egzisztenciákat tettek tönkre, olyan esetekben, amikor minden egészséges igazságérzet fellázadt az ellen, hogy egy szorgalmas, szorgalmas embert, akit azonban a balszerencse ideiglenesen a hitelező brutális nyomása és szorítása alá helyezett, átadjon.

A személyes tulajdonjog és a jogi igények korlátlan elismerése logikusan a közérdek károsításához kell, hogy vezessen ezen alapvetően fordított, antiszociális jogi eszme önző kihasználása révén, szemben az állami „közérdek az önérdek előtt” elvünkkel.

Machine Translated by Google

A köztünk uralkodó hamis alapfogalommal, a kapitalistával szemben a másik véglet az állam és a gazdaság marxista eszméje. Ennek a gazdasági formának az alapeszméje a magántulajdon tagadása. A marxista doktrína odáig megy, hogy a tulajdont közvetlenül „lopásként” (Proudhon)15 írja le. A különösen a német proletárok számára annyira homályos külföldi zsargonban a „kisajátítók kisajátítását”16 követeli – más szóval a tulajdon elvételét! Ez az állam-, nép-, kultúra- és gazdaságromboló doktrína szélsőséges, de logikus megvalósulását az orosz bolsevizmusban találta meg. Gazdasági aspektusában ez a szélsőség a következő mondatban foglalható össze:

„Minden mindenkié.”

A tulajdon személytelenítéséről van itt szó, minden tulajdonnak az egész anonim tulajdonába való átruházásáról.

A korlátlan tulajdonjog köztünk még mindig uralkodó szélsősége viszont már elvezetett minket Mammon isten temploma előtti utolsó lépcsőfokhoz, melynek ajtaján aranybetűkkel ez áll: „Minden az Egyé”. Még ez az ijesztő gazdasági forma is ugyanúgy a tulajdon személytelenítéséhez kell, hogy vezessen – csak más módon –, amennyiben végül az egész dolgozó emberiséget itt egy anonim pénzügyi hatalom rémisztő adósrabszolgaságába taszítják.

A nyugati demokraták marxista szocializmusának és magas kapitalista mammonizmusának fent leírt gazdasági szélsőségeivel éles ellentétben a nemzetiszocializmus gazdasági ideálja a „mindenkinek a magáét” elv megvalósítását követeli.

Pontosan ebben az elvben fonódik össze a legszorosabban az erkölcs és a gazdaság. Az erkölcsi elvek eltávolítása a kereskedelmi életből valóban annyira jellemző a mai gazdaságra, amelyben éppen a nagyobb birtoklás, a nagyobb ravaszság, az államhatalom kikerülésének művészete billenti a mérleget még a legveszélyesebb ügyletekben is. Egy pillantás a több ezer, többnyire sötét létezőre, amelyek minden nagyvárosban huncutságokat művelnek, fantasztikus összegekkel rendelkeznek, egy pillantás a számos perre, amelyek a résztvevők minden ellenállása ellenére tárgyalásra kerülnek, megmutatja, mennyire rémisztően romlott a mai kereskedelmi erkölcs. Ezzel szemben vegyük figyelembe a középosztály és a házas munkások körében uralkodó rémisztő nyomort, akik már nem tudnak tejet és kenyeret fizetni csecsemőiknek és növekvő gyermekeiknek, legyünk tisztában azzal, hogy általában sok-sok esetben becsületes munkával alig lehet megkeresni az élet alapvető szükségleteit, különösen...

amikor vannak gyermekek, akikről gondoskodni és akiket fel kell nevelni. Az értelmiségi és szabad szakmák nyomorúsága minden mértéket meghalad; a legelső rangú művészeket, különösen akkor, ha orientációjuk nem felel meg a ma uralkodó zsidó ízlésvilágnak, simán éhen ítélik; az igazi német versek nem juthatnak nyilvános előadásra. De leírhatatlan azok nyomorúsága, akiket az állam rossz pénzügypolitikája miatt megfosztottak megtakarításaiktól, a kistőkés nyugdíjasok és nyugdíjasok, a háborús rokkantnyugdíjasok, a jótékonysági segélyre kényszerültek, valamint mindazoké, akik az államkötvények biztonságára, valamint nemzeti valutánk stabilitására és a márka aranyfedezetére támaszkodtak. Ez az állapot a gazdaság bomlása - anarchia. A szorgalmat elégtelen díjazással viszonozzák, a lustaságot jutalmazzák, a tisztességes kereskedelem nyomorúságot szenved, az egészségtelen kereskedelem, a közvetítő kereskedelem, a haszonlesés virágzik a legjobban. Minél kiválóbb kulturális szempontból egy produkció, annál rosszabb a megszerezhető díjazás. A bizalmat azzal viszonozzák, hogy...

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) 1840-ben megjelent munkájában a Qu 'est-ce que la proriete? hogy „la propriete c'est le kötet".

16 Ezt a francia „Texpropriation des expropriates” (kifosztások) kifejezésből kölcsönzött kifejezést Marx használja a Tőke című művében, I. kötet, 24. fejezet: „A magántulajdon sztrájkjának utolsó órájában a kisajátítókat kisajátítják”.

Machine Translated by Google

árulás, sőt az állam részéről, amelynek a törvény és az igazságosság védelmezőjének, a közerkölcs ügyvédjének kellene lennie.

Egyáltalán nem kell többé rámutatnunk a közélet korrupciójára, a sajtó zsidósodására és elszegényedésére, valamint külpolitikánk nyomorúan tehetetlen és méltatlan vezetésére ahhoz, hogy bemutassuk közéletünk és gazdasági erkölcsünk szélsőséges lealacsonyodását.

A közélet ezen anyagi elszegényedésével és beszennyezésével szemben a nemzetiszocialista állameszme a régóta bevált állami és gazdasági elvet állítja fel: „Mindenkinek a magáét ”, de mindenekelőtt „a közérdek az önérdek előtt”. Ennek az elvnek a nemzetiszocialista állam vezérelvévé emelésével a nemzetiszocializmus a német történelem legjobb és legdicsőségesebb korszakaihoz kötődik.

A „Suum cuique”17 már az egészséges német kora középkor gazdasági alapelve volt, de különösen hosszú ideig a céhek rendje biztosította, hogy mindenkinek kiosztják a sajátját. A mester és a tanonc közötti közös munka legalább fél vagy harmad pennyért biztosította a munkásnak a jövedelmét, a jobb munka és teljesítmény elismerést és jutalmat, kiemelkedő teljesítmény esetén pedig hírnevet és gazdag keresetet.

A „Suum cuique” a legmagasabb porosz kitüntetést, a Fekete Sas Rendet is díszíti, bár itt abban a különleges értelemben, hogy a koronája különleges érdemeket érdemel. Pontosan ez az értelmezés felel meg különösen a nemzetiszocializmusnak – nem annyira azért, mert itt udvari kitüntetésekről vagy a katonai szolgálat egyoldalú elismeréséről van szó, hanem azért, mert az állam és a nép iránti jutalmazott kötelességteljesítés erkölcsi tartalma ebben fejeződik ki, egy olyan kötelességteljesítés, amelyet önzetlenül, szándék nélkül és a csilingelő bérek előzetes figyelembevétele nélkül végeznek, a személyes érdekek háttérbe szorításával, az állam és a nép iránti belső, kényszerítő felelősségérzetből fakadóan.

Mi, nemzetiszocialisták, ezt az elvet a másik irányba is kiterjesztjük, a német középkor „mindenkinek a magáét” elvéhez és Frigyes államának „Kiérdemli a koronáját” gondolatához a legnagyobb hangsúllyal hozzáadjuk: „A bűnözőnek a maga büntetése!”. Mindenkinek a magáét, kiérdemli a koronáját, minden rendezett és becsületes munkának a megfelelő fizetését, minden különleges teljesítménynek a magasabb javadalmazását, minden szegénynek és minden ártatlanul bajba jutottnak elegendő segítséget a közpénzekből, de ugyanúgy mindazoknak, akik a közerkölcs és a gazdasági tisztesség ellen cselekszenek – a megérdemelt büntetést.

Hangsúlyozzuk azonban, hogy a nemzetiszocialista államnak semmiképpen sem feladata az állampolgár egyéni gazdasági felügyelete, hogy a gazdaság a lehető legtávolabb, a bürokratikus gyámkodástól mentesen virágozzon a legjobban. Azt is tudjuk, hogy minden egyes állampolgár kockázatának az állam általi csökkentése – inkább Naumann „kockázatmentes emberének” értelmében, azaz olyan ember esetében, akinek alapvető létéről az államnak kellene gondoskodnia – pontosan az ellenkezőjét érné el annak, amit Naumann elvárt tőle.18 Az állam kötelessége arra kell korlátozódjon, hogy megteremtse az önmagát fenntartó gazdaság előfeltételeit

[17] Mindenkinek a sajátja

18 Friedrich Naumann (1860-1919) protestáns teológus és liberális politikus volt, aki 1896-ban megalapította a DDP-t, és a Die Hilfe című folyóiratán keresztül a szociálliberalizmus egy formáját hirdette. Az első világháború után Naumann a Német Demokratikus Párt (DDP) első elnöke lett.

Machine Translated by Google

a lehető legmentesebben a mai kamatkapitalista államban ismert szörnyű uzsorajelenségektől.

Az állam jólétének ezért ismét a legfőbb törvénnyé kell válnia, az állam hatékonyságának pedig a „közérdek az önérdek előtt” elvet kell minden más szempont elé helyeznie.

Ez az elv azonban az államférfiak, az állami alkalmazottak és a közélet kiemelkedő pozícióit betöltők körében egy olyan jellemzőt tesz szükségessé, amely ma már szinte teljesen eltűnt a kormányzatból és a közéletből: a felelősséget.

Egész közéletünk ma közvetlenül a felelőtlenség jegyében telik. A küldöttek nem felelősek – mondják, „immunisak” rájuk – azért, amit a parlamentben tesznek és mondanak.
Kétségbeejtő kifejezés, ha arra gondolunk, hogy ez a kifejezés az orvostudományból származik, amely szerint a test már annyira telített mérgekkel, hogy az újonnan bevitt mérgek sokkal kevésbé vagy egyáltalán nem károsítják, míg egy egészséges test belehalna. A frakciók nem felelősek a többség döntéseiért, a miniszterek nem felelősek hivataluk ellátásáért, mivel ők csak azoknak a pártoknak a funkcionáriusai, amelyek pontosan a kormányalakításban vesznek részt. Ha valami rosszul sül el, a nép valóban a legsúlyosabb károkat szenvedi el, de az úgynevezett felelős minisztert csak egy másik, ugyanolyan felelőtlen pártfunkcionárius váltja fel. A valódi felelősségről szó sincs.

Már a királyok isteni jogának korában is a Mindenhatóhoz való fordulás sajnos túl gyakran az uralkodó urak felelőtlenségének egészen sajátos formája volt - (kifejezetten elismerik azokat a ritka kivételeket, akiknél az istenük iránti felelősség egyet jelentett a népük iránti felelősségérzetükkel). Általában azonban ez a drága isten végső soron mindig csak egy kényelmes védőpajzs volt, amely mögé – a csak felettesének felelős tisztviselő, a csak királyának felelős miniszter és a csak istenének felelős uralkodó létráján – elrejthette az uralkodó osztály és képviselőinek a nép tényleges létszükségleteivel szembeni leghihetetlenebb felelőtlenségét.

A nemzetiszocializmusnak gyökeresen meg kell szabadulnia ettől az állam által szentesített felelőtlenségtől.

A nemzetiszocialista állam bejáratának kapuján vasbetűkkel a „Legmagasabb felelősség” felirat fog állni. Akinek megtiszteltetés, hogy egy nagy nép érdekeiért vezető pozícióban állhat, azt nem lehet eléggé emlékeztetni a felelősségére. Valójában csak az lehet vezető, aki ezt a legmélyebb felelősségérzetet viseli a szívében. Minden állami alkalmazott és a közéletben szereplők számára ezt a felelősséget különösen elő kell írni, és könyörtelen szigorral kell végrehajtani. Csak így lehet úgymond ténylegesen kikényszeríteni a fellendülést.

Csak így éledhet újjá és növekedhet a legértékesebb dolog, amely lehetővé teheti, hogy a vezető és a nép ismét valódi nemzeti és történelmi közösséggé váljon – a bizalom. És a bizalomból akkor nőhet ki újra a hit, amely a vezető felelősségével Németország talpra állását és megújulását, a német lélek újjáéledését hozza el egy nacionalista munka- és teljesítményállapotban, amelyben mindenki megtalálja a sajátját.

Machine Translated by Google

A gazdasági alapok

Egy egészséges gazdasági rendszerben az erkölcs és a nemzetgazdaság nem választható el egymástól. Különben a gazdaság a legsúlyosabban szenved, különösen minden gazdaság legtiszteletreméltóbb feladata – a kereslet kielégítése – tekintetében . A kereskedelembe vetett hit, a szorgalom, a tisztviselők és a munkások hűsége nélkül semmilyen munka nem virágozhat.
A hatékonyság, az igazságosság, a vállalkozói szellem, az energia, a gazdasági feladatban részt vevők közötti kölcsönös bizalom minden gazdaság virágzásának elengedhetetlen előfeltétele. Mindezeket a dolgokat csak ki kell mondani ahhoz, hogy elismerjük kivételes jelentőségüket.
Mindenki, akinek a jelenben és a közelmúltban gazdaságilag aktívnak kellett lennie, tudja, hogy ezek a szép dolgok milyen mértékben hiányoznak ma. És ki szenvedi el végül a marxizmus üdvözítő tanainak és működési módszereinek, a sztrájkoknak, a szabotázsnak és a hanyag, slampos munkának a kárait? – De végső soron csak maga a lakosság, amely az ilyen állam- és népbomlasztó tanok révén elvesztette minden közösségi érzését, és legfontosabb munkáját az osztályharcban látja. Ezért ide kell irányítani azokat a panaszokat is, amelyek különösen a nacionalista táborokból hangzanak fel, hogy már nem vagyunk nép, hogy először újra néppé kellene válnunk, ha vissza akarjuk szerezni elvesztett hatalmi pozíciónkat és nemzetközi tekintélyünket.

Ezek a panaszok jogosak, de panaszokkal nem lehet előrejutni. A marxizmus nem habozott megvalósítani gazdasági és politikai ideálját, amikor hatalma volt rá, nem riadt vissza a disszidensek brutális elnyomásától: Oroszországban örökre elhallgattatta ellenségeit azzal, hogy lemészárolta az egész polgári értelmiséget, közöttünk is a köztársaság védelmére szolgáló törvények révén.19 A politikai hatalom megszerzése nyilvánvalóan minden gazdasági vagy nemzetpolitikai reform előfeltétele. Ezt a kommunistákhoz és a szociáldemokratákhoz hasonlóan tudjuk, de mi nem önmagáért akarjuk a politikai hatalmat, nem azért, hogy a megszerzett hatalmi pozíciót egy bizonyos osztállyal szemben kihasználjuk, hanem hogy megteremtsük a gazdasági béke előfeltételeit a munkaközösségbe fűződő nemzeti elvtársak között. A kereslet kielégítése20 a nemzetgazdaság feladata – nem a jövedelmezőség, amely ma szinte kizárólagosan döntő az árutermelésben. A nemzetiszocializmusnak ezzel az alapvető hozzáállásával határozottan szembeszállunk a kapitalista állam alapvető gazdasági eszméivel. Nem azt termelték, ami szükséges volt, hanem azt, ami jövedelmező volt. Ami nem ígért elegendő kamatot és osztalékot, azt eleve nem vették igénybe. A jelenlegi kamatkapitalista gazdaság jövedelmezőségi őrületének különösen világos példájaként szolgálhat az a tény, hogy a lakásépítést a rettenetes lakásszükséglet – tehát a legsürgetőbb szükséglet – ellenére egyszerűen nem végzik el, mert nem jövedelmező! Az, hogy a nemzetpolitikai szempontból magasabb értelemben vett lakásépítés valóban jövedelmező lenne, ezen a helyen nem igényel további magyarázatot, de közvetlenül kiderül a fent említettekből, különösen az állam társadalmi feladataival kapcsolatban. Továbbá, ha az emberek éheznek és fáznak, akkor a profitra irányuló kapitalista gazdaság semmiképpen sem látja kötelességének, hogy ezt a szükségletet olcsó és jó cipők, ruhák és alsóneműk stb. gyártásával elégítse ki, mert a lakosság csökkent vásárlóképessége mellett ez nem „jövedelmező”. Másrészt a luxusipar minden területen teljes mértékben lefoglalja magát, mert soha ezelőtt nem sikerült ilyen könnyedén vagyont szerezni...

[19] A háború utáni Németországban is létezik egy hasonló törvény, az Alkotmány védelméről szóló szövetségi törvény. (Bundesverfassungsschutzgesetz), amelyet 1950-ben fogadtak el.

[20] A kereslet kielégítése alatt a lakosság létfontosságú szükségleteinek megfizethető áron történő kielégítését kell érteni. mindazok összessége, akiket egy nemzeti közösséggé fűz össze.

Machine Translated by Google

ma is tiszta luxussal akarja körülvenni magát. De a kapitalista profitorientáltság eszméje valójában gazdasági értelmetlenséggé válik gazdaságunk azon ágaiban, amelyek ma mindent uralnak, a bank- és tőzsderendszerben. A bankok uralkodó pozíciójának ténye a legszembetűnőbben bizonyítja a kapitalista eszme gazdasági értelmetlenségét. A bankok és tőzsdék „termelésével" még soha egyetlen gyermeket sem etettek meg, még soha egyetlen átfagyott embert sem öltöztettek fel, általában soha még a legkisebb életszükségletet sem elégítették ki. Ez az állítás egyáltalán nem demagóg szlogen, még a pénzügyi tranzakciók intézményeinek nélkülözhetetlenségét sem foglalja magában, csak teljes világossággal mutatja meg, milyen hatalmas különbség van a valóban nemzetgazdasági igénykielégítés, mint például a nemzetiszocialista kívánságok, és egy teljesen magánkapitalista módon orientált profitalapú gazdaság között.

Még a nemzetiszocialista államnak is lesznek bankjai és egyéb pénzintézetei, de ezek már nem a nemzetgazdaság irányítói, hanem annak szolgái lesznek, a pénz már nem az állam és a nép ura lesz, hanem csak az áruk cseréjéhez szükséges segédeszköz.
Pontosan tudjuk, hogy ez a bank- és tőzsdei tőke elleni harc a nemzetiszocialista mozgalom legnehezebb csatáját jelenti, mert ma a világ valaha is birtokolt legnagyobb hatalom összpontosul a bank- és tőzsdei tőkében.

Itt élet-halál harcról van szó a hatalomért, és ezt az ellenfél jobban tudja, mint barátaink és követőink többsége. Ez a csata sokkal nehezebb lesz, mivel a lakosság egész rétegei még mindig a profitabilitás őrületében élnek.

Egy alapvető kérdés, amelyre itt ismét teljes világossággal kell választ adni, az a kérdés, hogy a nemzetiszocializmus hogyan viszonyul alapvetően a tulajdonhoz. Az első fejezet alapvető megfigyeléseiből, és különösen a marxista szocializmussal szembeni alapvető ellentétből természetes következményekkel a nemzetiszocializmus számára a tulajdon alapvető elismerése következik. A magántulajdonnak ez az elismerése túl mélyen gyökerezik az árja életben. Az alkotó elme, amely felismeri a környezetet, amely szemléli a környezetet, hogy megteremtse és formálja belőle a világát, az alkotó ember, aki kemény munkával kitermeli a földből annak gyümölcseit, aki letelepedik, otthonokat és városokat épít magának, aki miután letelepedett és meggyökeresedett rokonai, fajtársai körében, az az ember, aki aztán egy ilyen, a talajba gyökerezett infrastruktúrán halad tovább a magasabb kultúrához, és megteremti magának a világát magasabb intellektuális értelemben, a filozófia, a költészet, a zene, a művészet és a szobrászat területén – ez az ember biztosan nem tudja másképp elképzelni, mint hogy keze munkái, amelyek saját alkotásai születtek, egyben a tulajdonát is képezik. Az alkotó ember ezen ismeretéből közvetlenül fakad mások tulajdonának tisztelete, és ebből fakad a törvény.

Az alkotó elmével alapvetően és kibékíthetetlenül szemben áll más, másképp beállítottságú emberek kapzsi, tolvaj elméje, akik soha nem ismerték a teremtés leheletét, akik nyugtalanul vándorolnak egyik helyről a másikra, akik soha nem tudtak gyökeret verni sehol, akik nem emelkedtek ki terjeszkedve, és nem a földből, hosszú fejlődés során egyre magasabb kultúrává váltak, hanem nyugtalanul mozgó elméjükkel és pénzükkel országról országra költöztek, miután „legelték" az egyes városokat vagy földterületeket. Még az alkotó nemzetek földjein is lényegében meglehetősen távol állt a zsidó a tényleges termeléstől, nem ismerjük a zsidót földművesként, nem kereskedőként, nem mérnökként vagy építőmesterként, nem gyári és bérmunkásként, és az igazi alkotói zsenialitás idegen számára még a képzőművészetben és a tudományokban is. A mozgó elme csak ott kezdi meg jellegzetes tevékenységét, ahol egy alkotó kéz alkotott egy művet, egy tárgyat állítottak elő, ott a kapzsi elme tudja, hogyan szerezze be ezeket a javakat...

Machine Translated by Google

magát, és hogy azokat anyagi hasznára fordítsa. Nem azért, hogy kielégítse a nemzetgazdasági keresletet, hanem hogy a lehető legnagyobb profitot termelje ki magának ebből a termelésből a fogyasztásba irányuló forgalomból, a termelő és a fogyasztó közé helyezte magát – a kereskedő jelent meg. Ma a kereskedő és a pénzváltó az igazgatótanács és a bankár ura lett. Az egész világ gazdasága a legértelmetlenebb módon felfordult. Az okos, találékony, merész, kreatív és produktív elme már nem uralkodik; a korrupt, saját dolgok létrehozására képtelen, kizsákmányoló és kapzsi elme uralkodik. A pénz uralkodik a munka és a vér felett.

A zsidók mozgó elméje mindent mozgósítani tudott, még a földet is jelzáloghitelekkel, a legnagyobb, régóta fennálló iparágakat anonimizálással és részvénytársaságokkal, sőt az államkötvény-gazdaság révén a nemzetközi tőke még a kormányokat is elválasztotta népüktől. Ma a kormányok mind nagymértékű kölcsöntőkétől függenek, és népükkel szemben csak kamatszedők névtelen uraik számára a Wall Streeten, London Cityben és Párizsban.

Ezek a rövid megfigyelések megmutatták nekünk az alkotó népek és a kapzsi zsidó közötti kibékíthetetlen ellentét legmélyebb titkát. „Az árja alkot, a zsidó megragadja magának a világot.”

Itt röviden hozzátehetjük, hogy nagyon finom különbség van a tulajdon és a birtoklás között. A birtoklásnak egyáltalán nem kell feltétlenül tulajdonnak lennie, a birtoklás nem lehet önerőből létrejött. Birtoklás esetén a birtok eredete nem kérdőjelezhető meg. A zsidó megszerezte az árja népek tulajdonát, és most pénzügyi hatalmával uralkodik az alkotókon. Ez az absztrakt tulajdonforma, jogi követelések, kötvények, jelzálogok stb. formájában, ma az egész világot a kamat révén a tőkének vetette alá. A kamatkapitalista gazdasági forma általában nem ismer birtoklási korlátokat, egész nemzeteket, minden munkájukkal együtt, eltűri, hogy egy maroknyi bank- és tőzsdei mágnás kamatai alá legyenek vetve.

Ezzel a nem kicsit ijesztő érdekkapitalista rablógazdasággal szemben a nemzetiszocializmus a tulajdonjog korlátozását állítja fel. E korlátozás alapelve a következő mondatban rejlik: „A közérdek az önérdek előtt”. Az, hogy ez a tulajdoni korlát ráadásul nagyon magasra is emelhető, abból fakad, hogy a nemzetiszocializmus semmiképpen sem utasítja el még a legnagyobb ipari alkotásokat sem, amíg azok az alkotók magántulajdonában maradnak (Krupp, Mannesmann, Thyssen stb. jut eszünkbe), mint az egész érdekeivel ellentéteseket, különösen akkor, ha e nagy alkotások tulajdonosai érzékkel és megértéssel rendelkeznek a társadalmi kérdések iránt, és képesek megtalálni a megfelelő határokat a termelésből származó megfelelő önhaszon, az értékesítés megfelelő árazása és a nemzetgazdaság keresletének kielégítése, valamint a munkaerőnek a művek bevételeiből való megfelelő és méltó részvételi formája között.

Itt térünk rá a külső termelési formákkal kapcsolatos alapvető megfigyelésekre.
A háború előtt erőteljesen növekvő német gazdaságot a nagy-, közép- és kisvállalkozások szerencsés keveréke jellemezte. Most általánosságban a nagyvállalatok felé való hajlam valóban veszélyt jelent a nemzetgazdaságra, amennyiben a nagyvállalatok feletti következő lépcsőfok már nem a kereslet kielégítését, hanem a piac uralmának és az árak diktatúrájának magas kapitalista érdekeit szolgálja. Mindazonáltal egyértelműen elismerik, hogy bizonyos iparágak csak nagyvállalatként működhetnek. Ez azokra az iparágakra vonatkozik, amelyeket általában nehéziparnak nevezünk. Anélkül, hogy itt részletekbe mennénk, alapvetően kijelenthető, hogy a nemzetiszocialista államnak nincs oka alapvető változásokra törekedni a gazdaság ezen külső formáiban. A nemzetiszocializmus elutasít mindenféle marxista értelemben vett „szocializációt vagy nacionalizációt”. Gazdasági ideálunk a lehető legnagyobb...

Machine Translated by Google

számos gazdaságilag szabad létezés éppen a közép- és kisvállalkozásokban. Tudjuk, hogy csak a szabad és független emberek, akik szabadon rendelkeznek munkájukkal és munkájukból származó jövedelmükkel, tele vannak komoly felelősségérzettel munkájuk iránt, hogy csak ezen a talajon emelkednek ki erős személyiségek, és hogy csak a szabadság és a felelősség talaján virágzik a közösségérzet, amely egyesíti azokat, akiket a közös munka köt az élet és a sors közösségéhez, és ezáltal szabad, öntudatos nemzetté teszi őket.
Csak ilyen talajon egyesülhet az egyén jóléte az egész jólétével.

Az állam és a gazdaság határain

A manchesteri politika21 és az államszocializmus szöges ellentétei egymásnak, amikor az állam gazdasági beavatkozásának korlátait kell meghatároznia. Az első doktrína a lehető legnagyobb szabadságot követeli minden állami gyámságtól, és azt szeretné, ha az állam az éjjeliőr szerepébe lenne száműzve. Az államszocializmus úgy véli, hogy a legtöbb vállalkozást maga az állam tudja a legjobban vezetni és igazgatni. A szocializáció vagy államosítás legszélsőségesebb formái – ami az orosz kifejezés a vállalkozások mindenki általi működtetésére – mindenkinek, aki pártatlanul megfigyelte a szocialista kísérleteket, meggyőző világossággal megmutatták, hogy az ilyen kommunista termelési formák hosszú távon megvalósíthatatlanok. Aki követte a gazdaság alapjairól szóló magyarázatainkat, nehézség nélkül felismerheti e jelenség belső okait. Egyrészt a vállalkozói kezdeményezés elfojtása, a profitmotívum hiánya, a verseny megszüntetése, másrészt a szovjetek által könyörtelen erőszakkal gyakorolt munkakényszer a minimumra kell, hogy csökkentse a termelési előnyt.

A vállalkozások feletti fokozatos, enyhébb formája, ahogyan azt a német gazdasági életből ismerjük, csak a közgazdaság különböző területein alkalmazható sikeresen és előnyösen. Azokon a területeken, amelyek a szabad gazdasággal versenyeznek, különösen a nagyipari termelés (szén) területén, a kereskedelmi siker erősen korlátozott a szabad gazdasághoz képest, amely képes minden fontos döntést gyorsabban és önállóabban meghozni, mint az állami vállalatok esetében szükségszerűen lehetséges. Ahhoz, hogy helyesen megítélhessük, hogy általában mely vállalkozások alkalmasak állami ellenőrzésre, tisztában kell lennünk azzal, hogy az állam milyen szerepet tölt be a nemzetgazdaság teljes működtetésében.

Elmagyaráztuk, hogy a nemzetiszocializmus a gazdaság feladatát a kereslet kielégítésében látja. A termelő és a fogyasztó, a gyártó és a felhasználó a két fő résztvevője minden gazdaságnak. Most már tudjuk, hogy a felhasználás végső soron mindig és mindenhol tisztán egyéni, vagy nagyon világosan kifejeződik: minden egyes darab kenyeret valóban csak egy személy fogyaszthat el, a ruhák is csak személyes használatra szolgálnak, a rendelet mindenkor csak egy kis, összefüggő körnek biztosít fedelet, a munkahely mindenkor csak talán nagyobb, de még mindig korlátozott számú munkatársnak biztosít helyet, így egyáltalán nem beszélhetünk a termékek közös fogyasztásáról vagy felhasználásáról. Ha tehát a fogyasztás végső soron egyéni, ugyanez igaz a termelésre, az áruk előállítására is. Minél értékesebb a termelőmunka terméke, annál világosabb, hogy ez csak egy nagyon személyes alkotóerőből fakad.
A tudomány és a képzőművészet területén létrejött szellemi alkotások, a műszaki találmányok és felfedezések terén ez azonnal egyértelmű, de még az összeszerelt művek esetében is...

21 A manchesteri irányzat a 19. században Manchesterben kialakult gazdasági iskola, amely az 1815-ös és 1846-os protekcionista Cora-törvényekre adott reakcióként született meg. A szabadkereskedelmet szorgalmazta, és az iparosokat támogatta a földbirtokos arisztokrácia agrárérdekei ellen. A mozgalom fő támogatói Richard Cobden (1804-1865) és John Bright (1811-1889) voltak.

Machine Translated by Google

A gyárszerű vállalkozásokban, ahol a gépek általi gépesítés szinte teljesen elnyomja az emberi egyéni munkát, végül is továbbra is érvényes, hogy azt a cipőpárt, amelyet pontosan ez a munkás gyárt, csak ez a munkás tudja gyártani, és nem egy másik. A termékek minősége azonban a gépesítés fokozódásával romlik. Már a mezőgazdaságban is érvényes a régi szabály: „Az úr szeme hizlalja a jószágot”, vagyis csak a tenyésztő személyes gondoskodása éri el a legjobb eredményt.

A kommunista gazdaság minden kísérlete minden alkalommal teljes kudarccal végződött. Ezért alapvetően ki kell jelentenünk, hogy mind a fogyasztás, mind a termelés a szocializáció ellen hat. Amint az emberiség felhagyott a családon belüli egyéni gazdaság eredeti gazdasági formáival, és a munkamegosztás révén bonyolultabb gazdasági formákra tért át, valamint nagy állami közösségeket hozott létre, a termelés és a fogyasztás közé valami új lépett – a kereskedelem és a pénzügyi rendszer.

Ez a nagyon is egyértelmű gazdaságfilozófiai megfigyelés adja a legtisztább bizonyítékot azokra a területekre, amelyeken az államnak korlátoznia kell gazdasági tevékenységét. Valójában azonnal világos, hogy itt olyan kérdésekről van szó, amelyekben minden egyén egyformán érdekelt. És logikus, hogy az állam itt a közös érdekek megtestesüléseként fogja megtalálni feladatkörét.

Ha a gazdaságfilozófiánk helyes, akkor az államnak valami példaértékűt kellett teljesítenie ezen területek valamelyikén, ha már megpróbálkozott vele. Ezt a közlekedés területén is megvalósította. A német vasúti hatóságok teljesítménye a háború előtt valóban példaértékű volt, és ma is az, amennyiben a régi kötelességtudat és lelkiismeretesség uralkodik. Gyakran elismerik az amerikai nem állami vasúti rendszer különleges tökéletességét is; ez bizonyos összefüggésben igaz is, amennyiben a forgalom sokkal szabadabban zajlik, és sok apró nehézséget, amelyek nálunk a bürokratikus rendszerhez kötődnek, aligha lehetett volna elkerülni. Már a nagyméretű mozdonyok építése Amerikában is ámulatot váltott ki bennünk korábban, de ennek fő oka az volt, hogy az amerikai vasúthálózat szélesebb nyomtávolsága ezt technikailag valóban könnyebben lehetővé tette. De ez nem a közlekedés aspektusa, hanem egy technikai tény, amely nem tartozik megfigyeléseink körébe. Másrészt a kérdésünk szempontjából sokkal fontosabb a vasúti közlekedés biztonsága. Ezen a téren a német vasutak folyamatosan tudatában voltak az állami közlekedés eme legfontosabb feladatának, és azzal a hírnévvel is büszkélkedhetnek, hogy technikailag és szervezésileg mindent megtettek, ami csak lehetséges volt. Az amerikai és francia vasutakon történt vasúti balesetek történetéből jól látszik, hogy pontosan milyen felelőtlen vakmerőséggel veszélyeztették az utasok életét az amerikai és francia vasutakon az államosítás előtt, amennyiben ezek a balesetek a párizsi Rothschildok felelőtlen profithajhászását szolgálták. – Itt tehát ismét láthatjuk az alapvető ellentétet a kapitalista profitorientáció eszméje és a keresletkielégítő gazdaság kötelességtudata között.

A kereskedelem feladata elsősorban a nemzetgazdaság szolgálata az áruk és személyek biztonságos, gyors és olcsó felhasználási vagy munkavégzési helyekre történő eljuttatása révén. Az állami vállalatoknál a jövedelmezőség kérdése csak másodsorban szerepel, vagy csak vámpolitikáról van szó. A kereskedelemhez természetesen hozzátartozik a posta- és távírórendszer is. Még itt is csak a német posta- és távíróigazgatás teljesítményének tiszteletreméltó emléke kell ahhoz, hogy megmutassuk, milyen biztonságosan, gyorsan és megbízhatóan teljesítette az állam ezt a fontos nemzetgazdasági feladatot.

Machine Translated by Google

A kereskedelmet ezzel szemben mindig is kizárólag a magánvállalkozói kezdeményezés feladatának tekintették. Manapság a kereskedelemről nem lehet olyan egyértelműen beszélni, mint a közlekedési rendszerről. Az állami szabályozás szempontjából kezdettől fogva csak bizonyos típusú áruk, sőt tömegfogyasztási cikkek jöhetnek szóba. Amilyen kevés megértést várhattunk a háború előtt a legfontosabb élelmiszerek kereskedelmének állami szabályozásától – mivel a szabadkereskedelmi doktrína uralta nemzetgazdasági gondolkodásmódunkat –, olyan kevéssé várhatjuk ma is, tekintettel a legfontosabb élelmiszerek szégyentelen uzsorájára a máig feledésbe merült háború utáni időszakban, hogy az az elképzelés, miszerint az állam feladata a legfontosabb élelmiszerek előkészítésének, szállításának és elosztásának biztosítása, termékeny talajra hullik. Kivételesen még a gazdasági területen ellenfeleink, a bolsevisták között is találunk kísérleteket ennek a problémának a megoldására, azaz a termelés és elosztásának állami ellenőrzésén keresztül. A hiba ott, mint már bemutattuk, az, hogy a termelést mindig államilag ellenőrzött módon akarják végezni, vagy úgy akarják értelmezni. Másrészt a termelés helyes elosztása kétségtelenül különösen fontos állami feladat. Figyelemre méltó, hogy Oroszországban a polgári szervezetek közül csak a mezőgazdasági termelési és fogyasztási szövetkezetek maradtak fenn, tehát azok a szervezetek, amelyek pontosan a legfontosabb élelmiszertermékek közös érdekű tárolását és gyűjtését, másrészt a fogyasztó közös érdekű ellátását tűzték ki célul. Német felmérésünk...
A gazdasági élet most azt mutatja, hogy még nálunk sem teljesen új ez az elképzelés, hanem a szövetkezeti gondolat egyre inkább terjed mindenhol, és ezzel megteremti azokat az előfeltételeket, amelyeket a nemzetiszocializmus elképzel ennek a rendkívül fontos kérdésnek a szabályozásához. A mezőgazdasági termékek szövetkezeti felhasználása egyrészt biztosítja a gazdálkodó számára termékei megfelelő áron történő elszállítását, biztosítja a műtrágyák, mezőgazdasági eszközök stb. szövetkezeti beszerzését, és különösen mezőgazdasági raktárak létesítésével igyekszik biztosítani a kereslet kielégítését. Másrészt a fogyasztói egyesületek a maguk részéről teljesen gyakorlatias lépéseket tettek annak érdekében, hogy a termékeket a fogyasztókhoz a lehető legközvetlenebbül, és mindenekelőtt a közvetítő kereskedelem elnyomásával lássák el. A termelőszövetkezetek és a fogyasztói szövetkezetek állami felügyelet alatt történő egyesülése hivatott megoldani ezt a kérdést.

Még itt is a kérdés lényege az, hogy nem a jövedelmezőség, hanem a kereslet kielégítése a gazdaság elsődleges feladata.

A kereskedelem számára bőven van még tennivaló, különösen azokon a területeken, ahol a személyes kockázat kérdésessé válik. Egy olyan élelmiszer esetében, amely mindig és az értékesítés minden körülménye között biztonságos, a vállalkozót jellemző tényezők eleve kiküszöbölődnek.

A pénzügyi rendszer a harmadik és legfontosabb dolog, amelyet állami szabályozás alá kell vonni. Sok pénzügyi teoretikus a pénzt a termékek cseréjének eszközeként magyarázza; ez a magyarázat valóban nem hamis, de nem is átfogó és nem világos. Mindazonáltal ez a definíció azt a helyes érzést fejezi ki, hogy a pénz az áruforgalom segédeszköze. Az a tény, hogy az állam magának igényt tart a pénzverés privilégiumára, már önmagában is bizonyítja, hogy az állam a pénzt a közélet különösen fontos területének tekinti. Az a tény, hogy az állam a büntető törvénykönyvben a hamisítással foglalkozó szakaszok egész sorát alkotta meg, hasonlóképpen bizonyítja, hogy ez egy kiemelt fontosságú közügy. Valójában az állam régóta saját hatáskörében határozza meg azt is, hogy mi minősül pénznek a közéletben.

Machine Translated by Google

kereskedelem. A pénzügyi teoretikusok – a chartalisták22 – egy speciális irányzata képviseli a pénz államelméletét, amely összefoglalóan kijelenti: „A pénz az, amit az állam pénznek nyilvánít”. Ezzel a pénz teljesen elválik a pénz lényegétől, és az állami szuverenitás pecsétje elegendő ahhoz, hogy vasból, alumíniumból, porcelánból és mindenekelőtt papírból „pénzt” csináljon. A jelen arra tanít minket, hogy ez az elmélet valójában valósággá vált. Ezen pénzügyi teoretikusok ellenzői – a metallisták23 – ragaszkodnak ahhoz a régi elképzeléshez, hogy a pénznek belső értékkel kell rendelkeznie, tehát nemesfémből (aranyból és ezüstből) kell származnia. A jelen viszonyai nem támasztják alá ezt az irányzatot, hiszen valójában az állam még papírból is pénzt csinál, sőt olyan pénzt, amellyel valóban lehet valamit venni, még akkor is, ha a bankjegyek teljesen értéktelen papírból készültek. De ennek a pénznek a vásárlóerejének kérdése egy másik történet. Itt a pénz csökkenő vásárlóereje, amely fordítottan arányos a papírpénz duzzadásával, a metallistáknak látszik igazat adni, mivel valójában az arany- és ezüstérmék nem okozták a papírpénz vásárlóerejének csökkenését. De ennek egy másik oka van, nevezetesen az aranypénz árucikk jellege. Nem azért őrzi meg vásárlóerejét az aranypénz, mert valódi arany, hanem azért, mert az aranypénz is árucikk. A mai húszmárkás érme vásárlóerejét egyáltalán nem a „20 márka” állami pénzjelből, hanem a finomított arany árucikk tartalmából nyeri. De nem időzhetünk itt tovább ezeknél a pénzügyi elméleti vitatott kérdéseknél, ezekről a kérdésekről részletesebben kell majd beszélnünk a nemzetiszocialista reform érvelése szerinti állami pénzügyi rendszer ábrázolásában. Itt arról van szó, hogy el kell ismerni, a pénzügyi rendszer, abban a kérdésben, amely jelenleg foglalkoztat minket az állam és a gazdaság határairól, mindenképpen azokhoz a területekhez tartozik, amelyeket – mint az egész gazdasági élet kiemelkedően fontos kérdéseit –, akárcsak a kereskedelmet és a legfontosabb élelmiszertermékek kereskedelmét, mindenképpen az állam leggondosabb bizalmi szabályozásának kell alávetni.

Maga a pénzügyi probléma jelentősége ma már nem szorul különösebb magyarázatra. A mindent uraló nagy pénzügyi hatalmak hatalma nyilvánvaló bárki számára, aki látni akarja. Az éleslátású ember már régóta felismerte, hogy éppen az állam pénzügyi rendszerrel kapcsolatos hozzá nem értő, hamis álláspontja az alapvető oka a jelenlegi katasztrofális államháztartási állapotoknak. Az a tény, hogy az úgynevezett állami központi bankok többsége egyáltalán nem tisztán állami intézmény, hanem részvénytársaság, amelyben a kormányok csak bizonyos felügyeleti jogokat tartottak meg maguknak, már önmagában is képet ad a közpénzügyi rendszer zavaros helyzetéről.

A nemzeti politikai alapítványok

Nincs állam hatalom nélkül, és nincs kormányzat tekintély nélkül. Semmi sem magától értetődőbb, és semmi sem nyilvánvalóbb a józan ész számára. A közgondolkodás teljes elhanyagolásának tulajdonítható, ha nálunk, kormányzati körökben, még ma is valaki azt hiszi, hogy egyáltalán uralkodhat katonai és politikai hatalom teljes hiányában.

A hatalom hatalmi eszköz nélkül elképzelhetetlen; a politikai hatalom és a katonai hatalmi eszközök kölcsönösen feltételezik egymást, ahogyan a gazdaság és az erkölcs sem választható el egymástól. Az elvesztett hatalom visszaszerzésének egyetlen eszköze egy katonai hatalmi eszköz létrehozása.

22 A chartalisták támogatják a fiat pénz vagy az állam által kibocsátott tokenek (latinul: charta) nemzeti valutaként való használatát.
23 A metallisták úgy vélik, hogy a pénz értékét a nemesfémekből nyeri, és ellenzik a fiat pénzt, mivel annak nincs belső értéke.

Machine Translated by Google

Milyen szörnyű büntetés érte szegény hazánkat, mert megtagadta a hatalom eszméjét, és átadta magát a pacifista fanfárnak, amelyet most naponta és óránként tapasztalunk. „Hogy elkerüljünk egy rosszabb helyzetet” mi magunk adtuk fel és megsemmisítettük fegyvereinket, „hogy elkerüljünk egy rosszabb helyzetet” aláírtuk a versailles-i diktátumot, „hogy elkerüljünk egy rosszabb helyzetet” a berlini kormány igent és ámént mondott mindenre, amit tőlünk követeltek, „hogy elkerüljünk egy rosszabb helyzetet” megengedtük, hogy minden rosszindulatot, minden megaláztatást, minden kizsákmányolást alkalmazzanak ellenünk. Ezzel a gyávaság és aljasság szégyentelen jelszavával a német népet egyre mélyebb nyomorúságba vezették. Teljesítettük, amit tőlünk követeltek, és egy...

Dr. Rathenau, a német származású miniszter24, nyilvánosan kijelentette: Nincs abszolút képtelenség a megvalósításra, csak arról van szó, hogy milyen mély bajba kerülhet egy nép! Ez más szóval azt jelenti – bár Rathenau szavai már elég világosak: a német nemzet teljesen védtelen, politikailag teljesen tehetetlen, intellektuálisan szinte elnémult, csak tovább tud dolgozni. Hagyta, hogy a bűntudat olyan gigantikus terhét nehezítsék rá, hogy a Kiválasztott Nép tagjai ezeken a jóvátételeken örökre fényűző, munka nélküli életet élhetnek a világ minden országában német munka árán. De most fennáll a veszélye annak, hogy még a németek hatalmas munkaereje is összeomolhat a fantasztikus teher alatt. Ezért a németeket állandóan élénkítőszerekkel kell életben tartani, és pontosan így kell fizikai teljesítőképességük határán tartani, hogy minden erejüket összeszedve dolgozhassanak, mindig abban a megtévesztő reményben, hogy egy napon megszabadulhatnak terheiktől. „Csak arról van szó, hogy milyen mély bajba kerülhet egy nép!” Ez volt Rathenau miniszter politikai véleménye, amelyet minden republikánus annyira ünnepelt.

Ha felidéztük a modern német államvezetésnek ezt a paradigmáját, az csak azért történt, hogy megerősítsük ezt a hozzánk oly közel álló ijesztő példát, hogy egy védtelen és fegyvertelen nemzetnek egyszerűen mindent el kell viselnie, még minden gúnyt is. Ezzel szemben érvényes számunkra a hit egy külsőleg erős államban, amely egyedül garantálhatja a békét és a szabadságot. Eltekintünk a történelmi indokoktól, ez nem egy kiáltvány feladata, hanem a történész dolga.

A kívülről irányított hatalmi politika eszméjének ellentéte a belülről irányított merev alkotmányos állam. A bismarcki hatalmi államban meglehetősen közel kerültünk ehhez az ideális állapothoz, de a pénzügyi rendszerrel, a magántulajdon korlátlan elismerésével és az ebből fakadó követelményekkel kapcsolatos területeken jogi elképzeléseink teljes mértékben a kapitalista eszme alá tartoztak.

Nem igényel külön hangsúlyozást, hogy belpolitikai szempontból a nemzetiszocializmus feltétel nélkül a törvény álláspontján áll, amennyiben mindenkinek egyenlőnek kell lennie a törvény előtt, és a társadalmi rendekben nem lehetnek különbségek. De egy lényeges átalakulásra van szükség...

a törvény alapeszméjére tekintettel valósítható meg, amely a német számára belső szükségletet, az egész magasabb érdekeinek való önkéntes alárendeltséget jelent, míg a ma nálunk érvényes törvényi előírások egyszerűen hatalmi parancsként, sőt egy olyan hatalom parancsaiként jelennek meg, amely nem az egész szolgálatában áll, hanem éppen a tulajdon kérdéseivel kapcsolatban a tulajdon védelmét a védelem elé helyezte.

24 Walther Rathenau (1867-1922) zsidó iparmágnás és politikus volt, aki 1922-ben újjáépítési miniszter, majd 1922-ben külügyminiszter volt. Ragaszkodott ahhoz, hogy Németország teljesítse a versailles-i szerződés szerinti kötelezettségeit, és ellenségeskedést váltott ki a német nacionalistákból, ezért 1922 júniusában meggyilkolták. A weimari kormány reakciója erre a merényletre a Republikschutzgesetz (a köztársaság védelméről szóló törvény) 1922 júliusi kihirdetése volt, amelyre Feder gyakran hivatkozik.

Machine Translated by Google

a személy. A közjog új rendjének kérdését egy másik szakaszban részletesebben kell tárgyalni.

Most röviden a külső államforma kérdéseire térünk át. E kérdés végleges eldöntése semmiképpen sem sürgős. Általánosságban csak belső politikai viszonyaink egészen alapvető megtisztítása után oldható meg. Úgy tűnik számunkra, hogy ennek a belső politikai megtisztulásnak az egyetlen lehetséges útja kizárólag egy olyan diktatúra, amely teljes elszántsággal elvágja és elégeti a bomlás és a betegségek forrásait nemzetünkben.

Rendkívül magasak az elvárások, amelyeket egy ilyen vezetővel szemben támasztunk; szenvedélyes szeretet népe iránt, hajlíthatatlan akarat, gyakorlatilag alvajáró bizonyosság kell, hogy megkülönböztesse őt. Az, hogy intellektuális képességeinek az átlag fölé kell emelkedniük, magától értetődő, de a különböző területeken szerzett tudás és képességek nem döntő tényezők. A tudást és a tanulást mások is megvalósíthatják – hány ember van, aki magas tudással, nagyfokú tisztasággal gondolkodik, kiváló intuícióval, a legkiválóbb művészi tehetséggel rendelkezik –, de ha az utolsó dolog is hiányzik belőlük, a szenvedélyes akarat, a legmélyebb erkölcsi komolyságon alapuló rendíthetetlen lendület, akkor soha nem fognak a nemzetek élén, úttörőként és vezetőként új magasságokba törni. Olyan vallási zsenikre gondolunk, mint Krisztus és Luther, Savonarolára25 és Mohamed, olyan államférfiakra, mint Bismarck és Cromwell, olyan tábornokokra, mint Nagy Frigyes és Yorck26 stb. A diktátornak teljesen mentesnek kell lennie minden felesleges korlátozástól és habozástól, számára nem lehetnek elkerülhetetlenségek, mert neki kell történelmet csinálnia, és merész, elszánt kézzel ragadja meg az időt, amikor üt az órája, megtestesíti a nemzet vágyakozását, ezért soha nem téved, és azok fanatikus szeretete viseli, akiknek tette felszabadulást hoz. Képesnek kell lennie gyűlölni, olyan erősen és könyörtelenül, mint ahogyan szereti népét és szent feladatát. Segítőivel és kollégáival szemben az első a szabad és egyenlő emberek között.

Ez a régi német gondolat képezi az alapját ennek a vasköteléknek a vezető és a
és barátai az ügy érdekében.

Ő a vezető, mert bizonyította magát, és amíg bizonyítja magát.

Minden hatalom mintha megduplázódott volna jelenlétében
Minden szunnyadó energiát előhív,
Megmutatva mindenkinek a saját különleges tehetségét,
Mégis mindent olyannak hagynak, amilyenné a természet teremtette,
És csak arra figyelnek, hogy semmi más ne legyen
A megfelelő helyen és időben.

(Schiller, Wallenstein)27

Szigorú és kemény önmagával szemben, a saját törvényei szerint él. Mindenkire van ideje, és mindenkit meghallgat, de képes különbséget tenni a fontos és a jelentéktelen között. Célja elérése érdekében nem kell félnie...

25 Girolamo Savonarola (1452–1498) domonkos szerzetes volt, aki az állam és a papság korruptsága ellen prédikált, és azt jósolta, hogy Firenze hatalmas Új Jeruzsálemmel fog rendelkezni, ha helyrehozza erkölcsi hibáit. További elutasítása
VI. Sándor pápa Franciaország elleni Szent Ligájának támogatása kiváltotta 1497-es kiközösítését és a következő kivégzését év.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) porosz tábornagy volt, aki ellenezte Julius von Grawert porosz tábornok együttműködését a franciákkal Napóleon 1812-es oroszországi inváziója során, és így kulcsszerepet játszott a Napóleon elleni hatodik koalíció megalakításában, amely Napóleon 1814-es elbai száműzetésével végződött.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, Wallenstein-trilógiájának első darabja (1799). A fordítás Samuel Taylor Coleridge-től származik.

Machine Translated by Google

vér és háború, nem pihenhet és nem pihenhet, amíg el nem éri célját, akkor tovább biztosítja létrehozását, amennyire ez emberileg lehetséges, de ő maga visszavonulhat, ahogy Sulla diktátor tette, és ezáltal kétszeresen is biztosítja munkáját: távolról működik, de erős személyiségével mégsem kényszerít mindent arra, hogy rendkívüli mércével mérjenek; másrészt szabadabb és függetlenebb követőtábor alakulhat ki, ha a Titán nem határozza meg állandóan a politikai mindennapokat, hanem szellemi értelemben is vezető marad. Az ilyen cselekvésbeli ragyogás megkülönbözteti azt a diktátort, aki ismét magaslatokra vezeti Németországot. Ha akkor egy rendkívüli vezető teljesítménye révén megtalálják a kiutat a posványból, akkor visszanyerik a független nemzeti élet belső és külső előfeltételeit, akkor a nemzet ismét dönthet az állam külső formájáról.

A jövőbeli államformáról alkotott nézetünket lényegében az fogja befolyásolni, hogy a közélet bizonyos formái, különösen a választójog és az ebből eredő népképviselet hogyan fognak kialakulni. Elgondolkodhatnánk egy egészséges köztársasági államforma lehetőségén, akárcsak az ókori Rómában. Valójában Németországban szinte minden történelmi emlék a monarchikus államformára utal. Most a monarchikus államformához semmilyen módon nem kapcsolódik elválaszthatatlanul a dinasztikus eszme. Épp ellenkezőleg, úgy tűnik, hogy a dinasztikus érdekek túl gyakran fejlődtek ki nagymértékben a nemzetek kárára. Egy másik tényező is a monarchikus államforma esetleges újbóli bevezetésének kérdésében – a dinasztiák közötti örökölhetőség következményeként – a rendkívüli óvatosságra int minket. A német nép fájdalmas történetében ismételten találkozhatunk azzal, hogy egy jelentős uralkodó után a harmadik generáció elherdálja elődeinek örökségét, károsítja a nemzet becsületét és méltóságát, elveszti a birodalom hatalmi pozícióját, és lerombolja a polgárok békéjét és jólétét. Amikor a német a monarchia előnyeiről beszél, különösen egy örökletes uralkodóház alatt, mindig azokra gondol, akiket a történelem a „Nagy” jelzővel illet. Eközben Nagy Károlyra, Nagy Ottóra28, Nagy Frigyesre29 és azokra a kevesekre gondolunk, akiket ezekkel a valódi uralkodókkal egyenrangúnak tartanak; csupán múlékony emléke a tehetetlenség, a restség, az önzés, a pazarlás, a fantázia, a néptől való távolságtartás és más veszélyes tulajdonságok galériájának, amelyek Jámbor Lajos30, III. Ottó31 , Vencel32, VI. Károly33 nevéhez fűződnek.

[28] Nagy Károly (kb. 742-814) 768-ban lett a frankok királya, és uralmát kiterjesztette Frankföldön túlra, egy Karoling-dinasztia területére. birodalom, amely Nyugat-Európa nagy részét magába foglalta.

29 Nagy Ottó (912-973) Szászország hercege volt, aki 936-ban a németek királya lett, 955-ben legyőzte a magyarokat, és 961-ben meghódította Itália királyságát. 962-ben XII. János pápa császárrá koronázta, és Rómából uralkodott a Szent Római Birodalom császáraként.

30. Lajos (778-840) Nagy Károly fia volt, akivel 813-tól társcsászárként uralkodott. 817-ben felosztotta birodalmát három fia és unokaöccse, Bernát között, aki Itália királyaként uralkodott. Bernát azonban fellázadt nagybátyja ellen, és megvakítással büntették, majd nem sokkal ezután meghalt. Lajos nyilvánosan vezekelte kegyetlenségét, és ezzel elvesztette uralkodói tekintélyének nagy részét. A frank birodalmat uralkodásának hátralévő részében polgárháborúk jellemezték.

[31] III. Ottó (980-1002) 996-tól uralkodott a Szent Római Birodalomban, és uralkodása alatt a szláv népek részéről sok ellenállásba ütközött, így kénytelen volt feladni az Elbától keletre fekvő birodalmi területeket, bár ennek ellenére sikerült megszilárdítania a kereszténység befolyását Lengyelországban és Magyarországon.

[32] A Přemyslid-dinasztiából származó I. Václav (kb. 907-935) 921-től Csehország hercege volt. 929-ben Csehországot megtámadta a keleti frank király, Madarász Henrik, és kénytelen volt újra adót fizetni az utóbbinak. Václavot egy csoport nemes meggyilkolta, akik testvérével, Boleslavdal szövetkeztek, aki később Csehország hercege lett.

33 VI. Károlyt (1368-1422) „le bien-aime”-nek (a Kedves) és „le fou”-nak (az Őrült) is nevezték. Őrületi rohamoktól szenvedett, uralkodását pedig az úgynevezett százéves háború folyamatos konfliktusai jellemezték. Károly Burgundiával folytatott folyamatos viszályát V. Henrik angol király kihasználta, aki 1415-ben legyőzte a franciákat az agincourti csatában.
Az 1420-ban aláírt troyes-i szerződéssel Henrik feleségül kapta VI. Károly lányát, Katalint, valamint megkapta a francia trónöröklést.

Machine Translated by Google

Frigyes Vilmos III.34, II. Vilmos35 elegendő annak világos felismeréséhez, hogy a dinasztikus államforma semmilyen módon nem tartalmazza a nemzet jólétének garanciáját.

A német monarchia iránti hajlamát a vezető iránti igény és az a készség fejezi ki, hogy alárendelje magát egy vezetőnek. Pontosan ez az utolsó tulajdonság talán a német különösen tipikus tulajdonsága, ezt a német jellemvonást túlságosan is jól ismerjük jó és rossz oldaláról egyaránt. A halálig tartó hűség lehetővé tette számára, hogy a leghatalmasabb győzelmekért harcoljon és azokat arassa, lehetővé tette számára, hogy még idegen zászlókat is kövessen; de magában foglalja a gyengébb típusok körében a függetlenség hiányát is, egészen az értéktelenség és a szolgaságig, az idegen dolgok szeretetét és az ítélőképesség hiányát.

Az utódlással kapcsolatos kérdés tehát magában Németországban nem nehéz megoldani.
A sokkal nehezebb kérdés a vezető problémájában rejlik.

A vezető kiválasztása eddig többé-kevésbé mindig a véletlenre volt bízva.
A hercegi házassági ágy valóban semmiképpen sem garantálja azokat a szellemi képességeket és szükséges jellemvonásokat, amelyeket mindenképpen megkövetelnek egy uralkodótól. És ha visszaemlékszünk a modern német gazdaságra, ahol pusztán a párttagság dönti el a legmagasabb hivatalos pozíciók betöltésére való alkalmasságot, akkor különös figyelmet kell szentelnünk ennek a kérdésnek.

A nehézség mindenesetre abban rejlik, hogy meg kell őrizni annak az erkölcsi és jellembeli tulajdonságait, akinek a kezében a nép sorsa van. Míg azonban egy diktátor magától, a nemzeti vágy hordozójától veszi át a vezetést, a leendő vezetőnek valójában a nemzet tudatos akaratából kell kiindulnia, mint a legjobbnak és a legalkalmasabbnak.
Így teljesen nyitott maradhat, hogy a legfőbb értéket egy személyben egyesítsék-e, vagy az államvezetést két vagy több személy alkotja. Mindenesetre egy dolog szilárdan áll számunkra: az, akire a legfőbb államügyek vezetése bízva van, legyen szó koronás fejekről vagy konzuli duumor triumvirátusról, a legmagasabb felelősséget legjobb esetben az alkotmányban fogják rögzíteni. A legmagasabb felelősség tehát a legfontosabb nemzetpolitikai alap lesz, amely megkülönbözteti a nemzetiszocialista államot a korábbi kormányzási formáktól.

A nemzetiszocialista állam nemzeti politikai alapjainak egyik sajátos aspektusa a nacionalista állam iránti igény, amelyben a külföldi országok és fajok tagjait kizárják az államügyek vezetéséből, valamint a közhivatalok betöltéséből.

A német történelem nagy tanulsága abban foglalható össze, hogy Németország mindig szegény, gyenge és nyomorult volt, amikor uralkodói külföldi érdekeket követtek, és amikor az egyes tartományok és városok szűk, apró ügyeit a Birodalom közös ügyei fölé helyezték; és hasonlóképpen Németország mindig erős és hatalmas volt, amikor egységes volt, uralkodói német módon gondolkodtak és éreztek, a tartományok és városok pedig a nagy közös haza tagjainak érezték magukat. A nemzet külső lezárása, belsőleg minden szabadsággal és sokszínűséggel. Ez a német állam helyes elképzelése. A Bismarck Birodalom már...

34 III. Frigyes Vilmos (1770-1840) 1797-től Poroszország királya volt. Bár a napóleoni háborúkban megpróbált semlegességi politikát folytatni, és nem csatlakozott a harmadik koalícióhoz, a háborúpárti párt – amelyet királynője, Lujza támogatott – arra kényszerítette, hogy csatlakozzon az 1806-os negyedik koalícióhoz, ami a jénai csatához vezetett, amelyben Poroszország vereséget szenvedett Napóleontól.

35 II. Vilmos (1859–1941) volt az utolsó német császár, 1888-tól 1918 novemberéig uralkodott. Vilmos nem támogatta Bismarck szigorú szocialistaellenes törvényeit, és 1890-ben menesztette a kancellárt. Amikor Ausztriát Ferenc Ferdinánd főherceg szarajevói meggyilkolása után Szerbia megtámadására kényszerítették, úgy döntött, hogy támogatja Ausztria–Magyarországot, annak ellenére, hogy tisztában volt egy olyan háború veszélyeivel, amelyben Oroszország, Franciaország és Anglia is részt vehetne.

Machine Translated by Google

nagyon közel került a német állam eszméjének ehhez az ideáljához, azzal a különbséggel, hogy faji testvéreink német Ausztriában36 továbbra is a Birodalmon kívül maradtak.

Ezért a legfontosabb nemzetpolitikai célunk az összes német törzs egyesítése egy zárt nemzeti államban.

Belső politikában a nagyobb tartományok történelmileg kialakult föderatív és szövetségi jellegét meg kell őrizni vagy újjá kell építeni. A nemzetpolitikai alapvonalak e tekintetben a következők: A Birodalom minden olyan funkciója, amelyben a Német Birodalom külfölddel szembeni hatalmi politikai helyzetéről van szó, a Birodalom ügye. Ezek a Külügyminisztérium, a nagykövetségek és konzulátusok, az útlevélrendszer, a külkereskedelem ellenőrzése, a vámrendszer és mindenekelőtt a hadsereg és a haditengerészet.

Belső politikában ezzel szemben az egyes tartományok vagy szövetségi államok lehető legnagyobb mértékű függetlenségének eszméjét kell előmozdítani. A pénzügyi függetlenség a nemzet önálló létezésének előfeltétele, ezért az adójogszabályokat főként a tartományokra kell delegálni.

A polgári jogi, kereskedelmi jogi és büntetőjogi jogszabályokat a tagállam joga szabályozza.
Reich, de a gyakorlatban a tartományi igazságszolgáltatásnak és rendőrségnek volt alárendelve.

Hasonlóképpen a közlekedési intézményeket minden bizonnyal a Birodalom törvényeinek irányelvei szerint fogják szabályozni, de pénzügyeikben, adminisztratív és működési szempontból ennek ellenére továbbra is tartományi szuverenitás alatt maradnak.

Az, hogy az alkotmány teljes mértékben védi a vallásszabadságot, nem igényel külön említést; másrészt azok a vallások, amelyek írásai nem teljes egészében német nyelven íródtak és nem mindenki számára hozzáférhetőek, és amelyek tartalma az államra veszélyes tanokat tartalmaz, nem élvezhetik ezt a védelmet.

A Birodalom alapvető szocialista jellegének alkotmányos formáját különösen a munkajog, valamint a betegség-, baleset-, öregségi és rokkantsági biztosítás területén hangsúlyozzák, és jobban fogják megvalósítani, mint ma.

Meglátások és célkitűzés

Ha az idővel kapcsolatos kérdések minden alapos tárgyalása megköveteli a választ a három kérdésre: Hogyan állunk most? Hogyan keletkezett? és Mi a helyzet most? – mert e nélkül az alapvető vizsgálat nélkül soha nem várható el teljes és lelkiismeretes munka –, akkor ez magasabb értelemben érvényes, amikor egy új állam építéséről van szó. A jelenlegi helyzet leírása e munka keretein belül természetesen csak annyiban helye van, amennyiben az állam és a gazdaság jelenlegi kritikus helyzetének lényeges jellemzőinek feltárásáról van szó. Egy ilyen feladatnál különösen kerülni kell, hogy bármilyen tünetet okként kezeljünk. Pontosan ez minden diagnózis művészete, amelyet nem tévesztenek meg külsődleges tényezők vagy kinövések, hanem mélyebben vizsgálják a dolgok okát. Ez leginkább az orvosi példában vagy egy élő ember esetében válik világossá. Ha a test valahol duzzanat jelenik meg, az okot először az érintett testrész betegségében kell keresni; annak a ténynek, hogy ez a testrész beteg, az oka a vér rossz állapotában rejlik; de még ezt a tudást sem szabad végső oknak tekinteni, hanem a vér rossz állapota viszont a rossz vagy elégtelen táplálkozás következménye lesz. Nos, a gyógymód nem lenne sikeres, ha az orvos küzdene

36. A Német-Ausztriai Köztársaság volt az az állam, amely 1918-ban, az első világháború után, az Osztrák–Magyar Monarchia német ajkú területeiből alakult. A jelenlegi osztrák területeken kívül magában foglalta Dél-Tirol és Tarvisio (ma Olaszországban), Dél-Karintia és Dél-Stájerország (ma Szlovéniában), valamint a Szudéta-vidéket és Német-Csehországot (ma Csehországban).

Machine Translated by Google

csak a külső jelenség; ezáltal a legjobb esetben is átmeneti enyhülés, a fájdalmak csillapodása következne be, de a betegség folytatódna. Még a vértisztító kezeléssel történő gyógyításra tett kísérlet sem hozhatna tartós gyógyulást, ha az alapvető okot, nevezetesen a hiányos vagy rossz táplálkozást, illetve az egyéb káros körülményeket nem szüntetnénk meg. Csak egy ilyen belülről kifelé irányuló kezelés hozhat valódi gyógyulást. Ez mindenki számára világos. Pontosan így kell vizsgálatot végezni, ha egy beteg nemzettel van dolgunk. Még itt is nagyon kevéssé hasznos, ha a betegség külső tüneteit küzdjük le. Túl jól érezzük szomorú igazságként a közismert mondást: "A kis gazembereket felakasztják; a nagyokat szabadon engedik". A közérdek elleni jogsértések gyakorisága csak külső jele annak, hogy a színfalak mögött olyan dolgok játszódnak le, amelyek nagymértékben károsítják a közjót. Mert csak akkor maradhatnak fenn ilyen nagy károk, és válhatnak tartós veszéllyé magának az államnak a létére nézve, ha valami rothadt az államban. Ha tehát maga az állam beteg, akkor a legnagyobb valószínűséggel feltételezhető, hogy ennek oka a közvélemény kérdéseivel, valamint az állam tényleges funkcióival és tekintélyével kapcsolatos helytelen intellektuális hozzáállás. A gyógymód tehát végső soron egy új, egészséges államfelfogástól, egy egészséges, erős, teljesen független és a múlt bűneivel nem terhelt államvezetés létrehozásán keresztül várható. Minden olyan megoldás, amely a fennálló hatalmakkal kötött kompromisszumból indul ki, vagy amely a korábbi állam összeomlott formáihoz próbálja ismét kötődni, magában hordozza saját hanyatlásának magvát. Ezzel kapcsolatban óvatosságra kell inteni az olyan történelmi államformákhoz való kötődést is, amelyek önmagukban valóban nem voltak rosszak, de mégis nagyon gyorsan összeomlottak.

Melyek a jelenlegi válság legszembetűnőbb jellemzői?

Külsőleg és felszínesen – mint például a láz esetében – magas hőmérséklet, vagy gazdaságpolitikai értelemben: izgatottság, minden alkalommal feszültség, nyugtalanság és rendetlenség. Rendkívül jelentős, hogy minden fülledt és lusta ember, de a tényleges adósok egész serege is mindig a leghangosabban dicsérte a „nyugalmat és rendet”, mint csodaszert. A nyugalom és a rend természetesen nem általános politikai cél, hanem csak olyan állapot, amely azt mutatja, hogy egészséges körülmények uralkodnak a nemzet testén belül. De ha egy nemzet beteg, teljesen természetes és magától értetődő, hogy ez nyugtalanságban és rendetlenségben nyilvánul meg. Az a politikai magatartás, amely csak a „nyugalmat és rendet” hirdeti és igyekszik megteremteni, ezért teljesen téves irányultságú; másrészt csak segíti a betegséget abban, hogy egyre mélyebbre hatoljon, míg a halál a legszörnyűbb görcsökkel be ne
Még a megszemélyesítettnek tekintett fekélyek és gennyesedések is természetesen azt kívánják, hogy a beteg ember teljesen nyugodt maradjon, mivel a bacilusok ilyenkor csodálatosan gyorsan szaporodhatnak, az egész testben szétterjedhetnek, és belülről is teljesen elrothaszthatják azt. Nem, éppen ellenkezőleg: el a gennyesedésektől! Ezeket ki kell vágni, nem lehet a műtéti roham fájdalmait ellenérvként felhozni; a beteget ki kell hozni rossz környezetéből, és mindenekelőtt egészséges és erős étrendet kell kapnia.

További tünetek az állami pozíciók betöltése alkalmatlan elemekkel, az állami ügyek többségi döntésekkel történő intézése, olyan többségi döntések előfordulása a parlamentben, amelyek semmilyen felelősséget nem viselnek, az ilyen parlamentek megválasztása egy olyan választójog alapján, amely kívülről ugyan a legszabadabb és legáltalánosabb, de belülről spekulál...
a tömegek ítélőképességének hiányát, és egyszerűen elnyomja a jobb belátást és a nagyobb felelősségérzetet. Egy olyan kormány, amely a parlamenti többségektől függ – amelyek pusztán a véletlen művei, és amelyek esetében csak a pártpolitikai megfontolások döntőek –, természetesen a maga részéről már nem lehet a közjó objektív őre, hanem a

Machine Translated by Google

ambiciózus pártpolitikusok és makacs doktrinerek melegágya. Mindezeket a tüneteket a „parlamentarizmus” szóban lehet összefoglalni.

Ez a parlamentarizmus a nép önkormányzási képességének nagy demokratikus hazugsága. Természetesen azt gondolhatjuk, hogy a felelősségtudatos állampolgárok teljes mértékben képesek hitelesen ítélkezni a közügyekben, és irányítani közösségük vagy hazájuk sorsát, de egy olyan választójog, mint az általános, közvetlen és titkos szavazati jog, amely mindkét nembeli 21 év feletti személyek számára elérhető, szükségszerűen magában hordozza az alsóbbrendűek és gátlástalanok aljas uralmának magvát.

A parlamentek és az ezektől függő kormányok aljas uralmával együtt ma a valóságban uralkodik, a marxisták minden antikapitalista szlogenje ellenére, a nagyméretű kölcsöntőke. A magas pénzügyek az állam és a gazdaság korlátlan uralma. Egyetlen kormány sem mer drasztikus intézkedéseket tenni a bank- és tőzsdevilág profitérdekei ellen. Minden nemzet kamat- és adókötelezettség alá került ehhez a nemzetek feletti világhatalomhoz gigantikus államadósságok révén. Ennek a kamatrabszolgaságnak az eredményei óriásiak, alapjaiban rengeti meg az egész világot gazdasági és nemzetpolitikai viszonyaiban. A kamatbeszedés valóban a kormányok fő munkájává vált. Ez a nemzetek számára szörnyű adókizsákmányolást és elszívást jelent a közvetlen és különösen a közvetett adók különféle módszereivel, egy megállíthatatlanul progresszív infláció révén, amely a csúcspontján az egész középosztály megtakarításainak elrablásához vezetett. A pénzeszsáknak ez a korlátlan uralma a kamatjog álarca mögött a világot valaha is irányító legbrutálisabb uralmat gyakorolja. Ez a tömegek elszegényedéséhez és elszegényedéséhez vezet, különösen azoknak a köröknek az elszegényedéséhez, amelyek számára a pénzszerzés nem öncél, és ezért nem is egész gondolkodásuk középpontja. Csak ebből fakad ennek az abszolút pénzügyi uralomnak a legszörnyűbb következménye, vagyis az e hatalom alatt álló népek erkölcsi lealacsonyodása. Minden ösztön a szerzésre és a birtoklásra irányul, a hűség és a hit minden fogalma a könyörtelen nyereséghajhászásba süllyed, a tiszteletreméltó ember kénytelen megtapasztalni, hogy tiszteletreméltósága jutalmaként egyre mélyebbre kell süllyednie, miközben a gátlástalanság minden lehetséges és lehetetlen üzlet esetében óriási profitot hoz. Kétségbeesetten nagy körök küzdenek a megélhetésükért, a pusztán munkával elviselhető jövedelem egyre nehezebbé válik.

Zárt frontvonalakban a munkások egyre magasabb béreket próbálnak kicsikarni, a sztrájkok megrengetik a gazdasági munkahelyeket, megbénítják a termelést, és közvetve leginkább azokat károsítják, akik a nemzetgazdaság számára a lehető legnagyobb mennyiségű árutermeléstől függenek, nevezetesen magukat a munkásokat.

Összességében ezeket a feltételeket a „mammonizmus” fogalmában foglalhatjuk össze.

Ennek a mammonizmusnak a hátoldala a mammonista erőszak áldozatainak intellektuális hangulatából született marxista világnézet . Jól tudjuk, hogy a marxisták agya ügyesen képesek voltak ezt az intellektuális hangulatot a nemzetközi tőke kezelőiként felhasználni, és egyúttal elterelni magukról a kizsákmányoltak gyűlöletét, de itt egy olyan intellektuális beállítottsággal van dolgunk, amely nemcsak akadályozza, hanem a leghatározottabban ellenségesen is szemben áll egy egészséges nemzeti egység helyreállításával.

állami.

A marxizmus lényegét abban kell megpillantanunk, hogy tagadja a magántulajdont, és ezzel elvágja a talajt minden gazdaságtól, sőt, minden magasabb rendű kultúrától is; továbbá abban, hogy elősegítette az osztályharc eszméjét, és ezzel szétszakította az embereket...

Machine Translated by Google

különböző osztályok kölcsönösen harcolnak egymással. Elég csak az orosz nép névtelen nyomorára utalni, ahol a szovjet államban ez a téves nemzet- és gazdasággyilkos doktrína a legnagyobb mértékben valósággá vált.

És ha most a betegség tényleges kórokozóit keressük, furcsa módon mindenhol a zsidókkal találjuk szembe magunkat, mint vezetőkkel és fő haszonélvezőkkel.

A zsidókérdés világkérdéssé válik, kinek a megoldása a jólét és a
a nemzetek jaja attól fog függeni.

Ennek a kérdésnek egy külön munkát szentelünk ebben a Könyvtár sorozatban37 .

A történelem áttekintése azt mutatja, hogy a kétségbeesett nemzetek újra és újra véres elnyomással és egyes zsidók kiirtásával próbálták megszabadítani magukat ettől a gonosztól – de néhány generáció múltán a zsidók ismét erősebben és anyagilag erősebben tértek vissza az ilyen pogromok után.

Ezért kerülnünk kell, hogy a zsidókérdés megoldását ilyen primitív módon keressük – valójában nem lehet egyenként elpusztítani a pestisbacilust, csak úgy lehet kiirtani, ha elvágjuk tőle az élethez szükséges dolgokat.

Az egész világon fellángoló antiszemitizmus fáklyajel arra, hogy a nemzetek felismerték legnagyobb és leghalálosabb ellenségüket, de most a mi feladatunk, hogy ezt a helyes érzelmi tudást helyes, ésszerű módon tereljük.

A marxizmus és ezzel együtt a zsidók elleni harc a mérgezett tömegek fáradhatatlan oktatása révén sikeres. Ez a harcunk első szakasza.

A kamatrabszolgaság megtörése a gazdasági téren az utolsó és legnehezebb csata a nép és az állam felszabadításáért a nemzetek feletti pénzügyi világ aranyhálójából.
hatalom.

Csak miután ezeket a szakaszokat végigharcoltuk, és a győzelmet teljesen kiharcoltuk és biztosítottuk, lenne itt az ideje végrehajtani mindazokat a további reformokat, amelyek új élni akarást és új életerőt adnak a legyengült és beteg nemzetnek, amelyek először valósítják meg azt, ami mindannyiunk elméjében ott van, amiben mindannyian izzó szívvel hiszünk, és amire hajlíthatatlan akarattal törekszünk:

Németország újjászületése.

Egy új, szabad, egyesült Nagy-Németország, egy egészséges, szilárd és erőteljes, munka- és
teljesítményállapotban.

37 Federnek a zsidókkal foglalkozó munkája, a Die Juden 1933-ban jelent meg a Nationalsozialistische Bibliothek 45. köteteként.

Machine Translated by Google

2. A program

A program eredete

Minden munkához terv szükséges, minden megvalósítást szellemi alkotásnak kell megelőznie. Minél világosabban és jobban kidolgozottabban készülnek el az építési tervek, annál szebben és gyorsabban épül fel az épület. Még az új politikai struktúrákhoz is világos építési tervre van szükség, ezt nevezzük itt politikai programnak.

A politikai programmal szemben támasztott követelmények nagyon magasak és nagyon sokrétűek. Ez a legnagyobb felelősséggel járó feladat, hiszen a saját nép jóléte és baja attól függ, hogy a terv jó volt-e. Egy programnak a lehető legtömörebben kell foglalkoznia a közélet minden fontos területével, ki kell állnia minden kritikát, nem vesszen el a részletekben, nem kínálhat az ellenfeleknek felesleges gyenge pontokat, nem ébreszthet fel olyan utópikus reményeket, amelyek később nem elégíthetők ki. A programnak hű képének kell lennie az eljövendő államnak és az új gazdaságnak. Vázlatosan meg kell mutatnia mindenkinek a kívánt állami és gazdasági rend vázlatát, de nem korlátozhatja vagy előlegezheti a megvalósítást részleteiben.

Minden programnak megvan a maga története és fejlődése, de mindenképpen egy mozgalom alapvető helyességének próbaköve, ha ennyi év után semmi lényegeset nem szabad megváltoztatni az alapvető vonásaiban, és csak néhány homályos pontot kell eltávolítani. Csak az 1923. február 24 -i régi program legfontosabb és legszembetűnőbb pontja , a "Munka és erőfeszítés nélküli jövedelem eltörlése, a kamatrabszolgaság megtörése" igényel sürgősen alapos programszerű feldolgozást nemzetpolitikai, pénzügyi és gazdaságpolitikai szempontból. Ennek a pontnak a részletes tárgyalása akkoriban nem volt annyira abszolút szükséges, mert akkoriban az ehhez kapcsolódó részletesebb írások, a kamatrabszolgaság megtörésére és az államcsődre vonatkozó kiáltvány, annak megoldása, szinte az egyetlen létező írások voltak, és a mozgalom alapítói és első követői számára teljes mértékben ismertek és ismerősek voltak. Bizonyos értelemben ezeknek az írásoknak a szellemi tartalma adta hozzá a szocialista tevékenységi kört -

olyan tervekkel, amelyek alapvető vonásaikban már ekkorra is meghatározottak voltak – a megújulás akaratáig, amely egy szűk kört hozott össze Anton Drexler38 és Adolf Hitler körül, a nacionalista és populista eszmék köréig.

Pontosan ezek a programpontok és követelések azok, amelyek révén a nemzetiszocializmus német szabadságmozgalma lényegében és alapvetően megkülönbözteti magát minden más populista és nacionalista csoporttól, mozgalomtól és párttól, és amelyek révén különösen megkülönbözteti magát minden úgynevezett parlamenti párttól, amelyek a maguk részéről csak a mammonista-plutokratikus uralom megnyilvánulásai.

A program új megfogalmazásában további szükségesség volt egy világosabb meghatározás megszerzése. forma és a közélet egyes területeire vonatkozó egyértelmű strukturálás. Ez meg is történt.

Kötelességemnek érzem itt egy újabb úttörő műre gondolni, amely eredetét a nemzetiszocializmus egy párhuzamos ausztriai és csehországi megnyilvánulásának köszönheti, a ... könyvére gondolok.

---

38 Anton Drexler (1884-1942) Dietrich Eckarttal és Federrel együtt a müncheni, eredetileg osztrák Deutsche Arbeiter Partei német megfelelőjének egyik alapítója volt. Drexler a párt tiszteletbeli elnökeként szolgált, amelynek Hitler már 1921-ben egyértelmű vezetőjévé vált. Drexler 1923-ban kilépett a pártból, majd Hitler 1933-as hatalomra kerülésekor csatlakozott újra.

Machine Translated by Google

Jung mérnök39, a csehszlovákiai szudétanémetek képviselője a prágai parlamentben.

Az osztrák nemzetiszocializmus kezdetei egészen a háború előtti időkig nyúlnak vissza.
Eszméinek köre inkább azon a törekvésen alapult, hogy a szocialista eszmevilágot összhangba hozza a nacionalista eszmével, míg a csak az összeomlás után – sőt, az osztrák nemzetiszocializmus létezésének ismerete nélkül – létrejött német birodalmi nemzetiszocializmus kezdettől fogva alapvető harci álláspontot képviselt a marxizmus ellen.

Ma a két mozgalom közös céljaiban egyesült.

[39] Rudolf Jung mérnök, Troppau küldöttje

Machine Translated by Google

Az NSDAP Nemzeti és Gazdasági Programja

Célunk – Németország újjászületése német szellemben, német szabadsággal.[40]

A fő cél eléréséhez vezető út a következő:

I. A nemzetpolitikai elv: A Német Birodalom a németek hazája.

1. Külpolitikában:

1. Egy zárt nemzeti állam létrehozása, amely magában foglalja az összes németet.

2. A német érdekek erőteljes képviselete külföldön.

2. A faji politikában:

3. A zsidók és minden nem német állampolgár eltávolítása minden felelős pozícióból közélet.

4. Keleti zsidók és más élősködő külföldiek bevándorlásának tilalma. A problémás külföldieket és zsidókat kitoloncolhatják.

3. A polgári politikában:

5. Csak az a német, aki elkötelezi magát a német kultúra és közösség mellett, képes gyakorolják az állampolgári jogaikat.

6. Aki nem német, csak vendégként élhet a német államban, és idegen jog szerint áll fenn.

7. A németek jogai és érdekei megelőzik a külföldiek jogait és érdekeit. nemzetek.

II. A gazdaságpolitikai elv: A nemzetgazdaság feladata a kereslet kielégítése, és nem a kölcsöntőke lehető legmagasabb jövedelmezősége.

8. A nemzetiszocializmus alapvetően elismeri a magántulajdont, és aláveti azt állami védelem.

9. A nép jóléte azonban határt szab a vagyon mértéktelen felhalmozásának az egyének kezében.

10. Minden német munkaközösséget alkot a közjó előmozdítása érdekében, és kultúra.

11. Ezen általános munkakötelezettség keretein belül, minden német állampolgárnak és a magántulajdon alapvető elismerésével szabad lehetősége van munkajövedelmének megszerzésére és azzal való szabad rendelkezésre.

12. Továbbra is fenn kell tartani a kis-, közép- és nagyvállalkozások egészséges kombinációját a gazdasági élet minden területén, így a mezőgazdaságban is.

13. A gigantikus vállalatok (vállalatok, szindikátusok és trösztök) ellen fellépünk.

14. Az uzsora és a zsarolás, valamint a nép kárára és kárára elkövetett könyörtelen meggazdagodás halálbüntetéssel sújtandó. 15. Egy év kötelező munka bevezetése minden német számára.

[40] E pontok részletes tárgyalását lásd Feder Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, Az NSDAP programja és általános koncepciói, München, 1932

Machine Translated by Google

III. A pénzügyi politikai elv: A pénzügyi rendszer az állam szolgálatában áll, a pénzügyi hatalmak nem alakíthatnak államot az államon belül; tehát célunk: A kamatrabszolgaság megtörése a következők révén:

16. Az állam és ezzel együtt a nép felszabadítása a nagy összegű kamatokkal járó adósság alól kölcsöntőke.
17. A Reichsbank GmbH és a központi bankok államosítása.
18. Minden nagy közfeladat (vízerőművek, utak fejlesztése stb.) finanszírozása kölcsönök elkerülése mellett kamatmentes államkincstári utalványok kibocsátásával vagy készpénzmentes módszerrel.
19. Stabil, fedezett valuta bevezetése.
20. Nonprofit Építési és Gazdasági Bank létrehozása (valutareform) kamatmentes hitelek nyújtására.
21. Az adórendszer szocialista, nemzetgazdasági elvek szerinti átfogó átalakítása. A fogyasztás felszabadítása a közvetett adók, a termelés pedig a korlátozó adók terhétől (adóreform és adómentesség).

IV. A szociálpolitikai elv: A közjó a legfőbb törvény.

22. Az öregségi biztosítás nagylelkű fejlesztése az életjáradék-rendszer államosítása révén. Minden rászoruló német állampolgár elvtársnak megfelelő nyugdíjat fognak garantálni egy bizonyos kortól kezdve, vagy a megélhetés biztosítására való tartós képtelenség idő előtti bekövetkezése esetén.
23. A termelő vállalkozásokban dolgozók teljesítményük és életkoruk szerinti részesedése a munka bevételeiből, a munka nemzetgazdasági feladatainak teljesítéséért való felelősség egyidejű részesedésével.
24. A nem becsületes munkán alapuló háborús és forradalmi haszon, valamint a felhalmozás és uzsora útján szerzett vagyon elkobzása és a társadalombiztosítás fejlesztésére való felhasználása.
25. A lakáshiány megszüntetése átfogó új lakóépületek építésével az egész Birodalomban a 21. cikkely szerint létrehozandó új, nonprofit Építési és Gazdasági Bank révén.

V. Kultúrpolitikában: Legfőbb kulturális célunk a tudományok és képzőművészetek felvirágzása egy politikailag szabad, gazdaságilag egészséges állam alapján.

Ezt a következő módokon kell elérni:

26. A fiatalok fizikailag egészséges és intellektuálisan szabad férfiakká nevelése a német szellemi élet nagy hagyományai szerint.
27. Teljes vallás- és lelkiismereti szabadság.
28. A keresztény hit különleges védelme.
29. Az olyan vallási tanok elnyomása és kizárása, amelyek ellentétesek a német erkölcsi érzéssel, és amelyek tartalma állam- és nemzetromboló jelleget hordoz.
30. Minden káros befolyás elnyomása az irodalomban és a sajtóban, a színpadon, a művészetben és mozi.
31. Oktatási szabadság a német egyetemeken, jellemes emberekből álló uralkodó osztály kialakulása.

Machine Translated by Google

VI. Katonailag:

32. A nemzet védhetővé tétele a katonai törvények bevezetésével minden szabad ember számára Német.

33. A zsoldos csapatok megszüntetése.

34. Egy szigorú hierarchikus fegyelem alapján felépítendő hivatásos tisztikar alatt álló milícia hadsereg létrehozása a haza védelmére.

VII. Egyéb reformok:

35. A sajtórendszer reformja. Minden olyan sajtóeszköz elnyomása, amely ellentétes a német nép érdekeivel. A legszigorúbb felelősség minden olyan hírért, amely...
hamisan vagy tendenciózusan eltorzítva.

36. A választójog reformja a jelenlegi korrupt választási kampányformák eltörlésével és a megválasztott felelősségének (immunitás) hiányával.

37. Szakmai kamarák fejlesztése.

38. Az igazságszolgáltatás reformja a jog területén

Földjog – (a földtulajdonhoz való jog alapvető elismerése, a föld magántőke általi bérbeadásának tilalma, az állam elővásárlási joga, valamint gondatlan gazdálkodás esetén a föld visszaadása az államnak).

Polgári jog – (a személyes becsület és az egészség sokkal szigorúbb védelme, szemben a mai egyoldalú tulajdonjogi szabályozással).

39. Alkotmányos reformok:

Alkotmány: A német karakternek megfelelő alkotmány egy szuverén államvezetés, amely a legmagasabb pozícióra összpontosít. - Hogy ezt a legmagasabb pozíciót egy nép által megválasztott uralkodó, vagy két vagy három felelős legfőbb birodalmi tisztviselő tölti-e be, azt a nép későbbi döntésére kell hagyni.

A Birodalom szövetségi jellege: A különböző tartományokból származó, törzseken és történelem által belsőleg összefonódó német nép összetétele feltételezi az egyes szövetségi államok teljes körű függetlenségét belső ügyeikben.

A Birodalom gondja a német nép külső képviselete, az útlevelek és az útdíjak, valamint a hadsereg és a haditengerészet.

Három fő ellenfél áll a nemzetiszocializmus e nemzeti és gazdasági programjának megvalósításának útjában: a marxizmus, a parlamentarizmus és mindkettő felett a nagymértékű kölcsöntőke.

Antimarxista harcunk az 1. zsidó Karl Marx állambomlasztó tana, az osztályharc népbomlasztó tana, a magántulajdon tagadásának gazdaságbomlasztó tana és a tisztán gazdasági materialista történelemfelfogás ellen irányul.

2. Parlamentellenes harcunk az úgynevezett népi képviselők felelőtlensége ellen irányul, akiknek – immunisak – valójában soha nem kell felelősséget vállalniuk döntéseik következményeiért, valamint az ezekből eredő összes kár (korrupció, nepotizmus, megvesztegethetőség), és – ami a legrosszabb következmény – egy ilyen parlamenttől függő kormány ellen.

Machine Translated by Google

3. Mammonizmus ellenes harcunk, amely a másik két front fölé emelkedik, a világméretű pénzügyi hatalom, azaz népünk állandó pénzügyi és gazdasági kivéreztetése és kizsákmányolása ellen irányul, nagymértékű kölcsöntőke révén.

Ez a harc azonban másrészt egyben erőteljes intellektuális küzdelem is az egoizmus és a kapzsiság léleköl materialista szelleme ellen, annak minden velejáró romboló megnyilvánulásával együtt, amely a közélet, a gazdaság és a kultúra minden területén megmutatkozik.

Végső és legmélyebb elemzésben két világnézet harcáról van szó, amelyek két alapvetően eltérő intellektuális struktúrán keresztül fejeződnek ki – a produktív és alkotó szellem, valamint a mozgó kapzsi szellem. A talajban gyökerező, és a metafizikai tapasztalatban ismét legyőző alkotó szellem fő képviselője az árja ember – a kapzsi, gyökértelen, kereskedő és materialista, pusztán az evilágira irányuló szellem fő képviselője a zsidó.

A nemzetiszocializmus, akárcsak az antiszemitizmus, a zsidó materialista szellemben látja a gonosz elsődleges gyökerét, de azt is tudja, hogy a világtörténelem eme leghatalmasabb csatája nem maradhat fenn pusztán negatív antiszemita követelésekben, ezért a nemzetiszocializmus teljes nemzeti és gazdasági programja messze kiemelkedik a kétségtelenül úttörő, de negatív antiszemita csatából, pozitív módon, kreatívan és konstruktívan ábrázolva azt, hogy hogyan kellene kinéznie a nemzetiszocialista munka- és teljesítményállapotnak.

Ha ezt a fő célt elérik, akkor a Nemzetiszocialista Párt feloszlik. A nemzetiszocializmus ekkor az egész német nép élettartalmává válik. A Nemzetiszocialista Német Munkáspárt valójában általában nem parlamenti párt a szó szokásos értelmében, hanem csupán a lakosság elszánt, előretekintő és jövőorientált része, amely egy erős akaratú és szellemiségű vezető körül gyűlt össze, hogy Németországot külsőleg a szégyenből és a tehetetlenségből, belsőleg a pusztulásból és a korrupcióból egy külsőleg erős és impozáns pozícióba, belsőleg pedig egy gazdaságilag egészséges, kulturálisan virágzó, intellektuálisan és erkölcsileg magas rangú nemzeti közösségbe vezesse.

A német vágyakozás birodalmát kívánjuk felépíteni, ahogy Geibel41 énekli:

Egy külsőleg, hatalmas karddal,
Magas zászló köré gyűlve,
Belsőleg gazdag és sokrétű,
Minden törzs a maga módján!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) német költő és drámaíró volt, aki számos hazafias verset írt, amelyeket a kortárs liberális „fiatalnémet” irodalmi kör, a zsidó írók, Heinrich Heine és Ludwig Borne körül támadott, de később a nemzetiszocialisták is támogatták őket.

Machine Translated by Google

3. A nemzeti állam szerkezete

Szocialista állam

A német állam nemzetiszocialista eszméje

Már a hatalmi politikai alapokról szóló fejezetben rámutattunk arra a tényre, hogy a német uralkodók minden eltérése tisztán német feladataiktól a legkárosabb következményekkel járt a német nép számára. Ha áttekintjük a német történelmet, mindig azt találjuk, hogy a német vágy egy zárt nemzeti állam után csak rövid történelmi időszakokban valósult meg, ez a német álom újra és újra elhalványult, és Németország újra és újra visszasüllyedt a hatalomvesztésbe és a szétesésbe. Ezért az egész német történelemből szilárdan kiemelkedik az a tanulság, hogy csak a nemzet bezárása egy erősen vezetett államba teszi lehetővé Németország számára, hogy ellenálljon a pusztán kedvezőtlen geopolitikai helyzetéből adódó hatalmas veszélyeknek. Németországnak szinte sehol sincsenek természetes határai, szinte mindenhol szabadon és védtelenül fekszik az ellenséges betörésekkel szemben. Sem az Angliát körülölelő tenger, sem a Spanyolországot és Olaszországot szomszédaitól elválasztó magas hegyek nem nyújtanak természetes védelmet Németországnak. Franciaországnak csak egy nyitott oldala van velünk szemben, Oroszországnak ugyanígy. Csak Németország fekszik középen a többi nemzet között - mint Európa szíve - és mint csatatere. Német földön harcoltak spanyol, francia, angol, svéd, orosz és mongol seregek, német földön vívták a harmincéves háború szörnyű vallásháborúit, és viszont a németek véreztek külföldi szolgálatban, külföldi érdekekért minden országban. Germánia anyaország ezernyi sebből vérzett, amelyeket idegen seregei ejtettek rajta, és amelyeket saját fiai viszálya ejtett rajta. Végtelenül tragikus a német történelem, annyira tragikus, hogy a német vágy egy egységes, zárt Német Birodalom után a mesékben, az öreg Barbarossa mondáiban, a Kyffhäuserben42 is szerepelt. Évszázadokon át a német állameszme megvalósulása megmaradt – a nemzet legjobb embereinek vágya és reménye, amíg 1871-ben egy hatalmas kovács meg nem kovácsolta Németország egységét. Sok kívánnivaló maradt még a nagynémet állam megvalósításában, amely magában foglalta volna az összes németet, aki területi kapcsolatban él az anyaországgal. De már a német vágyakozásnak ez a részleges megvalósulása is olyan magasztos virágzást hozott nekünk, mint ritkán korábban.

De nem kell számolnunk a „ha”-kkal és a „de”-kkel, hanem tanulnunk kell a történelemből. A politika történelem, amely alakulóban van, és ha a „történelemalkotásból” virágzik ki népünk számára az üdvösség, akkor államvezetésünknek, nemzeti politikánknak – tiszteletben tartva azt, ami a történelemben létrejött – el kell kerülnie a korábbi idők hibáit, és a legjobb hagyományokhoz kell kötődnie. Az ember, a történelem nélküli politikus, aki dogmatikusan a karosszékéből csinálja a történelmet, csak olyan katasztrófát hozhat egy népre, amilyent az elmúlt években az új német marxista kormányzati showmanektől tapasztaltunk. Amilyen katasztrofális és káros a régi társadalmi forma teljes összeomlása, különösen akkor, ha ez a pusztítás azonos a marxista mozgalom erejével, olyan kevéssé őrizhető meg a régi pusztán azért, mert régi.
Itt rejlik ismét a konzervatív szellem tragédiája, hogy alkotóilag terméketlen és

42 A Türingia és Szász-Anhalt tartományok között húzódó Kyffhäuser-hegységet Frigyes Barbarossa német-római császár (1122-1190) nyughelyének tekintik, aki a harmadik keresztes hadjárat során a törökországi Szálef folyóba fulladt.

Machine Translated by Google

Képzelőerő nélkül mindent elutasít, ami új, pusztán azért, mert új, és mert makacsul ragaszkodik az elavult, réges-régen lényegüket vesztett formákhoz. Az emberek és az államok nem múmiák és konstrukciók, hanem élőlények; az egyszer szabott ruhák nem állnak jól örökké.
A nemzetek sorsán keresztül csak néhány egészen nagy alapvető vonás rajzolódik ki, és az ilyen alapvető ismeretek elhanyagolása mindig keserűen megbosszult a nemzeteken. Számunkra, németek számára az alapvető történelmi nemzetpolitikai doktrína: „Egyesüljetek!”

Az „egyesült”43 szó azonban nem „egységet”44 jelent, hanem „egyetértést”45. Csak a germán törzsek kül- és belpolitikai elvekben való egyetértéséből nyílhat ki legszebb virágaként egy belsőleg szabad, külsőleg hatalmas és nemzetközi súlyú állam.

A német állam számára tehát nem lehetnek európai vagy nemzetközi gazdasági, egyházi vagy humanitárius indítékok, hanem kizárólag az egész német nemzet jóléte. Politikai cselekvési „indítékokra” gondolok. Emellett természetesen jelen vannak az egyházi, gazdasági és általában véve emberi jellegű befolyások is, amelyeket megfelelően értékelni és figyelembe venni kell. De az elvnek az kell lennie és maradnia kell, hogy a német nemzeti állam csak a németeket képviselje, és ezt mind a belpolitikában, mind a külpolitikában.

Nemzetpolitikai célunk tehát a következő:

1. Egy zárt nemzeti állam létrehozása, amely magában foglalja az összes németet.

2. A német érdekek erőteljes képviselete külföldön.

A nacionalista eszme

Az erős nemzeti tudat felébredésének, vagy inkább újjáéledésének előfeltétele az

minden zsidó és nem német állampolgár eltávolítása a közélet minden felelős pozíciójából.

A zsidók inváziója elleni elszánt védekező harcot a közélet szinte minden területén teljes energiával csak a nemzetiszocializmus vívja. A zsidóság elleni harc tudatos küzdelem a német szellemért és a német szabadságért.

A zsidók befolyása és hatása a befogadó népekre egyáltalán nem hasonlítható össze más népek hatalmi viszonyaival és harcaival, hanem csak az egészséges test és a megtámadott halálos mérgező baktériumok élet-halál harcával. Amikor egy élő szervezetet mérgező bacilusok támadnak meg, a kérdés csak az: vagy a test egészséges ereje úrrá lesz az idegen betolakodókon – akkor kivágja őket –, vagy már nem lesz úr rajtuk, akkor meghal miattuk. Ugyanígy a zsidók befogadó népei számára is a világon mindenhol csak ez van: vagy kivágják a zsidókat a nemzet testéből – vagy meghalnak a zsidó miatt.

Pontosan az emberi testtel és a kórokozókkal való összehasonlítás mutatja meg nagyon szemléletesen, mennyire egyoldalú az a közkedvelt félrevezető vélemény, hogy a zsidók csak nagyobb hatékonyságuk miatt jutottak fel mindenhová, és rendkívül helytelen és igazságtalan emiatt támadni és üldözni őket. Nem lehet egyszerűen azt mondani, hogy a kolerabacilus is annyival erősebb és hatékonyabb, mint az ember, és ezért győzte le az egészséges embert – nem,

43 'einig'
44 'Einheit'
45 „Einigkeit”

Machine Translated by Google

Ez méreg az ember számára. És pontosan úgy, ahogy az élő szervezetnek a behatoló mérgek elleni harcában a mérgezés különleges tünetei jelentkeznek lázzal, görcsökkel, bénulási tünetekkel stb. együtt, úgy a zsidók által támadott nemzetek harca is egészen hasonló betegségtünetekben nyilvánul meg – nyugtalanság és izgatottság a polgári és politikai életben, erős görcsök a nemzet testében, zűrzavar, terror, polgárháború váltakozik egészen tipikus bénulási tünetekkel, különösen a nemzetek értelmiségi rétegeiben – a kormányokban. Aztán már csak egy kérdés van, hogy a nemzeti tudatú, ellenséget felismerő köröknek sikerül-e figyelmeztetniük és felvilágosítaniuk a kormányokat, vagy megalakítaniuk a kormányt és semlegesíteniük magukat a zsidókat – akkor a gyógymód biztosan beköszönt; ha ezt nem sikerül megtenniük, akkor a nemzeti halál ugyanolyan biztosan beköszönt. Nincs harmadik út. Az átmeneti elszigeteltség – hogy az orvosi képzeteknél maradjunk – csak látszólagos gyógymódokat hoz: előbb-utóbb a bacilusok újra kitörnek a test ereiben, ennek a második küzdelemnek a vége tehát halálos a beteg számára.

A végső siker szempontjából – mint az életben általában – a hatalom akarása a döntő. E hatalom akarása – a nemzet fenntartásának akarása nélkül a nemzet tehetetlenül a bukás szélére sodródik. Ami nem süllyed el szó szerint, az rabszolgává, fellahénná, szolgává és a zsidó világhatalom szolgájává válik.

Élet-halál harc ez. Sok hatékony katona indult útnak – de nemzeti bajtársaink többsége még alszik. Az újra és újra, fáradhatatlanul végzett oktatás a megoldás. Ami ezt az oktatást különösen nehézzé teszi, az az árják mesterkéltsége és lágysága éppen ezekben a létfontosságú faji kérdésekben.

A német népünkön belüli erős faji keveredés kétségtelenül túl sokakban szinte teljesen eltemette a tiszta és magas szintű faji tudatosságot, így a faji törvények pontos ismerete helyett csak a fajilag idegen zsidókkal szembeni határozatlan ellenszenv maradt fenn. A zsidó a maga részéről több mint kétezer éve a legszigorúbban betartja faji törvényeit, világosan tudván, hogy a vér tisztaságának megőrzése kiemelkedő fontosságú a jellem és a nemzet számára.46

Másrészt a faji agitációt elavult szemétként tudta bemutatni, ami a németországi faji keveredés tekintetében sajnos bizonyos látszatjoggal volt lehetséges számára. Ahelyett, hogy a németek teljes elszántsággal ellenezték volna a faji tudomány iránti zsidó megvetését azzal a követeléssel: "Német, tartsd tisztán a véred!", a német még ezen a téren is alulmaradt a zsidó pszichés művészeténél . A felvilágosodás évszázada humanitárius eszméivel ugyan felszabadulást hozott a zsidóknak azokból a láncokból, amelyeket elődeink magasabb bölcsességükben kovácsoltak a zsidó rablás és uzsora szellemének fertőzése ellen, de számunkra csak zavart és bizonytalanságot okozott ebben az alapvető kérdésben. A mondattal: "a zsidók is emberek" – egy olyan mondattal, amelyet senki sem vitatta és soha nem is vitatta – megadták a zsidók belépését a polgári egyenlő jogokba. Ezzel elcsendesedett a nemzeti-faji ellenállás a teljesen más szellemi felépítésű zsidó külföldiekkel szemben, és ezzel a polgári emancipáció elleni harc eleve megbénult.

Erről a platformról történt most teljes gazdaságunk meghódítása és a közelmúltban, a közélet a zsidók korlátlan uralmának jelenlegi helyzetéig.

46 Vö. a Nemzetiszocialista Könyvtár fajról és zsidókról szóló köteteit!

47 A meggyőzés művészete.

Machine Translated by Google

A zsidók tanúvallomásainak egész sora rávilágít arra, hogy államnak érzik magukat az államon belül, hogy szorosabban kötődnek más országokban élő faji társaikhoz, mint a befogadó népekhez.

Ebből a zsidó összetartozás érzésből, amely a népek között szorosan összetartozik, közvetlenül fakadnak veszélyek az őslakosokra nézve a nemzetek külpolitikai kapcsolataiban háborúban és békében egyaránt.

A zsidók figyelme azonban eleinte a gazdasági előnyök iránti igényre irányult. Itt ismét jó szolgálatot tett nekik a korlátlan profithajhászásuk, amelyet nem befolyásoltak a befogadó népek iránti társadalmi érzelmek.

A modern hitelrendszer feltalálóiként és hordozóiként hamarosan könnyű dolguk volt abban, hogy az államok teljes pénzügyi gazdaságát, és a bankokon és a tőzsdéken keresztül nagyrészt a magánszektort is befolyásuk alá vonják.

Innen, tehát anyagi helyzetének megteremtése után, a zsidóság a nemzet szellemi-kulturális termékeire is kinyújtotta kezét; itt lendületes szellemük, gyors észjárásuk, kritikai felfogásuk – olyan tulajdonságok, amelyek gyakran határozott előnyöknek tűnhetnek a komoly, nehézkes, földhözragadt árja szellemmel szemben – jöttek segítségükre.

A valóságban azonban csak a tolvajösztönük, a lelkiismeret hiánya és a gátlástalanságuk volt az, ami már vallási tanításaikban is megnyilvánul. A zsidó számára a Schulchan Aruch48 tanításai szerint a nem zsidó tulajdona olyan, mint a gazda nélküli tulajdon – azért, hogy a zsidó elsajátíthassa! A zsidó a banki és tőzsdei technika minden eszközét a szolgálatába állította. Az anonimizálás – gazdaságunk személytelenítése a részvénytársaság tőzsdére bocsátható formáján keresztül – bizonyos mértékig elválasztotta a tőkét a munkától, a részvényes a legritkább esetekben tud valamit a gyáráról, csak egyoldalúan érdekli pénze jövedelmezősége .

amikor részvények formájában fektette be. Ezt a jelenséget itt meg kell említeni, mert gazdaságunk ezen elszemélytelenedésével együtt jár annak leépülése is. A vállalkozó és gyártó, aki a nulláról építette fel vállalkozását, aki ismeri ügyfelei igényeit, aki még megőrzi régi üzleti becsületét, és kötelességének tekinti, hogy szilárd, jó, tartós, a gazdaság tényleges szükségleteinek megfelelő terméket állítson elő, ez a valóban szilárd vállalkozó alapvetően különbözik a modern nagyrészvényestől, aki a nagy részvénycsomag tisztán kapitalista birtoklásával csak egyetlen érdeket ismer: a lehető legmagasabb hozam elérését. A kapitalista – a részvényes – számára teljesen közömbös, hogy a vállalkozásokban jó és olcsó tárgyakat gyártanak-e, hogy általában termelési értékeket hoznak-e létre egy részvénytársaság, vagy – mint általában a hiteltársaságok (bankok) esetében – nem teremtenek-e értéket. Ennek további következménye, hogy a termelés kevésbé a szükségletekre orientálódik, sokkal inkább csak egy látszólagos szükségletet kell felkorbácsolni hatalmas reklámokkal. Korábban a vállalkozók becsületkódexében teljesen tilos volt a termékeik magasztalása; aki ezt tette, az piaci hirdető volt, és az ilyen piaci hirdetőszerű dicsőítést a jóképű üzletember tisztességtelen versenynek tekintette. A zsidó kereskedő azonban pontosan ezt a fajta piaci hirdető kereskedelmi üzletet folytatta teljes kitartással, ahol meggyőzési művészete jól jött. Ma a tolakodó zsidó hirdető helyébe a zsidó reklám jelent meg.

48 A Schulchan Aruch a zsidó jog leghitelesebb kódexe, amelyet 1563-ban Észak-Palesztinában alkotott meg Joszef Karo.

Machine Translated by Google

A tudomány területén is hasonló fejlődés ment végbe, különösen a gazdaságtudomány – az úgynevezett nemzetgazdaságtan – területén. Fokozatosan a nemzetgazdaságtan feladata már nem a nemzetgazdasági jogosítványok és szükségletek vizsgálatában, valamint a vizsgálatok eredményeiből a gazdasági vezetés számára iránymutatások levezetésében rejlett, hanem egyre inkább csak a helyzet leírását végezték el anélkül, hogy megvizsgálták volna, vajon a felmerült gazdasági jelenségek és formák jók, alkalmasak és alkalmazhatók-e a nemzetgazdaság tényleges szükségleteire. Ily módon sikerült, és ma is jobban sikerül, mint valaha, szörnyű károkat okozni a gazdaságnak és ezzel együtt a nemzeti közösségnek – tudományosan megvizsgálva – és ezért változatlan módon. Erre a területre lép be különösen az állami és magánhitel-szolgáltatási ágazat tana, és különösen a kamat tana. Ezzel a kérdéssel egy másik helyen részletesen foglalkoztunk, itt talán elég annyi, hogy rámutatunk arra a tényre, hogy alapvetően az, amit ma nemzetgazdaságnak nevezünk, nem más, mint a személyes meggazdagodásra irányuló magánkapitalista oktatás és a termelő nemzetek munkaerejének uzsorakapitalista kifosztásának jól megtervezett igazolási kísérlete.

Érdemes megjegyezni, hogy a nemzetgazdaságtan előadói között igen nagy a zsidók százaléka.

A laikusok számára még szembetűnőbb a zsidók betörtése az irodalmi és művészeti életbe. mező.

Aki a mai színházunkat szemügyre veszi, megdöbben az ott terjedő aljasságon és cinizmuson. Ez különösen érvényes a modern mozi jelenségére. A kéjvágyók és a gazemberek drámája uralja színpadainkat; felforgató és okos dialektikával a jó németet arra oktatják, hogy az erkölcs és az etika, a becsület és a lelkiismeret alapvetően puszta ostobaság, amely nélkül az ember tovább juthat. Ezeket a közönség elleni támadásokat a zsidó színházi ügynöki zaklatás kíséri, amelyben a művészi hajlamúak tudása kevésbé dönt, mint a színházi és koncertügynökök iránti hálájuk az állást keresőknek.

De ezt követően széles körben elkezdődött a közvélemény manipulálása a napi sajtó segítségével. Szinte az összes nagy újság fokozatosan zsidó tulajdonba került.
Ezzel bezárult a német nép körüli kör. A gazdasági uralomhoz hozzáadódott az intellektuális uralom. Mindent, ami káros volt a zsidó érdekekre, a lehető legtovább eltitkoltak és elhallgattattak a nyilvánosság elől; ha az eszmék vagy előadások ennek ellenére érvényesültek, akkor kezdődött az igazi boszorkányüldözés, először azzal, hogy nevetségessé tették az ilyen erőfeszítéseket, és ha még ez sem segített, hazugságokkal és félrevezetéssel, valamint személyes becsmérléssel kellett foglalkozni. Megvesztegetéseket, fenyegetéseket kíséreltek meg, végül még attól sem riadtak vissza, hogy gazdaságilag kihasználják a kellemetlen ellenfelet vagy feddőt, vagy akár meg is öljék.

Ezt az utolsó, legfélelmetesebb fegyvert általában nem, vagy csak ritkán vetették be magánszemélyek ellen, mivel egy igazi népbarát reakciója, akinek nincs politikai vagy állami hatalmi pozíciója, aligha ért el bizonyos fokú hatékonyságot, mielőtt a zsidók nyilvános szerveiben megjelenő hazugságok és rágalmak zápora már megtörte volna.

A pártokban a tömegek elégedetlenségét szélsőséges túlzással szították, és fellobbantották az osztálygyűlöletet a vagyonosok és feltételezett védelmezőik, az államhatalom és a hadsereg ellen. Még itt is – mint mindenhol a nemzetállam elleni támadások esetében – a zsidók voltak azok, akik többnyire agitáltak és szítottak. Elég csak arra emlékeztetni, hogy Karl Marx, az osztályharc marxista tanításának megalapítója, valóban zsidó volt (Mardochai

Machine Translated by Google

(Ez volt a valódi neve). Németországi hírnöke, Ferdinand Lassalle49, eredetileg Feist Lasal, szintén zsidó volt.

A háborúban és forradalomban aztán befejeződött a zsidók pusztító munkája a német állam ellen. A hercegeket elűzték, a tisztekről leszakították a váll-lapokat, a tisztviselőket éheztetéssel engedelmessé tették, hogy munkaerőjüket – amely még a modern Németország szocialista-magaskapitalista állama számára is nélkülözhetetlen – rendelkezésre bocsáthassák. Így fegyverezték le, herélték ki, fosztották meg vezetőitől, fosztották meg és erőszakolták meg, demoralizálták és legyengítették, miközben a zsidók mindenütt a közéletben, a gazdaságban és a politikában, a művészetben és a színházban megkérdőjelezhetetlen hegemóniát követeltek maguknak.

Uralmuk alapja a hatalmas vagyonuk.

Annak ellenére, hogy a befogadó népekhez képest kis számban vannak jelen, képesek voltak a közélet minden fontos tisztségét zsidó fajtársaik vagy a zsidókkal közeli rokonságban álló németek kezébe adni. De ennek ellenére a zsidók eltávolítása a német nemzetközösségből teljesen lehetséges – annál is inkább, mivel az iparban és a mezőgazdaságban, a szakmákban és az adminisztrációban az igazán létfontosságú termelőtevékenység szinte teljesen mentes a zsidóktól.

A zsidók eltávolítása a nemzetünkből nem zavarná meg a mezőgazdasági termelést – még nem láttam zsidót az eke mögött, amint a barázdát kerülgetné –, és a gyáraknak sem kellene leállniuk a munkások hiánya miatt – a munkaerő valóban tudni fogja, hogy egyetlen zsidó sem emel szenet kemény munkával, és nem áll a kovácsműhelyben – a kovács és fémműves, ács és cipész munkahelyei nem lennének árvák – a házaknak semmiképpen sem kellene romokban maradniuk a zsidók kiűzése után, a statisztikák semmit sem említenek zsidó kőművesekről és ácsokról, tetőfedőkről vagy üvegesekről. De még a kereskedelemben sem következne be stagnálás, ha a zsidók már nem lennének ott. A közlekedési rendszer területén az állam eddig is példásan gondoskodott a személy- és áruforgalomról, és különben is, ki látott már zsidókat vasúti kalauzként vagy mozdonyvezetőként –

vagy villamoskalauzként, vagy kocsisként, vagy közlekedési munkásként?

De még a zsidókra jellemző kereskedelem- és pénzügyhajlam terén is a háború előtti katonai adminisztratív állások megmutatták, hogy képesek voltak gondos raktározási és ellátási szolgáltatást nyújtani, magában a kereskedelemben több százezer kereskedelmi tisztviselő és német üzletember tevékenykedik, akik értik a kereskedelem valódi vonatkozásait és szükségleteit, az állambankban és a postabankban pedig olyan intézményekkel rendelkezünk, amelyek egy egészséges, a zsidó rablógazdaságtól mentes nemzetgazdaság alapját képezhetik.

Ha ebben a meglehetősen rövid áttekintésben láttuk, hogy a zsidók semmiképpen sem töltenek be pótolhatatlan szerepet állami és nemzeti életünkben, hanem ehelyett a legkegyetlenebb módon visszaélnek felsőbbrendűségükkel a befogadó népek kárára, akkor ennek nyilvánvaló és logikus következménye a zsidók kiűzésének követelése nemzetünkből.
Csak az lehet állampolgár, aki elkötelezi magát a német nemzeti közösség mellett50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) német-zsidó szocialista volt, aki ismerte Marxot, bár utóbbi opportunistának tartotta őt a konzervatív Bismarckkal való kompromisszumkészsége miatt. Marx ezért nem támogatta Lassalle-t, amikor az megalapította az Allgemeiner Deutscher Arbeitervereint (Általános Német Munkásszövetséget).
Szövetség) 1863-ban főként az általános közvetlen választójog megszerzését tűzte ki célul.

50 Ez a kikötés már szerepelt az 1935. szeptember 15-i nürnbergi törvények második részében , a „Birodalmi állampolgársági törvényben”, a 2. cikkben: „A Birodalom állampolgára csak az az alattvaló, aki német vagy rokon vérű, és aki magatartásával kimutatja, hogy vágyik és alkalmas is a német nép és a Birodalom hűséges szolgálatára.” A zsidók teljes elkülönítését a német társadalomtól e törvények első részében, a „Német vér és német becsület védelmére szolgáló törvényekben” rendelték el.

Machine Translated by Google

A faji kérdés ezen áttekintéséből természetesen és szükségszerűen következnek a keleti zsidók bevándorlásának tilalmának egyéb következményei is. A zsidókérdés teljes félreértését jelenti, ha valaki azt hiszi, hogy elegendő a keleti zsidókat a bevándorlás tilalmával elűzni. Feltétlenül szükséges egyidejűleg a népünkkel ellenségesen viselkedő, közöttünk letelepedett zsidókat idegen törvények hatálya alá vonni. A keleti zsidók természetesen a nagy tartalékok, amelyekből a zsidók folyamatosan táplálkoznak. Az a nagy veszély, amelyet ez a bevándorlás magában hordoz, az elmúlt évek tapasztalataiból teljes világossággal kiderült. Néhány év alatt ezek a keleti zsidók minden lehetséges üzleti trükkel és virágzással hatalmas vagyon birtokába jutottak. Bíróságaink tele vannak az ilyen külföldi elemek által elkövetett csalásokkal. Az államnak a legkevésbé sem érdeke az ilyen emberek bevándorlása, akik semmilyen módon nem teszik magukat produktívan hasznossá.

A nemzetiszocialista államnak a keleti zsidókkal szembeni álláspontja nem zárja ki azt, hogy még a más nemzetek tagjait is ki lehet zárni, akik paraziták a nemzeti testületen.

E kérdések megvitatása elvezet minket az állampolitika harmadik szakaszához. Nemzetiszocializmus: az állampolgársági joghoz.

Az állampolgársági jog

Az állampolgársági jogot meg kell szerezni. Ebben az elvben a nemzetiszocializmus jelentősen eltér a jelenleg érvényes jogtól, amely szerint minden 20 év feletti felnőtt német állampolgár, férfi és női nemtől függetlenül, gyakorolhatja az állampolgári jogait. Hasonlóképpen, ma, a weimari alkotmány szerint ez a lehetőség a zsidó faj tagjai számára is nyitva áll. Hasonlóképpen, ezt az államtagságot bármely külföldi megszerezheti néhány felületes formaság teljesítésével.

A weimari alkotmány általánosságban nem értelmezi az állampolgár fogalmát, hanem a 110. cikkelyben az államhoz tartozásról, a 109. cikkelyben pedig az állam minden férfi és női tagja számára a törvény előtti egyenlő jogokról beszél. E fogalom homályossága természetesen kizárja az állampolgársági jog megszerzéséhez szükséges erkölcsi és faji előfeltételek megkövetelését. Ezzel szemben a birodalmi alkotmány 113. cikkelye az idegen nyelvű „nemzeti rétegeket” (!) különleges védelme alá veszi; „nem érheti őket hátrány szabad hagyományos fejlődésükben, különösen anyanyelvük használatában az oktatásban, valamint a belső igazgatásban és az igazságszolgáltatásban”.

Ha összehasonlítjuk a külföldi állampolgárok eme legátfogóbb vizsgálatával a Köztársaság saját nemzeti bajtársainkkal szembeni védelméről szóló törvényünk gyakorlatát, az úgynevezett háborús bűnösök ellenségnek való átadásának kötelezettségét, az 112. cikkelyben garantált bizonyossággal, miszerint „egyetlen külföldi kormányhoz tartozó német állampolgárt sem szabad üldöztetésre vagy büntetésre átadni”, és ha egyszer összehasonlítjuk pontosan ezt az utóbbi cikkelyt a franciák Krupp51 és igazgatói ellen hozott hírhedt ítéleteivel, akkor talán elegendő egy utalás arra a tényre, hogy ennek az alkotmánynak a szerzője a zsidó Preuss52 volt, hogy egyértelmű fényt derítsen mindezekre az eseményekre.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) 1909 és 1941 között vezette a Friedrich Krupp AG-t. Hans von Seeckt (1866-1936) vezette Reichswehrrel együttműködve Krupp titkos újrafegyverkezésbe kezdett, megsértve a versailles-i szerződést. 1923-ban, amikor a franciák és a belgák megszállták a Ruhr-vidéket, Kruppot megbírságolták egy...
nagyszabású nyilvános temetést rendeztek a Krupp-gyár tizenhárom munkásának emlékére Essenben, akiket a franciák lőttek le a megszállás alatt.

52 Hugo Preuß (1860-1925) a Weimari Köztársaság német-zsidó belügyminisztere volt, és kulcsfontosságú szerepet játszott az 1919-es weimari alkotmány megfogalmazásában.

Machine Translated by Google

Nem „a lengyelek szerencsésebb jövője”, ahogy Betthmann-Hollweg53 mondta egyik szerencsétlen parlamenti beszédében, és nem is a romániai zsidók helyzetének javítása (Kuhlmann szerint)54 lehet egy német állam vezéreszméje, hanem csak a német nép jóléte. Ez a vezérfonal az NSDAP nemzeti és gazdasági programjában (A program, 35. o.) a 7. pontban fejeződik ki: „A németek jogai és érdekei megelőzik a külföldi nemzetek tagjaiét”, valamint a 6. pontban: „Aki nem német, csak vendégként élhet Németországban, és az idegenekről szóló törvény hatálya alá tartozik”.

Eszerint az állampolgársági jogot meg kell szerezni. Méltatlanság miatt el is lehet veszíteni. Ez egy olyan jog, amelyből a zsidók alapvetően ki vannak zárva, amelyből más nemzetek tagjai is ki lehetnek zárva.

A német állampolgárságért folyamodók belső feltétele a német kultúra és közösség iránti fogadalomtétel. Aki nem köti el magát ilyen módon a német nemzet mellett, aki a német állam ellenségének vallja magát, aki szorosabban kötődik más nemzetek tagjaihoz, mint a saját népéhez, az nem kaphat német állampolgári jogokat, mivel valóban nem kíván semmi köze a német közösséghez.

Valóban őrültségnek tűnik, amikor olyan emberek, akik – ahogy Crispien55 és mások tették – nyilvánosan kijelentik, hogy nem ismernek Németország nevű hazát, mégis tanácsot akarnak adni ennek az országnak a sorsáról, miközben a nép képviselőiként, küldöttként azt állítják, hogy továbbra is különleges kiváltságokat élveznek, és továbbra is különösen szigorú törvények (a köztársaság védelme) védelmét élvezik, amennyiben ebből a parlamentből kormányzati pozícióba léptetik elő őket.

A nemzetiszocialista német állam pontosan az ilyen emberektől fogja a legszigorúbb elszámoltatást követelni, és a forradalmi kormányok és parlamentek tagjainak visszamenőleg felelősséget kell vállalniuk tetteikért vagy mulasztásaikért. A közéletben szereplő összes személy felelősségére kidolgozandó törvényeket ezért visszamenőleges hatáskörrel kell felruházni.

Itt nem arról van szó, mint a német forradalom hibájának esetében, hogy az éhes „proletárok” bérekért küzdenek a jóllakott és kielégíthetetlen kapitalisták ellen, tehát nem arról, hogy az osztályharc eszméjével félrevezessék a dolgozó emberek egészséges és helyes érzéseit, hanem arról az erkölcsi követelésről, hogy a jelenlegi parlamenti és kormányzati rendszer jelenlegi haszonélvezőinek felelőtlensége véget érjen, és hogy azokat, akik mértéktelenül meggazdagodtak a nép szükségletén, vagy akik más körök machinációit segítették, méltó büntetésük alá vonják.

A „kis gazembereket felakasztják, a nagyokat szabadon engedik” jelszó nem igazolható. A nemzetiszocialista állam ezzel szemben a büntetés meghatározásakor a kis gazemberek elcsábításának tényét enyhítő körülményként veszi figyelembe, és a német nép ellen elkövetett nagy bűnözőket a törvény teljes szigorával állítja bíróság elé.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) 1909 és 1917 között Németország kancellárja volt. A háború alatt Betthman-Hollweg látszólag a mérsékeltebb politikát támogatta, mint amit a katonai vezetők szorgalmaztak.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) 1917 augusztusától Németország külügyminiszteréként szolgált. 1918 júliusában. 1918 májusában tárgyalásokat folytatott a bukaresti békéről Romániával.

55 Arthur Crispient (1875-1946) 1920-ban szociáldemokrata parlamenti képviselővé választották, 1922-ben pedig a Szociáldemokrata Párt (SPD) társelnöke lett.

Machine Translated by Google

Ennek az állami bíróságnak a hashajtó munkája most már semmiképpen sem állhat meg azoknál, akik először kerültek hatalomra a forradalommal. A birodalmi kormány alatt azokat is célba kell vennie, akik hanyagságuk miatt lehetővé tették ezt a német bukást. A fő felelőst – Bethmann-Hollweget – valóban elvitték földi bírái közül, ugyanez igaz a következő legbűnösebbre – Erzbergerre56, aki az 1917. júliusi nyomorúságos parlamenti forradalom atyjaként ismét felemelte az ellenségek süllyedő győzni akarását. Még Eisner57 is

és Rathenaut eltávolították nemzetromboló tevékenységük színhelyéről, kétségtelenül illegális módon, de a történelem vastörvényei szerint. De sokan élnek még azok közül, akik az 1918 januári lőszertámadás megszervezésével tőrt döftek a harcoló hadsereg hátába, és azok közül, akik szóban és írásban megtörték a győzni akarást, azok közül, akik a „békét győztesek és vesztesek nélkül" hirdették, azok közül, akik még élnek és helyesnek tartják, akik a háborúban és a forradalomban a nép nyomorúságát saját mértéktelen meggazdagodásukra használták fel.

Egy ilyen nemzeti politikai követelés kétségtelenül félelmet és rémületet fog kelteni, és tízezrek fognak félni az életükért, mert nem tiszta szívűek. De a nemzetiszocializmus számára, ezzel a társadalmi igazságosság iránti követeléssel, a német nép sorsának kérdése áll meg, hogy vajon a német nép megtalálja-e az útját egy nemes nemzet felé, vagy fellah nemzetként fogja-e nyomorúságos életet élni a lealacsonyodásban és a korrupcióban. A nemzetiszocialista mozgalom számára a létjogosultságát is ez a kérdés dönti el.

Az állampolgári jog tehát nem olyasmi, amit minden Németországban született ember bölcsőjébe ültetnek; sokkal inkább ez az állampolgári jog magában foglalja az állammal és a nemzettel szembeni legmagasabb erkölcsi kötelezettségeket is. Az állammal és a nemzettel szembeni ezen felelősség betartását azonban azzal a lehetőséggel is védeni kell, hogy ez a jog méltatlanság esetén ismét elveszhet.

Másrészt az állampolgári jog megszerzése nem kegyelemből fakadó cselekedet lesz, hanem egy igény, amelyet minden szorgalmas német felvethet, aki méltónak bizonyul a német közösséghez, és aki elkötelezi magát a német faji és történelmi közösség mellett.
Aki teljesítette katonai és munkakötelezettségét, aki becsületes munkásként tevékenykedik a szakmájában, igényt tarthat az állampolgári jog megszerzésére.

De ezzel az állampolgári joggal együtt jár az a kötelezettség is, hogy minden munkájában ne feledkezzen meg a nagyobb egész szemléletéről, és gazdasági tevékenységében mindig legyen tudatában annak, hogy munkáját az egészbe kell illesztenie, vagyis még az egyes területeken megélt teljes szabadság ellenére sem irányulhat a német állampolgár tevékenysége az egész jóléte ellen.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) a Deutsche Zentrumspartei (Katolikus Középpárt) tagja volt, akit Betthman-Hollweg jobbkezének tartottak. A háború alatt, 1917 közepén a háború tárgyalásos lezárását sürgette, és aláásta a német hadseregbe vetett bizalmat. Erzberger aláírta az első világháborút lezáró fegyverszünetet, és a Weimari Köztársaság pénzügyminiszteréként jóváhagyta a versailles-i békeszerződést. 1921-ben a Freikorps parancsnoka, Hermann Ehrhardt (1881-1971) által alapított „Szervezeti Konzul" ultranacionális tagjai gyilkolták meg.

57 Kurt Eisner (1867-1919) német zsidó szocialista volt, aki megszervezte a Wittelsbach-házat megdöntő forradalmat. 1918 novemberében Bajorország trónjára került. Bajorország köztársasági miniszterelnöke lett, és a berni szocialista konferencián támadta a mérsékelt szocialistákat, amiért nem ismerték el Németország bűnösségét az első világháború kirobbantásában. 1919 februárjában a nacionalista Arco von Valley gróf meggyilkolta.

Machine Translated by Google

Nemzetgazdaság

A nemzetgazdaság feladata a kereslet kielégítése, és nem a kölcsöntőke lehető legmagasabb kamathozamának elérése.

Azt gondolhatnánk, hogy ez az elv minden gazdaság esetében magától értetődő, mégis a nemzetiszocialista gazdaság pontosan ebben a vezérelvben különbözik a jelenlegi érdekkapitalista gazdaságtól. A termelő ember ártatlan esze számára nem olyan könnyű elképzelni egy olyan nemzetgazdaságot, amely nem a kereslet kielégítését szolgálja; mégis most világossá kell tenni, hogy a gazdaság jelenlegi urai – a bank- és tőzsdei tőke – számára a kereslet kielégítése alapvetően nagyon csekély fontossággal bír. A nemzetközi tőkének érdeke fűződik...
csak annyiban van benne, amennyiben ezt a keresletkielégítést uzsora kapitalista módon ki lehet aknázni.

Valójában két alapvetően eltérő gazdaságpolitikáról van itt szó.
A teljes népesség részéről a teljes gazdasággal szemben támasztott egyetlen sürgető igény természetesen az élelmiszerszükséglet kielégítése, majd a lakhatás és a ruházkodás iránti igény kielégítése, és csak ezután sorakoznak fel változatosabban a többi mindennapi szükségleti cikkek, egészen a magasabb művészetekig és kulturális élvezetekig. Közöttük vannak a támogató szolgáltatások, a teljes közlekedési rendszer és minden, ami ehhez kapcsolódik, a kereskedelem és a pénzügyi rendszer. Az árutermelésnek pedig egy egészséges gazdaságban az a legméltóbb célja, hogy a szükségleteket a lehető legjobban fedezze egy olyan kifizetés révén, amely fedezi a termelési költségeket, és magában foglalja a vállalkozó megfelelő munkajövedelmét, valamint egy megfelelő nyereségrészesedést, amelyből mind az elkerülhetetlen veszteségek, mind a vállalkozásban végrehajtott fejlesztések és felújítások fedezhetők.

Az igazságos vállalkozó figyelme nem az egyes esetekben mértéktelen profit elérésére irányul, még akkor sem, ha a szerencsés véletlenek ezt lehetővé teszik. Az igazságos vállalkozó teljes mértékben tudatában van nemzetgazdasági feladatainak, hogy a termelést úgy alakítsa ki, hogy a szükségleteket a lehető legkisebb költséggel fedezze a felhasználó számára, hogy ugyanakkor a vállalkozás növekedjen és virágozzon, hogy a termelési költségek egyre kisebbek legyenek anélkül, hogy a bérek csökkennének.

Talán az ilyen igazi vállalkozói gondolkodásmód legvilágosabb példája Ernst Abbe58, a jénai Zeiss gyár társalapítója és igazgatója. Ez az ember a legnagyobb tökéletességgel értette a vállalkozók nemzetgazdasági feladatát, és legjobb tudása szerint igyekezett azt megvalósítani.

De ebben a tekintetben általában nincs okunk különösebb panaszt tenni a háború előtti vállalkozóinkra. Olyan emberek, mint Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 stb. társadalmilag is tiszteletreméltó helyet biztosítottak maguknak a német ipar történetében. Nem mindegyiküket az egyoldalú profithajhászás uralta,

---

58 Ernst Abbe (1840-1905) fizikus és vállalkozó volt, akit Carl Zeiss, a jénai fizika alapítója alkalmazott.
A Carl Zeiss AG nevű vállalat optikai eszközöket és rendszereket gyártott. Abbe a cég társtulajdonosa lett.

59 Alfred Krupp (1812-1887) Friedrich Krupp (1787-1826) fia volt, aki 1811-ben megalapította a Krupp Cast Steel Company-t. Alfred Krupp igazgatósága alatt a vállalat korának vezető fegyvergyártó vállalatává vált.

60 A Mannesmannt 1890-ben alapították, és eredetileg varrat nélküli acélcsöveket gyártott.

61 Werner Siemens (1816-1892) a Telegraphen-Bauanstalt cég feltalálója és alapítója volt 1847-ben. Ma.
A Siemens AG a világ egyik legnagyobb elektrotechnológiai vállalata.

62 August Thyssen (1842-1926) 1867-ben megalapította a Thyssen-Foussol vasművet, majd további nehézipari vállalatokat is felvásárolt, amelyeket 1926-ban egyesítettek a Vereinigte Stahlwerkévé, a világ legnagyobb bányászati és acélkartelljévé a második világháború előtt.

63 A Borsig egy mozdonygyártó vállalat volt, amelyet August Borsig (1804-1854) alapított 1837-ben.

A 64 Krauss-Maffei egy 1838-ban alapított gépgyártó vállalat.

Machine Translated by Google

Mindannyian egyszerűek és szerények maradtak önmagukban, csak munkájuk jóléte volt a vezércsillaguk.

Valóban, a német ipar fáradhatatlan termelő és találékony ereje oda vezetett, hogy nemcsak a népesség óriási növekedése munkát és kenyeret biztosított, hanem az emelkedő bérek, a lakosság minden rétegének életszínvonalának átfogó javulása ellenére is a legfontosabb termékeket olcsóbbá lehetett tenni az újabb fejlesztéseknek és találmányoknak köszönhetően. A német fizikai munkásnak soha nem szabad elfelejtenie, hogy ezt az intellektuális munkásoknak köszönheti.

És itt ismét egy dolgot kell teljes hangsúllyal hangsúlyozni: a német gazdaság e magas virágzásának alapja és előfeltétele a hatalmas vezetésű Bismarck Birodalom volt. Ez a két tényező, a Német Birodalom egységes és ezért erős politikai helyzete, valamint a német vállalkozók és munkások példátlan szorgalma tette lehetővé, hogy az egész lakosság életszínvonalának átfogó emelkedését regisztrálják, hogy Németország lakosságának gigantikus növekedését élelmezni, ruházkodni és lakni lehessen, és hogy a Németországból való kivándorlás jelentéktelen számra süllyedjen.

Az 1870 utáni évtizedek német migrációjának számadatai csak a német vállalkozói és kereskedői szellem egészséges többletét tartalmazták, amely a német szorgalom és a német teljesítmény úttörőiként áramlott a világba.

A Német Birodalom teljes nemzetgazdasága nagyrészt igazságosan teljesítette azokat az alapvető követelményeket, amelyeket mi is támasztunk az egészséges nemzetgazdasággal szemben.

A keresletet bőségesen fedezték. Mindazonáltal már akkor is mélyen gyökerezőnek tűntek a dolgok. a gazdaságunkat ért károk, amelyek sokféleképpen nyilvánultak meg.

1. Államháztartásunk egyre nagyobb adósságokba süllyedt, miközben a német nép egyre gazdagabbá és hatalmasabbá vált, miközben a német ipari és kereskedelmi hatékonyság termékei meghódították a világ piacait, miközben belső gazdaságunk sikerről sikerre haladt, és az egészségügyi és életkörülmények évről évre jobbak lettek.

Természetesen nem jó jel, ha az adósságok egyre nagyobbak. Egy ilyen jelenség mindig arra utal, hogy valami nincs rendben. Mert valóban teljesen abszurdnak és értelmetlennek kell tekinteni, ha egy olyan állam, amelynek polgárai egyre gazdagabbak, ugyanakkor nem találja magát egészséges és virágzó államháztartásban. Ez sokkal meglepőbb lehet, amikor a Német Birodalomhoz és a szövetségi államokhoz rendkívül nagy bevételek folytak be vasutakból, postákból és bányákból, valamint az állami erdőkből stb., függetlenül attól, hogy a Birodalom és a szövetségi államok pénzügyi szuverenitásuknál fogva igényt tarthattak polgáraik jelentős adóképességére.

2. További mélyen gyökerező gazdasági kárt okozott mezőgazdasági és városi ingatlanjaink progresszív eladósodása. Az ezzel szemben alkalmazott földreform-mozgalom helyesen ismerte fel a teljes probléma egy nagyon fontos részét, anélkül, hogy sajnos teljes hatékonyságot ért volna el.

3. Az iparunk mindenféle hitel révén történő inflációjának ténye az éleslátású megfigyelőket is aggodalommal kellett, hogy töltse el. A növekvő jólét idején a kereskedelmi és ipari vállalatok kétségtelenül könnyedén veszik a külföldi pénzek elfogadását és az azzal járó kamatkötelezettséget, mivel a jelentősen megnövekedett munka- és jövedelemlehetőségek valóban lehetővé teszik e terhek viselését.

Machine Translated by Google

De jaj, ha gazdasági válságok következnek be! Akkor a kamatköteles hitelek használata teljes gazdasági kártékonyságában mutatkozik meg.

Az ezekben az években kialakult részvénytársasági forma, amely a tőkét ténylegesen leválasztotta a hozzá kötött munkáról, vagyis a hitelezők részéről a pénz jövedelmezőségében való tisztán kapitalista érdekek elválasztásával az egyéni vállalkozó egészséges együttműködésétől és létezésének a vállalkozásával való teljes azonosulásától, hasonlóképpen mélyreható gazdasági károk magvait vetette el.

4. A pénzközvetítő intézetek, a bankok növekvő hatalmi pozíciójának aggodalommal kellett volna eltöltenie a nemzet tiszteletreméltó barátját. A gazdaság szolgáiból a bankok az egész nemzetgazdaság korlátlan uraivá váltak. Figyelemre méltó és jelentős módon a bankok ezen növekvő hatalmi pozíciója semmiképpen sem járt együtt nemzetgazdaságunk egyidejű virágzásával, sőt ellenkezőleg, minél siralmasabbá vált gazdaságunk, annál inkább dicsőítették magukat a bankok.

Nem kívánunk itt továbbmenni ebbe a fejleménybe, sokat fogunk róla beszélni a tisztán pénzügyi és monetáris gazdaságról szóló vitában. A pénzügyi és hitelrendszeren keresztüli nagy nemzetgazdasági kár négyszeres gyökerének említése azért volt nagy jelentőséggel bírt, mert az egész gazdaságnak pontosan ez a vonatkozása vált az igazi nemzetgazdaság ellentétévé, nevezetesen a pénzügyi hatalmak egyoldalú rablógazdaságává.

Akinek nem spontán módon alakul ki a parazitákkal teli test képe, annak nagyon érdekeltnek kell lennie a jelenlegi helyzet fenntartásában, vagy a kizsákmányoló gazdaság haszonélvezőitől kell függenie. Sajnos az utóbbi eset áll fenn nagyon sok ember körében. Ezért nem mutatkozik meg ennek megfelelően a belső ellenállás ezzel a modern gazdasági rablóbáró-rendszerrel szemben.

Különösen rossz, hogy még a tudomány, sőt, főleg az a tudomány, amelynek kötelességtudóan kell foglalkoznia ezekkel a dolgokkal, néhány kivételtől eltekintve (Othmar Spann65) még mindig a jelenlegi érdekkapitalista gazdaság bűvkörében van, és attól függ. A jelenlegi nemzetgazdaság nem az igazság és a helyes tudás felé vezető út, hanem a nemzetgazdasági bűnözés szószólójává vált.

Minden nagy igazságot és bölcsességet lényegében minden egyszerű ember megérthet és elgondolhat. Ezzel nem tévesztendő össze az a tény, hogy természeténél fogva nem is olyan egyszerű eljutni egy ilyen alapvető tudáshoz. Maga a tudás, az intuíció, kétségtelenül olyan, mint egy ragyogó fény, amely a tudásra örökké szomjazó lélekben ragyog. Nehéz azonban a megértés ezt követő munkája, amelynek fáradságosan kell téglát téglára raknia, hogy a leggondosabb anyagválasztással felépítse a teljes gondolati struktúrát, hogy a kész mű mindenki számára magától értetődőnek tűnjön.

Ilyen esetekben nincs szebb dicséret, mint amikor valaki időnként magától jut eszébe ilyen gondolatok. Így kaptam, miközben ezen a munkán dolgoztam (1923 nyarán), egy

65 Othmar Spann (1878-1950) osztrák antiszocialista közgazdász és szociológus volt, akire Adam Müller (1779-1829) gazdasági elméletei voltak hatással – aki ellenezte Adam Smith materialista liberális közgazdaságtanát. 1919 és 1938 között a Bécsi Egyetem professzora volt, amikor a nemzetiszocialisták eltiltották professzori tisztségétől, miután... Ausztria Anschluss (annektálása). Bár Spann szimpatizált az NSDAP nacionalista irányultságával, a korporatív államról alkotott nézeteit a nemzetiszocialisták nem támogatták teljes mértékben.

Machine Translated by Google

egy ma már idős ember, az osztrák mérnök, W. Schober kiváló munkája66, amelyben az osztrák pénzügyi és hitelhelyzet teljes katasztrofális alakulását már 30 évvel ezelőtt példátlan világossággal megjósolta.

Schober rámutatott arra a tényre, hogy csak az alapvetően hamis nemzetgazdasági doktrínáktól való teljes eltávolodás állíthatja meg a nemzetgazdaság katasztrofális fejlődését – sajnos a legkisebb siker nélkül.

A fő ok abban rejlett, hogy Schober kereszténységszocialista barátai a kezdeti lelkes egyetértés után lustán elfordultak tőle: „még nem érett meg az idő”, valójában azonban azért, mert nem felelt meg a keresztény magas finanszírozásnak.

A bank már régen megszűnt megbízható közvetítő lenni a megtakarítási tőke és a gazdaság, valamint a működő tőke között. Ma a nagybankoknak minden részvénytársaságban vannak igazgatóik és küldötteik. Semmi sem történhet a bank tudta nélkül. És mi érdeke fűződik most a banknak a gazdasághoz? Kizárólag abban érdekelt, hogy a tőke a lehető legnagyobb profitot termelje; miben teljesen közömbös ez iránt. Nem abban látja feladatát, hogy a gazdaságot a legolcsóbb kamatozású pénzkölcsönök révén trágyázza, éppen akkor, amikor a nemzetgazdaságot a legsúlyosabb válságok fenyegetik – ez azonban a legfőbb feladata lenne –; a nagybankok sokkal inkább hajlamosak éppen akkor előállni hitelcsomagokkal és hitelértesítésekkel, amikor a feldolgozóiparnak a legsürgősebben szüksége van előzetes hitelre a munkájához.

Továbbá a következőket lehetne mérlegelni: Milyen szükségletet fedeznek a bankok? – Azt mondhatnánk: a pénzszükségletet. Természetesen. De hogyan és milyen feltételek mellett? A pék, a cipész, a gyártulajdonos, az üzletember valóban fedezi az élelmiszer, a ruházat stb. valódi szükségletét, és ezért az egyenértékű értéket, az árat kapja pénzben vagy pénzátutalás útján.
Ezzel a szükséglet fedezve van, és a gyártulajdonosnak stb. ismét van működő tőkéje vásárlásokra, bérek kifizetésére és további gyártásra. Itt egy gazdasági körforgás lezárulását látjuk. A termelő fedezi a felhasználó szükségletét, a pénz betölti saját feladatát, mint egy csereüzlet közvetítője, és újra megtermékenyíti a gazdaságot a termelő kezében.

Egészen más a helyzet a pénzkölcsönzés esetében. Először is, egyetlen banknak sincs kötelezettsége arra, hogy áruját – a pénzét – odaadja, ahogyan például minden kereskedőnek. Így biztosíthatja, hogy csak azoknak adjon pénzt, akik kedvező véleménnyel vannak róla. Továbbá a bank a legtöbb esetben olyan értékpapírokat követel, amelyek messze meghaladják a kölcsön értékét, valamint egy adósságigazolást, amely szerint az adósnak minden vagyonával, amije van és amit meg fog keresni, köteleznie kell magát az adósság visszafizetésére. Más szóval, a pénzkiadás ellenében a bank a hatalmi körébe vonja a kölcsönzött összegnél jóval nagyobb vagyont; emellett olyan adósságigazolást is kiad, amely az adós munkajövedelmét kiteszi a markának. De ez nem elég: ezért a kétszeresen és sokszor biztosított pénzkölcsönért a bank még többet fizet magának kamatok formájában, amelyek idővel hatalmasra nőnek. Tehát egy olyan eljárással van dolgunk, amely gazdaságilag egyáltalán nem produktív teljesítmény, a cserébe fizetett összeg – zálogjog, adósságbizonylat – azonnal megtörténik, és ezen felül az adósnak bele kell egyeznie egy újabb, a kapott pénz értékét néhány év múlva meghaladó folyamatos fizetésbe anélkül, hogy a zálogjogosult...

66 Wenzel Schober (1846-1928) osztrák vasúti mérnök volt, aki – a bécsi professzorhoz, Josef Schlesingerhez (1830-1901) hasonlóan – közgazdasági írásaiban a zsidó nemzetközi pénzügyektől való függőséget jelölte meg Ausztria gazdasági problémáinak fő okának. Főbb művei közé tartozik a Die Noth und ihre Ursachen (3 kötet, Bécs, 1880-82) és a Die Valuta-Regalierung in Osterreich (1892).

Machine Translated by Google

a szabadulás vagy az adósság rendezése. Egy ilyen pénzügyi üzlet természeténél fogva nemzetgazdaságilag abszurditás, hamisítatlan uzsora.

A hitel, a másik nagyobb gazdasági hatékonyságába vetett hit igazi értelme valójában az, hogy a megtakarított pénz tulajdonosa nem látja be, hogy képes saját maga nyereségesen felhasználni a pénzét, ezért olyanhoz fordul, akiben megbízhat, akire rábízhatja ezt a pénzt, és aki garanciát vállal arra, hogy kérésre teljes egészében és csorbítatlanul visszaadja neki a megtakarításait. Ha a kölcsön megerősíti az adóst gazdasági munkaképességében, és jelentősen nagyobb profitra tehet szert, akkor ezt méltányossági vagy hálás cselekedetnek tekinthetjük, ha az adós a pénz visszafizetésén kívül a profitjának egy bizonyos részét is átadja a hitelezőnek. Ez a magán monetáris és hitelgazdasági felfogás uralja az egész középkort, az egyház kamattanításának magját képezte. A kamatkövetelést uzsorának tekintették. Ma az a kamat, amelyet az egyház uzsorának ítélt, valóban az egész gazdaságunk axiómájává vált – a hitel nemzetgazdasági értelme nemzetgazdasági értelmetlenséggé vált. Persze, a vagyonos ember számára egy ilyen tanítás a tartós, erőfeszítés nélküli gazdagodás forrása. Nem igazán azért, mert az arany – ahogy szeretné látszani – valójában egy olyan hatalom, amely önmagából pénzt termel, egy emberfeletti jelenség, amely megszabadulva a romlandóság földi törvényeitől, mindent romolhatatlanul és örökre a bűvkörébe kényszerít, hanem azért, mert a modern pénzügyi és nemzetközi gazdaságtanban egyszerűen törvényként érzékelik, hogy mindenféle pénzügyi birtoklás önmagában is kamatot igényel, bizonyos mértékig a pénzzel veleszületetten, ez a legszörnyűbb megfordítása a munka és a pénz közötti viszonynak, amelyet törvényként, valami megérinthetetlen dologként, valami olyanként fogadnak el, amelyre a vele foglalkozó tudománynak számos igazoló indokot kell felhoznia.

Csak így volt lehetséges a teljes nemzetgazdaságot eltéríteni egyetlen és természetes feladatától, a szükséglet kielégítésétől, és ezzel mindenki számára munkát és élelmet teremteni, és elsősorban a bank- és tőzsdei tőke tulajdonosainak személyes gazdagodásának eszközeként visszaélni vele.

A mozgalmunk elleni politikai harc egyik kedvenc trükkje, hogy ezt az ellenállásunkat nemzetgazdaságunk magas kapitalista kizsákmányolásával szemben és a társadalmi igazságosság követelményeit kielégítő nemzetgazdaságért folytatott küzdelmünket a tulajdon és a birtoklás más formái közötti ellentétként ábrázolják, hogy a „közérdek az önérdek előtt” követelésünket kommunistának bélyegzik. Ezzel szemben állandóan a nemzeti és gazdasági program 8. cikkére kell rámutatnunk (A program, 35. oldal):

A nemzetiszocializmus alapvetően elismeri a magántulajdont, és aláveti azt. kormányzati védelem".

A törvényhozás feladata azonban lesz, hogy meghúzza a határokat a ... tekintetében. mértéktelen vagyon felhalmozása egyének kezében az egész közösség rovására.

Pozitívan és magára a gazdaságra nézve merül fel, mint a teljes gazdasággal és annak feladataival szembeni igény a nemzetiszocializmus szellemében, a „Nemzeti és Gazdasági Program” 10. számú követelése: Minden német munkaközösséget alkot a német nép közös jólétének és kultúrájának előmozdítása érdekében.

Innen ered viszont az az erkölcsi követelmény, hogy minden németnek szellemileg és fizikailag erejéhez mérten kell dolgoznia, de ezt a munkáját be kell építenie az egészbe.

Hangsúlyozom, hogy ez erkölcsi követelés. Ezért nem egy... létrehozásáról van szó.

a Szovjet-Oroszországban bevezetett kényszermunkára. Valami egészen más a

Machine Translated by Google

Az általunk követelt egy év kötelező munka bevezetése minden német számára a teljes állampolgári jogok megszerzése előtt.

Az ismét egészen más, hogy fő célunk éppen az, hogy gondtalan öregkort biztosítsunk minden olyan nemzetbeli elvtársunknak, akik fiatalon és felnőttkorukban szorgalmasan dolgoztak. Pontosan egy olyan nemzetgazdaság esetében, amely nem áll folyamatosan a kölcsöntőke kamat- és adókötelezettségének vérontása alatt, könnyen elérhető, és el is kell érni, hogy nagy többleteket adjon szét oly módon, hogy minden nemzettársának megfelelő és elegendő öregségi nyugdíj – a tisztviselők nyugdíjfizetéséhez hasonlóan – legyen biztosítva egy bizonyos kor elérésékor vagy idő előtt bekövetkezett munkaképtelenség esetén.

Ezt a társadalompolitikai követelést azért hozom ide, mert ennek a feladatnak a teljesítése az egész nemzetgazdaság teljesítményéhez tartozik, mert ez az a pont, amely nemcsak azt tudja állandóan mondani a szó legszélesebb értelmében vett munkásnak: Dolgozni kell!, hanem mert a munkakényszer mögött valami vigasztalót és megbékéltetőt teremt – a biztosított öregkor kilátását mindenkinek, aki egész életében teljesítette kötelességét.

A magántulajdon gazdaságunk alapjának alapvető elismerésének körébe természetesen beletartozik az a tény is, hogy minden német állampolgárt véd a szabad megélhetési lehetősége, valamint a munkajövedelme és a megszerzett vagyona feletti szabad rendelkezés (a „Nemzeti és Gazdasági Program” 11. pontja). Ennek az alapvető jognak a korlátozása csak törvény útján lehetséges, amelynek során azt az irányelvet kell követni, hogy csak olyan munkát tekintsenek munkának, amely nem irányul a közösség érdekei ellen. A lánckereskedelem és a haszonszerzés kétségtelenül sok munkával jár; hasonlóképpen egy betörő gyakran több verejtékcseppet hullat a „munkájában”, mint a kőműves egy ház építésében, de az ilyen „munka” valójában csak az egyoldalú személyes gazdagodásra irányul mások kárára és kárára. Az ilyen „munka” ezért általában káros, és ezért teljes szigorral büntetendő.

Egy ilyen kifejezett meghatározás semmiképpen sem felesleges, hiszen a joggyakorlatból túl gyakran és ijesztő mértékben kitűnik, hogy mennyi mindent neveznek ott becsületes munkának. Létezik egy egész sor olyan tevékenység is, amelyek nagyon közel állnak a határvonalhoz, ahol nehéz azt mondani, hogy ez a munka még mindig összhangban van „az egésszel”.

Mindenesetre jogi eszközöket kell létrehozni annak érdekében, hogy elfojtsák mindazokat a tevékenységeket vagy vállalkozásokat, amelyek fizikai vagy szellemi módon a nemzet egészsége ellen irányulnak. Ugyanez igaz a lakosság nyomorúságának kihasználására haszonszerzés és uzsora útján.

Az ilyen, nemzettel ellenséges férgekre halálbüntetést követelünk. Pénzügyi
A büntetés vagy akár a szabadságvesztés is hatástalan az ilyen gátlástalan emberekkel szemben.

Röviden tehát a nemzetiszocializmus gazdaságpolitikája arra fog törekedni, hogy megszüntesse a gazdaság alapvetően hamis, jövedelmezőségre irányuló összpontosítását, és ezért helyreállítsa a nemzetgazdaság egyetlen jogos és ésszerű feladatát: a kereslet kielégítését.

Ez semmiképpen sem zárja ki a kereskedő, gyáros és becsületes üzletember jövedelmét és profitját; ellenkezőleg, semmiképpen sem szabad nehézségeket okozni a jogos kereseti törekvésnek, amennyiben ez a törekvés a közérdek körébe tartozik.

Tehát egy hashajtó intézkedésről, majd a német gazdaság fenntartásáról van szó, amely mind formáit, mind teljesítményét tekintve kifogástalan. Ezen azt kell érteni, amit a „Nemzeti és Gazdasági Program” 12. pontja követel: A nagy-, közép- és kisvállalkozások egészséges együttműködése a gazdasági élet minden területén, így a mezőgazdaságban is, továbbra is fennmarad.

Machine Translated by Google

Ezzel együtt megadják a nemzetiszocializmus alapvető helyzetét a különböző társadalmi rendekhez képest.

A nemzetiszocializmus minden eszközzel támogatni és előmozdítani fogja a mezőgazdasági termelőket, mint egy hatalmas nemzet és a lakosság táplálásának alapját.

Ha a Program 17. pontja tartalmaz egy záradékot, amely különleges körülmények között szabad kisajátítást irányoz elő, akkor ez alatt csak azt értette – ahogy Adolf Hitler 1928. április 13-án kijelentette –, hogy „jogi lehetőségeket teremtenek az illegálisan megszerzett vagy nem a nép jólétének szempontjai szerint kezelt földek szükség szerinti elkobzására. Ez tehát főként a zsidó földspekulációs vállalatok ellen irányul". Ez a záradék tehát kizárólag az őshonos lakosság védelmét szolgálta.

A nemzetiszocializmus számára különösen kedves az egészséges kereskedelmi és kereskedelmi középosztály jóléte és függetlensége.

És még az úgynevezett nehézipar termelési formáiban sincs a nemzetiszocializmus szempontjából semmi lényeges kifogásolnivaló. Pontosan ez a nagyipar példás módon racionalizált mindent, azaz nem takarított meg semmilyen költséget a jobb és egyszerűbb termelési módszerek megvalósítása érdekében. A vállalkozások jelenlegi túlterheltsége –
A kommunizációt célzó – túlzott számú, valóban nélkülözhető emberrel (itt elsősorban a saját adó- és biztosítási tisztviselők fenntartásának szükségességére gondolunk stb.) – tevékenység természetesen közvetlenül az ipar államosítási törekvései ellen hat.

A nemzetiszocializmus e gazdaságpolitikai feladatainak lezárásaként egy másik hatalmas szervezési teljesítmény áll: „Egy év munkaszolgálat bevezetése minden német számára".

Még itt is egy mélyen erkölcsi alapelv az, ami ezt a követelést kikényszeríti – a kötelesség.

Aki az állampolgári jogokat gyakorolni kívánja, annak szolgálnia kellett az államot is, tettekkel, sőt díjazás nélkül, azaz a meggazdagodás lehetősége nélkül is kötelességtudatosnak és hűségesnek kellett lennie az államához, pontosan úgy, ahogyan a katona szolgálja a hazáját.

A kötelező munkaszolgálat eszméjében az általános katonai szolgálat eszméjét teljesen kiegészítő gondolatot pillanthatunk meg.

Bármennyire is lehetségesnek tartanánk a hatékony katonák kiképzésének lényeges lerövidítését a korábbi két-három éves szolgálati időszakhoz képest, annyira szükségesnek és tanácsosnak tartjuk, hogy minden fiatal német ismerkedjen meg egy vagy több olyan kereskedelmi tevékenységgel, amelyben az államot szolgálhatja.

A munka minőségével kapcsolatos kötelességtudat annyira megsínylette a gépek uralma és a munkások vállalkozókkal szembeni osztályellenségének még pusztítóbb tana, hogy ezen a területen szigorú állami irányítás alatt, egységes elvek szerint történő oktatás teljesen nélkülözhetetlennek tűnik. Éppen a jó értelemben vett vállalkozók üdvözölnének egy ilyen intézményt, és semmiképpen sem tekintenék azt versenynek. Egy ilyen munkahadsereg már önmagában sem lehet verseny, mert a tapasztalatok szerint az állam minden termelő gazdasági tevékenységét túlzottan meg kell terhelni a hivatalos apparátusával, mivel a fiatal, tapasztalatlan munkaerő alkalmazása és képzése túl sokat emészt fel a hatékonyságából.

Másrészt az idei munkaszolgálat feladata lesz, hogy a mintaértékű állami vállalatok fiataljait jobban megismertesse a technológia minden fejlődésével. Ha

Machine Translated by Google

lehetőség szerint fedezze a munkaerő és a katonai szolgálatot teljesítő bajtársak tényleges szükségleteit.

Így az állam versenye a nemzetgazdaság többi részével nem jöhet szóba, legfeljebb bizonyos területeken működhetne árszabályozóként olyan piaci árakkal, amelyek továbbra is széles mozgásteret biztosítanak a szabadkereskedőknek és a szabad vállalkozóknak a méltányos profit elérésére.

Nem lehet e kiáltvány feladata, hogy további részletekbe bocsátkozzon. Mindazonáltal röviden fel kell vázolni és meg kell világítani azokat, mert tudjuk, hogy e kérdés helyes megoldása óriási előnyökkel jár majd gazdasági morálunk helyreállítása szempontjából, függetlenül attól, hogy az egész gazdaság számára milyen előnyökkel jár majd az, hogy a munkával kapcsolatos kötelesség eszméje a nemzettel szembeni erkölcsi kötelességként ébred fel.

Az állampolgár nemzetgazdasággal kapcsolatos helyzetével kapcsolatban
Bismarck egyszer kijelentette:

"Nem azért élünk, hogy boldogok legyünk, hanem hogy teljesítsük a kötelességünket."

Ez az erkölcsi elv képezi az állammal és a társadalommal kapcsolatos álláspontunk alapját is.
gazdaság.

Machine Translated by Google

Nemzeti pénzügyi reform – Pénz és hitel a gazdaságban Nemzetiszocialista állam

„Az érdek szabálya.”

Az érdekrabszolgaság megtörésének követelése úttörően új a politikai programban. Már önmagában ez a tény is elegendő lenne ahhoz, hogy a legszélesebb körök a nemzetiszocializmussal szembeni leghevesebb ellenállást tanúsítsák.

Az ellenzők messze legnagyobb részét azok alkotják, akik valóban mindent elvesztettek a jelenlegi kamatkapitalista gazdaság miatt, és akik ezekben az eszmékben nevelkedve még mindig félnek a már elvesztett privilégiumok elvesztésétől. Ennek az ellenzéknek valóban nincs lendülete, mivel éppen a belső lendület hiánya jellemzi a tőke-nyugdíjideál csapdájába esett kört.

Egy további csoportot alkotnak azok, akik hitelektől függenek, vagy legalábbis azt hiszik, hogy azok.
Ez a csoport természetesen nem igazán a kamatfizetési kötelezettség eltörlésétől fél, hanem attól, hogy nem jutna több működő tőkéhez, hacsak minden nem marad a régiben.

Egy másik csoportot alkotnak a csodálatos nemzetgazdászok, akik szerint az ellenzék a problémával szemben A kamat alóli felszabadulás nemzetgazdasági bölcsességük alfája és omegája.

Egy további csoportot alkotnak a rosszindulatúak, akik ugyan nem osztják a jobb nézőpontot, de személyes vagy párttaktikai okokból hamis állításokkal és félrevezetésekkel küzdenek a nemzetiszocializmus ezen alapvető követelése ellen.

Hogy a nemzetközi pénzügyek érdekuralmát gyakorló körei pontosan azon vannak,
E követelés miatt nyilvánvaló, hogy kik a legkibékíthetetlenebb és legelkeseredettebb ellenségeink.

A rosszindulatú és szakmailag érdekelt ellenzék kivételével az ellenséges és bizalmatlan hozzáállás fő okai a tudatlanság és az intellektuális lustaság, valamint a butaság.

Meglehetősen erős ellenfelekkel van itt dolgunk, olyan ellenfelekkel, akik között bármilyen rendszer, amit megpróbálnak érvényesíteni, kudarcot vall, akik medúzaként hátrálnak meg a meggyőző magyarázatok nyomása elől, de a nyomás enyhülése után azonnal visszatérnek a régi gondolkodásmódhoz.

Mit értünk tehát „kamatrabszolgaság” alatt? Kamatrabszolgaság alatt az állam és a nép kamathoz kötött adósságát kell érteni a nemzetek feletti pénzügyi hatalmakkal szemben. Itt tehát a rabszolgaság egy új formájáról van szó, a pénzügyek uralmának való rabszolgaságról. Ez a rabszolgaság félelmetesebb és kegyetlenebb, mint bármilyen uralom volt az abszolút fejedelmek uralma alatt, mert személytelen módon, minden emberi érzés nélkül gyakorolják, csupán a terjeszkedés és gyarapodás kielégíthetetlen ösztönétől, a páratlan hatalméhségtől hajtva.

Ennek a szabálynak a létezésére a szokásos kifejezés: „A pénz mozgatja a világot”.
De itt a pénzt csak a pénzügyi hatalom megszerzésének szimbólumaként használják. Maga a pénz, a fém- és papírpénzek önmagukban természetüknél fogva se nem jók, se nem rosszak, és semmilyen uralmat nem gyakorolnak. A pénz mint fizetőeszköz nélkülözhetetlen az áruk és szolgáltatások cseréjéhez. Ezért minden kísérlet, amely a pénzügyi hatalmak uralmát kizárólag a pénz oldaláról kívánja kezelni, eleve hibás és hatástalanságra van ítélve, mert e hatalom esetében valójában nem a szűk monetáris rendszer kérdésével, hanem a hatalmi kérdésekkel foglalkozunk.

A pénz, mint hatalmi eszköz önmagában, ahogy említettük, se nem jó, se nem rossz, csak a felhasználásától függ. Az a tény, hogy gyilkos módon is használható, azaz visszaélhető vele, nem jelenti azt, hogy ez így van.

Machine Translated by Google

semmilyen módon sem semlegesítheti végtelenül változatos és nélkülözhetetlen hasznos felhasználási lehetőségeit. Még a hasznos módon alkalmazott pénz is jótékony hatással van a nemzetgazdaságra. A pénzt nem tévesen nevezik a nemzetgazdaság vérének. Amíg a pénz hű marad a csere eszközeként betöltött szerepéhez, amíg a kapott vagy megkeresett pénz visszakerül a gazdaságba, addig nem gyakorolhat káros befolyást a nemzetgazdaságra.

Most pedig bejön egy tényező: a pénz megtakarítási eszközként való felhasználásának vágya. Ez a vágy önmagában is teljesen jogos, ellenkezőleg, csak kívánatos, hogy a megtakarítási érzék ismét tisztességre kerüljön, ha – igen, ha – a megtakarítás egyáltalán lehetséges lenne a mai körülmények között. Német pénzünk tartós, fenyegető leértékelődése egy felelőtlen állami pénzügyi politika révén valóban ostobasággá teszi a megtakarítást, mivel néhány hét vagy nap múlva a pénz értéke korábbi értékének töredékére is csökkenhet. Tehát ahhoz, hogy a pénz betöltse megtakarítási pénzként betöltött szerepét, stabil értékűnek kell lennie.

Mivel a német pénz – olyan okokból, amelyeket még meg kell vizsgálnunk – jelenleg nem stabil értékű, és nem is lehet az, a német megtakarító minden bizonytalan időszakban ilyen stabil értékű pénzt keres. Ilyen stabil értékű pénz az úgynevezett nemes valuta, a dollár, a svájci frank és a holland gulden, a skandináv népek pénze stb., valamint a nemesfémekből származó fémpénz.

De most a pénz, mint a gazdaság működő tőkéjének nemzetgazdasági feladata szemben áll ezzel a stabil pénz felhalmozására irányuló vággyal. Ahhoz, hogy ezt a kérdést teljes mélységében megértsük, ragaszkodnunk kell ahhoz a tényhez, hogy a pénz lényege szerint nem más, és nem is szabad, hogy az legyen, mint „az elvégzett munka jelképe”. A szokásos magyarázat: „A pénz csereeszköz” semmiképpen sem hamis, de nem meríti ki a kérdést. A pénz feladata, sőt legfontosabb feladata, hogy közvetítse az áruk cseréjét. De ezt a feladatot más dolgok is betöltik, mint például a kínaiak teazacskói, a négerek kaurihéjai stb. Az állam által ma kiosztott pénz, valamint a pénzhelyettesítők legbensőbb lényege , hogy ezek mások által végzett valamilyen munka jelképei – mondhatni utalványai is. „Elvégzett munka” alatt egészen átfogóan kell értenünk minden gazdasági terméket, így a nyersanyagokat is, hiszen ezeknek is csak akkor van kereskedelmi vagy eladási értékük, ha kitermelik őket, és ha piacra viszik őket. Ahhoz, hogy ez az árucsere egymás között megtörténjen, sőt, hogy ez egyáltalán lehetséges legyen egy bonyolult gazdaságban, olyan csereeszközt kellett feltalálni, amely közvetlenül lehetővé teszi, hogy egyetlen árucikk termelője is kielégíthesse saját sokrétű szükségleteit ezen az általánosan érvényes csereeszközön keresztül. Egy cipész évről évre készít cipőket és csizmákat - de szüksége van a mindennapi kenyerére, húsára, tejére, tojására, ruházatára és így tovább. A péknek, akitől a cipész a kenyerét veszi, valóban szüksége lehet egy vagy két pár csizmára egy évben, de valójában nem lehet egész évben megfizetni az összes kenyérért, amit mindenki csak csizmával eszik, sőt, a molnárjának és a tűzifa-beszállítójának is fizetnie kell a lisztért és a tüzelőért, de ezek sem használhatnak fel több csizmát, mert ők maguk már egy másik cipésztől vásárolnak csizmát és cipőt.

De a pék természetesen nem fizethet a molnárnak a lisztjéért a saját termékeivel, a péknek kenyeret kell sütnie a közösségnek. Más szóval: a tiszta cseregazdaság teljesen lehetetlen egy fejlett nemzetgazdaságban, kiterjedt munkamegosztással. Egy csereközvetítő ezért nélkülözhetetlen. A legáltalánosabb formában ennek a csereközvetítőnek a nemzetgazdaság termelésének általánosan elismert és az állam által védett nyilvántartásának kell lennie; ezekkel a nyilvántartásokkal vásárolni is lehet, és mindenkinek kötelesnek kell lennie arra, hogy kereskedelmi termékeit ezért a cserepénzért biztosítsa.

Machine Translated by Google

Például az is téves állítás, hogy a pénz egy elvégzett munka feljegyzése.
Természetesen ezt a pénzt elvégzett munkának fogadjuk el, de nem azért, mert egy gazdasági ciklus már lezárult vele, hanem azért, mert ez a pénz valóban a sok elvégzett munkatevékenység mindegyikének feljegyzése – olyan feljegyzések, amelyekkel mindenki kielégítheti létfenntartási és egyéb szükségleteit. Csak akkor fejeződik be a pénz alapvető ciklusa, amikor ez a szükséglet kielégítésre kerül, és a pénz visszakerül a gazdaságba. De ha a pénz felhalmozott vagy megtakarított pénzként hever az egyik kézben, akkor csak fél csere, csak fél ciklus zajlik le. A pénz még nem töltötte be a célját, sőt, eltávolodott attól a céltól, amelyre feltalálták és amelyre létezik. Alapvetően ki kell jelentenünk, hogy a pénz nemzetgazdasági feladatának ez a megszakítása nemzetgazdasági és nemzetpolitikai okokból megengedhetetlen. Nyilvánvalóan nem lehetséges, hogy minden befolyt pénzügyi összeget azonnal ki kelljen adni, hogy a pénzügyi piacot olyan bőségesen el kell látni pénzzel, hogy minden magánszemély úgy intézhesse gazdasági ügyeit, hogy havi szükségleteinek fedezésére vagy nagyobb, egyszeri éves szolgáltatásokra elegendő összeget tartson meg magának, hanem nemzetgazdaságilag teljesen elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, hogy az állam által a közösség jólétére kiosztott pénzt felhalmozott pénzként kivonják a közforgalomból.

A pénzügyi rendszerhez tehát a költekezés, azaz a költekezés kötelessége is tartozik.
a megszerzett pénzt visszahozza a forgalomba.

Azt is meg lehet itt ismét elég élesen leszögezni, hogy a megtakarítás ezzel semmiképpen sem válik lehetetlenné. A helyesen értelmezett megtakarítás semmiképpen sem a pénz kapzsi és fösvény felhalmozása, hanem – ha valaki a megtakarítás és a gyermekek segélyezésének kedvelt kombinációját kívánja alkalmazni – , Ez áruk létrehozása és megszerzése, egy kis ház vásárlása vagy építése, értékes tárgyak, gyűjtemények, könyvek, képek, háztartási cikkek vásárlása, az üzleti tevékenység bővítése és fejlesztése, a készletek bővítése stb., és ez sokkal jobb „megtakarítás”, mint az arany felhalmozása.

Pontosan nekünk, németeknek kellett a legnagyszerűbb világnézeti képzésen átesnünk ebben a kérdésben. Ez a helyes, az imént leírt „megtakarítás” jutalmazta meg magát a legjobban, a hamis, pénzre összpontosító megtakarítást keserűen megbosszulták.

A népnek ez a tévedhetetlenül helyes érzése, még ezekben a kérdésekben is, egészen helyesen tükröződik a sagákban és a mesékben. A felhalmozott pénz értéktelen röggé változik, vagy eltűnik, vagy végtelen szerencsétlenséget hoz. Másrészt, mindig és mindenhol, az, aki szorgalmából „elért valamit” – és ezen az egészséges gondolkodáson mindig virágzó magángazdaságot ért, legyen az kereskedelmi, kereskedelmi vagy ipari –
tiszteletet és megbecsülést vívott ki. A vagyon ilyen fejlődése kifogástalan, nem irányul a pénz szelleme ellen, hanem – mint az egész gazdaság virágzó tagja – a legjobb értelemben társadalmi.

E rövid, de szükséges, mert lényeges megfigyelések után a pénzügyi rendszerről térjünk vissza kérdésünk kiindulópontjához: „Mit értünk kamatrabszolgaság alatt?”

Ha a pénz visszatartása olyan emberek kezében, akik nincsenek tudatában a pénz nemzetgazdasági feladatának, vagy még inkább azok kezében, akik a begyűjtött pénzt hatalmi eszközként kívánják használni, patthelyzet áll elő, a forgalomban maradó pénz szűkösebbé válik, pénzszűke alakul ki. De azok, akik pénzzel rendelkeznek, mégsem hozzák vissza pénzüket nemzetgazdaságilag egészséges módon a forgalomba, mert ők a maguk részéről kielégítették a folyamatos szükségleteiket, és házakat építtettek vagy vásároltak más helyeken.

Machine Translated by Google

kereskedelmi vagy ipari termékeket. Tehát nem veszik el az üzletembertől vagy a gyártulajdonostól, akinek mindenképpen szüksége van a működő tőkére vállalkozása fenntartásához, a termékeit, hanem a jogtalanul, nemzetgazdasági értelemben visszatartott pénzt adják neki külön vám – kamat – fejében. A nemzetgazdasági szorítás
kezdődik.

A nemzetgazdasági munkás árutermelésének – a termelőnek – a pénzhez való viszonya egy csapásra a feje tetejére áll. A pénz, amelynek lényege és találmánya szerint a gazdaságot kellett volna szolgálnia, hirtelen felszabadította magát, és nyomást gyakorol az árutermelésre. Megkezdődik a pénzügyi uralom. A magángazdaság minden bizonnyal örül, hogy legalább így fenntarthatja vállalkozásait, mert kötelességének érzi, hogy a nemzetgazdasági termelést szolgálja. A pénzgyűjtő kettős előnyt nyer a nemzetgazdasági munkás nemzetgazdasági kötelességének ebből az érzéséből: először is, adóssághelevelet állít ki – tehát jogi tulajdonjogot –, amely szerint az adós teljes vagyonával felelős a kölcsönvett összegek csorbítatlan visszafizetéséért, a legtöbb esetben más meghatározott vagyontárgyakat egészen különlegesen zálogba adnak, másodszor pedig az adósnak további folyamatos többletfizetésre kell elköteleződnie, amelyet kamatnak neveznek.

A garantált hitelt tehát nem olyan okokból adják, amelyek megfelelnének a hitel szó szerinti értelmének, azaz a nagyobb gazdasági hatékonyságba és teljesítményképességbe vetett bizalomnak, hanem pusztán azzal a szándékkal, hogy kihasználják a gazdasági vállalkozó azon igényét, hogy minden erőfeszítés nélkül szerezzen magának munkajövedelmének egy részét. A hitelt nem is a termelés előmozdítására adják, hanem kizárólag azért, hogy a pénz birtoklását „jövedelmezővé" tegyék. Az, hogy milyen vállalkozásokra fordítják a hitelt, alapvetően teljesen közömbös a hitelező számára; ha érdekli, az csak azért történik, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a pénze biztonságban van, és mindenekelőtt, hogy az ténylegesen kamatozik is.

Általános megfigyelés szerint a bankok által közvetített hitelrendszer ma úgy van felépítve, hogy a kapitalista, a pénz és a hitel birtokosa, általában teljesen elszakad a munkától. Semmilyen személyes természetű kapcsolata sincs a termelés különböző ágaival, amelyekben „hagyja dolgozni a pénzét", ahogy a kedvelt félrevezető kifejezés tartja. Mit tud a részvényes a „Girmesről", a „Pögéről", a „Weserről", a „Riebeck Montanról", az „Otaviról", a „Salitreráról", a „Steaua Romanáról"67, mit tud arról, hogy mit gyártanak ezekben a gyárakban? Semmi érdeke nincs benne, csak az az egyoldalú érdeke fűződik hozzá, hogy a részvények emelkednek-e vagy esnek-e, és mekkora osztalékot hoz a tőkéje. Az is teljesen közömbös, hogy a részvénytársaságok vagy a kapitalista tevékenység más formái (részvénytársaság, korlátolt felelősségű társaság, szakszervezet stb.) szolgálják-e az általános termelést. A legfontosabb, az egyetlen döntő dolog a „jövedelmezőség". Ennek bizonyítéka a banki részvények hatalmas népszerűsége. A nagybankok, akárcsak minden hitelintézet, általában nem végeznek termelőmunkát árutermelés értelmében. Itt, a nagybankrendszerben a kamat eszméje – vagyis annak a lehetősége, hogy a termelőmunka jövedelmének egy gigantikus részét a puszta pénztulajdonos birtokába, sőt, az utóbbi számára teljesen erőfeszítés nélkül, átutalják – valóságos orgiákat ünnepel. Ma már szinte nincs olyan vállalkozás, amely valamilyen formában ne függne a banktól, amelyet ne tisztán kamatkapitalista formában működtetnének. A teljes népgazdasági munka a banktól és a tőzsdei tőkétől, valamint a hozzá kötött kamatoktól függ.

A 67 Girmes egy Johannes Girmes (1854-1912) által alapított textilipari vállalat; a Weser egy hajóépítő vállalat, a Riebeck-Montan egy bányászati vállalat, az Otavi egy bányászati és vasúttársaság, a Salitrera egy chilei salétromgyártó vállalat, a Steaua Romana pedig egy román olajfinomító vállalat.

Machine Translated by Google

A bankok urai – a magas pénzügyi szektor – egyben a termelés urai is. Tőlük függ, hogy leáll-e a munka, vagy hogy a piacot elárasztja-e a hatalmas mennyiségű szemét. A szervezett magánszektor számára a kereslet kielégítése teljesen mellékes.

A modern hitelrendszer ezen kamatkapitalista gazdasági formájának esetében tehát a legteljesebb nemzetgazdasági erkölcstelenséggel van dolgunk, a pénzügyi és hitelrendszer jelentésének teljes eltorzításával, mint a gazdaság szolgája, a gazdaság abszolút urává.

Az alkotó és produktív munka rabszolgává vált, és a ravaszul ragadozó, örökké mozgó zsidó uzsoraszellem uralja a világot. Egyfajta zsarolás, amely csak egy mesterséges szükségállapot előidézésével lehetséges, a pénz nemzeti gazdaságilag illegitim visszatartásával. És ezt ma igazságosnak tekintik, olyan jognak, amelyhez senki sem mer hozzányúlni, mert konfliktusba hozza a nagy kölcsöntőke világuralmi hatalmával.

Az érdeklődés rabszolgasága tökéletesre hágott!

Azáltal tökéletesedett, hogy a mozgékony szellem csábító művészetével még az államot, a pénzügyi rendszer adott védelmezőjét is sikerült a kamatrabszolgasághoz kötnie, úgyhogy az is megkötözött kézzel ismeri el urának a nemzetközi tőkét, és hagyja, hogy eltérítsék a nemzetgazdaság védelmezőjének tényleges feladatától, és a végrehajtó, a nagy kölcsöntőke kamatbeszedőjének pozíciójába kerüljön.

Machine Translated by Google

A nemzeti pénzügyi gazdaság

Most különleges feladatunknak tekintjük a nemzeti pénzügyi gazdaság ezen fejlődésének nyomon követését.

Még itt is az lesz a helyes kiindulópont, ha a tények mai állapotából indulunk ki.

A nyugati kultúrkör nemzeteinek nemzeti életében kiemelkedő jelenség az összes állam hatalmas adóssága. Akár győztes, akár legyőzött, mindannyian óriási adósságterheket viselnek a háború által súlyosan érintett nemzetgazdaságukban.

A Brit Birodalom legjelentősebb statisztikai munkája a The Statesman Yearbook; ez a hivatalos nemzeti évkönyv pontos áttekintést nyújt az egyes államok államadósságainak állapotáról stb.

E szerint Anglia – azaz az angol munkásosztály – adóssága a nemzetközi tőkével szemben 1930. március 31-én 7 596 000 000 font sterling volt, évi körülbelül 350 millió font sterling kamatfizetéssel. Eléggé hasznos ezt az összeget német márkára átváltani, mivel így látható a legjobban, hogy ebben a kamatkérdésben a legszélesebb körű nemzetközi kérdésről van szó.

Franciaország körülbelül 279 milliárd aranyfrankkal tartozik belső és külföldi kamathitelezőinek.

Az Észak-Amerikai Egyesült Államok, a dollár áldott földje, államadósságot visel
mintegy 16 milliárd dolláros terhet jelent.

Kanadában, Ausztráliában, Indiában, Olaszországban, Csehszlovákiában, Lengyelországban, mindenhol ugyanazt a szánalmas képet találjuk az államok és ezzel együtt a népek reménytelen adósságáról a nemzetközi tőkével szemben. A nemzeti élet mindenhol egyetlen kérdés körül forog: Hogyan fizetjük a kamatokat a kölcsöneinkért, azaz a nemzetközi pénzügyekkel, a nagy kölcsöntőkével szemben fennálló adósságainkért?

Minden állam pénzügyminisztériuma szüntelenül új adóforrások feltárásával van elfoglalva, a parlamentek hónapokig tanácskoznak az új adótörvényekről, de minden ellenállás hiábavaló. Mielőtt a nemzetközi uzsoratőke fensége és a kamatfizetésekre vonatkozó okleveles "jogi" követelései újra és újra összeomlanak, és népeiket példátlan adóterhekkel elnyomják, ahelyett, hogy egy határozott "nemmel" véget vetnének ennek a hatalmas nemzetközi csalásnak.

Az igazságtalanság lett a törvény, az úr rabszolga.

Hogy milyen állapotban vannak a dolgok szegény hazánkban, azt naponta, óránként tapasztaljuk.

Erőszakosan és hatalmasan emelkedett fel a fiatal német munkásóriás, miután vérrel és vassal elérte a nemzeti egységet. Fáradhatatlan munkája, alkotó szelleme egyre új találmányokat hozott. A német vállalkozói szellem és merészség meghódította a világ piacait. Ámult szorongással látta magát fenyegetve a Rothschildok és a többi bankmágnás francia és angol kölcsöntőkéje, valamint az amerikai pénzemberek, a Kahnok, Loebek, Speyerek stb. bizalmi tőkéje jövedelmezőségében. A német márka értéke, azaz a német termékek minősége és olcsósága, tovább emelkedett, lehetett találgatni, hogy mikor éri el a márka a dollár értékét, amíg Németország le nem múlja az angol világkereskedelmet, látni lehetett, hogyan vették modellként a német közlekedési létesítményeket, a német oktatási intézményeket, a német egészségügyi szervezeteket, a német városi közigazgatásokat, a német katonai módszereket, látni lehetett, hogyan építettek a világ minden táján a német mérnökök, mint a német munkaképesség úttörői, vasutakat, hidakat és utcákat. De mindez azt jelentette, hogy a kölcsönzött tőke jövedelmezősége...

Machine Translated by Google

világszerte a nemzetközi pénzügyek fenyegették. Ekkor döntött úgy a nemzetközi pénzügy, a nemzetközi szabadkőművesség segítségével, hogy bekeríti Németországot, és a hazugságok és rágalmazás minden eszközét bevetve a világ ellenségeként tünteti fel. – VII. Edward csak egy előretolt bábu volt ebben a sakkjátszmában. A nacionalista szenvedélyek fellángoltak Németország ellen, Angliában és Franciaországban egyaránt. A világháború politikai előtörténetének feltüntetése nem tartozik ide, de mindenesetre biztos, hogy Németország oldala, katonai ereje ellenére, veszített, mert általában nem lehet beszélni politikai ellenjátékról az antant hatalmak intrikáival szemben (vö. Rosenberg, Nemzetközi Szabadkőművesség 68).

Még az egyetlen, Németországban még külpolitikai ösztönnel rendelkező csoportnak, az Össznémet69-nek sem volt fogalma arról, hogy a felfegyverzett nemzetek közötti ez az erőteljes küzdelem nem a politikai sikerről szól, hanem a német munkások pénzügyi alávetéséről a nemzetközi tőke kamatrabszolgaságának. Németország militarista legyőzése természetesen Franciaország, a német haditengerészet megsemmisítése Anglia különleges célja volt, de Franciaország és Anglia mindkét imperialista célja felett mindig ott állt a nemzetközi tőke világuralomra való törekvése.

Miközben a nemzetek vad küzdelemben szétszaggatták egymást, és a legjobbak vére patakokban folyt a csatatereken, az egész világ zsidósága mozgásban volt. Egész Júda számára elérkezett az aratás ideje.

A nagy pénzügyek finanszírozták a világháborút; a világ minden nemzetében zsidó írnokok ültek a nemzetközi sajtó szerkesztőségeiben, hazudtak és egyre újabb erőfeszítésekre buzdították a nemzeteket egymás ellen. Ily módon 26 államot vezettek be a központi hatalmak elleni háborúba. Keletről keleti zsidók özönlöttek a német területekre; ezek előrenyomultak, alkudoztak, zsákmányoltak és meggazdagodtak, elfoglalták a városok lakásait és mindent megszereztek, amit csak tudtak. A hadiipari vállalatoknál a német munkaerő kifosztásának és megrongálásának ezt az ügyét a zsidó faj tagjai intézték, és a zsidók előretörtek és feljebb törtek az állam és a gazdaság minden pozíciójába. A belső demoralizációt hasonlóképpen tudatosan vezették a zsidók, a Haasék, Dittmannok, Cohnok, Luxemburgok, Barthok, majd a Parvus-Helphandok, Eisnerek, Levienek, Gradnauerek70 izgatták és uszították őket, ambiciózus emberek, bolondok és hataloméhes bűnözők támogatták őket a német nép ellen.

---

68 Alfred Rosenberg kiadott egy művet Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), valamint Freimaurerische címmel. Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) a Nationsozialistische Bibliothek sorozatban, 9. köt.

69 Az Alldeutscher Verband egy német nacionalista szervezet volt, amelyet 1891-ben alapítottak. Az első világháború alatt a szövetség német terjeszkedési célokat támogatott, a háború után pedig támogatta Erich Ludendorff (1865-1937) tábornokot abban az állításában, hogy Németországot a háborúban a szocialisták és a demokraták elárulták („hátan szúrták").

70 Hugo Haase (1863-1919) zsidó szocialista volt, aki 1911-ben a német August Bebellel együtt a Német Szociáldemokrata Párt (SPD) elnöke lett. Pacifistának vallotta magát, és 1914 júliusában hatalmas háborúellenes tüntetést szervezett. Wilhelm Dittmann (1874-1954) az SPD kiemelkedő tagja volt, akit börtönbüntetésre ítéltek az 1918 februári berlini fegyverkezési munkássztrájkban való részvétele miatt. Az első világháború végét követő novemberi forradalom alatt és után Dittmann aktív parlamenti szerepet játszott a Német Független Szociáldemokrata Párt (USPD) tagjaként. 1933-ban, Hitler hatalomra kerülése után Dittmann Svájcba menekült.] Oskar Cohn (1869-1934) zsidó politikus volt, aki Karl Liebknechttel, a Spartacus Szövetség alapítójával dolgozott együtt, és meggyőződéses cionista volt. Elmenekült

1933-ban Párizsba. Rosa Luxemburg (1871-1919) zsidó marxista volt, aki Liebknechttel együtt megalapította a Spartacus Ligát, amelyből végül a Német Kommunista Párt (KPD) lett. Luxemburgot és Liebknechtet is meggyilkolta a Freikorps 1919-ben. Emil Barth (1879-1941) 1917-ben csatlakozott az USPD-hez, és a német monarchia bukása után 1918 novemberében létrehozott Népi Képviselők Tanácsának (Rat der Volksbeauftragten) hat tagjának egyike volt (a többi tag Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann és Otto Landsberg (SPD), valamint Haase és Dittman (USPD) volt).
Alexander Parvus (született Israel Helfand) (1867-1924) egy fehéroroszországi gettóbeli zsidó volt, aki Rosa Luxemburggal, Leninnel, Trockijjal és a ...-val fenntartott nemzetközi kapcsolatain keresztül kulcsszerepet játszott a „permanens forradalom" marxista stratégiájának megvalósításában. Fiatal Törökök. Max Levien (1885-1937) orosz zsidó bolsevik volt, aki 1913-ban német állampolgár lett, és tagja volt

Machine Translated by Google

Így omlott össze végül belülről a német nemzet. Júda csillaga vérvörösen ragyogott. Az utolsó nemzet, amely szilárdan ellenállt a nemzetközi pénzügyeknek és boszorkányságának, összeomlott, letette a karját és meghajolt a versailles-i diktátum szörnyű igája előtt. Ezer sebből vérezve, vezető nélkül – nem igazán a hercegek elűzése miatt, hiszen éppen ezek vallottak teljes kudarcot igazi vezetőként –, a német nemzetet parlamentjei és parlamenti kormányai vezették azzal a végzetes ítélettel, amelyet ilyenkor mindig alkalmazni lehet: „Hogy elkerüljük a rosszabbat”, a kölcsöntőke kamatrabszolgaságába.

a KPD (Német Kommunista Párt) tagja. 1919 áprilisában Levien egy másik orosz zsidó KPD-taggal, Eugen Levine-nel (1883-1919) együtt megalapította a Bajor Tanácsköztársaságot. Ezt a „szovjet” kísérletet azonban Friedrich Ebert elnök leverte, aki a Freikorpsot alkalmazta a müncheni rend fenntartására. Levine-t a Freikorps letartóztatta és kivégezte 1919 májusában, de Levien Ausztriába és a Szovjetunióba menekült, ahol őt is kivégezték 1937-ben Sztálin nagy tisztogatása során. Georg Gradnauer (1866-1946) zsidó származású SPD-tag volt, aki Szászország első miniszterelnöke volt a Szász Királyság megszüntetése után. Mérsékelt szocialistaként a Freikorps segítségével megpróbálta leverni a lipcsei radikálisokat, Ebert müncheni példáját követve. Ez választási vereségbe került, és 1920-ban lemondásra kényszerült.

Machine Translated by Google

A versailles-i diktátum, A Dawes-paktum és a Young-terv

A világháború célja elérkezett: Németország, a világ legszorgalmasabb és leghatékonyabb nemzete, megszűnt versenytársként szerepelni a világpiacon, katonailag túlerőben volt, vezető nélkül maradt, a hamis marxista doktrínák elcsábították és megmérgezték, erkölcsileg szétesett és egy olyan adósséghegy alá temették, amelyet soha többé nem tud eltávolítani magától, hanem örökre a nemzetközi tőke érdekeinek rabszolgájaként kellett szolgálnia.

A londoni fizetési terv szerint Németországnak el kellett ismernie egy kamatlábat...
132 milliárd aranymárka adósságot viselt, és ehhez az adóssághoz hozzáadódtak a kamatokat is.

Nevetséges lenne, ha nem lenne ilyen ijesztően komoly, és ha az ellenségek nem vennék olyan könyörtelenül, éppen a pacifisták minden közhelyével ellentétben: „de nem lesz olyan rossz", és „az ésszerűség győzedelmeskedik". Nem! Nem fog győzedelmeskedni! És a nemzetközi pénzügyek mindent megtesznek majd, hogy Németországot folyamatosan ebben az érdekcsoportban rabszolgaságban tartsák. Csak mi tudjuk felszabadítani magunkat.

A német nemzet mély tragédiája, hogy bármennyire is hatékony általában a szűk munkakörében, azonnal bizonytalanná válik, amikor a mindennapi munka határain túlra emeli tekintetét, és a nagy világesemények elé áll. Itt a lelkiismeretes és precíz német elveszíti minden mértékét, látnokká és lelkessé válik. A szakterületén kiemelkedő dolgokat tevő „német professzor" a világ dolgaival szembesülve a humoros újságok tárgyává válik, az esernyő elfeledésétől az ideológusok áradozó bőbeszédűségéig; a német tiszt, csapatai kiváló hatékonyságában bízva, hajlamos alábecsülni a politikai természetű szellemi kiszámíthatatlanságokat és az eszmék erejét, és ezzel kétségbe vonni a végső sikert; a német tisztviselő hajlamos a lakosság főnökének tekinteni magát, ahelyett, hogy az egész szolgájának tekintené.

Tehát kicsiben és nagyban egyaránt látjuk a német jellem eme katasztrofális tulajdonságát: a németek specialisták és álmodozók. Egyénileg minden szakterületen hatékonyabbak és szorgalmasabbak, mint bármely más nép, sőt képesek bármilyen nagy ötletért lelkesedni, és hősies bátorsággal az életüket is feláldozni egy ötletért, de kevésbé jártasak abban, hogy meglássák és megtalálják a helyes megoldást a nemzetközi gazdasági és politikai ügyek közbeeső körében.

Egy ilyen alapvető jellemvonás tükröződik a német politikai színtéren a gyakran panaszolt nemzeti érzés hiányában és politikai alkalmatlanságában. Az átlagnémet bizonyos mértékig híján van a nagy megrendelések iránti érzéknek; így többnyire nem is érti, hogy ezek az adósságszámok valójában a sorsát jelentik, hogy ezek a számok, hogy ennek az adósságnak az elismerése, valamint az adósság pénzben és anyagi javakban történő megfizetésére való hajlandóság és kísérlet a német nemzet egész kétségbeejtő helyzetének alapvető oka.
Sokkal kevésbé látja azonban, hogy ennek a német fizetési kötelezettségnek a haszonélvezői valójában nem is a többi nemzet, hanem kizárólag a nemzetközi pénzügyek.

A nemzetközi pénzügyek számára azonban a kölcsön visszafizetése semmilyen módon nem fontos, csak a tartós kamatfizetési kötelezettség. Ez és csakis ez az oka annak, hogy a versailles-i diktátumot pénzügyi részeiben alkotó nemzetközi pénzügyek kezdettől fogva olyan fantasztikusan magasra állították be az alapösszeget, hogy a visszafizetés soha nem merülhet fel, de még az alapösszeg esetleges csökkentése esetén is (mindenesetre csak a kamatláb egyidejű emelésével) Németország állandó kamatrabszolgaságban marad.

Machine Translated by Google

Ennek a kamatszabálynak a rákényszerítése szegény, szorgalmas népünkre volt a végső cél
A világháború idején ez volt a magas pénzügyi világ célja, és ezt a célt teljes mértékben elérték.

A versailles-i diktátum vonatkozó záradékai annyira félelmetesek, annyira világosan mutatják ennek a kamatszabálynak a teljes komolyságát és romboló keménységét, amely mindent, amink van és amiért dolgozunk, a nemzetközi pénzügyek markába juttat, hogy a következőkben részletekben idézem őket:

> 231. cikk. A szövetséges és társult kormányok kijelentik, Németország pedig elismeri (!), hogy Németország és szövetségesei, mint kezdeményezők (!), felelősek minden olyan veszteségért és kárért, amelyet a szövetségesek és a társult kormányok, valamint tagjaik elszenvedtek a Németország és szövetségesei támadása által rájuk kényszerített háború következtében.

Bár a 232. cikk meglehetősen cinikusan elismeri, hogy „Németország erőforrásai nem elegendőek mindezen veszteségek és károk teljes megtérítésének biztosítására”, mégis követelik a kötelezettséget, hogy „minden ilyen veszteséget és kárt megtérítsenek”.

> A 233. cikkely kimondja: „A kártérítés mértékét a Jóvátételi Bizottság határozza meg.”

> A 234. cikkely kimondja: „A Jóvátételi Bizottság időszakosan teszteli Németország fizetési képességét... De semmilyen összegről nem mondhat le a Bizottságban képviselt különböző kormányok jóváhagyása nélkül”.

> A 234. cikk kimondja: „Németország a kártérítési igény végleges összegének meghatározása előtt 20 milliárd márkát fizet aranyban (aranyban, árukban, hajókban, értékpapírokban vagy más módon)”.

> Németország ezen felül kibocsátja a II. melléklet 12c. cikkében meghatározott kötvényeket.

És most jön, szépen elrejtve és a végéhez közeledve az úgynevezett versailles-i békeszerződés VIII. szakaszának II. mellékletének 12c. cikkében, Németország pénzügyi és politikai megfojtása. Ez a 12. cikk a legfontosabb pontokban a következőket mondja ki:

> A Bizottság minden olyan hatáskörrel rendelkezik, és minden olyan jogkört gyakorol, amelyet e szerződés biztosít számára.
>
> A Bizottság általában a legátfogóbb felügyeleti és végrehajtási jogkörrel rendelkezik a jóvátétel kérdéseiben. A következő feltételeket és meghatározásokat kell betartania:
>
> a) A meghatározott követelések teljes összegének minden olyan részét, amelyet nem aranyban, hajókban, értékpapírokban, árukban vagy más módon fizetnek ki, Németországnak a Bizottság által meghatározott feltételek szerint biztosítania kell a megfelelő összeg kötvényekbe vagy bármilyen jellegű kötelezettségekbe történő átutalásával, hogy a tartozás elismerése megtörténjen.
>
> b) A Bizottság időszakosan értékelni fogja Németország fizetési képességét és megvizsgálja a német adórendszert (!), oly módon, hogy először Németország összes bevételét, beleértve a belföldi hiteleinek kamat- és adósságszolgálatára meghatározott bevételeket is, lehetőleg (!) a jogcímen vagy jogcímen fennálló tartozásai kifizetésére fordítsák.

Machine Translated by Google

jóvátételek, másodszor pedig azért, hogy bizonyosságot szerezzenek arról, hogy a német adórendszer pontosan (!) ugyanolyan elnyomó, mint a Bizottságban képviselt bármely más hatalomé.

Ez a bekezdés ördögien Németország tartós elnyomására összpontosít, gyakorlatilag magában hordozza annak a lehetőségét – utalva egy kis rablóállamra, amelyben korlátlan adókat vezetnek be –, hogy egyszerűen előírják ugyanazon adók kivetését Németországban is. De ugyanakkor brutális őszinteséggel elismeri, hogy még a többi nemzetet is ugyanebben az adósrabszolgaságban kell tartani. És most jön a hírhedt c. bekezdés.

c) A szövetséges és társult országok gazdasági életének helyreállításának elősegítése és végrehajtása érdekében a Bizottság a 232. cikkben foglaltak szerint első kifizetést kap Németországtól garanciaként és bűnösségének elismeréseként, amely a birtokosoknak aranyban fizetendő kötvényekből áll, amelyek mentesek minden olyan adótól vagy díjtól (!), amelyet a Birodalom vagy a német államok kormányai vezetnek be vagy vezethetnek be. Ezeket a kötvényeket részletekben (!) adják át, és három részletben, az alábbiakban meghatározottak szerint: 1. 20 milliárd aranymárka azonnal fizetendő. 2. 40 milliárd aranymárka kerül átadásra kötvényekben, amelyekre 5% + 1% kamatláb vonatkozik 1926-tól kezdődően. 3. Azonnal írásbeli kötelezettségvállalást tesznek további 40 milliárd aranymárka kötvényekben történő fizetésére, 5% kamat fedezettel.

Ez a záradék a versailles-i diktátum egészének lényege. Tudjuk, hogy a londoni...
Az ultimátum71 nemcsak kevesebb fizetést határozott meg, hanem éppen ellenkezőleg, a teljes összeget 132 milliárd aranymárkában határozta meg. A 16. cikkely ezután kifejezetten kimondja: „1921. május 1-jétől a német kormánynak kamatot kell fizetnie az adósságuk után”. A kamatlábat 5 százalékban határozták meg.

Ezután következik a 17. cikkely, amely minden szabálysértéshez rendel egy intézkedést:

17. cikk. Ha Németország késedelembe esik a szerződés előző szakasza által rárótt bármely tartozás teljesítésével, a Bizottság haladéktalanul értesíti az összes részt vevő hatalmat erről a késedelemről, és egyidejűleg javaslatot tesz az ellene teendő intézkedésekre.

És most következik az egész szerződés egyik legfelháborítóbb záradéka:

18. cikk. Németország kötelezi magát, hogy nem értelmezi ellenséges bánásmódként (!) azokat az intézkedéseket, amelyeket a szövetséges és társult hatalmak indokoltak (és mi nem lenne indokolt az ellenség szemében?) Németország szándékos (!) engedetlensége ellen. Ezek az intézkedések lehetnek importtilalmak, gazdasági és pénzügyi szankciók, és általában (!) minden olyan intézkedés (!), amelyet az érintett kormányok a körülmények megkövetelnek.

Ezzel a záradékkal természetesen minden, még a legbrutálisabb terror előtt is nyitva áll az ajtó és a kapu, és a német kormány továbbá kifejezetten aláírta, hogy még csak nem is veheti figyelembe...

71 Miután a Szövetségesek Jóvátételi Bizottsága 1921 januárjában 269 milliárd aranymárkában határozta meg a Németország által jóvátételként fizetendő összeget, David Lloyd-George brit miniszterelnök 1921. május 5-én hatnapos ultimátumot nyújtott be a londoni német nagykövetnek, amelyben kijelentette, hogy ha Németország nem ismeri el a 132 milliárd márka visszafizetését (ami némileg eltér a januári 269 milliárdtól), valamint a versailles-i szerződés egyéb rendelkezéseit, akkor a szövetségesek elfoglalják a Ruhr-vidéket.

Machine Translated by Google

a legnagyobb elnyomás, németek legyilkolása, a legbrutálisabb kiutasítások, fosztogatások, pusztítások stb. "ellenséges bánásmódként"!

A német nép írásos átadása egy kegyetlen, bosszúálló, kérlelhetetlen ellenségnek, továbbá, örökre elrendelve, mivel a 23. cikk kimondja:

> A Bizottság akkor oszlik fel, amikor Németország és szövetségesei kifizették a jelen szerződés végrehajtásáért vagy a Bizottság határozatai szerint tartozó összes összeget, és amikor ezeket az összegeket vagy azok egyenértékeit szétosztották a részt vevő hatalmak között.

Ez Németország örök érdekrabszolgasága.

Talán politikai barátaink és ellenségeink most már megértik, mit kell érteni kamatrabszolgaságon, talán megértik, miért áll követeléseink középpontjában ennek a szörnyű kamatrabszolgaságnak a megtörése . Talán azt is megértik, hogy e követelés esetében miért elsőrendű fontosságú nemzetközi kérdésről van szó. Németország számára ez egyszerűen sorskérdés , más nemzetek számára pedig a fellendülés legfontosabb kérdése.

Ehhez a nemzetközi kérdéshez képest minden más kérdés a semmibe merül, mivel a kamatrabszolgaság megtörése nélkül a termelő nemzetek felemelkedése általában nem lehetséges. Ha a most kezdeményezett kamatrabszolgaság fennmarad, Mammon isten trónra lépett volna. Isten halott, a nemzetek lelkei meghalnak, az emberi káosz betölti a világot a nemzetközi pénzügyek kamatrabszolgáiként. A pénz uralja a világot.

A versailles-i diktátum szabályozásait 1924-ben a Dawes-paktum váltotta fel. Az inflációtól való félelmek után Németország további kifosztása „szilárdabb alapokon” folytatódott. A magas pénzügyek mindenféle biztosítékot lehetővé tettek, amelyek közül a legjelentősebb és legmesszebbre ható a Reichsbank és a birodalmi vasutak államosítása. Az „ezüstfelhő” jóslatok ellenére a német gazdaság tovább omlott össze, a Dawes-paktum szerinti kifizetések lehetetlenségét végül még a végrehajtás vakon dühöngő szadistái is felismerték. A Young-terv lépett a Dawes-paktum helyébe. „Enyhítéseket” kellett volna hoznia. Most a vég...

jön.

A Dawes-paktum borzalmairól a Nemzeti Szocialista Könyvtár 7. kötete (ára 1,80 pont) adja a legpontosabb információkat, amely az eredeti szöveg újranyomását és átfogó kritikai kommentárt tartalmaz. A jelenlegi sorozat 13. kötete a Young-terv főbb pontjait tárgyalja.

Machine Translated by Google

A hitelgazdaság

„Ha az államnak pénzre van szüksége, akkor kölcsön kell kérnie ezt a pénzt azoktól a polgáraitól, akiknek több van belőle, mint amennyit maguk fel tudnak használni. Természetesen kamatot kell fizetnie a pénz visszafizetéséért, különben nem kapja meg a pénzt, hiszen már így is elég nehézséget okoz a hitelek rendezése."

Ezt a megfogalmazást Dr. David72, a volt szocialista miniszter használta velem egy berlini beszélgetés során. Szándékosan helyeztem ide ezt a megfogalmazást, mert példaértékűen tükrözi korunk kamatkapitalista gondolkodásmódját; az, hogy ő mindenekelőtt marxista volt, különleges vonzerőt kölcsönöz az egésznek.

Most már több száz beszélgetés és előadás alapján tudom, hogy a fenti megfogalmazás annyira a jelenlegi kamatkapitalista eszmevilágból származik, hogy aligha érezné bárki is az állam kamat- és adóssággazdaságának eme magyarázatának hamisságát, nemhogy helyes választ találna rá.

Ennek egy nagyon egyszerű pszichológiai oka van, nevezetesen, hogy a fenti magyarázat egy magánember pénzszükségletének fedezésére vonatkozik a gazdaság kamatkapitalista formájának keretein belül.

Az egyes magánemberre, akárcsak a magángazdaságra általában, igaz a mondat: „Ha valakinek pénzre van szüksége, kamatra kell kölcsönkérnie azoktól, akiknek több pénzük van, mint amennyit maguk fel tudnak használni."

De valóban kerülnünk kell, hogy a nemzeti pénzügyi gazdasággal kapcsolatos kérdésekre magánkapitalista, hanem államférfiúi szempontból válaszoljunk. Úgy értem, hogy valóban nagy szerencsétlenség lenne, ha ezt a magángazdasági gondolkodásmódot egyszerűen, feltétel nélkül átültetnénk a nemzetgazdaságra.

Az állam hatalmi eszközeivel, szuverén hatalmával valóban nem azonosítható véletlenszerű magánszemélyekkel. Az állam három hatalmas lehetőséggel rendelkezik, amelyeken keresztül szuverenitása révén fedezheti feladatai végrehajtásához szükséges szükségleteit. Ezek a szolgáltatási szuverenitás, a pénzverési szuverenitás és a pénzügyi szuverenitás.

Szolgálati szuverenitáson az állam szuverén jogát kell érteni, hogy polgárait ingyenes szolgálatra szólítsa fel. Az államnak ez az egyén feletti szuverenitása a legerőteljesebb mértékben a kötelező katonai szolgálatban, és még inkább a háborús szolgálatban nyilvánul meg. A háború idején az állam által polgáraitól követelhető követelményekkel szemben minden magánérdek háttérbe szorul. Család, szakma, üzlet és kereset, mindennek hallgatnia kell, amikor az állam zászló alá szólítja fiait. De az állam nemcsak háborús szolgálatra szólíthatja fel polgárait, hanem nagy gazdasági vállalkozásokra is, emlékezzünk a kisegítő szolgálati törvényre, amely azonban sajnos, a katonai szolgálattal ellentétben, magas és egyre növekvő fizetést biztosított a teljesített szolgálatokért, így hamarosan mély szakadék tátongott a frontkatonák között, akiknek naponta életüket kellett feláldozniuk a hazáért – fizetés nélkül –, és azok között, akiket a hazában, a front mögött, magas bérért alkalmaztak. Csak futólag más nemzetek szolgálati kötelezettségeken alapuló kiemelkedő teljesítményei is felidézhetők: emlékezzünk a kínai fal építésére, középkori városaink körülkerítésére.

Gyakorlatilag tehát teljes mértékben az állam szuverenitásának hatalmába kerülne, hogy

72 Eduard David (1863-1930) 1919 júniusától októberéig belügyminiszterként szolgált a Weimari Köztársaságban.

Machine Translated by Google

a régi kézi- és csapatszolgálat73 újraélesztése és bővítése, valamint a meglévő erők ilyen módon történő rendelkezésére szolgáló nagy gazdasági feladatok megoldása velük.

Az állam pénzverési szuverenitása egy második hatalmi forrás, amelyből az állam közvetlenül fedezheti pénzszükségletét. Senki sem vitatja az állam jogát a pénzveréshez vagy a kincstárjegyek kibocsátásához, sőt azon túl is, hogy az állam szuverenitásának köszönhetően minden lehetséges forrásból pénzt termelt. Rézből, nikkelből, vasból, porcelánból, alumíniumból és mindenekelőtt papírból. Elég csak felidéznem azt az időt, amikor Birodalmi kormányunk indokoltnak tartotta napi 100 000 000 000 000 márka és egyre több új papírpénz kibocsátását. Nem fogunk itt részletesebben belemenni abba a kérdésbe, hogy ez helyes és elfogadható volt-e, csak annyit kell megállapítanunk, hogy az állam pénzverési szuverenitása révén ténylegesen fedezni tudja szükségleteit, és hogy nem kényszerül „kamatra kölcsönkérni pénzt azoktól a polgáraitól, akiknek több van belőle, mint amennyit maguk fel tudnak használni”.

Az állam pénzügyi vagy adószuverenitását sem vitathatja senki, és aki ezt vitatja, és gyakorlatilag egyénként próbálja gyakorolni, az végrehajtó formájában érezheti az állam tekintélyét. Az állam pénzügyi vagy adószuverenitása, vagyis az állam joga, hogy polgárait pénzügyi szolgáltatásokra szólítsa fel, ugyanolyan nyilvánvaló és olyan régi, mint az állami struktúrák. Ez a forma a legtermészetesebb és legegészségesebb is, bár ezen a téren korunkra van fenntartva, hogy az adózás ésszerű értelmét teljes értelmetlenné alakítsák, és az adórendszert a nép teljes kifosztásának eszközévé tegyék a nemzetek feletti pénzügyi hatalmak javára. Még itt sem az adók megengedhetőségének kérdése foglalkoztathat minket tovább, hanem csak az a tény, hogy az állam nagyon is képes adók útján fedezni pénzszükségletét, tehát ismét egy olyan módon, amely nem nyitott a magángazdaság számára, de amely teljesen eltávolítja az államot attól a szükségességtől, hogy pénzszükségletét a kapitalisták felé történő kamatfizetési kötelezettség elfogadásával fedezze.

Természetesen az államnak, mint minden magánembernek, természetesen megvan a további lehetősége arra, hogy szükségleteit adósságok felhalmozásával fedezze. De ez a magánember számára már kétélű fegyver; az állam számára azonban, hogy világosan és jól fogalmazzak németül, ez a legbutább dolog, amit általában tehet. De ez nemcsak a legbutább dolog, hanem egyenesen bűnös az államnak a közös érdekek védelmezőjeként betöltött küldetésével szemben.

Az államok kölcsöngazdasága gyakorlatilag tönkretette az államokat, és a nemzetközi pénzügyek kezébe adta őket, a nemzetek vagyonát a pénzügyi hatalmaknak adta át, és ma az állami kölcsönök az a szörnyű pióca, amelyből a nemzetek nem képesek kiszabadulni, és amelyen keresztül tehetetlenül összeomlanak, ha nem vetünk határozottan véget ennek a kísértetnek a kamatrabszolgaság megtörésével.

Ezzel a nemzeti pénzügyi politika mezején vagyunk, tehát egy olyan területen, amelyben a normális német ember egyáltalán nem érzi otthon magát. Mit tegyünk most a sok és nagy számmal? Az átlagos állampolgár általában nem olvas költségvetési vitákat, és olyan vallásos tisztelettel tekint a pénzügyi művészet titkos ösvényeire és félrevezető útjaira, hogy legszívesebben teljesen megkímélné magát ezektől a dolgoktól. A tudattalanban ez minden bizonnyal összefügg azzal is, hogy minden egyén olyan csekély érzést hordoz magában az állam adószuverenitásával kapcsolatban, és senki sem akarja, hogy a számokra emlékeztessék. Csak akkor jegyzi meg a modern ember, amikor az adópapírok berepülnek a házába, hogy ezek a dolgok valójában nagyon is foglalkoztatják, és hogy mindig mindenféle hamis nemzeti pénzügyi politika áldozata.

73. A középkorban az urak által a gazdáktól megkövetelt mezőgazdasági szolgáltatások, akár kézi, akár állati munkával

Machine Translated by Google

Rendkívül figyelemre méltó, hogy a nemzeti pénzügyi politika kérdései alapvetően egyáltalán nem annyira homályosak és titokzatosak, mint amilyennek első pillantásra tűnnek, sőt, alapvetően annyira világosak és egyszerűek, hogy minden átlagos értelem legalább nagy vonalakban megértheti őket.

Ezért nem igényel nagy alkotmányos magyarázatot, hogy az állam nagyon is rendelkezik a leírt lehetőségekkel pénzszükségletének fedezésére, hiszen mindenki tudja és saját életében megtapasztalta, hogy mi az állam szolgálati szuverenitásának természete, és mindenki naponta kezébe veszi az állam által kibocsátott papírpénzeket, és senkit sem kímél az adó. Ezért a világ legtermészetesebb dolga lenne, ha az állam kizárólag e három módon fedezné pénzszükségletét.

A magánember számára azonban ez a három út nem áll rendelkezésre, mivel sem felebarátját nem hívhatná be sikeresen munkára vagy adófizetésre, sem pedig akkor nem lenne biztonságban, ha megpróbálna saját maga pénzt nyomtatni és forgalomba hozni. Számára valóban csak a kamatra eladósodás útja létezik, ha már eleve feltétlenül úgy gondolja, hogy csak mások pénzével lehet boldog, és nem tudja elkerülni az adósságok felhalmozását.

De hogy az állam általában véve a kamatozó kölcsönök – tehát az adósságok – elfogadásának egyetlen eszközét tartja helyesnek, amikor pénzre van szüksége, és ma más szuverén jogait csak alattomos módon gyakorolja, hogy a felhalmozott adósságokat behajtsa az emberektől, ezek olyan körülmények, amelyekre hiába keresünk ésszerű magyarázatot. Valóban nincs rá ésszerű magyarázat, csak az a tény, hogy egész gondolkodásunkat, még a nemzeti pénzügyi politikai kérdésekben is, magánkapitalista módon irányítják vagy korrumpálják. A közvélemény ilyen általános szennyezettségében az állam kölcsönpolitikájának olyan látszólag logikus magyarázatai, amelyekről beszámoltam, nagy, sőt mindennél fontosabb szerepet játszanak.

A zsidó még ezekben a kérdésekben is a pszichedelika mesterének bizonyult. Ilyen esetekben mindig nagyon nehéz nem azonnal általánosságban a felelős államférfiak közvetlen korrupciójáról beszélni, a feltételezés nyilvánvaló, mégis a legtöbb esetben nem volt korrupció, hanem csak a pénzügyi és hitelrendszer kérdéseiben tapasztalható bizonytalanság, rövidlátás és önelégültség vezetett oda, hogy az állami pénzügyi igazgatások lassan, de biztosan egy olyan hitellázba süllyedtek, amelyből mindeddig nem látnak kiutat.

A körülmények ilyen alakulásához nagyon lényegesen hozzájárult az a tény, hogy eleinte ártalmatlannak tartották a bevételt ígérő nagyszabású közmunkák, például a vasútépítés stb. kölcsönökből történő finanszírozását. A következőképpen döntöttek: A vasutak vagy vízi utak bevételeiből a kamat azonnal fedezhető, akkor valóban kézben tartják az árakat. Saját forrásaival az állam nem tud ilyen nagy munkákat egy csapásra kivonni a kincstárából, ezért hálásan elfogadja a bankok felajánlott hitelsegélyét. Ez leveszi a kormány válláról az új adók állami parlamentben történő jóváhagyásának gondját, az állam likvid forrásait nem igénylik, és a vasutak könnyen fizethetik a kamatokat a többletből. A kölcsöntőke csábító művészete, amely önmagában semmit sem tehet a pénzzel, ha nem talál valakit, aki elveszi tőle, és kamatot fizet neki, sikeresen feketét fehérré változtatott, és magát az államot a magántőke kamatszedőjévé tette.

Még a legegyszerűbb gazdasági mérlegelésnek is egy felelősségtudatos kormány vagy parlament részéről a következőhöz kellett volna vezetnie: Ha valaki külföldi pénzből építi a vasutat, és évről évre csak 5% kamatot kell fizetnie érte, mindennel együtt, ami ezzel jár, akkor 20 év alatt visszafizeti a teljes összeget egyszer, 40 év alatt...

Machine Translated by Google

már kétszer is, és mégis ugyanaz az adósság fennáll. Ezeket a rendkívüli összegeket, amelyek sokszorosan meghaladják a kezdeti beruházási költségeket, valóban ismét közvetve a néptől, az egész lakosságtól kell előteremteni, akiknek pontosan ezeknek a kamatösszegeknek megfelelően megemelt vasúti szállítási díjakat kell fizetniük. Egyszeri bejelentés a népnek egy nagy vasúti illetékről jobb, vagy jobb lett volna. Akkor ezek az illetékek természetesen néhány évig meglehetősen nyomasztóak lettek volna, de nem sokáig is, mivel a szállítási költségek és a vasút nagyon hamar az állam valóban adósságmentes vagyonává vált volna, ami később nagy éves bevételeket biztosított volna számára. De a régi történet, hogy az ember inkább apránként levágja a kutya farkát, mert azt gondolja, hogy az sokkal kevésbé fájdalmas lenne számára. Természetesen az ellenkezője igaz. Egy ilyen nemzeti vállalkozás beruházási költségeit valóban a lakosságnak kell fizetnie, de ha hitelekből fejlesztik őket, akkor elkerülhetetlenül hozzáadódnak a kamatok, amelyek az évek során sokszorosára rúgnak magához az adóssághoz képest. Ezért merő pénzügyi ostobaság ilyen közmunkákat hitelekből finanszírozni. Már itt rámutathatunk arra, ami megmenti az államot a hitelőrülettől: senki sem tilthatja meg az államnak, például az ilyen produktív vállalkozások esetében, hogy hiteljegyeket, államkincstári hiteljegyeket bocsásson ki, és ezekkel fizessen a munkálatokért. Az állami pénz ilyen létrehozása olyan esetekben, amikor inflációról szó sem lehet, mert az új zsetonoknak is új értéke van, egy csapásra megoldaná az összes nehézséget, és örökre megszabadítaná az államot és a népet a magántőkével szembeni kamatozó adósságtól.

Ezt a problémát egy másik helyen kell majd részletesebben tárgyalnunk. Egy képzett pénzügyi igazgatásnak képesnek kell lennie arra, hogy a dolgokat úgy intézze, hogy az ilyen nagyszabású munkálatokat különadókból, az állam egyéb bevételi forrásainak felhasználásával, és csak részleges új bankjegykibocsátással végezzék el. Ez a lehetőség természetesen csak akkor valósulna meg jelentős mértékben, ha az összes többi állami kiadást, különösen az úgynevezett improduktív kiadásokat – mint például az igazgatás, az igazságszolgáltatás, az oktatás stb. – az állami kereskedelmi vállalatok többleteiből lehetne fedezni.

Ez – tekintettel a vasút, a posta stb. jelenlegi kétségbeesett hiánygazdaságára – iróniának hangozhat, mégis nem voltunk olyan messze az ilyen lehetőségektől, ahogy azt már 1919-ben, a Süddeutsche Monatshefte -ben (február) megjelent első publikációmban is bemutattam: „Most mi lesz?”, „A radikális eszközök” címszó alatt. Csak az államnak a magántőkével szembeni kamatkötelezettsége választott el minket ettől a nemzeti pénzügyi gazdaság ideális állapotától. Az akkor már érvényesült téveszme, hogy az államnak, amikor pénzre van szüksége, egyszerűen kamatra kell pumpálnia a pénzt magába, megakadályozta ezt.

Világos, és mindenkinek követnie kellett volna a magyarázataimat, hogy az állam semmiképpen sem külföldi pénzre, tehát eladósodásra törekszik, amikor valamit vállalni kíván, hogy például munka- és csapatmunkát követelhet, és hogy végül kétségtelenül jogos lenne államkincstári jóváírásokat kibocsátani ilyen célokra, hogy ezeket a munkálatokat a nép terhelése nélkül indítsa el. Egy ilyen eljárásnak óriási előnye lenne, hogy az ilyen munkálatokat eleve mentesítené minden kamat- és útdíjkötelezettségtől; a munkálatok azonnal szabaddá és adósságmentessé válnának az állami tulajdonná. A munkálatok bevételeiből a kibocsátott államkincstári utalványok valóban rövid időn belül beválthatók és megsemmisíthetők lennének; az ilyen munkálatok termékei, vagy az áru- és személyszállítási árak jelentősen csökkenthetők lennének. Ezáltal általában a legnagyobb szolgáltatásokat lehetne nyújtani az egész nemzetgazdaságnak, az állam meglehetősen jelentős bevételi forrásokhoz juthatott volna, amelyek a legnagyobb hasznára válthatták volna az egész nemzeti közösségnek, és magát az államot is teljesen függetlenné tette volna a magas pénzügyektől. De azt is kellett volna...

Machine Translated by Google

Így van. Mert az állam a pénzügyi rendszer ura, és nem a magas pénzügyek, vagyis így lesz a jövő nemzetiszocialista államában is.

Valójában egy pszichedelikus csalárd fogás volt a bankoknak, hogy sikerült megakadályozniuk az ilyen nyilvánvaló és magától értetődő gondolkodásmódokat, amelyek – ha egyszer kifejezésre jutottak – többé már nem vitathatók, és a fent idézett mondattal összezavarták az államot és a gazdaságot, majd a tőke kamatrabszolgaságába taszították őket.

Tudom, hogy bár ezek a dolgok most már napvilágosak, sok olvasóm még mindig kételkedik az egészséges emberi megértésében, és egyszerűen nem akarja elhinni, hogyan lehetséges egy ilyen abszurditás, és inkább azt feltételezi: „Ez nem lehet igaz, az államférfiaink nem lehettek ilyen ostobák – de én ezt egyszerűen nem tudom megítélni”. Ez a beismerés az ítélőképesség hiányáról az állam pénzügyi politikai ügyekben való ilyen nyilvánvaló alkalmatlanságával kapcsolatban kétszeresen ellentmond az egyébként készséges hibáztatásnak és az állami intézkedésekkel kapcsolatos panaszkodásnak, valamint annak a ténynek, hogy itt olyan ügyekről van szó, amelyek minden egyes ember pénztárcáját a legégetőbben sújtják.

Szeretnék ezeknek az embereknek egy másik nézőpontot is megfontolásra hagyni, amely a következő: a tartományi vagy birodalmi parlamenten keresztüli hiteljóváhagyás módszerével kapcsolatban.

Az ilyen nagy állami feladatokat valóban alaposan megvitatják a parlamentekben. Hosszú viták után a hiteleket végül „jóváhagyják”. Az átlagpolgár most már azt hiszi, hogy most már minden rendben van, és hogy az állam, amely valóban ilyen gazdag és hatalmas, már rendelkezik a jóváhagyott milliókkal. Egészen okos emberek talán még a fülük tövét vakarják, és azt mondják magukban: „Ez megint új adókat jelent”. De azt hiszem, bátran állíthatom, hogy a beavatottakon kívül – akikhez sem a képviselőknek, sem a miniszteretnek nem kell tartozniuk, sőt talán legfeljebb egyvalaki világosan látja, hogy ez a nagy hiteljóváhagyás a tartományi , vagy birodalmi parlamentben nem jelent mást, mint annak engedélyezését, hogy ezt a „hitelt” más módon kamatra kölcsönözzék magának. Ez a „hiteljóváhagyás a parlamenten keresztül” tehát csak az illetékes minisztert hatalmazza fel arra, hogy ezt a hitelt kamatra kapja a nagybankoknál. Ily módon a „hiteljóváhagyás a parlamenten keresztül” természetesen bohózattá, komédiává válik, mivel az egész lakosság – amelynek végső soron a tőkét és a kamatokat is fizetnie kell – nem volt abban a helyzetben, hogy valóban biztosítsa a „hitelt”, nem, azt először nagy kölcsöntőkével kellett létrehozni.

Az egyetlen logikus és természetes dolog valóban az lenne, hogy a parlamenti hiteljóváhagyás esetén egyidejűleg és automatikusan jóváhagyásra kerülne az is, hogy most már az állami bank is kifizesse vagy engedélyezze a jóváhagyott összegeket a végrehajtó hatóságok fizetési megbízásai alapján az érintett vállalkozóknak.

A hiteleket jóváhagyták, a szükséges valutához tenni kell valamit; ezért értelmetlen, ha – ahogy az manapság szokásos – először egy kölcsönt kell kiírni, majd az imént „jóváhagyott” hiteleket a kapitalisták mintegy másodszor is megadják.

Nos, azt lehetne állítani, hogy az államtól pontosan így vonnak ki többletpénzt, és hogy ennek jótékony hatással kell lennie az ország általános pénzügyi helyzetére, hogy így egy ilyen hitelgazdálkodás inflációcsökkentő módon fog működni. De ez természetesen semmiképpen sem így van, sőt olyan okokból, amelyeket egyetlen banki szakértő sem vitathat. Elismerhető, hogy az ilyen átutalások és kölcsönök törlesztőrészleteinek jóval kisebb részét fizetik készpénzben, itt a kis megtakarítók köréről van szó, akik ilyen átutalásokkal jutnak el a bankhoz, akik megtakarítottak két száz vagy ezer márkát, amit most kamatigazolásba szeretnének fektetni, egy ilyen varázspapírba, amelyből évente csak egy darabot kell kivágni ahhoz, hogy egy bizonyos összeget kifizessenek anélkül, hogy az igazolás értéke csökkenne. De az így a bankba érkező pénzek meglehetősen...

Machine Translated by Google

elhanyagolható. Ezenkívül azok a bankok, amelyeknél ezeket a pénzeket befizetik, a maguk részéről egyáltalán nem utalják át ezeket a készpénzösszegeket az államkincstárnak, hanem az ilyen váltóösszegek átutalása kizárólag átutalás vagy elszámolás útján történik.

De az ilyen kölcsönökre vonatkozó összes nagyobb átutalást a kapitalisták már kezdettől fogva lebonyolítják bankjaikban, készpénz nélküli átutalással vagy banki tranzakciók útján,
stb.

A valóságban tehát nem kerül készpénz az állam kezébe, és ha kap ilyet, azonnal át kell adnia azt munkálatainak elvégzésére. Ez a feltételezett előny tehát nem létezik. Épp ellenkezőleg, ez következik: Az állam, mint tudjuk, a kölcsönvett összegekre úgynevezett értékpapírokat vagy kötvényeket bocsát ki. Az állam ezen kötvényei finoman, vagy kevésbé finoman nyomtatott papírok, amelyek egy adósságpapírt tartalmaznak, amelyre az összes állami garancia vonatkozik a kapott összegekre, továbbá a kamatfizetési időpontok szükséges meghatározásait és a saját szelvénylapokon azokat a szelvényeket, amelyek alapján az állam negyedévente, félévente vagy évente kamatot fizet a szelvénylapon feltüntetett összegek után.

Ezenkívül ehhez a kuponlaphoz egy úgynevezett megújítási igazolás (talon) is tartozik, amely feljogosítja a tulajdonost egy új kuponlap kézhezvételére, ha az első bizonyos számú év után lejár.

Egy ilyen, az állam által kibocsátott értékpapír-igazolás, amelyért az állam teljes vagyonával felelős a tőke és a kamat tekintetében, minden bizonnyal vásárlási képességet jelent a tulajdonos kezében. Az ilyen állami igazolások tulajdonosa valóban bármikor vásárolhat magának valamit ezekkel az igazolásokkal, akár közvetlenül fizeti ki azokat, akár először eladja azokat a tőzsdén vagy a bankárjánál, majd készpénzben fizet a bevétellel.

Most már kétségtelen, hogy az új értékpapírok kibocsátása az állam által további vásárlóerő létrehozását jelenti – hogy ez helyes vagy indokolt, az most nem érdekel minket –, pontosan ugyanez történne, ha például az állam új papírpénzt nyomtatna. A különbség abban állna, hogy az egyik esetben olyan értékpapírokat állítanak elő, amelyek az adósságon kívül tartós kamatkötelezettséggel terhelik az államot, míg az új papírpénz kibocsátása esetén a kamatkötelezettség egyáltalán nem jöhet szóba. Tehát már most látjuk, hogy az utóbbi forma mindenképpen a kedvezőbb lenne az állam és a nép számára.

De most, ha tovább követjük az ilyen finanszírozások módszerét, kiderül, hogy a nagy államok közvetlen finanszírozása a hitelút elkerülésével további hatalmas előnyöket tár fel.

Láttuk, hogy az állami munkák finanszírozásának jelenleg alkalmazott formája további vásárlóerő-beruházási kapacitás létrejöttéhez vezet, amit új hitelkeretek kibocsátása jelent. Ebben az esetben természetesen a teljes új hitelösszeget egyszerre kell és kell is folyósítani, még akkor is, ha az újonnan építendő vasutak, vízi utak stb. még csak építési szakaszban vannak, és még nem képviselnek említésre méltó valódi értéket.

Ha valaki az általam javasolt módon kezd el ilyen nagy állami munkálatokat finanszírozni, akkor először a hitel hatalmas hirdetési költségei tűnnek el. Emlékezhetünk arra, hogy milyen hatalmas összegeket emésztenek fel csak az újságokban megjelent pályázatok. Továbbá eltűnnek a bankoknak és más hitelintézeteknek kezdetben nyújtott százalékok is. Még ezek is milliók. Továbbá hajlamosak a névérték alatti hiteleket kibocsátani, más szóval egy 1000 márkás kötvényért csak 970 márkával többet vagy kevesebbet kell fizetnie ezeknek a tanúsítványoknak a vásárlójának, mégis a teljes összeget kamattal együtt kapja meg. Még ezek is olyan veszteségek, amelyeket kezdettől fogva...

Machine Translated by Google

teherré válhatnak az állam vagy a vállalat számára, és a kapitalista javára válhatnak. Valójában az ilyen kölcsönöket hajlamosak más vonzerőkkel „díszíteni”, ahogy a tőzsdei kifejezés tartja, különleges extra előnyöket kínálva, amelyek akár adómentességet is magukban foglalhatnak. Emlékszem itt a bányászati prémiumhitelre, amely a legfantasztikusabb ilyen vonzerőt mutatta, amelyre egy állam valaha is leereszkedett. A lottó és a szerencsejáték ördögét a hitelreklám szolgálatába állították, mivel milliós nyereményeket ígértek nagyon nagyszámú 1000 márkás kötvényre; emellett úgynevezett bónuszfizetéseket is tartottak fenn, továbbá bejelentettek egy 5%-os kamatlábat, amelyet azonban záradékokkal biztosítottak, ráadásul egy sor adó esetén a megtakarítási prémiumhitel minden adó alól mentesült! Ahol ezeket a prémiumokat és juttatásokat, ezeket a mesés lottónyereményeket ki akarták volna szerezni, senki sem gondolt arra, hogy honnan akarták volna megszerezni a hatalmas összegeket ezeknek a prémiumoknak és juttatásoknak, ezeknek a mesés lottónyereményeknek a kifizetéséhez – pedig minden komoly és éleselméjű ember számára világosnak kellett lennie, hogy ezeket az összegeket ismét a nép zsebéből kell majd kivenni. Mert az akkor befolyt összegeket azonnal a legsürgetőbb kiadásokra fordították. Ezek mind pénzügyi politikai bűncselekmények a nép ellen, és csak csodálkozni kell azon a tökéletes arcátlanságon, amellyel megrendezik őket.

Ha tehát egyáltalán nem a kölcsön útját választjuk, hanem közvetlenül a közvetlen pénzteremtés útját, akkor az államköltségvetés mindezen nehéz és igazságtalan terhei megszűnnének – még csak a szükséges összegeket sem kellene egyszerre előteremteni új papírpénzben, hanem ez meglehetősen lassan történhetne, attól függően, hogy az új munkálatok is haladnak. Ennek további óriási előnye lenne, hogy nem lehetne szó fedetlen pénz kibocsátásáról, mert új pénzt csak akkor adnak, ha a munkálatok egy másik jelentős szakasza már befejeződött. Itt egy olyan pénzzel kellene foglalkoznunk, amelyet teljes mértékben reálértékek fedeznek, tehát egy olyan pénzzel, amely stabil, egy olyan pénzzel, amelyet a végrehajtott munkaórák száma párosul.

De még ez a már sokkal kedvezőbbnek tűnő, egymást követő építési pénzkibocsátási forma sem a végső lépés. Ugyanis egyáltalán nem lesz szükséges az újonnan létrehozott művekkel egyenértékű összeget forgalomba hozni, mivel az újonnan kibocsátott bankjegyek valóban visszaáramlanak az állami kincstárba; így ismét kibocsáthatók anélkül, hogy új sorozatokat kellene forgalomba hozni. És most menjünk egy lépéssel tovább, azaz nyilvánítsuk ki saját új pénz kibocsátását ilyen különleges állami célra.

a feladatokat önmagukban alapvetően egyáltalán nem szükségesnek tekintettük, még akkor is, ha nagyon jól meg tudnánk magyarázni a finanszírozási folyamat megengedhetőségét, és különösen az egyértelműségét a saját építési pénz kibocsátásában, és bizonyos célokra be is kívánnánk tartani magunkat hozzá.

Ez az utolsó lépés az ilyen állami feladatok teljes, készpénzmentes finanszírozása . Ahogy fentebb már bemutattuk, téves feltételezni, hogy az állam a kölcsön révén készpénzhez jutna, amellyel kifizethetné a vasút- vagy villamosenergia-művek építésének vállalkozóit és munkásait.
A vállalkozóknak azonban hetente készpénzben kell majd felvenniük bankjaikból a munkájuk kifizetéséhez szükséges összegeket. A bankoknak viszont ismét a központi bankoktól vagy a Reichsbanktól stb. kell fedezniük ezeket a rendkívül nagy keresletet a saját részvényeik iránt. Normális időkben a teljes meglévő likviditás már most is teljes mértékben elegendő a teljes munkaerő heti bérfizetésére, és alapvetően közömbös, ha például ideiglenesen nagyobb munkaerő koncentrálódik egy helyen a bajor Walchensee-i erőmű építésénél, mert ha nem ott lennének alkalmazva, akkor más vállalatoknál elosztva is számítaniuk kellene és meg kellene kapniuk a heti bérfizetésüket, vagy munkanélküli-segély útján kellene pénzt kapniuk. Ez azt jelenti, hogy meglehetősen általános állami feladat gondoskodni az egész nemzet fizetési eszközeinek teljes szükségletéről.

Machine Translated by Google

gazdaság, függetlenül attól, hogy ideiglenesen nagyobb munkaerőt alkalmaznak-e egy helyen nagy állami munkák végrehajtására vagy sem.

A bérfizetésekhez szükséges fizetési eszközök biztosítása és a vállalkozóknak történő egyéb készpénzmentes átutalások lebonyolítása fizetési műveletek feladatai, és semmi közük sincs ok-okozati összefüggésben a hitelhelyzettel.

Ezért a legkézenfekvőbb és legtermészetesebb dolog az lenne, ha a teljes lakosság törvényes képviselete által jóváhagyott, valamely nagyobb állami munkára vonatkozó hiteljóváhagyással egyidejűleg az állami bank is felhatalmazást kapna arra, hogy ezen jóváhagyott hitelek alapján teljesítse a szükséges kifizetéseket. Nyilvánvalóan a szokásos módon – hogy ezeket a kifizetéseket csak akkor teljesítsék, ha a különböző szerződött állami hatóságok (mezőgazdasági hivatalok, út- és folyammérnöki hivatalok, vasútépítési osztályok, különleges célú hivatalok stb.) megvizsgálták a vállalkozók által követelt fizetési összegeket, és a szabályzatoknak és a szerződésnek megfelelően engedélyezték a kifizetést.

Az egész hitelcsalás, amit beledobnak – mert nem más, mint a nemzetek átverésének modern formája –, teljesen haszontalan és csak káros.

Machine Translated by Google

A Reichsbank vállalat

A Reichsbank – ahogy azt minden hiszékeny állampolgár gondolhatná – valójában nem állami bank, hanem részvénytársaság. A Reichsbank tehát semmiképpen sem állami intézmény, még akkor sem, ha az államnak 1922 júniusáig, amikor az antant követeléseire teljesen „autonómmá” vált, voltak bizonyos szabályozási jogai. Még a bank tisztviselőit is a Birodalom nevezte ki és fizette, de a tanácsadó testület kizárólag a nagybankok és a nemzetközi zsidóság képviselőiből állt – a kettő ugyanazt a kört jelenti.

Már alapításakor, 1873-ban az első tanácsadó testület a körülbelül 15 tag között a következő neveket jegyezte fel: Rothschild báró, Bleichröder kereskedelmi titkos tanácsos, Mendelssohn kereskedelmi titkos tanácsos, Theodor Plaut, Oppenheimer kereskedelmi titkos tanácsos, Warschauer kereskedelmi titkos tanácsos és Zwicker kereskedelmi titkos tanácsos, Stern kereskedelmi tanácsos, Gelpke kereskedelmi tanácsos; tehát tizenegy fajtatiszta, nagy zsidó és kitüntetésként további négy német nevű úriember.

Ismét egy okos sakklépés volt az, amellyel a Bismarckot tanácsadó bankár, Bleichröder, azt javasolta az öreg birodalmi pénzügyminiszternek, hogy a birodalmi bankot ne tisztán állami intézményként fejlesszék, mert így háború esetén az ellenség nem sajátíthatná ki a magántulajdon nemzetközileg elismert biztonsága alapján, míg tisztán állami bankként azonnal ki lenne szolgáltatva az ellenség támadásának.

A valóságban az okos zsidó a többi nagybankárral együtt természetesen csak azt szerette volna, ha a Birodalom fő pénzügyi intézményét a hatalmába keríti. Az uraknak ez is sikerült, és a Birodalom ezzel teljesen lemondott pénzverési szuverenitásának egyik legfontosabb területéről – a bankjegykibocsátás jogáról.

A Reichsbank ma egészen különleges helyet foglal el a Német Birodalom pénzügyi rendszerében, egy olyan helyet, amelynek az államra és a népre gyakorolt szörnyű következményeivel kapcsolatban még a legkevésbé fontos emberek is tisztában vannak ma is.

Egyedi vizsgálat feladata kell legyen annak pontos vizsgálata, hogy a nagybankok hogyan éltek vissza a Reichsbankra gyakorolt döntő befolyásukkal annak megalapítása óta, önző céljaik érdekében.

Amíg Bismarck hivatalban volt, államférfiúi nézetei és az iránta érzett tisztelet kordában tartotta a tőzsdei hiénákat; a Reichsbank egész történetében csak egyszer élt Bismarck a Reichsbank-törvényben biztosított kancellári vétójogával, nevezetesen akkor, amikor megtiltotta az orosz részvények elfogadását. Ma a Reichsbank, a nemzetközi bankárok baráti nyomására, amint azt a kezdetekben már említettük, teljesen függetlenné vált. A birodalmi kormánynak így nincs lehetősége arra, hogy döntő módon befolyást gyakoroljon az üzletmenetre.

A nemzetek kamatrabszolgasága a bankok és a tőzsdék uralmát jelenti. A kamatrabszolgaság megtörése messze a nemzetiszocializmus legnagyobb feladata.

Minden, ami ma az államban és a gazdaságban történik – minden a nagy tőke kamatkeresetévé válik a termelő munkával szemben. Ha vasút épül, abból kölcsön származik, ha háborút vívnak, abból háborús kölcsönök származnak, ha természeti erőforrásokat vagy vízerőműveket fejlesztenek, abból vízerőművek kölcsönei származnak, ha gyárat bővítenek, új részvényeket bocsátanak ki, ha új vállalkozást alapítanak, valamilyen kamatkapitalista társasági formát választanak, amely lehetővé teszi, hogy a munka és a kockázat a vállalkozókhoz, a profit oroszlánrésze pedig a finanszírozókhoz áramoljon. Ha ez már nem kölcsönök útján történik, akkor a sokkal egyszerűbb és...

Machine Translated by Google

A pénznyomtatás extenzív módját választják, akárcsak az 1923-as infláció idején, amely szintén a nagytőke legnagyobb érdekeit szolgálja. Ahogyan Midasz király esetében a sagában, akinek minden, amihez hozzáért, arannyá változott, úgy ma is minden, ami történik, kamatozó értékpapírokká változik.

Sajnos a világbankároknak átkozottul jó étvágyuk van, és az értékpapírok valóban a kedvenc ételeik, ami nyilvánvalóan kiválóan illik hozzájuk. Nem számíthatunk arra, hogy éhezni fognak, mint Midasz király, akinek, mint köztudott, még a szájában lévő étel is arannyá változott. Épp ellenkezőleg, a munkások fognak először éhezni, mielőtt a kamaturak.

Egyáltalán nem gondolnak arra, hogy feladják vagy enyhítsék az uralmukat, tehát ezt az érdekszabályt meg kell szegni.

Most meg kell világítanunk egy harmadik aspektust, amely még a laikusok számára is kiegészíti és kerekíti a kamatkapitalista kizsákmányolás képét, nevezetesen az inflációt.

Machine Translated by Google

Infláció

Az infláció a pénzügyi és politikai nyomorúságunk tisztán látható kifejeződése. Az infláció ijesztő súlyossággal sújt mindenkit – mindenkit, akinek meg kell keresnie a megélhetését.

De honnan származik az infláció? Erre a kérdésre számos magyarázatot lehet hallani, amelyek részben a válaszadó szűk nézőpontjából, részben a demagóg szlogenek szótárából származnak, részben pedig tényleges részleges okokra utalnak anélkül, hogy helyesen eltalálnák a végső motiváló okot. Amikor meghalljuk, hogy ezeket az infláció okait a különböző pártok azonosítják, hamarosan nincs többé társadalmi rend és szakma, amelyet valamelyik oldal ne jelölne meg az infláció okának.

Azok számára, akik követték a kamatrabszolgaságról szóló könyv magyarázatait, nem nehéz megtalálni a választ. Az infláció eredeti bűnösségét a munka tőkével szembeni kamatkötelezettsége viseli.

Kamat – adó – infláció, így fut a logikai lánc, amely a következővel kezdődik:
Az állam katasztrofális és abszurd kamatígérete azt a következményt kényszeríti ki, hogy az államnak adók útján kell kivonnia az emberekből az elfogadott kamatkötelezettségeket; az adókat, sőt mindenféle adót, közvetlen és közvetett, vámokat, valamint a legkifogásolhatóbb közvetett adókat, a fedezetlen bankjegykibocsátás adóit, majd magukkal rántják az inflációt. Így folytatódik egy örök körforgásban, mert az infláció egyre nagyobb kiadásokat ró az államra, amelyeket a hitelőrület csapdájába esve mindig azt hiszi, hogy csak új adósságok elfogadásával tud fedezni, ezek az új adósságok önmagukban is új kamatokkal járnak, az új kamatokkal új adók válnak szükségessé, az adótörvények fokozatosan teljesen kudarcot vallanak, mert az ilyen valutaösszeomlások esetén az összes adóbevétel messze elmarad a valuta leértékelődésétől, és most az állam ellenállás nélkül megadja magát a pénznyomda pénzügyi bolsevizmusának, ahogyan azt az 1923-as infláció során szörnyű módon megtapasztaltuk.

Első polemikus munkáim elsősorban ezen összefüggések feltárásának voltak szentelve. A kamatrabszolgaság letörésére irányuló kiáltványban74 nagy vonalakban kifejtettem a kamatprobléma átfogó jelentőségét az államcsődben: a megoldásban egészen konkrétan feltártam az államkölcsön-rendszer ostobaságát, és rámutattam a számtalan adótörvényre, amelyek megdrágították a széles tömegek megélhetését, akiknek termelését teljes mértékben kamatszolgálatra kellett fordítaniuk. A közelgő adósztrájkról, az 1920-as és 1921-es adótörvények újabb áradatáról, valamint az 1918-as birodalmi költségvetésről szóló munkámban döntő bizonyítékot szolgáltattam arra, hogy a Birodalom és az államok teljes pénzügyi igazgatása teljes mértékben a nagy kölcsöntőke kamatszolgálatához van kötve. Az utolsó könyvben azonban már egy egészen kézzelfogható példával is kijelöltem az utat e teljesen silány körülmények megfordításához.

Egészen nyilvánvaló, hogy a nemzetgazdaság papírpénzzel való elárasztása révén,
Ennek a papírpénznek a vásárlóerejének folyamatosan csökkennie kell.

Mivel a pénz legbensőbb jellegét tekintve, mint már felismertük, az elvégzett munka jele, a pénz úgynevezett mennyiségi elméletét, legalábbis lényegi jellemzőit tekintve, meg kell erősíteni.

---

74 A potenciális vásárlóerő az a megtakarított vásárlóerő, amely jelenleg nem terheli a piacot. Ide tartozik a felhalmozott készpénz, valamint a szilárdan befektetett megtakarítási tőke.

A tényleges vásárlóerő a nemzetgazdasággal szemben támasztott összes keresleti igény teljes összege, amely készpénz formájában van jelen. vagy értékpapírok formájában kerülnek alkalmazásra az árupiacon, és anyagi javakká igyekeznek átalakulni.

A potenciális vásárlóerő bármikor átalakulhat effektívvé, ebben a jelenségben a „céltól való menekülésről” beszélünk.

Machine Translated by Google

általunk is elismert. Ez az elmélet azt tanítja, hogy a nemzetgazdaságban forgalomban lévő pénzmennyiségnek bizonyos stabil viszonyban kell maradnia, ha nem akarunk vásárlóerő-változásokat bekövetkezni. A pénz bizonyos mértékig az árukészletekkel szemben áll, és – az árumennyiségből számítva – a szokásos pénznem értékének bizonyos számú egysége termelődik, azaz az áruk átlagára. Itt nagyon erősen hangsúlyozom az „átlagos" jelzőt. Sőt, tovább kell menni, és azt kell mondani: az átlagos árszint – tehát semmiképpen sem az egyes árak összege – bizonyos függőségben áll az országban összesen jelen lévő vásárlóerő mennyiségétől. De a vásárlóerő már sokkal átfogóbb fogalom, mint pusztán a készpénzeszközök mennyisége. De nem akarunk itt túlságosan elveszni a gazdasági részletekben, mert különben itt fel kell vetni a tényleges és potenciális vásárlóerő árakra gyakorolt hatásának kérdését. Mindenesetre biztos, hogy például a forgalomban lévő pénz ezerszeres szorzója természetesen magával hozza az árak nagyjából ezerszeres szorzóját is. A valóságban nem az árak emelkedtek igazán, hanem a márka vásárlóereje csökkent a valuta mennyiségének szorzódásával fordított arányban.

Az infláció alapvető oka az állam kamatkötelezettsége. Ez a kamatkötelezettség teszi szükségessé az adókat, mivel az állam csak azt tudja adni, amit valamilyen formában ki kell vonnia polgáraitól.

Az állam általi polgári kirablásnak ez a formája, mint láttuk, háromrétű – akár közvetlen adókon, akár hatékonyabb formában közvetett adókon, vagy az infláció speciális közvetett formájában. Az utolsó forma a legkifogásolhatóbb, egyben az is, amellyel a csődbe jutott államok megpróbálják a fejüket a víz felett tartani – ez a legtökéletesebb hamisítás. De ez az utolsó forma különösen káros, mert ezáltal a lakosság leghatékonyabb és legszorgalmasabb részének megtakarítási vagyona egyszerűen megsemmisül.

Ez a német nép tragédiájának egyik legmegrázóbb fejezete. Több százezer szorgalmas kétkezi munkás, alkalmazott, tisztviselő, szabadfoglalkozású, orvos, mérnök stb. egész életében kitartó, fáradhatatlan munkával takarított magának és családjának, hogy gondtalan és független öregkort élvezhessenek. Megtakarításaikat fillérről fillérre, márkáról márkára gyűjtötték, és minden márka a létminimum garanciáját jelenti minden napra az öregkorban. De az állam, amelyre ezek a szerencsétlen emberek rábízták megtakarításaikat, az 1923-as infláció idején semmilyen módon nem fizetett ki egy olyan márkát, amelyet valamilyen módon megtakarításként bíztak rá – még akkor sem, amikor ezeket a megtakarított filléreket akkoriban csillogó aranypénzekben helyezték el –, mintegy 30 millió papírmárkát75, hanem kihasználta a pénznem saját maga által okozott hanyatlását, és azt mondta: egy márka = egy márka. Ezzel megfosztotta ezeket az embereket életük gyümölcsétől, és a legkeserűbb nyomorúságba taszította őket. Az állam aztán szánalmas és nyomorúságos alamizsnákkal átverte őket, a magánjótékonysági szervezeteknek kellett segítséget nyújtaniuk – de pontosan ez a forma volt különösen szégyenletes az érintettek számára, mivel a magánkézben lévőktől ezek az adományok továbbra is tényleges alamizsnák maradtak, jótékonysági adományok, amelyekért ezeknek a szerencsétlen embereknek hálásnak kellett lenniük, még akkor is, ha a jól megszerzett jogok szervezett elrablása volt a probléma. Olyan jogoké, amelyek visszaállítása esetén még a megfosztottak „köszönetnyilvánítását" sem tennék szükség

75 A papírmárkát 1914 augusztusában vezették be a márka esése miatt, és megszűnt az aranymárka és az arany közötti kapcsolat. Az infláció 1923 novemberéig folyamatosan emelkedett, amikor a valutát stabilizálták egy új, 1 billió papírmárkás rentenmark létrehozásának bejelentésével. A rentenmarkot, amely 1924-ben lépett hatályba, még ugyanebben az évben felváltotta a birodalmi márka.

Machine Translated by Google

Másutt már rámutattunk arra a tényre, hogy egy hamis elv rémisztően bosszult meg ezeken a szegény embereken – méghozzá a tőkenyugdíj eszménye. Nem mintha ezek a körök megérdemelték volna ezt a sorsot, épp ellenkezőleg – a nemzetállam tiszteletre méltó kötelessége lesz, hogy a lehető legjobban kártalanítsa ezeket a kifosztott embereket. Mégis remélhetőleg ez a szörnyű tanulság továbbra is rezegni fog az emberek tudatalattijában, és hogy a tőkenyugdíj eszménye lecsillapodik, és áttöréshez és győzelemhez segíti a helyes megtakarítási eszményt – a tisztán német idősgondozási, a nőkről és gyermekekről való gondoskodási eszmét saját otthon, föld és kert stb. létrehozásán keresztül.

A polgárok állam általi kifosztásának második formája, amelyet fentebb említettünk, a közvetett adó. A közvetett adó következményeit tekintve valóban társadalmi bűncselekmény. Könyörtelenül és kérlelhetetlenül, olyan formában, amelyet senki sem tud elkerülni, teljes súlyossággal sújtja a lakosság nagy tömegeit, míg a gazdagokat általában alig érintik a közvetett adók.

A közvetlen adó, ha az adófizető gazdasági teljesítőképessége szerint van besorolva, önmagában igazságos és helyes adó. A közvetlen adó, mint az államnak a közösségi feladatokhoz járó hozzájárulás, semmiképpen sem olyan adó, amely lényegében drágítja a termelést, mivel csak ott szabad kivetni, ahol a megfelelő létfenntartási szükségletek fedezésén túli tényleges többlet van jelen. De ahogyan a közvetlen adót ma kezeljük, az az inflációhoz hasonlóan puszta rablásnak minősül, és közvetlen ellentmondásban áll a weimari alkotmány 153. cikkében kifejezett tulajdongaranciával.

Összefoglalva, hadd hangsúlyozzuk ismét, hogy itt egy olyan inflációról van szó, amely általában az állam nemzetközi pénzügyekkel szembeni kamatkötelezettségének következménye. Itt nemzetünk gazdasági testéből történő tartós vérszívásról van szó a nemzetek feletti pénzügyi hatalom javára, amelynek saját államunk adószedőként működik.

Itt egy egészen speciális inflációs formáról van szó – a kamatkapitalista inflációról.
Természetes infláció akkor keletkezik, amikor nem elegendő a termés, vagy járvány sújtja az országot, amikor a természetes kereslet meghaladja a meglévő kínálatot. Az ilyen infláció azonban mindig csak átmeneti jellegű. A következő termékeny év megszünteti a nehézségeket, és az árak visszatérnek természetes szintjükre.

A kamatkapitalista infláció azonban olyan, mint egy emésztő tűz, amely nem oltható el, amíg fel nem emészti a világ összes kincsét, és az egész emberiséget a nemzetközi pénzügyek kamatrabszolgájává nem teszi – vagy amíg a kamatrabszolgaság meg nem szűnik.

Machine Translated by Google

Nemzeti pénzügyi reform

Miután ilyen alapos diagnózist készítettünk államháztartásunk betegségéről, pénzügyi helyzetünkről... rendszer általánosságban, remélhetjük, hogy képesek leszünk a megfelelő recepteket megadni a gyógymódra.

Azok a szabályozások és intézkedések, amelyek a jelenlegi helyzetből a jövőbeli formába való átmenetet szabályozzák, nem tartoznak e munka kereteibe. Ezen intézkedésekre vonatkozóan érvényes az az általános irányelv, hogy ezek révén lehetőség szerint el kell kerülni a gazdasági élet minden zavarát. Természetesen ez nem fog megtörténni bizonyos súlyosság nélkül itt-ott és ideiglenes beavatkozások nélkül, de még a leggondosabban előkészített műtét esetén sem történik meg bizonyos kis vérveszteség nélkül.

Nagy, ragyogó végső célunk az érdekek rabszolgaságának megtörése.

Az első és alapvető intézkedés, amely a nemzeti pénzügyi rendszer egy magánintézménynek, a Reichsbank, plc.-nek való átadásából ered, a Reichsbank államosítása.

Már e bank hatásköréből is nyilvánvalónak kell lennie, hogy egy „Reichsbanknak” valóban a Birodalom intézményének kell lennie, akárcsak a Reichspostnak vagy a Reichscourtnak. Teljes mértékben a közvélemény félrevezetésének kell nyilvánítani, hogy a Reichsbank, pic, ezt a nevet viselheti.

Egy valódi Reichsbank feladata ennek megfelelően kettős kell legyen. Először is, a Birodalom pénzügyi üzletágának ellátása kell, hogy terhelje, amennyiben ezeket az egyes adminisztratív pozíciók maguk és közvetlenül nem tudják ellátni, ahogyan ez a posta és a vasút esetében is van, másodszor pedig a fizetési műveletek bizalmi közvetítésében az egész nemzetgazdaság szilárd támaszát kell képeznie. Feladata továbbá az is, hogy gondoskodjon arról, hogy a pénzügyi tranzakciókhoz mindig elegendő készpénz álljon rendelkezésre.

E feladatok ellátásához a nemzeti pénzügyi igazgatás végrehajtó szervének kell lennie, amelyet teljes mértékben a Reichsbank alá kell rendelni. A Reichsbank tisztviselőinek állami tisztviselőknek kell lenniük, akárcsak a többi tisztviselőnek. Természetesen teljesen felesleges egy tanácsadó testület, amely a nagyzsidóság képviselőiből áll, mint a mai, létjogosultságú. Valójában elegendő, ha az állam kinevez egy külön állami biztost a bank pénzügyi felügyeletére, aki a bank pénzügyi magatartásáért felelős. A bank feladatait a saját Reichsbank-törvénye pontosan körülhatárolja, így már a bank pénzügyi magatartása is garantálja, hogy a Reichsbank intézménye kizárólag a nemzeti érdekeket szolgálja.

De most már van egy bankintézetünk, amely teljes mértékben megfelel azoknak a követelményeknek, amelyeket a Reichsbankkal szemben támasztunk. Ez a Bajor Állambank. A Bajor Állambank valójában egy tisztán nemzeti bank, és senki sem állíthatja, hogy bankintézeti feladatait nem teljesítette kifogástalanul. Természetesen azzal a kikötéssel, hogy a kamatkapitalista gazdaság általános szokásai szerint is működött. De mindenesetre ez a bank a monetáris tranzakciókat anélkül szolgálta ki, hogy a banktőke jövedelmezőségét tekintette volna elsődleges feladatának. Ezzel a következő igen figyelemre méltó jelenséget nyilvánította meg, hogy a bank, saját rendkívül csekély, mindössze 8 000 000 márkás tőkéjével, nagyon is jó helyzetben volt ahhoz, hogy kiszolgálja a monetáris tranzakciók minden igényét, és milliárdos bevételeket kezeljen.

Nem érdektelen megjegyezni, hogy a Tőzsde Évkönyvében (Saling Tőzsde Évkönyve, Kézikönyv kapitalistáknak és részvényeseknek, 1914/15-re, bemutatta

Machine Translated by Google

a Német Bank), ennek a Bajor Állambanknak (akkoriban még „Bajor Királyi Bank”) a létezését egyszerűen figyelmen kívül hagyják, pedig lehetőség és hely lett volna megemlíteni e mindazonáltal jelentős állami intézmény kézikönyvének 644. oldalán. De egy olyan bank, amely nem kizárólag magánkapitalista célokat szolgál, a magas pénzügyek számára egyértelműen nem bank.

Figyelemre méltó továbbá, hogy közvetlenül a háború és a müncheni bolsevik időszak után erőfeszítéseket tettek a Bajor Állambank „szélesebb alapokra helyezésére” – ahogy a tőzsde kellemesen fogalmazott –, hogy ezt a független intézményt is elérhetővé tegyék a magántőke „nyereségessé tételére”. Követelésünknek így gyakorlatilag megőrzött modellje van a Bajor Állambankban. Ezzel megcáfoljuk azt az ellenvetést, hogy egy bankot nem lehet állami intézményként működtetni.

Magára a Reichsbankra vonatkozóan a Reichsbank-törvény valójában államosítást javasolt, amely szerint a Birodalomnak joga lett volna egy év felmondási időt követően, először 1891. január 1-jén, majd tízéves időszakokban, vagy megszüntetni a Reichsbankot, és a nettó eszközérték kifizetése ellenében megszerezni annak vagyonát (beleértve a rendkívül értékes épületeket is), vagy névértéken (!!) megszerezni az összes részvényt. Így 1921. január 1-jén a Birodalom jóvátehette volna a birodalmi törvényhozás német néppel szembeni súlyos hibáját, ha a Reichsbank teljes vagyonát 180 millió dollárért – ez a Reichsbank-részvények névértéke – megszerezte volna.

A Völkische Beobachter , amely akkoriban még nem volt a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt birtokában, amelyet azonban akkoriban már a nemzetiszocializmus szellemi előfutáraihoz tartozó férfiak vezettek, valamint a Dr. Sch. hetilapja.
Pudor, a Der deutsche Finanzmann, időben rámutatott erre – természetesen mint az egyetlen nyilvános német újságmegszólaló – természetesen sikertelenül.

Figyelemre méltó továbbá, hogy bár a Reichsbank részvényei név szerint vannak feltüntetve, legalább 2153 külföldi birtokolta a Reichsbank részvényeit! Sajnos a Reichsbank-jelentésekből nem derül ki, hogy a Reichsbank teljes tőkéjének mekkora részét értékesítették ezek a 2153 külföldiek (1913-as állapot szerint). Mindenesetre igen jelentős százalékról van szó, miután a helyi részvényesek számát mindössze 16 646-ban adják meg. Most már világos, hogy a helyi részvényesek esetében sokkal kisebb összegeket is szerezhettek, míg természetesen joggal feltételezhető, hogy egy külföldi, amikor német Reichsbank részvényeket vásárol, nem csak egy-két darabot szerez, hanem azonnal egy szép csomagot. Ez a tény elfedi azt a hihetetlen helyzetet, hogy a háború alatt is jelentős összegeket vontak ki osztalék formájában a "német Reichsbankból" külföldre.

A Reichsbank nyereségrészesedése, amely fő nyereségét – amint azt fentebb láttuk – váltóleszámítolásból szerzi, egy rendkívül eredeti megoldás. Először a részvényesek 3,5%-os elsőbbségi osztalékot kapnak, majd a fennmaradó nyereség egynegyedét szétosztják a részvényesek között. Ennek a fennmaradó nyereségnek a háromnegyedét a Birodalomnak utalják át, miután további 10%-ot tartalékalapba utalnak. 1913-ban 31 025 555 márkát utaltak át ilyen módon a Birodalomnak. Ezért a Birodalom ezt a figyelemre méltó intézményt az úgynevezett bankjegynyomtatási privilégiummal ruházta fel, vagyis azzal a joggal, hogy tranzakcióinak igényei szerint bankjegyeket bocsásson ki. A háború kitöréséig a Reichsbanknak legalábbis készen kellett volna tartania e bankjegyek fedezetéül legfeljebb egyharmad aranyat vagy ezüstöt német vagy külföldi érmékben vagy rudakban. Miután ez a korlátozás is megszűnt, a korlátlan papírpénznyomtatás útjában már nem állt akadály. A Reichsbank egyetlen fedezete (!) a papírpénzre a csodálatos birodalmi kincstárjegyek voltak – így ismét csak egy újabb

Machine Translated by Google

papír, amely mögött egy csődbe jutott állam állt. Nem csoda, ha ilyen körülmények között a német valuta megállíthatatlan összeomlásának kellett bekövetkeznie.

Kétségtelenül fontos állami feladat egy államosított bank számára, hogy mindig gondoskodjon a gazdaság fizetési eszközök iránti követeléseinek teljes kielégítéséről; mert csak akkor, ha itt nem alakulnak ki patthelyzetek, még ha a többi pénzintézet minden követelést teljes mértékben ki is tud elégíteni, a pénzhiányra hivatkozva történő kamatzsarolás – amely a legnagyobb világválságokig fajulhat – kizárva. Ezzel szemben a kibocsátott pénzösszegek, még a gazdaság kisebb fellendülése idején is, a közpénzügyletek számtalan csatornáján keresztül visszaáramlanak a Reichsbankba, hogy az ismét kivonhassa a bankjegyeket a forgalomból. Az Angol Bank esetében köztudott, hogy a bankba visszaáramló bankjegyet nem adják ki újra, hanem egy újra cserélik, miközben a régit megsemmisítik. Ez elsősorban higiéniai okokból történik.

A pénznem kérdése a jövőben valóban egyre nagyobb jelentőségre tesz szert, miután az úgynevezett pénzhelyettesítők, mint a váltók és csekkek, és különösen a készpénzmentes pénzügyletek egyre nagyobb jelentőségre tesznek szert.

Egy ilyen elszámológazdaságban a postai csekkhivatalok, amelyek már ma is példaértékűek a készpénz- és kamatmentes, tisztán pénzügyi tranzakciók lebonyolításában, rendkívüli jelentőségre tesznek szert. A mai postai csekkhivatalokban feltűnnek azok a magcellák, amelyek könnyen kifejleszthetők egy ideális, állami felügyelet alatt álló pénzügyi tranzakciós rendszerhez – amely teljes mértékben megfelel a nemzeti személy- és áruszállításnak.

Senki sem vitathatja, hogy a postai csekkhivatalokon keresztül lebonyolított fizetési tranzakciók gyorsabban és megbízhatóbban kerülnek feldolgozásra. Aligha számít, hogy a jóváírásokat és terheléseket legfeljebb 48 órán belül nem dolgozzák fel, amikor viszont a mai bankoknál azt tapasztalhatjuk, hogy a régóta beérkezett összegekre vonatkozó jóváírásokat csak 8-14 nappal később állítják ki. Ha a banki ügyfélnek pénzre van szüksége vállalkozásához, akkor is kénytelen banki hitelt igényelni. A postai csekkhivatalokon keresztül lebonyolított pénzforgalmi tranzakciók esetében a kamatszámítás teljes egészében megszűnik. Ez a fizetési tranzakciók jelentős megkönnyítését és egyszerűsítését jelenti, különösen az év végi határidőknél. A postai csekkhivatalok ügyfelei minden év január 2-án – valamint igény szerint minden nap – pontos információkat kapnak a postai csekkszámlájukon lévő számlájuk állapotáról.

A monetáris tranzakció bankokon keresztüli közvetítése tehát semmiképpen sem különösebben előnyös a gazdaság számára. A bankokon keresztül lebonyolított tiszta monetáris tranzakció csak mindenféle ellátással terheli a termelést, és csak és kizárólag a bankok részesülnek a kamatokból, de soha nem az, aki igénybe veszi a bankot. Az igazságos gyáros és vállalkozó számára egyáltalán nem fontos a néhány márka kamat ideiglenes hitelekért. Egy igazságos vállalkozó úgy igazgatja magát, hogy a bankban csak annyi pénz álljon rendelkezésre, amennyiből a béreket és egyéb folyó kifizetéseket fedezni tudja.

A postai csekkszámlák teljes mértékben megfelelnek ezeknek az igényeknek, és nem véletlen, hogy még a háború alatt is a londoni „fábiánusok” angol társasága, a „Fabian Society”76 egy memorandumot intézett a pénzügyminiszterhez „Hogyan finanszírozzuk a háborút?” címmel, amelyben a német és osztrák postai csekkszámlák megszervezésére hivatkoztak támogatásként. Az ellenségek mindig éles látásúak, és amikor jelzik

76 A Fabian Társaság egy demokratikus szocialista szervezet, amely a reformokat részesíti előnyben a forradalom helyett. 1884-ben alapították, és korai tagjai között volt George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besant, Leonard és Virginia Woolf, bár közülük a legjelentősebbek Sidney és Beatrice Webb voltak. Valójában Sidney Webb alkotta meg a születőben lévő Munkáspárt alapszabályát 1900-ban.

Machine Translated by Google

egy intézményt a saját országuk számára példaértékűnek, akkor biztos lehet benne, hogy van benne valami.

Ugyanaz, amit a Reichsbank államosításáról mondtak, természetesen igaz a többi központi bank, Bajorország esetében tehát a „Bajor Központi Bank” államosítására is. A Bajor Központi Bank hasonlóképpen egy tiszta részvénytársaság, amelyben a részvényesek többsége például egyszerűen dönthet úgy, hogy a bank aranytartalékát, amelyen a bank bankjegykibocsátási privilégiuma alapul, a részvényeseknek osztja fel. Sőt, még mindig emlékszünk arra, hogy a müncheni zsidó bankár, Schweißheimer is tett kísérleteket ebbe az irányba. Ezúttal a terv a bajor kormány kifogásán kudarcot vallott. A bajor állam ekkorra a részvények egyhatodát szerezte meg, míg további egyhatodát a Bajor Jelzálog- és Leszámítolóbank, a fennmaradó kétharmadot pedig a részvényeseknek adták szét.

Már önmagában is abszolút szörnyűség, hogy egy államnak attól kell tartania, hogy a központi bank aranykészletét veszélyeztetheti a bank „részvényeseinek” beavatkozása. Aki ismeri a zsidók kitartását, az tudja, hogy Bajorország aranykészletét fenyegető veszélyt távolról sem hárította el az a tény, hogy a kormány ezúttal is szilárd maradt. Ezzel szemben valójában csak egyetlen radikális eszköz létezik: a központi bankok államosítása. A bajor központi bank mellett Németországban ott van még a Baden Bank, a drezdai szász bank és a württembergi központi bank.

A Reichsbank és a központi bankok államosítása esetén a bankok tisztviselőit és alkalmazottait nyilvánvalóan ugyanolyan minőségben veszi át az állam, mint állami tisztviselőket. A bankjegykibocsátás jogát így kizárólag az állam fogja gyakorolni. Ilyen bankjegykibocsátás csak a Pénzügyminisztérium rendelete után és csak teljes fedezet mellett történhet. Itt kell megoldani a pénznemünk stabilizálásának nagy feladatát. Ez azonban nem a központi bankok szűkebb körének feladata; nekik csak arra kell ügyelniük, hogy semmilyen bankjegykibocsátás fedezet nélkül ne történjen.

A jegyzetek előállítására az eddigi határozatok érvényesek. Minden utánzást a büntető törvénykönyv VIII. szakasz 146-152. cikkelyeinek előírásai szerint a legnagyobb szigorral kell büntetni.

A részvényeseket kártalanítják. A bank aranykészleteire vonatkozó bármilyen követelés a részvényesek részéről jogilag kizárt.

Valuta valódi stabilizációja teljesen kizárt mindaddig, amíg a leírt módon a német néptől olyan kamat- és vámterheket várunk, amelyek hosszú távon nem teljesíthetők. Az is téves, ha radikális eszközöket akarunk fenntartani a valuta stabilizálására.
Ez itt nem egy olyan különleges probléma, amelyet el lehetne választani a kamatgazdaság nemzetközi problémájától. Amíg a tisztán zsidó magas finanszírozású nemzetközi rablógazdaság létezik, a különböző nemzetek valutái mindig is a magas finanszírozás spekulációjának üdvözlendő tárgyai maradnak. Továbbá egy valuta stabilitása – tehát az, amit a „valuta” kifejezés belső jelentése kifejez – más tényezőktől függ, mindenekelőtt a kereskedelmi mérleg aktivitásától vagy passzivitásától. Itt tekintetünk hazánk határain túlra is kiterjed, és a hazai gazdaság kölcsönös kapcsolatba kerül külföldi országok nemzetgazdaságaival.

Ahhoz, hogy gyorsan eligazodjunk a nemzetközi pénzügyek e hatalmas területén, ismét szem előtt kell tartanunk azt, hogy e nemzetközi gazdaság értelme és célja nem a magántőke jövedelmezősége, hanem a szükséglet kielégítése. Minden más csak járulékos, segédeszköz. A nemzetközi pénzügyi gazdaság – a nemzetközi fizetési tranzakciók

Machine Translated by Google

– azonban ma az, ami fő dolognak tűnik, és ami ma valójában a főszerepet játssza. A nemzetközi bankházak azok, amelyek ma valójában uralják a világot, amelyek „fedezik” az államok pénzügyi szükségleteit, és ezért maguknak tulajdonították az uralmat; a nemzetközi bankházak azok, amelyek ma az óriási trösztök, a vas, az acél, a kőolaj, a konzervek, a gabona, a zsír, az olaj, a gyapot stb. termelését ellenőrzik. A nemzetközi bankházak finanszírozták a háborúkat, a nagy bankházak finanszírozták és ellenőrizték az összes háborús ellátást. Maguk semmit sem teljesítettek termelő emberként, sem a termelésben nem vettek részt, sem a háborús tevékenységekben aktívan nem vettek részt; csak profitáltak mindenből, a vérből és a könnyekből, a háború borzalmaiból, a tömegek éhségéből, az újgazdagság pazarlásából, a tőzsdei közönség spekulatív dühéből.

Mindez arannyá és aranyértékké válik a nemzetközi pénzügyek számára. A termelő nemzetek minden munkája kamatot hoz a nemzetközi pénzügyek számára. Még itt, a nemzetközi gazdaságban is a tőke és a munka közötti helyes és ésszerű viszony teljes megfordításával van dolgunk.

A munkások ésszerűen dolgoznak, és munkájuk termékeit a világpiacon kínálják – hogy azokat külföldi munkatermékekre (nyersanyagokra, félig vagy teljesen feldolgozottakra) cseréljék. Egy ésszerű gazdaság nem arra van hivatott, hogy devizákat (dollár vagy angol font bankjegyeket) cseréljen be szállított optikai eszközökre, majd ezeket érvénytelenítse, és aztán tovább spekuláljon devizában. Egészséges gazdaság idején egyetlen gyártulajdonos sem gondolt volna ilyesmire. Természetesen szüksége van a további termékei bevételére, hogy tovább tudjon termelni, kifizesse a munkásait és új nyersanyagokat vásároljon. Teljesen lehetetlen, hogy a teljes német gazdaság devizában vagy devizában szerezze be az ipari termékek exportjából származó bevételét, hiszen ugyanezen német teljes nemzetgazdaságnak meg kell vásárolnia a nyersanyagszükségletét pamutból a hatalmas textilipar számára, rézből a szintén gigantikus villamosiparunk számára, selyemből, jutából, trópusi gyümölcsökből, a hazai termelésen felüli megnövekedett keresletből, élelmiszerből és takarmányból stb., hogy csak néhányat említsünk. A beérkezett külföldi pénzösszegeket ezért azonnal újra ki kell fizetni. Ez önmagában is teljesen természetes, hiszen normális időkben az ember a saját országában semmit sem tehet a külföldi valutával, csak beválthatja. Ez ma is így van. Az amerikai munkást nem lehet francia frankkal fizetni, az angol üzletembert pedig olasz lírával az üzleteiben. Nincs értelme a valutát olyan országokba vinni, ahol egyáltalán nem használható legális fizetőeszközként. A helyi valuta csak a kibocsátó ország belső szükségleteit szolgálja és kell, hogy szolgálja. Ahogyan egy nemzetgazdaságon belül az árutermelés értelme nem a pénzzel való kereskedésben, majd a pénzen mintegy őrzésében és a gazdaságtól való visszatartásában rejlik, úgy az áruk nemzetközi gazdasági cseréje is csak akkor teljesedik ki, ha az importot exporttal fizetik ki.

Az elméleti ideális helyzet most az lenne, ha minden ország pontosan az exportjával tudná fedezni és fizetni importszükségletét. Akkor, és csak akkor beszélhetünk a devizák abszolút stabilitásáról. Most minden felfelé törekvő nemzetgazdaság erőfeszítése érthető módon arra irányul, hogy exporttöbbletet érjen el az importszükséglet felett. Csak ez jelzi a vagyon növekedését. Ekkor beszélünk aktív kereskedelmi mérlegről. Ha az importszükséglet továbbra is meghaladja az exportot, akkor a belső vagyon elemeit külföldre kell szállítani a hiány kiegyenlítése érdekében. De ezeket a szállítmányokat, mivel valóban nem lehet a munkajövedelemből kivonni, ismét csak a vagyonból kell elvenni. Ez vagy arany, vagy értékpapírok exportján keresztül történik. Különösen az utolsó „export” azonban nem más, mint a nemzetközi érdekrabszolgaság kezdete. Hogy ez az „értékpapír-export” kiterjed-e...

Machine Translated by Google

Az, hogy a meglévő belső értékpapírok vagy külföldi „kötvények” formájában álcázzák-e őket, gyakorlatilag közömbös az érintett nemzetek számára. De mivel a nemzetközi gazdasági gondolkodásban is csak a nagy kölcsöntőke jövedelmezőségi őrülete uralkodik, a sajtó és a parlamentek segítségével egy tisztességes nemzetgazdaság minden ésszerű kétségét eltiporják, és minden nemzet nemzetközi rabszolgasága a nemzetközi pénzügyek iránt, amely ezt a köteléket létrehozza, ijesztő mértékben terjed.

Még itt a nemzetközi gazdaságban is ugyanazok a jelenségek mutatkoznak, mint a belső nemzetgazdaságban, és a különböző nemzetgazdaságokat ma megrázó szörnyű válságok nagyrészt a nyugati kultúrkör összes nemzetének ezen rabszolgasorba taszításának következményei, amint azt fentebb már megismertük. A gyenge valutával rendelkező országok, amelyek belső gazdasága túl gyengévé vált (Oroszország), vagy amelyek belső helyzete a forradalom miatt bizonytalanná vált (Németország), és amelyeknek még mindig gigantikus termelési feleslegeit ingyenesen elkobozzák jóvátételként az ellenségtől, már nem rendelkeznek többletvásárlóerővel, ezért importszükségletüket már nem árukkal, hanem papírpénzzel tudják fedezni, amelyet nagy mennyiségben dobnak külföldre, hogy azzal devizát vásárolhassanak.
Ezáltal hasonló módon károsítják mind a belföldi, mind a külföldi gazdaságokat.
Az erős valutával rendelkező országok ezzel szemben éppen valutájuk erősödésétől fuldoklanak (például Svájc). Már nem tudják exportálni termékeiket a korábbi nagy piacokra, mert azok túl drágák a pénzük magas árfolyamértéke miatt. Ezek az országok könnyen fedezni tudják importszükségletüket erős valutájukkal.
De amikor a késztermékek sokkal olcsóbbak a rossz valutával rendelkező országokban, a kereskedők és a haszonlesők a gyenge valutával rendelkező országokba mennek, és felvásárolják és kirabolják ezeket az országokat mindkét ország hátrányára – a helyi termelés és a felvásárolt országok fogyasztása szempontjából, ahol az áruk már így is alacsony készletszintje még tovább csökken ezeknek a vad felvásárlásoknak köszönhetően. Ezáltal a nemzeti valuta vásárlóereje a gyenge valutával rendelkező országokban ismét csökken.

Hogy ezekben a teljesen feje tetejére állított viszonyokban még nem omlott össze minden régen, annak köszönhető, hogy a nemzetközi pénzügyek minden machinációja ellenére is egyszerűen a kölcsönös nemzetközi szükséglet győzedelmeskedik. Csakhogy minden az utolsó pillanatban történik, nyögdécselve és jajveszékelve, mert a villáskulcsot – a nemzetközi tőke kamatkövetelményeit – bedobták a nemzetközi gazdaság működésébe. Vagy orvosi képekkel kifejezve: A nemzetközi gazdaság egészséges vérkeringésében egy kezdetben kicsi, de ma már óriási méretű karcinóma alakult ki, amelynek csak egyoldalú érdeke fűződik ahhoz, hogy a test többi részének rovására minden vért magába szívjon, és mindentől tranzitdíjat, érdeket szedjen. Természetesen minden vér a szívbe folyik, de a szív minden dobbanással kiadja a szennyezett vért is. Az állami bank, amely csak a tiszta pénzügyi tranzakciót szolgálja, pontosan ennek a képnek felel meg – és a karcinómának leginkább a nemzetközi pénzügyek tevékenysége felel meg, amely hitelbankjain keresztül a világ összes pénzét is ellenőrzi, és az egész nemzetközi gazdaságot szívókarjaiban tartja, és mindenhol kamatot szed. Mindez nem szükséges! A világ nemzeteinek semmilyen módon nincs szükségük nemzetek feletti pénzügyi hatalmakra. Nyilvánvalóan szükség van olyan intézményekre, amelyek nemzetközi szinten szabályozzák a nemzetközi pénzügyi tranzakciókat, például egy elszámolóház vagy a postai csekkszámlák értelmében. Erről az államilag működtetett devizahivatalok gondoskodhatnak és fognak is.

Mindenesetre elegendő mód és eszköz áll rendelkezésre – egészen hasonlóan ahhoz, ahogyan egy nemzetközi postai uniót létrehoztak – a nemzetközi fizetési tranzakciók megszervezésére is

Machine Translated by Google

főként elszámolás útján, anélkül, hogy a nemzetközi pénzügyek kétszer vagy háromszor is profitálnának ezekből az egyszerű kereskedelmi műveletekből, és a termelő nemzetek kárára megnőnének és meghíznának. A részletek itt feleslegesek.

Egy valuta stabilizálása ezért, ahogy hangsúlyoztuk, nem választható el a nemzetközi kapcsolatoktól. Számos lehetőség kínálkozik azonban a belső adminisztráció hiányosságaiban vagy a bankjegynyomda korlátlan manipulációjában rejlő hibaforrások és felelőtlenségek kiküszöbölésére.

A javasolt intézkedések mind már kipróbált rendszerek körébe tartoznak; a Reichsbank és a központi bankok államosításához hasonlóan ezek egyszerűen az állam új pozíciójának logikus következményei a monetáris tranzakciók védelmezőjeként betöltött feladataival kapcsolatban. Csupán a természetes reakciót jelentik azokra a körülményekre, amelyek kizárólag a magas pénzügyek érdekeit szolgálták a nép legnagyobb kárára. A Reichsbank államosításának ésszerű kiterjesztése a monetáris tranzakciók állami szabályozása és közvetítése a postai csekkrendszer modellje szerint, amelyet tovább fognak bővíteni és erre a célra megfelelőbben fejleszteni.

Mindezek az intézkedések valóban már meglehetősen erőteljes előrelépést jelentenek, de a gazdasági szemlélet alapvető átalakítása nélkül is végrehajthatók lennének a nemzetiszocialista elv értelmében, amelyet nagy hangsúllyal mutatnak be: „A gazdaság feladata a szükségletek kielégítése, nem pedig a magántőke jövedelmezősége”.

Ezzel az alapvető átalakulással és új rendbetétellel a pénzügyi és adórendszer területén, valamint különösen a nagy állami feladatok hitel útját elkerülve történő finanszírozásában, valamint a pénzügypolitikai intézkedésekkel, amelyek valóban közelítenek a szociálpolitika területének funkcióköréhez, a következő fejezetben foglalkozunk.

Machine Translated by Google

Új utak

Nagyobb közmunkák finanszírozása.

A legfontosabb állami feladatok közé tartozik a meglehetősen nagyszabású gazdasági vállalkozások végrehajtása, amelyek végrehajtása meghaladja a magánvállalkozói körök tőkeerejét, amelyek végrehajtásában ráadásul jelentős közjogi érdekek is érintettek, és amelyek végrehajtása természeti erőforrások vagy természetes energiaforrások kiaknázásán alapul. Tehát olyan feladatok, amelyekben a közösséghez tartozó természeti erők kiaknázása van szó, vagy amelyek végrehajtásának az államra főként háruló feladatok körén belül kell történnie, mint például a közlekedés egész területe.

Látható, hogy teljesen lehetséges meglehetősen pontosan meghatározni azt a területet, amelyen az állami kezdeményezés fejleszthető anélkül, hogy ez korlátozná a magánvállalkozói kezdeményezést, vagy az államnak versenyre kellene kényszerítenie azt. Ezen túlmenően ott van az a tény is, hogy ezeknek a nagyszabású közmunkáknak a kivitelezése természetesen szinte teljes egészében magánvállalkozásokra van bízva.

Az alapvető megfigyelésekben már részletesen leírtuk, milyen példaértékű módon építette fel az állam a német közlekedési rendszerünket. Bizonyára itt-ott racionálisabban és olcsóbban fejlesztette volna a magánvállalkozás, de olyan feladatok esetében, amelyekben emberek millióinak biztonsága forog kockán, nem is annyira erről van szó, mint inkább a lehető legnagyobb szilárdságról. Nos, a közlekedési vállalkozás mindenképpen tisztán állami feladat.

A közlekedési rendszer meghatározó szempontjainak a megbízhatóságnak, a pontosságnak, a biztonságnak, a vasúti és postai egységes tarifáknak kell lenniük – és nem a magántőke jövedelmezőségének.

De ez a kérdés szorosan összefügg az ilyen nagy közfinanszírozású vállalkozások finanszírozásának formájával. feladatok.

Már láttuk azt a belső ostobaságot, ami abban nyilvánul meg, hogy a parlament által jóváhagyott „hiteleket” utólag ismét a magántőkének kell „jóváhagynia”, amiért aztán az államnak egészen rendkívüli terhet kell magára vállalnia a kamatígéret révén.
Nem lesz itt többé szükség arra, hogy általánosságban rámutatjunk e kamatígéret katasztrofális következményeire. A jelenlegi munka valóban főként ennek a ténynek a bizonyítására szolgál. Mindazonáltal külön említést kell tenni arról is, hogy mennyivel drágábbá, és milyen hihetetlen módon tette például a vasúti tarifákat ez az állami kölcsönökre vonatkozó kamatígéret, és ez milyen hihetetlenné mindazok számára, akik először hallják ezeket a számokat.

A német birodalmi vasutak teljes hálózatának tőkeköltségei, amelyeket kölcsönökből építettek vagy hoztak létre, 1914-ig körülbelül 25 milliárd aranymárkát tettek ki. Az erre az összegre kifizetett kamat, átlagosan 3,5–4%-os kamattal, körülbelül 800–900 millió aranymárkát tett ki. A nettó bevétel a személyi (tisztviselők és alkalmazottak) és az anyagköltségek (szén és kenőanyagok) levonása után körülbelül 800–1100 millió márkát tett ki.

A kamatfizetés így felemésztette a német vasutak szinte teljes nettó bevételét. Mindig is a közvélemény félrevezetése volt, amikor bizonyos büszkeséggel azt magyarázták, hogy a posta és a vasút bevételei alkotják az állami költségvetés gerincét. Természetesen így is lehetett volna, ha a kamatfizetés nem emésztette volna fel a teljes nettó bevételt. Egy másik érdekes párhuzam vonható az összehasonlításban, nevezetesen, hogy az összes német vasúti tisztviselő és alkalmazott, valamint az üzemekben és a vonalon dolgozó vasúti dolgozók béreire és fizetéseire fordított teljes kiadások összesen pontosan annyit tettek ki, mint amennyit

Machine Translated by Google

annyit, mint ez a kölcsöntőkére kivetett kamat! Más szóval: a német vasúti munkások gigantikus serege a legmagasabb pozíciókig, 782 731 fővel, pontosan annyi jövedelmet kapott munkájáért, mint amennyit a kölcsöntőke teljesen tétlen keze zsebre vágott.

Ez a kamatfizetés a kölcsöntőkére, pusztán a vasutakból, nagyobb volt, mint az akkori teljes hatalmas birodalmi hadseregünk összes kiadása! – sőt, mindenre, ami ezzel kapcsolatos, beleértve a katonai felügyeletet, a katonai igazságszolgáltatást, beleértve a helyőrségi igazgatás és a katonai építés rendszerét, a katonai oktatási és fejlesztési rendszert, a műszaki intézeteket, a segély- és katonai özvegyalapokat – és továbbá a csapatok ruházatát és felfegyverzését is! A teljes hadseregünkre fordított összeg 1913-ban – tehát a béke utolsó teljes évében – 775 385 300 márkát tett ki. Az ilyen összehasonlító adatok mély betekintést nyújtanak. Míg a szocialista és demokrata oldal a parlamenti üléseken és a sajtóban folyamatosan küzdött a „katonai fegyverkezés terhe” ellen, soha egyetlen szót sem lehet találni az ilyen – minden más kiadást messze felülmúló – közkölcsönök kamatterhei ellen. Sőt, az egész haditengerészetet is ki lehetett volna fizetni az általános szükségletekre szolgáló kölcsön kamataiból. Büszke Birodalmi Haditengerészetünk teljes költsége 1913-ban 197 millióra rúgott. És figyelembe kell venni, hogy ezeket a kiadásokat egy fillér nélkül is fedezni lehetett volna, ha az államköltségvetésünket nem terhelték volna ilyen gigantikus kamatterhek.

Egy maroknyi nagy hiteltőkés – a pár ezer „rászoruló”, kis megtakarítókból álló csoport, akiknek pár ezer márkás vagyonuk van, egyáltalán nem játszik szerepet az ilyen állami kölcsönökben –
így évről évre, teljesen munka és erőfeszítés nélkül, olyan összegeket zsebeltünk be, amelyekből fenntarthattuk volna és fizethettük volna teljes birodalmi kormányzatunkat, teljes hadseregünket és haditengerészetünket.

Aki ilyen adatok láttán nem érti meg általában a kamatprobléma, és különösen a teljesen kudarcot vallott nemzeti pénzügyi politika, annak hitelgazdálkodásával együtt, mindent felülmúló fontosságát, azon valóban segíteni sem lehet. Ráadásul az ilyen betekintést nyújtó adatok és számok mindenki számára hozzáférhetőek, megtalálhatók a volt Királyi Statisztikai Hivatal által a legnagyobb lelkiismeretességgel kiadott Német Birodalom Statisztikai Évkönyvében , valamint a Köztársasági Statisztikai Birodalmi Hivatal által kiadott Német Birodalom Statisztikai Évkönyvében, a Puttkammer és Mühlbrecht Kiadó gondozásában.

Hogy a Birodalom kormányzatának, a hadseregnek és a haditengerészetnek szükséges kiadásai, valamint az államnak a kölcsöntőke kamatfizetésére fordított kiadásai közötti ilyen egyensúlyhiány az égbe kiáltó igazságtalansággá válik, az csak akkor válik teljesen világossá, ha megvizsgáljuk, hogy a Birodalom hogyan fedezi most a kamatfizetésekre vonatkozó pénzügyi szükségleteit. Itt elérkezünk a vámok és adók területéhez. Itt ismét rá kell mutatnom a helyzet alapos bemutatására A közelgő adósztrájk című könyvemben, ahol meggyőző bizonyítékot szolgáltattam arra, hogy az összes adó legnagyobb részét a dolgozó lakosság széles tömegei viselik. Így az a tény áll előttünk, hogy az állam eleinte, teljes mértékben figyelmen kívül hagyva a pénzügyi szuverenitásában rejlő lehetőségeket, a kölcsön útját merészeli választani nagy közfeladatok végrehajtására, azaz eladósodik; hogy aztán ezáltal tovább terheli költségvetését oly módon, hogy minden nettó bevételét kamatfizetésre kell fordítania, és hogy továbbá vámokkal és adókkal kell elnyomnia a népet, csak azért, hogy teljesíteni tudja kamatkötelezettségeit. Minden lényegében szükséges állami feladatot a tartományi és a birodalmi parlamentben kell megküzdenie a legnagyobb ellenállással szemben, és végül az állam a kölcsöntőke kamatbeszedőjének szerepében látja magát, ahogyan azt ma is látjuk.

Machine Translated by Google

A kiutat már régen kijelölték – a jelenlegi abszurd körülmények ilyen részletes vizsgálata után nyilvánvaló; ez a következő:

Az állam pénzügyi szuverenitásának alapján és a lakosság parlamenti jóváhagyása után finanszírozza a Birodalom összes nagy közvállalkozását, a legszigorúbban elkerülve a kölcsönök útját közvetlen eszközallokáció révén, készpénzmentes átutalási tranzakciókon vagy kamatmentes államkincstári jegyek kibocsátásán keresztül.

Ezt az intézkedést egy példával tudom a legjobban megvilágítani: a bajor vízenergia fejlesztésével.

A hegyi folyókban található hatalmas vízenergia és a nagy hegyi tavak hasznosítására irányuló tervek és erőfeszítések már több mint két évtizeddel ezelőttre nyúlnak vissza. Kétségtelen, hogy e vízenergia esetében az ország olyan energiaforrásairól volt szó, amelyek a közösség tulajdonában vannak, és amelyeket onnan kellett elvenni, és személyes haszonra kellett felhasználni. Így egyértelmű, hogy az ilyen nagy struktúrák fejlesztése során számos köz- és magánjogi érdek érintett. Ez egy olyan terület, amely kizárólag az állam befolyási szférájába tartozik. A nép 1920 decemberében szóban is jóváhagyta a hiteleket képviselőin keresztül. Kellőképpen megvitatták, tesztelték és többször újratervezték, és teljesen világosak voltak a nagy gazdasági előnyök. Az állam és a nép úgy döntött, hogy kiaknázza az energiaforrásokat, most pedig a hiteljóváhagyással egyszerűen meg kellett hozniuk a megfelelő döntést, hogy a vállalkozók által megkeresett összegeket az állami bank közvetlenül kifizetheti a jóváhagyott hitelek alapján. Hogy ez készpénz nélkül, a giro tranzakciókba történő átutalással, postai csekkszámlákra történő jóváírási értesítéssel vagy készpénzben történne-e, végső soron mindegy.

Ez valóban nyilvánvaló és világos, ha elképzeljük, hogy az állambank ilyen célokra saját pénzt bocsátana ki a szükséges és jóváhagyott hitelek összegében. Ezek a vízerőmű-építési kötvények tehát bizonyos mértékig államkincstári kötvényeket képviseltek, amelyeket állami garancia mellett előzetes hitelként bocsátottak ki a felemelkedő vízműveknek. Tehát egy sokféleképpen fedezett pénzről volt szó. A fedezet először a már elkészült vagy épülő walchensee-i munkálatokban stb., másodszor pedig abban az államgaranciában állt, hogy a pénzt teljes értéken fogadják el az államkincstártól a fizetés helyett. Az építési kötvények egyben a vízművek részleges kötvényei is lennének, anélkül, hogy kamatkövetelések lennének hozzájuk kötve. Ez azonban, mint köztudott, nem így van a forgalomban lévő többi kötvény esetében.

A vízerőmű-építési jegyzetek könnyen tartalmazhatnák ezeket a kikötéseket az impresszum szövegében az értékük teljes fedezetére vonatkozóan. Például: „Ez az ezermárkás jegyzet részben a bajor vízerőmű kiaknázására épülő berendezés értékében fedezett. Minden állami kincstárban elfogadják fizetésként”.

Ha valaki tovább akar menni, semmi sem állhat az állam útjában, hogy a munka befejezése után, a kötvény letétbe helyezése ellenében biztosítson ennyi kilowattóra villamos energiát vagy ennyi száznegyven nitrogént.

Senki sem utasítaná vissza az állam által kibocsátott, teljes mértékben anyagi javakkal fedezett, ugyanakkor bizonyos mértékig áramjegyként is használható pénz elfogadását. Épp ellenkezőleg, biztosak lehetünk benne, hogy egy ilyen pénz különös népszerűségnek örvendene, mivel ez a pénz – stabil, pontosan olyan stabil, mint egy dollár, vagy sokkal jobb, mert egészen meghatározott mennyiségű áramot vagy nitrogént lehet érte kapni – független a gazdasági ingadozásoktól. Az emberek teljes szűklátókörűségének jele, hogy a különböző vitázók nyilvános propagandájában felmerült az az ellenvetés, hogy – „senki sem fogadná el ezt a pénzt”.

Machine Translated by Google

Soha senki, még ezek a vitatkozó urak sem haboztak elfogadni az állam által kibocsátott pénzt. Mindenki elfogadta még a Reichsbank legrongálódottabb papírpénzét is, pedig ez a pénz tiszta inflációs pénz volt. És mégis mindenki elfogadta, még akkor is, amikor az okos spekulánsok a lehető leggyorsabban megpróbáltak megszabadulni tőle deviza vagy áruk ellenében.
Valóban, senki sem utasította vissza még a városok és közösségek vészhelyzeti pénznemét sem, amely hasonlóan fedetlen papírpénz volt. És most ne fogadjunk el azonnal egy olyan előnyös, fedett papírpénzt, mint amilyen a nagy munkáinkra szánt, teljes mértékben anyagi javakkal fedezett építési pénz? Bizonyára még azok sem hiszik ezt alapvetően, akik uraik nevében vagy szellemében ilyen kifogásokat emelnek a kamatmentes állami pénz ellen.
Valóban cáfolhatatlannak bizonyult – a „metallisták” minden panasza ellenére, akik csak a nemesfémekből készült pénzt szeretnék pénznek tekinteni –, hogy a „pénz” az, amit az állam pénznek nyilvánít – hogy ez a pénz papírból vagy porcelánból, vasból vagy bőrből, vagy bármilyen más anyagból készült-e, teljesen közömbös. Egészen más a helyzet, ha e pénz vásárlóerejéről van szó. Ott a metallistáknak igazuk van abban, hogy az aranyból készült pénz nagyrészt megőrzi csereértékét akkor is, ha politikai zavargások rázzák meg az államot. Ezt a stabilitást azonban a nemesfémekből készült fémpénz nem monetáris jellegének, hanem árucikk jellegének , nevezetesen az arany jellegének köszönheti.

Semmi kétség sem férhet hozzá, hogy az állam jogosult-e a leírt módon fedezni egy nagyszabású munkálatok pénzügyi szükségleteit. Először is, az állam szuverén, vagyis senkinek sem kell befolyásolnia, mivel hatalma van rá, másodszor pedig egy ilyen intézkedés a legszigorúbb kereskedelmi vizsgálatot is kiállja. Az állam ezzel a készpénzzel mintegy utalványokat bocsát ki a hitele alapján. Miért is becsülné bárki kevésbé az állam hitelét, mint bármely bank hitelét, különösen akkor, ha az állam hasznos műveket hoz létre a közösség jóléte érdekében. Még ha azt is mondanánk, hogy az állam azonban papírral fizeti ki az elvégzett munkát (a walchensee-i munkában részt vevő vállalkozókat és munkásokat), ez valóban igaz, mert később, a munkálatok befejezése után az állam ismét elfogadja ezt a papírt az általa elvégzett munka (áram vagy nitrogén szállítása stb.) fizetségeként. Ezzel a gazdasági ciklus lezárul. Az építési kötvényeket így ismét beváltják az első évek áramellátásából stb., a kötvényeket megsemmisítik, és egy gigantikus kormányzati szervezőművészeti alkotás jön létre egy kamatmentes úton, mindenki számára kamatmentes tulajdonként. Egy olyan alkotás, amely az áramfogyasztók jelentős terhe nélkül egy újabb nagy pénzforrást csapolt meg az állam számára, ami közelebb viszi az államot az egészséges nemzeti pénzügyi politika ideális céljához – az adómentes államhoz.

Ráadásul ott van még az a tény is, hogy a saját építési pénz kibocsátásának leírt folyamata egy adott munkához egyáltalán nem teszi szükségessé a teljes jóváhagyott összeg kiadását az ilyen építési jegyekben, mivel a vállalkozóknak történő kifizetések messze legnagyobb része valójában nem készpénzben, hanem készpénzmentesen, átutalások útján történik. De még ha azt az esetet is feltételezzük, hogy a teljes új építési összeget új állami bankjegyekben bocsátják ki, ezek az összegek az államnak ma szükséges egyéb összegekhez képest egyáltalán nem lennének jelentősek.
Ugyanekkor a bajor parlamentben a bajor vízerőműnek nyújtott 800 milliós hitel miatt törték a fejüket – vagyis nem törték össze magukat, hanem ismét a 8000 milliós „kölcsönhöz” folyamodtak –, azt a parlament „harmadik olvasatban vita nélkül jóváhagyta az általános vészhelyzet céljából”.

Itt ismét felidézem azokat a megfontolásokat, hogy egy ilyen, új pénzkibocsátáson keresztüli finanszírozás esetén semmiféle infláció nem következne be, másrészt pedig a kamatozó kötvények kibocsátása az építési időszak alatt mindenképpen bizonyos...

Machine Translated by Google

infláció, mivel a kamatokat már fizetni kell, annak ellenére, hogy a művek még nem végeznek termelő munkát.

A pénz és az anyagi javak közötti nemzetgazdasági egyensúlyt azonban a mennyiségelmélet értelmében ez semmilyen módon nem érinti, mivel a pénz oldalán a fizetőeszközök növekedésével szemben éppen a javak növekedése áll fenn. Ha aztán később, az ilyen művek bevételein keresztül a kibocsátott pénzt ismét kivonják és megsemmisítik, akkor a nemzetgazdasági egyensúly természetesen a nemzeti vagyon javára javul az ilyen új művek összértéke szerint.

Már itt is hadd mutassunk rá, hogy a kamat milyen súlyosan befolyásolja az ilyen művek termékeinek költségeit. Oskar Pöbing77 a kérdés részletes vizsgálata során megállapította, hogy a kilowattóra termelési költségeit a kölcsönök hatalmas, 500%-os (!) kamattal való terhelése drágítja. Most a bajor vízerőműveinkből származó áram ötször drágábban érkezik hozzánk, mert ismét a "legközelebb kéznél lévő" kölcsönúthoz folyamodtunk. Még itt is helyénvaló elképzelni, hogy a nagy bajor villamosművek és a városok közötti hivatalok üzemeltetésének és karbantartásának teljes anyagi és személyi költségei – így az ezekben a művekben dolgozó összes személy – zsilipkezelők, gépészek, munkások, napszámosok, felügyelő személyzet, valamint a teljes műszaki és kereskedelmi adminisztratív apparátus egészen az igazgatókig – összes bére és fizetése évről évre csak egyötödét veszi fel munkájáért annak az összegnek, amelyet a – oly nagyon jó – kölcsöntőkések évről évre erőfeszítés és munka nélkül kamatként vesznek fel.

A kamat mindent felfal, a kamat mindent drágábbá tesz. Csak a kölcsöntőke hasznot húz, a lakosság kárt szenved. A lakosság kárt szenved, amelyik saját erejéből építi a művet; hiszen akkor ki építi a bajor művet? - sőt, bajor mérnökök, bajor munkások, bajor művezetők és vállalkozók; a bajor gyárak szállítják a gépek és berendezések nagy részét - és azért, amit nem magában Bajorországban termelnek, bajor gabonát vagy szarvasmarhát kell adni, tehát ismét bajor munkát kell adni cserébe - csak a bajor nép nem adja a pénzt az építkezésre (látszólag!), és ehhez szüksége van a New York-i, londoni, párizsi és berlini nagytőkésekre. A bajor népnek a világ minden országától kell kölcsönt felvennie, és kamatfizetéssel kell terhelnie a vízenergiáját, ami 500%-kal drágítja az áramot!

Nem őrültség ez? Nem gazdasági bűncselekmény? Azok az emberek, akik egykor csak elővették a tollat és kiállítottak egy csekket, vagy utasították a bankárjukat a bajor vízerőmű-kölcsön aláírására, évről évre kamatot kapnak a bajor néptől.

Ráadásul a vízművek ezzel már nem a bajor nép szabad tulajdona, hanem a kapitalistának vannak elzálogosítva. Különösen vicces továbbá az a helyzet, hogy a nagytőkések természetesen nem adnák kölcsön a „jó pénzüket” egy olyan államnak, amely önmagában nem „jó” a tőke és a kamatlábak számára, és amely ezért még mindig annyi hitelnek örvend, hogy...
800 milliót pumpálnak bele. És valóban, a vízerőmű-kötvényekre vonatkozó pályázatok tartalmazták azt a garanciát, amely annyira csábító és megnyugtató a kapitalisták számára, "hogy a bajor állam teljes vagyonával garantálja a tőkét és a kamatokat – (!)".

Oskar Pöbing (1882-1956) bajor gépészmérnök volt, aki a müncheni Műszaki Egyetemen dolgozott. Olyan tanulmányok szerzője volt, mint a Die Wasserkräfte Bayerns (1919) és a Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Pénzeszsák, mit akarsz még?! Tehát itt a bajor állam egészen világosan elismeri, hogy annyit ér, hogy 800 milliót kölcsönözhetne neki a walchensee-i vízerőműre és a Közép-Isarra, de – nem használhatja pénzügyi szuverenitását, és nem finanszírozhatja ezeket a munkálatokat saját hatáskörében. Miért?? Mert túlságosan belemerült a kölcsön- és kamatőrületbe, mert felelős államférfiainak nincs annyi gondolkodóképességük és felelősségérzetük, hogy merjék ezeket az egyszerű és világos terveket érdekből megítélni.

ingyenes finanszírozást saját maguktól; ezért banki szakértőkhöz fordulnak. Ez pontosan olyan, mintha egy tüdőbeteg megkérdezné a tuberkulózis bacilusait, hogy szerintük helyes-e Davosba vagy Engadinba78 menni, hogy megszabaduljon a betegségétől, és ezek így biztosították: „Nem, csak ne tedd ezt, az utazás árthat neked, talán vasúti baleset is történhet, inkább maradj otthon a házadban, a megszokott környezetedben. Az állapotodban ne kísérletezz! stb." Ha betartod ezt a tanácsot, amely a tuberkulózis bacilusok szempontjából teljesen helyes, a fogyasztás természetesen robbanásszerűen terjed, a bacilusok csodálatosan szaporodnak. Pontosan így van ez a mi esetünkben, a pénzügyi és kamatgazdaságban is.

Ez a tanácskérés a saját ellenfeleinktől rendkívül jellemző a gyanútlan németekre. Ha megjelenik egy ember, aki szenvedélyesen szereti népét, ezt-azt tanácsolja nekik, és figyelmezteti a felelős embereket erre vagy arra a gazemberre, tíz az egyhez fogadhatunk, hogy az aggódó emberek odarohannának a gazemberhez, és egészen naivan megkérdeznék tőle: „Mondd, ez és ez azt mondta nekem, hogy gazember vagy, kérlek, mondd meg, hogy igazad van-e!" És ha a másik ezután a világ legőszintébb arcával megmagyarázza neki: „De mit gondolsz akkor – én gazember vagyok! – ellenkezőleg, én vagyok a legjobb barátod, mindig segítettem neked a pénzügyi nehézségeinkből", akkor a naiv kérdező egészen boldog – eleget tett, és különösen örül, hogy nem kell megerőltetnie az agyát. A nép bajkeverő barátját azonban általában nem tartja méltónak a válaszára – és a dolgok tovább ragadnak a kamatkapitalista hitelpolitika ösvényén, mígnem az utolsó szabad nemzeti vagyont is elzálogosítják a pénzügyi hatalmaknak, és az egész nemzet csak kamatot fizet a nemzetközi pénzügyeknek.

Összefoglalásként, pontosan ebben az összefüggésben, rá kell mutatnunk arra a tényre, hogy a bajor állam – amikor semmiképpen sem volt olyan fontos állami feladatról szó, mint a bajor vízerőmű fejlesztése, azaz amikor a novemberi kormány monetáris válságának orvoslásáról volt szó – nagyon gyorsan kibocsátott a bajor állami bankból körülbelül 130 millió Bajor Állambank államkincstárjegyet. Ez teljesen fedetlenül történt – és mindenki ugyanolyan szívesen vette ezeket a bajor bankjegyeket, mint a Reichsbank bankjegyeit, és mindenki annyi kenyeret vehetett magának a bajor utalványokért, mint a Reichsbank bankjegyeiért. Sőt, nem is kellett az egész bajor államnak részt vennie, elég volt, ha a tartományi főváros, München polgármestere és néhány városi elöljáró a nevét ilyen színes papírdarabokra nyomtatta, és még ez a vészpénz is forgott, mindenki elvette és mindenki adta szét, pontosan úgy, mint a Reichsbank cecheit, és maga ez a vészpénz kifogástalanul betöltötte bármely pénz feladatát – az árucsere elősegítését.

Csak egyetlen hivatalt érintettek rendkívül kellemetlenül a tartományok és közösségek ezen mesterséges eszközei – a magas pénzügyek –, és 1921 októberében kikényszerítettek egy birodalmi törvényt, amely szigorúan megtiltotta a tartományoknak és közösségeknek, hogy kiadjanak

[78] A svájci Davos a 18. század közepe óta híres a tüdőbetegségekben szenvedők gyógyüdülőhelyeként. Engadin egy völgy a svájci Alpokban.

Machine Translated by Google

vészhelyzeti pénzt. Ez a törvény lényegében egyértelmű törvény volt a zsidók védelméről, amelyet 1922-ben a „Köztársaság védelméről szóló törvény” követett.

Nagyon jól el tudom képzelni a nemzetközi pénzügyek hirtelen támadt félelmét, amikor felismerték, hogy a kamatmentes pénzben, még a vésztartalék pénz ártalmatlan formájában is, a nép kezében egy olyan fegyver van – természetesen anélkül, hogy a nép tudná –, amely egyetlen csapással szétszakíthatja az évszázados földalatti és hamisított munkával hazugságokkal és megtévesztéssel létrehozott aranyhálót, és felszabadíthatja a népeket a kamatrabszolgaságból.

Már akkoriban, a bajor állampénz kibocsátásakor a Reichsbank nagyon hamar követelte, hogy ezt a pénzt ismét ki kell vonni, ami aztán 1921 folyamán engedelmesen meg is történt. Az ok: ez a pénz nem hozott magas kamatot a finanszírozáshoz, mint a Reichsbank pénze a birodalmi kincstárjegyek közvetett útján.

A nemzetiszocialista államban a jövőben minden nagy állami feladatot a leírt módon fognak finanszírozni és megszervezni, a kölcsönök útját teljesen elkerülve. Természetesen csak akkor választjuk a kamatmentes építési pénzek közvetett útját, ha a szükséges eszközöket nem tudjuk más állami vállalatok többletéből vagy az ilyen különleges célokra kivetett különadókból előteremteni. Mindenesetre tudjuk, hogy ez a finanszírozási forma egészen eddig nem látott és hatalmas lehetőségeket nyit meg az ország természeti erőforrásainak kiaknázására, a közlekedési útvonalak javítására stb.

Minden nemzet annyira gazdag, amennyire képes megszervezni a munkát.79

79 Ez tükröződik Hitler 1939. január 30-i Reichstag-beszédében, amelyben kijelentette: „A ... szükség kényszere alatt megtanultuk, hogy teljes mértékben figyelembe vegyük egy nemzet legfontosabb tőkéjét, nevezetesen a munkaképességét.” (idézi: R. de Roussy de Sales (szerk.) Adolf Hitler: My New Order, London: Angus and Robertson, 1942, 457.

Machine Translated by Google

A Szociális Építési és Gazdasági Bank

Logikai összefüggésben áll az előző fejezettel egy szociális építőipari és gazdasági bank létrehozása, amelynek feladata kamatmentes építési pénz kibocsátása, különösen lakásépítésre. Természetesen ezt a szociális építőipari és gazdasági bankot nem állami intézményként, hanem közjogi testületként kell működtetni. Logikusan tehát a tárgyalásának a nemzetiszocialista adórendszer ismertetése után kell történnie, de mivel ez a szociális építőipari és gazdasági bank nem más, mint a magángazdaság, sőt különösen a lakásépítési rendszer – tehát a gazdaság egyik legegyetemesebb jelentőségű ága – feltételeihez átvitt kamatmentes finanszírozás, talán indokolt az előtérbe helyezése.

Az, hogy egy ilyen építőipari bankot nem szabad tisztán állami vállalatként működtetni, annak köszönhető, hogy egy ilyen közjogi pénzügyi intézménynek szabadabban kell manőverezhetőnek kell lennie, mint egy állami vállalatnak. Nem lenne akkora ok, ha csak egyszerű lakásépítésről lenne szó, de számos olyan eset lesz, amikor a legfontosabb feladatokról van szó, amelyek közvetve érintik a közérdeket, és ekkor a banknak, amely vezetésében valóban felelős az államnak az irányításáért, szabad kezet kell kapnia a kamatmentes hitelek nyújtásában is, minden feltétel alapos vizsgálata után.

Az ilyen döntési szabadság azonban nem lehetséges tisztán állami vállalatoknál. Ezért ezt a magánkezdeményezésre kell bízni.

Szemléltetésképpen itt bemutatható egy ilyen törvény vázlata, amelyet
1922-ben Bajorország számára:

Törvény egy bajor társadalmi konstrukciós és gazdasági bank fejlesztéséről.

1. cikk

Létre kell hozni egy nemzeti bajor szociális építőipari és gazdasági bankot (BWB).

A BWB feladata az állami vállalkozások vagy a magánszemélyek (legyenek azok magánszemélyek vagy társaságok) nemzetgazdaságilag értékes vállalkozásainak pénzügyi támogatása, amelyek az ország fejlődését szolgálják, vagy a közjólét szempontjából előnyösek.

2. cikk

A BWB közjogi testület. Szervezetére, igazgatására és tevékenységére, valamint igazgatóságára vonatkozó részletesebb előírásokat a minisztérium egésze határozza meg.

3. cikk

A BWB engedélyt kapott arra, hogy először kamatmentes kincstárjegyeket bocsásson ki, amelyek fedezete anyagi javak által, akár 50 millió aranymárka értékben.

A kibocsátás csak olyan jogszerű módon történhet, hogy a mindenkor kibocsátott és forgalomban lévő pénzösszegek összegét legalább azonos értékű anyagi értékpapírok (kamatmentes jelzáloghitelek, értékpapír-adásvételi szerződések, jelzálogjogok stb.) fedezik, és a kincstárjegyek visszafizetését vagy visszaszolgáltatását a fejlesztendő vállalkozások vagy intézmények bevételei biztosítják megfelelő határidőn belül, legfeljebb 50 éven belül.

4. cikk

A BWB kibocsátott kincstárjegyeihez kapcsolódó zálogjogok és értékpapírok összege
alkotja a BWB lefedettségi szövetségét.

Machine Translated by Google

Bármilyen jogi tranzakció, amely megzavarja vagy károsítja a biztonsági vagy vagyonfedezetet a fedezeti egyesülethez tartozó szerződések érvénytelenek.

A fedezeti szervezet hatálya alá tartozó tárgyakban vagy jogokban bekövetkező bármilyen tulajdon- vagy birtokváltozás nem befolyásolja az értékpapírok létezését, és az új vevő számára is a tárgyhoz kapcsolódnak; a jogelőd csak akkor mentesül a személyes felelősség alól, ha a BWB hozzájárul az adós személyében bekövetkezett változáshoz. Az ezzel ellentétes megállapodások érvénytelenek...

5. cikk

A BWB fedezeti szervezetének összes alkotóeleme és joga ebben a nyilvános nyilvántartásban szerepel; az elvek és jogi következmények erre a könyvre ugyanúgy érvényesek, mint a nyilvántartásokra; a nyilvántartás közbizalommal bír, és önmagában is vélelmezhető a jogalap.

A nyilvántartáshoz vagy annak vonatkozó részeihez mindenkinek hozzáférést kell biztosítani, aki igazolja, hogy jogi érdeke fűződik a hozzáféréshez.

Évente mérlegszerű összesítéseket kell közzétenni a kibocsátott kincstárjegyek teljes összegéről, valamint a BWB-nek ezekért járó értékpapírok teljes összegéről, valamint a kiegészítésekről és levonásokról, továbbá a kincstárjegyek sikeres visszafizetéseiről és visszaváltásairól.

6. cikk

A BWB kincstárjegyei hivatalos fizetőeszköznek minősülnek. Mindenkinek el kell fogadnia azokat névértékük teljes árfolyamán az állam többi hivatalos fizetőeszközének árfolyamával szemben.
Ha a hitelező a fent említett minimális árfolyamon történő fizetés helyett megtagadja a BWB kincstárjegyeinek elfogadását, az adós, amennyiben ténylegesen kincstárjegyekben ajánlotta fel a fizetést, mentesül ezen összegű tartozás alól.

A BWB kamatmentesen bocsátja ki a kincstárjegyeket, és szerződésben állapodik meg a kölcsönös jogi feltételek általános és különös feltételeiben a kibocsátás időszakaira és kamatlábaira, az adós által fizetendő értékpapírokra és jelzálogokra, valamint a törlesztőrészletekre és egyéb vonatkozó jogi feltételekre vonatkozóan. Ezen szerződések egy példányát mindenki számára hozzáférhetővé kell tenni a fedezeti egyesület nyilvántartásában szereplő bejegyzések függelékeként.

A BWB jogosult felárakat vagy díjakat megállapítani a kölcsönök nyújtásával és az éves beszedésekkel járó adminisztratív költségekért, illetve a megfelelő prémiumokat vagy kedvezményeket bármikor egységes nyilvános módon meghatározni.

Az 1. cikkben meghatározott minimumárfolyamnál magasabb árfolyam kibocsátása vagy tőzsdei jegyzése megengedett.

A törlesztések csak a kibocsátott kincstárjegyekkel azonos fajtájúak lehetnek.

7. cikk

A BWB tevékenységét, amennyiben az e törvényben foglalt előírások betartására terjed ki, egy nyilvános felügyelő tanács ellenőrzi és felügyeli, amely a pénzügyminiszterből vagy az általa kinevezett képviselőből, a belügyminiszterből vagy az általa kinevezett képviselőből, az igazságügyminiszterből vagy az általa kinevezett képviselőből, valamint három, a parlamentből kétéves időtartamra megválasztott személyből áll.

Machine Translated by Google

8. cikk

Kötbérzáradék: Szabadságbüntetés a fedezeti egyesület értékpapírjainak szándékos megrongálása, valamint az építési bankjegyek vagy azok árfolyamértékének kereskedelmi vagy szokásjogi, különösen tőzsdei szabotázsa vagy annak kísérlete miatt. Ezenkívül magas pénzbírságok is kiszabhatók ezért, még jogi személyek esetében is.

A „végrehajtási feltételekben” pontos előírásokat adtak ki az igazgatótanács és a tanácsadó testület létrehozására vonatkozóan, amelybe a minisztériumok, a parlament és az építőipari szereplők képviselői tartoznak. Egy ilyen tanácsadó testület feladata az építési jegyek jogszerű felhasználásának ellenőrzése, a törlesztőrészletek vizsgálata, továbbá a jelzálogkártérítések ellenőrzése, a kamatmentes építési jegyekkel történő jelzáloghitel alapjainak jóváhagyása stb.

A további feltételek szabályozták a visszafizetést és az elszámolást, a kibocsátott építési kötvénysorozat és az ahhoz bejegyzett értékpapírok készletnyilvántartásba vételét, valamint a jóváhagyott építési tervekre vonatkozó további előírásokat stb. Abban az időben egy ilyen szociális bank létrehozását a hatalmas lakásszükséglet és az a körülmény ösztönözte, hogy a Birodalom és a tartományok semmilyen módon nem tudták hatékonyan kezelni a nehézségeket. Az illetékes lakásügyi hivatalok természetesen felszabadíthattak lakótereket itt-ott – de új lakásokat nem építhettek. Az új építési tevékenység anyaghiányban szenvedett, mindenekelőtt amiatt, hogy a bérleti díjak meglévő vészhelyzeti ellenőrzése mellett az új házak építése abszolút „veszteséges” volt a magántőke számára.

A Birodalom és a tartományok által az úgynevezett elveszett építési kiadások fedezésére nyújtott támogatások messze nem voltak elegendőek a folyamatban lévő valutaleértékelődésben.
Még az itt-ott megkezdett egyéni lakásépítések sem tudták megszüntetni az általános lakhatási nehézségeket. Még az olcsó jelzáloghitelek előteremtése sem volt lehetséges, mivel az akkoriban rögzített bérleti díjak mellett még a legolcsóbb építési pénz is kizárta a 4%-os kamatot.

Ezért történik meg, hogy – amint azt az alapvető megfigyelésekben már említettük – a legnagyobb szükséglet ellenére – az elégtelen jövedelmezőség miatt – a szükséglet egyszerűen nem fedezett.

Nos, ha sikerül megszüntetni az évente ismétlődő kamatterheket, ha gondoskodunk arról, hogy kamatmentes eszközöket bocsássunk a lakhatásra szorulók rendelkezésére, akkor a lakáspiac nagyszerű élénkítése lehetséges. Ezáltal azonban nemcsak a rettenetes lakáshiány szűnne meg minden társadalmi és egészségügyi káros hatásaival együtt, hanem a belső piac is rendkívüli módon élénkülne, mivel a számtalan mellékszakma, a lakatosok, ácsok, tetőfedők, vízvezeték-szerelők, üvegesek, szerelők, keramikusok, padlóburkolók és burkolók, festők és gipszkartonozók ettől függenek, ők pedig a maguk részéről munkát és kenyeret találnak, és megerősödnek vásárlóképességükben.

Ez azonban azt jelenti, hogy kamatmentes építési pénzt kínálnak.

Ezeket az építési jegyzeteket a "Szociális Építési és Gazdasági Bank" bocsátja ki.
A beszállítókat és a vállalkozókat ebből a pénzből fizetik ki az építkezésért. Az építtető a kapott kamatmentes pénzt megfelelő részletekben, 30-50 éven belül visszafizeti az építkezés jellegétől és tartósságától függően. Az építési váltók nagyjából ugyanúgy különböznek a birodalmi vagy tartományi pénztől, mint ahogy a birodalmi bankjegyek is különböztek a kölcsönkincstárjegyektől. Ezek az építési váltók, mint már említettük, teljes anyagi fedezetet kapnak abban a tényben, hogy egyidejűleg az építőbank javára a kibocsátott váltók összegével megegyező összegű új anyagi javak (házak) keletkeznek.

Machine Translated by Google

amelyeket jogilag azonos összegű kamatmentes jelzáloghitelek bejegyzésével biztosítanak.

Gyakorlatilag itt sem az új épületek teljes értékét adják meg az építési számlákban, hanem csak a tényleges építési költségeket. A telket tehát legalább az építőknek, az építőegyesületeknek vagy a közösségeknek kell rendelkezésre bocsátaniuk, és ezen túlmenően az épület értékének legalább 10-30%-át a lakhatásra rászorulóknak kell előállítaniuk, amelyből 5%-ot ott kell megtartani az építési bank adminisztratív költségeinek fedezésére.

A visszafizetés ezután további kamatszámítás nélkül történik. Ily módon a háztulajdonosok ingyenes vagyona évről évre növekszik a házaikban, és hasonlóképpen a teljes társasházon belül a kiállított építési kölcsönök fedezeteként megtartott értékek is.
Így a forgalomban lévő építési kötvények mennyisége a teljesített törlesztésekkel arányosan csökken.

Ennek az építési pénznek a jogi jellege nem más, mint egy kötvénykibocsátás.
A kötvény adósa az építőipari bank. A kötvény hitelezője a jelenlegi tulajdonos.
ezt a köteléket.

Senkit sem lehet megtiltani a kötvénykibocsátástól, mindig csak a külső körülményektől függ, hogy a kibocsátott kötvényeket általában elfogadják-e fizetőeszközként. Ahogy már sokszor említettük, az építési jegyeket mindig és minden elképzelhető gazdasági és politikai körülmény között teljes mértékben fedezik az ezekkel szembeni anyagi eszközök. Ezért szó sem lehet arról, hogy a bank bármikor nehézségekbe kerülne.

Az egyetemes elfogadás azonban abban a pillanatban garantált, amikor az állam kötelezettséget vállal az építési kötvények időbeli korlátozott visszaváltására vonatkozó garanciára, és a kötvények futamideje alatt elfogadja azokat a nyilvántartásaiban fizetésként, vagy amikor azokat törvényes fizetőeszköznek nyilvánítják.

A garancia ilyen mértékű elfogadása gyakorlatilag nem jelenti azt, hogy az állam a legkevésbé terhes lenne; épp ellenkezőleg. Ma az államnak ténylegesen el kell költenie és kamatot kell fizetnie, majd az általános adókon keresztül vissza kell szereznie évente számtalan milliót az elveszett építési kiadásokra jóváhagyott támogatásokért. Ezt aztán teljes mértékben törlik.

Az állam által jelenleg nyújtott támogatások tehát valójában elvesztegetett pénzek, amelyeket a közösségnek kell visszaszereznie, és amelyek olyan szerencsés emberekhez kerülnek, akik valóban képesek voltak ilyen támogatásokat megszerezni.

Így még akkor is, ha a kamatmentes építési kölcsönök kedvezményezettjei közül egy késedelmes fizető fél valójában valamikor nem tudja teljesíteni kötelezettségeit, ez semmilyen szerepet nem játszik az állami költségvetés hatalmas megtakarításaival kapcsolatban, mivel így nem kell semmilyen teljesen elveszett áldozatot hoznia.

Mivel egy nagy társadalmi jelentőségű feladatról van szó, indokolt egy olyan feladat létrehozása, független közjogi társaság, mint végrehajtásának eszköze és hordozója.

Ily módon ez az intézmény kikerül a magángazdasági társadalmi formák szférájából, amelyekhez a nép szemében természetesen személyes haszon és meggazdagodási szándékok kapcsolódnak. Másrészt az intézmény kikerül a tiszta állami vállalkozás területéről, amellyel szemben hasonlóképpen, nem teljesen igazságtalanul, bizonyos ellenszenv él a közvélemény minden gazdasági kérdésben.

A végrehajtási rendeletben mindent rögzíteni kell, ami alapvetően
nélkülözhetetlen a nyilvánosság és a bank üzletmenetének biztonsága érdekében.

Machine Translated by Google

A javasolt tanácsadó testület ezen túl is éreztetheti befolyását. Maga a tanácsadó testület ismét az összes érintett érdekcsoportot tükrözi.

Az építőipari bank közjogi társaságként való létrehozásának az a kellemes mellékhatása is van, hogy így az így létrehozott vagyonértékek teljes komplexuma nem az állam, hanem egy független jogi személy, az építőipari bank tulajdonaként jelenik meg.

Ennek az építőbanknak a jogi konstrukciója vagy jogi jellege tehát a következő: Az építőbank jogi személy, mivel közjogi társaságként ismerik el vagy alapították; ez az építőbank egyáltalán nem áll egyéni tagokból; önmagában is a tevékenységéből eredő jogok és kötelezettségek viselője. Ugyanakkor nem hivatalos személy, nem állami intézmény, nem tagja semmilyen állami szervezetnek.

Egy ilyen jogi forma létrehozása valóban nem valami megszokott és hagyományos dolog; mindazonáltal valami, ami már a törvényben is szerepel; a mai viszonyok azonban modern jellegű megfelelő intézményeket követelnek. Valóban ebben rejlik majd az előnye, ha valami ilyesmi létrejön: hogy bizonyos módon túllépjük a hagyományos határait, hogy alkalmazkodjunk a kor követelményeihez.

Az üzleti tevékenység menetét egy konkrét példával lehet a legjobban szemléltetni: Az építőipari bank előre ismerteti azokat az alapvető feltételeket és előfeltételeket, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy az építőipari banki pénz jóváhagyása iránti kérelmet elbírálják. A kérelmező a szükséges dokumentumokkal együtt benyújtja kérelmét az építőipari banknak, és igenlő esetben szerződést köt a lakhatásra szorulókkal (háztulajdonosokkal).

Ebben a szerződésben elsősorban mindazt kell biztosítani, amit az építési banki rendelet és a végrehajtási előírások előírnak, így a kötelezettséget, hogy az építési pénzt kizárólag az épület építésére fordítsák, a jelzálogjoggal kapcsolatos kötelezettséget és a visszafizetési kötelezettségeket. De ezen túlmenően minden egyéb vonatkozó jogi feltételt is ebben a szerződésben kell rögzíteni. Különösen meg kell állapítani, hogy a lakhatásra szoruló személy ne legyen jogosult az ingatlan újbóli eladására, ami ráadásul gyakorlatilag már a jelzálogjoggal kapcsolatos végzésben is kiemelésre került. Az örökség átszállásának és a fizetés késedelmének feltételeit ennek megfelelően kell szabályozni egy vagy több törlesztőrészlettel.

(A részletek a dolog természetéből adódnak.)

Mivel minden szállító cég és minden munkás kizárólag építési bankjegyekben kap fizetést, amelyeket maga az építőipari bank állít elő, az építési bankjegyek minden körülmények között csak annyiban kerülnek először forgalomba, amennyiben a kifizetések egyenértéke az ingatlanon keletkezik. A munkásoktól és a beszállítóktól az építési bankjegyek a nyilvánossághoz jutnak el; a meglévő biztosítékok figyelembevételével, és különösen azért, mert az állam garanciát vállal az építési bankjegyekre, és az államkincstárak elfogadják az építési bankjegyeket fizetésként, a nyilvánosság elfogadja az építési bankjegyeket, mint bármely más pénzt. Tehát a háztulajdonosra van bízva, hogy hogyan teljesíti az építési bankkal szembeni kötelezettségét, miszerint évente 2%-ot kell visszafizetnie az építési bankjegyekben felvett kölcsönökből. Más szóval, az épület tulajdonosának és az építési bank jelzáloghitel-adósának minden évben a forgalomban lévő összegek 2%-át kell előállítania építési bankjegyekben. A gyakorlatban az történik, hogy a jelzáloghitel-adósok begyűjtik az építési bankjegyeket, amelyek valóban a helyi pénzzel együtt forognak, mielőtt lejárna a törlesztőrészletük, és ezzel kielégítik a fizetésüket.

Machine Translated by Google

kötelezettség. Különösen alkalmas helyek építési bankjegyek beszerzésére azok az építkezések, amelyek bármikor működő építkezéseken találhatók.

Ha feltételezzük – hogy Münchenben évente 10 millió aranymárka értékben bocsátanak ki építési bankjegyeket –, ebből évente 200 000 aranymárka kerül vissza az építési bankba; így legfeljebb 50 év múlva a teljes 10 millió visszakerül és az építési bank behajtja, legfeljebb 50 év múlva az ebből épült házak ezzel visszafizetésre kerülnek, és tulajdonosaik adósságmentes tulajdonába kerülnek. A teljes kifizetés anélkül történt, hogy egy fillért is haszontalanul kamatoztattak volna; a fizetés továbbá nem mással történik, mint az építési bank egyszerű létrehozásával, állami garanciával.

A társadalmi cselekedet abban áll, hogy az állam a semmiből hozta létre a házak értékét, hogy ennek az egész épületnek a felépítésével jövedelmet teremtett több ezer munkás és üzletember számára. Ha feltételezzük, hogy több ezer egyéni házról van szó, akkor ezrek válnak föld nélküliekké.

Különböző kifogások és fenntartások merülnek fel, amelyek közül a legfontosabbakat javasolhatjuk:

1. Az infláció kifogása. Ez az ellenvetés éppoly rövidlátó, mint amennyire irreleváns; ahogy a korábbi részekben már kifejtettük, infláció csak ott keletkezhet, ahol fedezetlen pénzt bocsátanak ki. Itt az anyagi fedezet az építési bankjegyekkel szemben áll; ezért lényegtelen, ha akár jelentős mennyiségű építési bankjegy kerül forgalomba.

2. Az az ellenvetés, hogy ez a kérdés új és kipróbálatlan. Ez az ellenvetés nem alkalmazható, és a kérdés talán Németország számára új. Másutt az ilyen kamatmentes, anyagi eszközökkel fedezett adóssághoz szoktak hozzá. Ennek tipikus példája az angol warrant, amelyet száz évvel ezelőtt vezettek be, és ma is megőriztek. A warrant egy olyan végzés, amely a tulajdonosának jogot biztosít egy bizonyos mennyiségű nyersvasra, amelyet egy bizonyos központi raktárban helyeztek el. Ezeket a warrantokat fizetőeszközként használják; a warrant vásárlóereje csak azoknak az ingadozásoknak van kitéve, amelyeknek a nyersvas ára a világpiacon ki van téve.

Ha például Németországban lettek volna ilyen warrantjaink, ezek teljesen függetlenek lettek volna a német valutáktól és azok ingadozásától. Ezeknek a warrantoknak az értéke a nyersvas árához kapcsolódott, és ezeknek az áraknak az értéke viszont automatikusan szabályozódott a valutához képest.

A warrantban találjuk a kamatmentes adósságigazolás és anyagi vagyonnal fedezett adósságmeghatározás népszerű jellegének jelentős példáját.

Amennyiben jelentős és nemzetgazdaságilag fontos új épületek építését kell megvalósítani, elengedhetetlen, hogy egész telepeket építsenek sorozatban.

Hibás nézőpont lenne, ha valaki csak akkor akarna családi házakat vagy akár sorházakat építeni, ha maga a házat kereső személy is tulajdonos szeretne lenni.
A helyrehozandó kár a lakhatási nehézség, tehát nem elsősorban a lakhatásról van szó, hanem elsősorban a lakhatási lehetőségek megteremtéséről. Ezt a szükségletet az is orvosolja, ha előmozdítják a bérlakások kereskedelmi célú építését. Semmi sem akadályozza meg tehát a régi típusú bérház tulajdonosát abban, hogy építési bankjegyeket kapjon egy új bérház építésére. Pontosan az ilyen személyek esetében lehetséges lesz előre, készpénzben nagyobb előleget kérni, mint a teljes épület 10%-a.

Machine Translated by Google

érték; ezek közül sokan készek és képesek jelentős összegeket költeni saját eszközeikből lakásépítésre, ha támogatásként kamatmentesen megkapják a megfelelő fennmaradó vagy részösszeget az építőipari banktól. Pontosan az építőipari banki pénz kamatmentes jellege teszi lehetővé, hogy figyelembe vegyük az építési piac újjáéledésének ezt a nagyvárosok számára rendkívül fontos aspektusát.

Ez a szociális építőipari és gazdasági bank azonban később túllép majd a lakásépítések finanszírozásán, és kamatmentes hiteleket nyújt majd nemzetgazdaságilag fontos vállalkozásoknak, iparágaknak, közmunkáknak, mezőgazdasági fejlesztéseknek stb., még ha rövidebb visszafizetési határidővel is.

Machine Translated by Google

Az adók nélküli állam

A nemzetiszocialista állam fő célja: az adók nélküli állam. Ha ez a mai körülmények között őrült utópiának hangzik is, ha sokaknak túl szép ígéretnek tűnik ahhoz, hogy igaz legyen, mégis tudjuk, hogy ez a cél teljesen elérhető, legalábbis amennyiben a lakosságra nehezedő hatalmas adóterhet el kell távolítani.

Az előző fejezetekben teljes világossággal bemutattuk annak bizonyítékát, hogy ma szinte az összes adót kamatfizetés emészti fel. Minden egyes megevett kenyérszelet után adót fizetünk, minden meleg szalon többlet adókba kerül, minden vásárlást forgalmi adó terhel.
De mindaz, ami így adókba kerül, messze nem elegendő csak a jóvátételi adók adóinak kifizetésére.

Mindig ízléstelenségről és kritikai érzék hiányáról árulkodik, ha valaki egy olyan fő célt, mint amilyen kétségtelenül az adómentes állam utópia, elutasít. Aki velünk együtt járta a mai pénzügypolitika széles és kanyargós ösvényeit, és nem veszítette el az Ariadné-szálat – az állam kamatkötelezettségét –, annak könnyű dolga lehet megtalálni a kiutat a Minotaurusz labirintusából is.

Aki felülemelkedik a lealacsonyodásokon, és magasabb nézőpontból vizsgálja a leírt összefüggéseket: az állam kamatkötelezettsége – adó – infláció, aki felismerte a nyugati kultúrkör minden nemzetének kamatkötelezettségét, mint mindent uraló tényt, aki felismerte, hogy a munka és a vagyon közötti egészséges és ésszerű viszony teljes felfordulásának korában élünk, aki már nem tudja elkerülni azt a sürgető logikát, hogy különösen az állam, pénzügyi szuverenitásának folytán, nincs teljesen a kölcsön útjához kötve, hanem saját jogán kreatívan finanszírozhatja az összes nagy állami közfeladatot, annak számára csak az utolsó lépés egy pénzügyi politikai Újvilágba olyan állam követelése, amelyben az állami pénzügyi igazgatás nem tekinti elsődleges feladatának a lehető legtöbb adó kiszedését az állam polgáraitól, hanem éppen ellenkezőleg, minden terhes adóterhet el kell távolítani, és a nemzetgazdaságot meg kell trágyázni.

Számszerű bizonyítékokkal tudjuk alátámasztani, hogy az adók nélküli állam egyáltalán nem utópia, hanem ennek lehetősége minden rendezett állami költségvetésben adott, ha az állam megszabadítja magát a rá nehezedő kamatterhektől. Azt, hogy ezt számonkérés nélkül is megteheti, bizonyítja az állami csődök története, amely tucatnyi olyan esetet sorol fel, amikor az államok csőd révén megszabadultak a rájuk nehezedő kamat- és adósságterhektől.

Túl messzire vinne minket, ha itt ismét részleteznénk azt a pontos bizonyítást, amelyet kis polemikus munkámban, az Államcsődben adtam: A megoldás, nevezetesen az állami kölcsönök kamatfizetésének kiigazítása a kötvények kamatmentes banki eszközökké történő egyidejű átalakításával, semmiképpen sem érdemli meg a csőd gyalázatos nevét, hanem az állam és a nép kamatköteles adósságtól való felszabadításának ez a formája valójában az állam és a gazdaság elviselhetetlen láncoktól való megszabadulását jelenti.

Ezen kamatfizetések kiigazítása azonban már a háború előtt lehetővé tette volna az állami kiadások fedezését az egész államigazgatás számára. Példaként bemutattam az 1911-es bajor állami költségvetést. Abban az időben a bajor állam bevételei az úgynevezett kereskedelmi állami vállalatoktól (vasutak, posta és távíró) 120 millió aranymárkát, az állami erdőgazdálkodás bevételei pedig 40 milliót tettek ki. A teljes

Machine Translated by Google

Az egész államigazgatás igazságszolgáltatási költségei (az összes kerületi bíróság teljes személyi és anyagi költségeivel együtt, az összes tartományi bíróság, a regionális bíróságok és a müncheni, nürnbergi stb. legfelsőbb bíróságok) elérték a 27 milliót. A bajor állam teljes nagyméretű és gondosan kidolgozott belső igazgatására – így a számos kerületi bíróságra, a megyei önkormányzatokra, a müncheni rendőrségre, a csendőrségre, valamint számos más szervre és hatóságra, mint például az orvosi hatóságokra, a tartományi oltókórházra, az élelmiszer- és félig luxus élelmiszerekkel foglalkozó kutatóintézetekre, a szanatóriumokra és elmegyógyintézetekre, a közigazgatási bíróságra, a tartományi statisztikai hivatalra, a mérésügyi hatóságokra, a biztosítási kamarákra stb. – az állami költségvetésből –, 1911-ben 40 millió kerültek kifizetésre. Az oktatás, az iskola és az egyház számára, így különösen az összes középiskola, a gimnázium, az előkészítő iskola, a latin iskolák, a középfokú tanintézetek, az általános iskolák, a felsőfokú szakiskolák, a tanárképző intézmények, az összes állami építőipari iskola és szakiskola, a szak- és zeneiskolák, a mezőgazdasági és járási mezőgazdasági iskolák, a Weihenstephan80 és a biológiai kutatóintézet, az összes női nevelőintézet, majd mindenekelőtt az egyetemek számtalan gyűjteményükkel és intézetükkel, a műszaki egyetem, a többi művészeti egyetem, a szakegyetemek, a zeneakadémia, majd a Maximilianeum81, továbbá a központi tudományos és művészeti intézetek, a tudományos akadémia, az állam tudományos gyűjteményei, a bajor múzeumok, az állami könyvtár, az állami színház stb. számára, a Kulturális Minisztérium ezen hatalmas tevékenységi területére, több ezer tisztviselőjével, a gyűjteményekben és múzeumokban található hatalmas műkincseivel, amelyek mindegyike valóban épületeket, igazgatást és gondozást igényel, 1911-ben összesen 51 milliót fizettek ki. A Pénzügyminisztérium hatáskörébe tartozik – amely valóban nem csupán olyan funkciókat lát el, amelyek pénzt csalnak ki az emberekből – az erdőigazgatás tevékenysége több száz erdésszel, továbbá a bányák, kohók, sóművek igazgatása, a teljes központi és mellékvámhivatalok, a központi pénzverde, az államadósság-kezelés és az állami bank, továbbá a földmérői hivatalok és a tartományi földmérő hivatal, majd az állami fürdőigazgatások, a müncheni udvari sörfőzde hivatala stb. Ez a szintén igen nagy vállalkozás 15 milliós kiadást okozott. A Közlekedési Minisztérium kiadásait saját működési bevételei fedezték, másrészt a régi köztisztviselők nyugdíjai további igen magas, körülbelül 36 milliós összeget igényeltek.

Így összesen az igazságszolgáltatás, a belső igazgatás, beleértve az épületeket is – amelyeket fentebb konkrétan nem említettem –, valamint a pénzügyi igazgatás, az oktatás és fejlesztés, és a nyugdíjak 27+40+51+13+36=167 milliót igényeltek.

Az állami vállalatok, a posta és a vasutak, a bányák és az erdők által az államkincstárba juttatott mintegy 160 milliós többlet így valójában majdnem elegendő lett volna a teljes gigantikus államigazgatási apparátus fedezésére – egyetlen fillér adó nélkül!

Az adómentes állam így valóság lett volna, ha a bajor néptől kivetett összes adót, azaz 60 millió közvetlen adót és 53 millió közvetett adót, valamint ezen felül 31 millió illetéket, összesen tehát 134 milliót, nem kellett volna teljes egészében kölcsöntőke kamatfizetésére fordítani. Csak a bajor államadósságok kamatfizetése

[80] A Weihenstephan egy 11. századi kolostor Felső-Bajorországban, amelyet 1803-ban erdészeti iskolává és állami sörfőzdévé alakítottak át.

81 A müncheni Maximiliánus templomot II. Miksa bajor király tervezte egy diákalapítvány székhelyéül. 1949 óta a bajor tartományi parlamentnek ad otthont.

Machine Translated by Google

84,6 milliót (!) követelt, Bajorországnak pedig 50 milliót kellett fizetnie a Birodalomnak a Birodalom adósságának kamataira.

Rövid áttekintést adtam állami életünk kisebb-nagyobb területeiről. Ez azért is tűnik különösen fontosnak, mert a nemzetiszocializmus is szem előtt tartja, hogy mennyi rendkívüli és mennyi példaértékű munkát végzett a régi állam, sok olyat, ami nem igényel reformot és fejlesztést, amennyiben nem olyan ügyekről van szó, amelyek soha nem zárulhatnak le.
Még minden állami szervezetre igaz, hogy nem állhat mozdulatlanul, ha nem akar megcsontosodni. Sok területen nem árt egy frissebb és szabadabb szellem, és itt-ott alapos reformokra van szükség. Közigazgatási apparátusunk számos ágába legalább egy új szellemnek kell belépnie, különösen a köztisztviselő feladataival és az általa szolgált emberekkel szembeni határozott felelősség szellemének.

Csak egyetlen területet kényszerítettek teljesen hamis utakra – az állami pénzügyi igazgatást. Ha az imént leírt körülmények lehetségesek, az valóban annak a jele, hogy itt gyökeres változásra van szükség. Ez azonban már a háború előtti államra is igaz – már akkor is a magánkölcsöntőke kamatszolgálatába volt iktatva.
Semmi sem mutatja meg szembetűnőbben az állam már akkoriban meglévő kölcsöntőke-függőségét, mint a különböző jövedelemformák adózásának megoszlásának áttekintése. Az 1911-es költségvetés szerint, amelyre eddigi megfigyeléseinket alapoztuk, a földtulajdont 12,6 millióra, a lakóingatlanokat 12,1 millióra, a kereskedelmi vállalatokat 17 millióra becsülték, de ezzel szemben a 253 (!) millió aranymárka teljes nyugdíjbevétellel járó tőkenyugdíjakat mindössze 10 millióra becsülték. Ez tehát valóban rendkívül elnéző bánásmód azokkal szemben, akik erőfeszítés nélkül és a dolgozó lakosság kárára is meg tudnak élni.

A számtalan kis nyugdíjjövedelem – itt a 70-700 millió márka nyugdíjcsoportjára gondolunk – számszerűen valóban a tőkenyugdíj-adókötelezettségek túlnyomó tömegét, azaz körülbelül 150 000-et képviseli, de sem a tőkekamatokból származó jövedelmük, sem a körülbelül 0,7 milliós adófizetésük nem játszana szerepet az állami költségvetésben – de ami ezeket a számokat annyira figyelemre méltóvá teszi számunkra, az az a körülmény, hogy a nagy kölcsöntőke ezekben a százezer kis kamatozóban hatékony védőgátat hozott létre a kamatokból származó erőfeszítés és munkamentes jövedelem elleni minden támadással szemben.

Természetesen könnyű meggyőzni ezeket a kis kamatozókat arról, hogy megtakarításaiknak bizonyos mértékig tartós kamatjogosultságot kell garantálniuk, hiszen nyilvánvaló a hasonlóság ezek között az emberek között, akik egész életükben fáradoztak és ténylegesen megdolgoztak megtakarításaikért, az állami és alkalmazotti körülmények között élő nyugdíjasok között. De ami ezt a hozzáállást megkülönbözteti a nyugdíj fogalmától, az az alapvető különbség, hogy a nyugdíjjogosultság a személytől függ, és halálával megszűnik, míg a kamatjogosultság anyagi jellegű, és a személytől függetlenül, személytelenül kötődik a pénz puszta birtoklásához, mint „örök jogi igényhez”.

Ezekkel az összefüggésekkel az általános öregségi nyugdíjak tárgyalása során részletesebben is foglalkozunk, mivel ezek a megfigyelések lehetővé teszik számunkra, hogy megtaláljuk az átmenetet az indokolatlan örök kamattól minden nemzeti elvtárs jogos igényéig, a gondtalan öregkorig.

Ezek a kis kamatúak nem jöhetnek szóba a régi állam kölcsöntőkével való figyelemre méltó elnéző bánásmódjának kérdésében, hanem csak azok, akik a tőkenyugdíjak oroszlánrészét lenyelik, majd ismét az állam nagy pénzügyi adományozóiként lépnek elő.

Machine Translated by Google

Tehát vége ennek a nemzetgazdasági ostobaságnak, egy érdekkapitalista állami pénzügyi igazgatásnak, és ki a szabad, nemzetiszocialista munka- és teljesítményállamba, amely mentes minden adótól.

Amint az állam megszabadul kamatkötelezettségeinek ólomsúlyától, akkor látható lesz, mit érhet el. Ha új, nagyszabású bevételi források jelennek meg, mint például a vízenergia és az ország természeti erőforrásainak kiaknázása, akkor az adómentes állam már nem utópia, hanem örömteli valóság lesz.

Ha mégis a nemzetiszocialista állam adópolitikájáról kívánunk beszélni, az azért van, mert az ilyen adóforrásokból források folyhatnának számos olyan feladatra, amelyek valójában állami megoldásra várnak, amelyekre azonban soha nem volt több forrás az állami költségvetésben. Gondolunk itt a népegészségügy széles területeire, a nemi betegségek elleni küzdelemre, az alkoholproblémákra, a testmozgás népszerűsítésére, a művészet és a tudomány jelentősebb előmozdítására, a szülési szabadságra, a gyermekgondozásra, a kertvárosok építésére és mindenekelőtt a német nép háborús sebesültjei, háborús özvegyei és árvái iránti becsületbeli adósságának elengedésére.

Az adópolitika területén a nemzetiszocialista államberendezkedésnek a következőket kell vezérelveként tekinteni:

1. A belső kölcsönök kamatfizetése céljából az adózás kizárt.
2. Az adók csak a nem produktív célú állami kiadások, az igazgatás, az igazságszolgáltatás, a katonaság, a rendőrség és az egészségügyi rendszer, valamint az oktatás fedezésére megengedhetők, amennyiben a kereskedelmi állami vállalatok, a vasutak, a posta, a távíró, az állami erdők és az állami bányák többletei, valamint a nagy állami városközi bázisok áramellátása nem elegendő ezek fedezésére.
3. Különleges szükségletek fedezésére vagy különleges vészhelyzetekre, így különösen háború esetén, a közvetlen és közvetett adók nemcsak megengedettek, hanem elrendelhetők is.
4. A közvetlen vagyonadók bármilyen formában kivethetők, de itt messzemenő fokozatosságot kell előirányozni. A jövedelmet megfelelő mértékben adómentesen kell hagyni. Ebben az esetben az eddigieknél alaposabban meg kell vizsgálni, hogy az adófizetőnek van-e gyermekes családja vagy egyéb gondozási kötelezettsége.
5. Az állami tisztviselőket alapvetően mentesíteni kell az adók alól. A házasok gyermekei... a juttatásokat garantálni kell.
6. A közvetett adók normális időkben csak a luxuscikkek esetében jöhetnek szóba. Az államnak itt kiváló eszköze van arra, hogy úgy működjön, hogy ellenőrizze és növelje az olyan cikkek termelési árait, amelyek csak a vonzó luxus, az evés-ivás pazarlása és falánksága, valamint a divat túlkapásai okozzák a kellemetlenségeket. Még a tisztán félig luxuscikkek, mint a dohány, az alkohol, a bor, amennyiben nem szolgálnak egészségügyi célokat, közvetett adókkal terheltek. Másrészt minden közvetett adót, amely ma teljes egészében kizsákmányolja az embereket, alapvetően kerülni kell. Itt az összes értelmetlen közvetett adóra gondolunk, amely csak árnövelő módon működik, mint például a cukor, a só, a gyufa, a lámpák, a limonádé, valamint a szénre kivetett adókra, amelyek radikálisan megdrágítják a termelést, továbbá a személy- és áruszállításra kivetett adókra, és mindenekelőtt az áruforgalmi adókra.

7. A háborús és forradalmi nyereség beszedését igazságossági feladatként kell elvégezni. Egy ilyen feladathoz természetesen először meg kell teremteni egy ésszerű számítási alapot, amely alapján össze lehet hasonlítani a jelenlegi vagyont a korábbival. Nyilvánvaló, hogy itt is különbséget kell tenni a termelő munkából származó vagyon között, amelynek azonban a háború különleges fellendülést jelentett. Ez nem más, mint jogos és

Machine Translated by Google

helyénvaló, hogy az ilyen jelentős háborús nyereség egy részét a közösségnek fordítják. Másrészt sokkal élesebb értékelést kell végezni a közvetítő kereskedelemből és spekulációból származó vagyon esetében.

8. Az illetékeket és díjakat, még azokat az adókat is, amelyek korlátozzák a vagyon elemeinek szabad rendelkezési jogát, amennyiben ez a rendelkezés nem a közjó ellen irányul, amennyire csak lehetséges, korlátozni kell. Ide tartoznak az öröklési és ajándékozási illetékek is.

Alapvetően az adópolitikának az „adómentes állam” végső céljára kell törekednie, mivel az államnak nem az a feladata, hogy pénzt csaljon ki polgáraitól egy alapvetően hamis államkölcsön-gazdaság fenntartása érdekében, hanem az emberek általános jólétének növelése.

Az állam nem azért van, hogy kamatot szedjen a nagy összegű kölcsöntőke után, hanem azért, hogy megvédje polgárai személyét és vagyonát, és az ország természeti erőforrásait a közösség számára hasznossá tegye. A nem produktív állami feladatokhoz szükséges eszközöket, mint már leírtuk, elsősorban a kereskedelmi állami vállalatok többletéből, másodszor pedig a luxusadókból, harmadszor pedig a puszta munkavégzéssel megszerezhető vagyonon túli vagyonból és jövedelemből, és csak ezután a vagyonos középosztálytól, valamint a félig luxuscikkekre kivetett közvetett adókból kell fedezni, amelyek használata nem létfontosságú. És csak háború idején, amikor az egész nemzet élete veszélyben van, követelheti az állam, hogy még a közösség is – mivel szolgálati szuverenitása révén valóban megkövetelheti mindenkitől a katonai szolgálatot –, és ismét különös tekintettel a vagyonos osztályokra, járuljon hozzá anyagilag a háború vívásához közvetett és közvetlen adók formájában.

Végezetül még néhány szót szólhatunk a „kereskedelmi állami vállalatok” kérdéséről. Most inkább arra szeretnénk rámutatni, hogy az állami vállalatok nem „nyereségesek”. A jövedelmezőség alapvető kérdését már hosszasan tárgyaltuk.

A vasutak stb. „üzleti módon történő” működtetésére, „a gazdaságtalan állami vállalkozástól való megszabadítására” vagy „vegyes gazdasági formába vitelére” irányuló törekvésekben csak a nagyméretű kölcsöntőke rosszul leplezett vágya rejlik, hogy még ezt a jelentős vagyonelemet is a nemzet számára hasznossá tegye. Ha az állam még ezeket a vagyonelemeket is átadja, akkor teljes mértékben a kölcsöntőkének van átadva, és azon kívül, hogy a kölcsöntőke kamatait beszedheti, nincs több olyan területe, amelyen szuverén lenne, vagy amelyen szabályozott módon működhetne, és amelyből jelentős bevételekre tehetne szert feladatai ellátásához.

Machine Translated by Google

Az állam pénzügyi politikai felszabadítása

Először is ismertettük, milyen intézkedéseket kell tenni annak érdekében, hogy a mostanihoz hasonló körülmények a jövőben lehetetlenné váljanak. Ezek a feladatok valóban kreatív szolgáltatásokat igényelnek, de ennek ellenére megvalósíthatók anélkül, hogy a meglévő jogi feltételeket meg kellene sérteni vagy meg kellene változtatni. Más a helyzet az állam belső és külső hitelezőivel szembeni kamatkötelezettségeinek meglévő láncolatainak elszakításával.

Az itt meghozandó intézkedések önmagukban rendkívül egyszerűek, csak a végrehajtásuk okoz majd sok nehézséget. A belső kölcsönökből származó örök kamatkötelezettség orvossága: e kamatfizetés törvényi eltörlése. Másrészt a nagy kölcsöntőke a kisnyugdíjasok érdekeire hivatkozva nagy lármát fog csapni, és a legfélelmetesebb fenyegetéseket fogja intézettni egy olyan állam ellen, amely "a sérthetetlen jogokat lába alá tiporja", amely "olyan törvénysértést követ el, amely megfosztja az utolsó bizalmától is". A nagytőke természetesen minden kart bevet, hogy megakadályozza "az alapvető gazdasági törvények elleni hatalmas bűncselekményt". Természetesen! - nem igazán várható el, hogy egy nemzetközi hatalom hirtelen lemondjon az uralkodásra vonatkozó igényéről.

Ebben a csatában csak arról van szó, hogy megőrizzük a vas idegzetünket, és ne engedjük meg magunknak, hogy... megijedjen a sajtókulik üvöltésétől, akiket a nagy pénzügyek tartanak fenn.

A zsidó ezt a csatát a legkitartóbb kitartással fogja vívni, mert ez az „ő becsületének” kérdése, ahogy az öreg Rothschild mondta: „A pénzem a becsületem, és aki elveszi a pénzemet, az elveszi tőlem a becsületemet”.

Most valóban semmiképpen sem szabad elvenni a pénzüket az államkötvények tulajdonosaitól, hanem egyszerűen el kell távolítani azokat a jogi követeléseket, amelyek hatásuknál fogva nagyon igazságtalanná váltak a nemzeti közösséggel szemben.

De az állam szempontjából, valamint a lakosság szempontjából, akiknek munkájukkal hatalmas összegeket kell előteremteniük, hogy kielégítsék ezeket az „állami hitelezők jogi követeléseit”, nem „jogi követelésekről” van szó, hanem minden idők legnagyobb igazságtalanságáról – a dolgozók tartós kifosztásáról a nagytőkések egy kis csoportja javára, állami támogatással. Az az állam, amely ténnyé teszi a „kamatrabszolgaság megtörését”, semmiképpen sem követ el igazságtalanságot, hanem egy meglehetősen súlyos igazságtalanságot vezekel, amelynek elkövetéséért maga is bábszolgálatot teljesített.

Természetesen ez a jelenlegi állam teljes átszervezését jelenti; el kell döntenie, hogy az egészet kívánja-e szolgálni, vagy – mint most – a nemzetközi pénzügyek végrehajtója kíván lenni.
Ebben a kérdésben nincsenek kompromisszumok. Itt csak egy határozott fellépés vezethet a célhoz és a megoldáshoz.

A nemzetiszocialista állam valóban tudatában van ennek a hatalmas döntésnek – rendkívül nehéz lenne ilyen döntő lépést megtenni, ha nem tudnánk pontosan, mit kell a kamatkapitalista gazdaság helyére állítanunk. De mivel ezt tudjuk, a győzelem legteljesebb bizonyosságával lépünk be a világtörténelem ebbe a legnagyobb csatájába. Tudjuk, hogy az érdek uralma csak hazugságra és megtévesztésre épül, és mivel ezt tudjuk és világosan felismertük, azt is tudjuk, hogy egy ilyen hazugságból és megtévesztésből álló pókhálót , bármilyen fáradságosan is szőtték, egyetlen rántással szét lehet tépni.

Már csak egy kérdés, az utolsó, kell, hogy foglalkoztatjon minket, a kérdés: Mit fognak szólni a külföldi nemzetek egy ilyen radikális reformhoz, és különösen a külföldi kamathitelezőknek történő további kamatfizetés megtagadásához?

Machine Translated by Google

Igen, mit fognak erre mondani a külföldi nemzetek? Ez a kérdés már önmagában is rendkívül jelentős német szorult helyzetünk és a legnagyobb körök kozmopolita magatartása szempontjából is.
Általánosságban véve mik azok a „külföldi nemzetek”? Ők a franciák, az angolok, az amerikaiak? Ők a svédek, a hollandok és a norvégok? Ők az oroszok vagy a kínaiak? Vagy ők az indiaiak, a tűzföldiek82 vagy a kongói négerek? Valójában ezek az emberek mind a „külföldi nemzetekhez” tartoznak hozzánk képest. Nos, ezek közül a „külföldiek” közül messze a legtöbben semmit sem fognak mondani, a kínaiak közül a legkisebbek, az oroszok és a franciák közül is a legkisebbek fogják tudni, hogy miről van szó. Végül ott vannak háborús ellenségeink kormányai, és természetesen – mint valóban érdekeltek – a zsidó nemzetközi bankárok, akik „szólni fognak erre valamit”. Hogy erre mit fog mondani a nemzetközi pénzügy, arra azonban nagyon könnyű válaszolni. Minden rendelkezésére álló eszközzel példátlan bűncselekménynek fogja minősíteni ezt az eljárást a művelt emberiség ellen, saját odaadó sajtóján keresztül, minden lehetséges hazugsággal és torzítással fel fogja kelteni az úgynevezett civilizált világot a vállalt kötelezettségek ilyen példátlan megszegése ellen, Európa teljes összeomlásáról fog beszélni, és megpróbálja Franciaországot, mint az európai civilizáció különösen alkalmas hordozóját, nyílt háborúra buzdítani Németország ellen. Mindazt, amit a külföldi nemzetek, azaz a zsidó magas tőkés társaság, mondani fognak a nagy zsidóság totális hatalma elleni merényletkísérlet ellen.

Így megkímélhetjük magunkat mind magától a kérdéstől, mind a választól. Mert napvilágnál világos, hogy az a hatalom, amely ellen a felszabadító háború irányul, nem fogja harc nélkül alávetni magát, mivel itt nem németekről van szó, akiknek a külföldi érdekek és jogok többnyire szentebbek, mint a németek jogai, hanem olyan emberekről, akiknek legkiemelkedőbb tulajdonsága a brutális hatalomvágy.

Minden ilyen végső történelmi kérdésben teljesen felesleges spekulatív megfigyeléseket tenni arról, hogy mit fog tenni az ellenség, hiszen nyilvánvaló, hogy az utóbbi nem fog azonnal felszabadulást vagy felkelést engedélyezni. Egészen más annak mérlegelése, hogy milyen hatalmi eszközök állnak az ellenfél rendelkezésére, és hogy milyen erőkkel rendelkezünk mi magunk. Ha továbbá pontosan tudjuk, mit kell és mit fogunk tenni, akkor meg kell figyelnünk, hogyan fogja az ellenség kivédeni a támadást, és csak ezután hozhatjuk meg az ellenintézkedéseket. Egyetlen katonai terv sem határozhatja meg a hadjáratot az első támadáson túl, de általános irányelveket adhat egy energikus cselekvéshez. Így van ez itt is.

Esetünkben az ellenfeleket nehéz elfogni, mivel egy személytelen és nemzetek feletti hatalomról van szó. A kampánytervnek ezért először azt kell megvizsgálnia, hogy mely hatalmak és érdekek nem jöhetnek szóba ellenfélként. Ez azért fontos, hogy ne használjuk fel a hatalmakat szükségtelenül olyan irányba, ahonnan semmilyen veszély nem fenyeget.

A „Mit fognak erre mondani a külföld?” kérdés mögött többnyire az a szorongás rejtőzik, hogy ilyen esetben nem kapunk majd hitelt, élelmiszert vagy más nyersanyagot külföldről.
Most akkor mi is a helyzet itt?

Nemzetgazdaságként hosszú távon az importunkat mindig csak az exportunkon keresztül tudjuk fizetni, azaz árut árura cserélni, de nem papírpénzzel és nem „hitelekkel”.
Mindez egy ideig működik, amíg a külföldi országok tényleges hitelt nyújtanak, vagyis amíg a különböző külföldi beszállítók bíznak abban, hogy a német importőrök teljes értékű pénzzel fizetik ki az adott árukat. De ez csak akkor lehetséges, ha az importőrök német áruk exportőreként külföldi pénzt szedtek be. A félelem, hogy nem kapunk gyapotot vagy zsírt,

82 A Tűzföld lakói, Dél-Amerika déli csücskénél fekvő szigetcsoport.

Machine Translated by Google

A réz vagy a takarmány, a nemzetközi kamatfizetések megtagadása miatt, olyan kérdéseket vet fel, amelyeknek alapvetően semmi közük egymáshoz. Még a teljesen zsidó nagybankhatalom sem tudja hosszú távon megakadályozni, hogy a nyersanyagtermelő országok feleslege valamilyen módon eljusson a német gyárakba és munkahelyekre, és ugyanígy a német késztermékek is kijuthassanak a világ értékesítési piacaira. Ez a kölcsönös árucsere a különböző nemzetgazdaságok között valóban a kínálat és a kereslet kényszerítő törvényei szerint történik. Természetesen kényszer hatására és ideiglenesen itt is előfordulhatnak korlátozások és leállások, ahogyan azt a háborúban, majd a Ruhr-vidéken is tapasztaltuk. De ezek mind erőszakos intézkedések, amelyek hasonló módon károsítják a külföldet.

Így teljes bizonyossággal feltételezhetjük, hogy a nagykereskedelem sikeresen fedezni fogja a feltétlenül szükséges importszükségletet. Mindig lesznek semleges országok, amelyeken keresztül ezek az importtermékek eljuthatnak hozzánk.

Továbbá egy olyan nemzetgazdaság, amely ismét tudatában van nemzeti kötelességeinek, és amely ezáltal ismét hatékonyabbá válik az exportcikkek esetében, sokkal inkább számíthat arra, hogy visszanyeri a régi bizalmat. Az import és export ideiglenes közvetítő hitelei a kereskedőházak ügyei, és személyes hitelképességükön alapulnak.

Ennek a kérdésnek van egy másik aspektusa is, nevezetesen a politikai kényszerintézkedésektől való félelem a hadikötvényekre és a Birodalom vagy a szövetségi államok egyéb kamatozó kötvényeire fizetett nemzeti kamat felfüggesztése miatt. Még ez is rendkívül valószínűtlen, mivel itt a német államkötvények egyes magánhitelezőinek kamatköveteléseiről van szó, akiknek érdekében alig lehet politikai lépéseket tenni. Valójában az államcsődök történetében még nem fordult elő, hogy katonai beavatkozás következett volna, amikor egy állam felfüggesztette a kamatfizetését. Az ellenkező vélemény, miszerint ebben az esetben a franciák azonnal megtorolnák a helyzetet, logikailag semmiképpen sem elfogadható, mert különben az ellenségeknek akkoriban katonai akcióval kellett volna beavatkozniuk a német márka gyengülése ellen. A valutacsökkenés végül mindentől megfosztotta a német kötvények külföldi hitelezőit. Nos, intézkedéseink egyáltalán nem irányozzák elő ezen belső német államadósságok eltörlését, hanem csak a kamatok eltörlését és a kötvények banki eszközökké alakítását. A készpénzes kifizetés ezzel szemben azonnal felajánlható a külföldi hitelezőknek.

Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen esetben, azaz amikor X. úr Illinoisban vagy Chicagóban azt az információt kapja bankárjától, hogy a német kormány készpénzben fizeti vissza a hadikötvényeket, és hogy ezt az összeget jóváírták a számláján, nagyon dühös lenne, és kormányát Németország ellen indítaná?

Komoly ellenállásra egyik oldalról sem lehet számítani, ha egy nacionalista német kormány kijelentené, hogy eltörli az összes kamatozó kötvény kamatait, és egyidejűleg ezeket a kötvényeket kamatmentes eszközökké alakítaná állami bankokban vagy postai csekkszámlákon.
Számunkra fontos, hogy intézkedéseink ne ártsanak a közösségnek – az a tény, hogy a kapitalista oldalról ellenállás fog történni, nem korlátozhatja a felszabadító cselekedetet. Pontosan ennek az intézkedésnek az esetében fogjuk látni, hogy lelkek szétválása fog bekövetkezni, és hogy azok bezárkózó falanxa, akik ebben a kormányzati intézkedésben felszabadulást és...

[83] Amikor 1922 végén kiderült, hogy a németek súlyosan elmulasztották a szövetségeseknek járó fa- és szénfizetési kötelezettségeiket háborús jóvátételként, a franciák és a belgák Raymond Poincaré francia miniszterelnök irányításával 1923 januárjában elfoglalták a Ruhr-vidék ipari régióját. A németek reakciója erre a megszállásra többnyire passzív ellenállás volt, amely elnyerte a világ szimpátiáját, és a Dawes-paktumban szereplő jóvátételi feltételek „enyhüléséhez” vezetett.
1924. április (lásd fent a 94. oldalon), amely szintén a szövetséges megszálló csapatok Ruhr-vidékről való kivonását szorgalmazta.

Machine Translated by Google

A munka hatalmas nyomás alóli felszabadítása hamarosan minden munkásra kiterjed. Csak a banki és tőzsdei kör, valamint a saját előnyeikbe szorult kisnyugdíjasok köre marad továbbra is ellenfele.

Aki dolgozik, annak nincs különösebb érdeke abban, hogy átmeneti vagyonából kamatot kap a bankoktól, még kevésbé érdeke abban, hogy nagyon magas kamatokat fizessen hitelekért; a pénzével, mint forgótőkével, dolgozni és keresni akar. Emiatt minden üzletember, gyártulajdonos és kereskedő nagyon kevéssé lesz érdekelt a kamatkapitalista rendszer fenntartásában. – Ez napvilágra kerül mindenkinek, aki szem előtt tartja, hogy az állami kamatokat – amint azt a legvilágosabban bemutattuk – csak közvetlen vagy közvetett adókon keresztül vonják ki a termelő munkások munkajövedelméből.

Aki ezt tisztán látja, azt nem lehet pillanatnyilag megingatni, hiszen ez valóban egy alapelv: az állam csak azt adhatja, amit valamilyen formában ismét el kell vennie polgáraitól.

Az állam kamatfizetésének kamatait minden körülmények között a termelő munkásoktól kell levonni. Egyetlen munkás sincs kizárva ebből az elvből, legkevésbé a fizikai munkás, akinek nincsenek kamatozó kötvényei. Ez a helyzet őt sújtja a legjobban, mivel a közvetlen és különösen a közvetett adók is őt sújtják a legsúlyosabban. Mivel éppen a munkást kötelezik az adó megfizetésére a közvetlen jövedelemadón keresztül, jövedelemlevonás formájában, mielőtt minden más kör előtt, a munkás már tisztánlátóvá tette ezeket a kérdéseket; ugyanez igaz minden bérből és fizetésből élőre is. Persze ezek a körök sokkal kevésbé tudatosak a sokkal radikálisabb közvetett adókkal kapcsolatban – bár leginkább az inflációban érzik azokat, ahogyan azt az „Infláció” című fejezetben leírtuk. A közvetett adó a legszociálisabb adó. A munkát a tiszta kölcsöntőke javára terheli. Senki sem vonhatja ki magát alóla, ezért azt nyomja a legsúlyosabban, akinek a legkevesebb a jövedelme. Másrészt a közvetett adók – a szén-, só-, gyufa-, cukor-, sör- és italadók, a személyszállítási adók stb. – a legkevésbé sem zavarják a nagy tőkevagyonnal rendelkezőket.

A munkások köréből tehát egy ilyen felszabadító tett ellenzője
csak ezen összefüggések ismeretének és megértésének hiánya miatt lehet.

Az utolsó és legnehezebb dolog, amivel ebben a fejezetben még foglalkoznunk kell, a nemzetközi kamatkötelezettségek eltörlésének kérdése – más szóval a háborús adósságok további kamatfizetésének megtagadása.

Ez a kérdés szorosan összefügg a német történelmi kérdéssel, sőt, valójában ez a német kérdés általában, mivel azt mondja: A német nemzet szabadságot vagy rabszolgaságot akar?

Tudjuk, hogy az ilyen végső kérdésekben csak az elszánt akarat dönthet és érhet el győzelmet – a kérdésre adott válasz tehát messze túlmutat a pénzügypolitikai megfigyelések keretein. De elengedhetetlen, hogy egy nemzet, amelynek a szabadságáért kell küzdenie, tudja, hogy rabszolgasága elsősorban pénzügypolitikai, hogy itt a politika és a gazdaság a legszorosabban összefügg. De éppen ez az újdonság a jelenlegi helyzetben, hogy pénzügyi hatalmi politikai szempontok uralják, és hogy a katonai hatalmi politikai szempontok csak másodlagosak.

Valóban úgy beszélhetünk a mammonista korszakról, mint egy új korszakról. Mammon isten lépett e világ trónjára. Császár és király meghajol előtte. A parlamentek és kormányok az ő engedelmes szolgái. Képes volt nagy mozgalmakat – például a bérből élők saját fejlődésükért folytatott küzdelmét – igába hajtani. A nemzetközi tőke hasonlóképpen...

Machine Translated by Google

a világ céljait szolgáló sajtói – ahogyan a kulturális vagyon kezelőjévé és minden őshonos nemzeti művészet és irodalom hamisítójává is tette magát.

Ennek a mammonista fertőzésnek és világuralmat képviselőiként felismertük a zsidókat, így tudásunk köre ismét bezárul minden kérdés kérdésével – a zsidókérdéssel.

A kamatprobléma megoldása a zsidókérdés megoldása. A kamatprobléma megoldása a magyarázataink értelmében a zsidó világuralom megtörése, mert az szétzúzza a világzsidóság hatalmát – pénzügyi hatalmát.

De a kamatprobléma megoldása ráadásul konstruktív értelemben ugyanaz az idő a társadalmi kérdés megoldása is.

A háborús adósságokra vonatkozó mindenféle kamat- és vámfizetés megtagadása a nemzetközi pénzügyeket, vagyis Franciaországot, egész Németország teljes pénzügyi igazgatásának átvétele elé helyezné. Ha a Birodalom összes adóját, amely most az ellenség kamatfizetését szolgálja, eltörölnék, ez mindenekelőtt belsőleg az őrült adóelnyomás alóli megváltást jelentene, egy hatalmas és nagyszabású társadalmi-politikai tettet, és az ellenségnek meg kellene próbálnia saját pénzügyi igazgatást kialakítani Németországban.

De ha a német nép minden adó- és nyugdíjhivatalban francia vagy zsidó adószedőt látna ülni, és ha ezek a külföldi elnyomók a legjobb teheneket lopnák el a gazdák istállóiból – akkor a harag és a felháborodás talán hamarosan annyira erőssé válna, hogy egy éjszaka véres seprűvel elsöpörné a külföldi kísértetet, és szabaddá tenné Németországot.

Vajon általánosságban véve egy katonai hatalom vállalkozna-e egy ilyen vállalkozásra a
A pénzügyi hatalom tehát továbbra is erősen megkérdőjelezhető.

Felszabadulásunk akaratának kilátásai korántsem olyan kedvezőtlenek, mint amilyennek elsőre tűnhettek – épp ellenkezőleg. Amikor Németország először utasította vissza egyhangúlag „háborús hősei” átadását, ezzel a „nem”-mel véget ért a kísértet.

A nemzetközi pénzügyek most minden bizonnyal más módszereket fognak keresni, különösen a bojkott módszerét és a nemzetközi piac teljes megfojtását. Az is biztos, hogy ez utóbbiban nem fog sikerrel járni, és a német áruk bojkottja is Németországot – eleinte csak gazdasági tevékenységében, és egy ideig kizárólag – a belső piacára terelné. Ezért itt is csak egy hozzáértő belpolitika feladata lenne – különösen a lakásépítés nagylelkű támogatása révén –, hogy leküzdje a kritikus időket, és azokat a nép jólétére fordítsa, amíg a világba vezető új utak meg nem állapodnak.

Ez az új utak megnyílása a világ felé a zsidó uralom megtörésével fog bekövetkezni, még más nemzetek felett is, mert az egyes nemzetek egészséges nemzetgazdasághoz vezető útja is csak a zsidó-mammonista méreg általi hazai mérgezésük kigyógyulásán keresztül vezethet. Akkor maguktól megnyílnak a nemzetek közötti egészséges nemzetközi kereskedelem és gazdasági kereskedelem természetes útjai – és az emberiség, megszabadulva a zsidó elnyomástól, példátlan jólét korát fogja megtapasztalni – és mindenekelőtt Németországot – a világ szívét!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

1.0 verzió

Megjelent az AH 130. évében, a Kali Yuga 2018. októberi
keresztény naptárában, a Sudetenland Verlag

kiadásában.

SUDETENLAND
VERLAG

Szerkesztette: Einar Birkemann.

A könyv borítóját Italo készítette.